ANNE ROBILLARD

CAVALERII DE SMARALD

DRAGONII ÎMPĂRATULUI NEGRU

VOL. II

ANNE ROBILLARD

CAVALERII DE SMARALD

VOL. 2

DRAGONII ÎMPĂRATULUI NEGRU

Traducere din limba franceză
VIRGINIA VASAS

rao international publishing company

ORDINUL CAVALERILOR DE SMARALD PRIMA GENERAȚIE

CAVALERUL WELLAN DE SMARALD
SCUTIER CAMERON

*

CAVALERUL BERÇEAU DE SMARALD
SCUTIER CURTIS

*

CAVALERUL CHLOE DE SMARALD
SCUTIER ARIANE

*

CAVALERUL DEMPSEY DE SMARALD
SCUTIER COLVILLE

*

CAVALERUL FALCON DE SMARALD
SCUTIER MURRAY

*

CAVALERUL IASON DE SMARALD
SCUTIER MORÇAN

CRUCEA ORDINULUI
CAVALERILOR DE SMARALD

CAVALERUL SANTO DE SMARALD
SCUTIER HETTRICK

*

ORDINUL CAVALERILOR DE SMARALD
A DOUA GENERAŢIE

*

CAVALERUL BRIDGESS DE SMARALD
SCUTIER SWAN

*

CAVALERUL BUCHANAN DE SMARALD
SCUTIER DEREK

*

CAVALERUL KERNS DE SMARALD
SCUTIER PENCER

*

CAVALERUL KEVIN DE SMARALD
SCUTIER MILOS

*

CAVALERUL NOGAIT DE SMARALD
SCUTIER CORBIN

*

CAVALERUL WANDA DE SMARALD
SCUTIER KAGAN

*

CAVALERUL WIMME DE SMARALD
SCUTIER BRENNAN

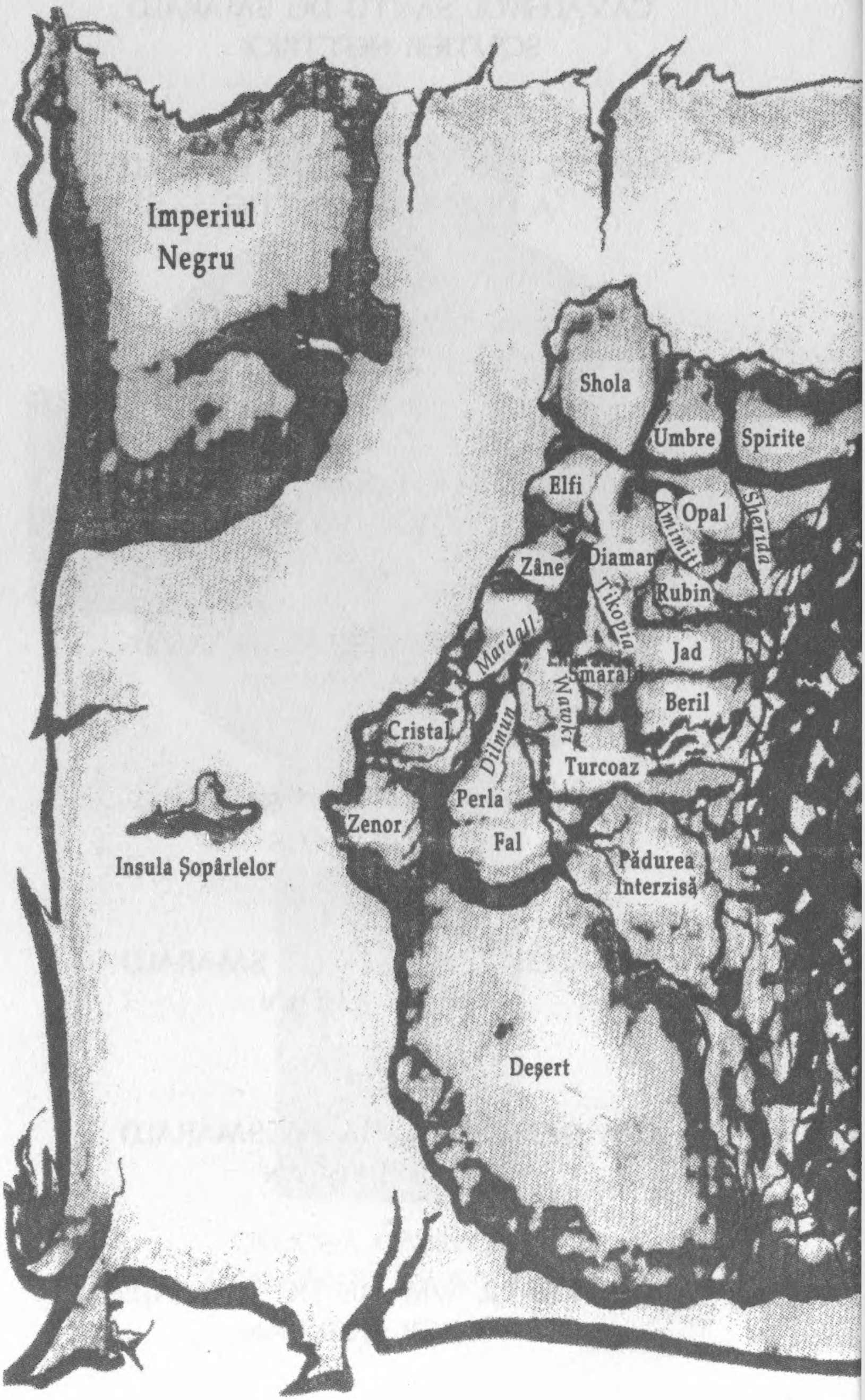
Imperiul Negru
Shola
Umbre
Spirite
Elfi
Opal
Amintiți
Sherida
Zâne
Diaman
Rubin
Tikopia
Mardall
Jad
Smarald
Beril
Cristal
Dilmun
Wawki
Turcoaz
Perla
Zenor
Fal
Pădurea Interzisă
Insula Șopârlelor
Deșert

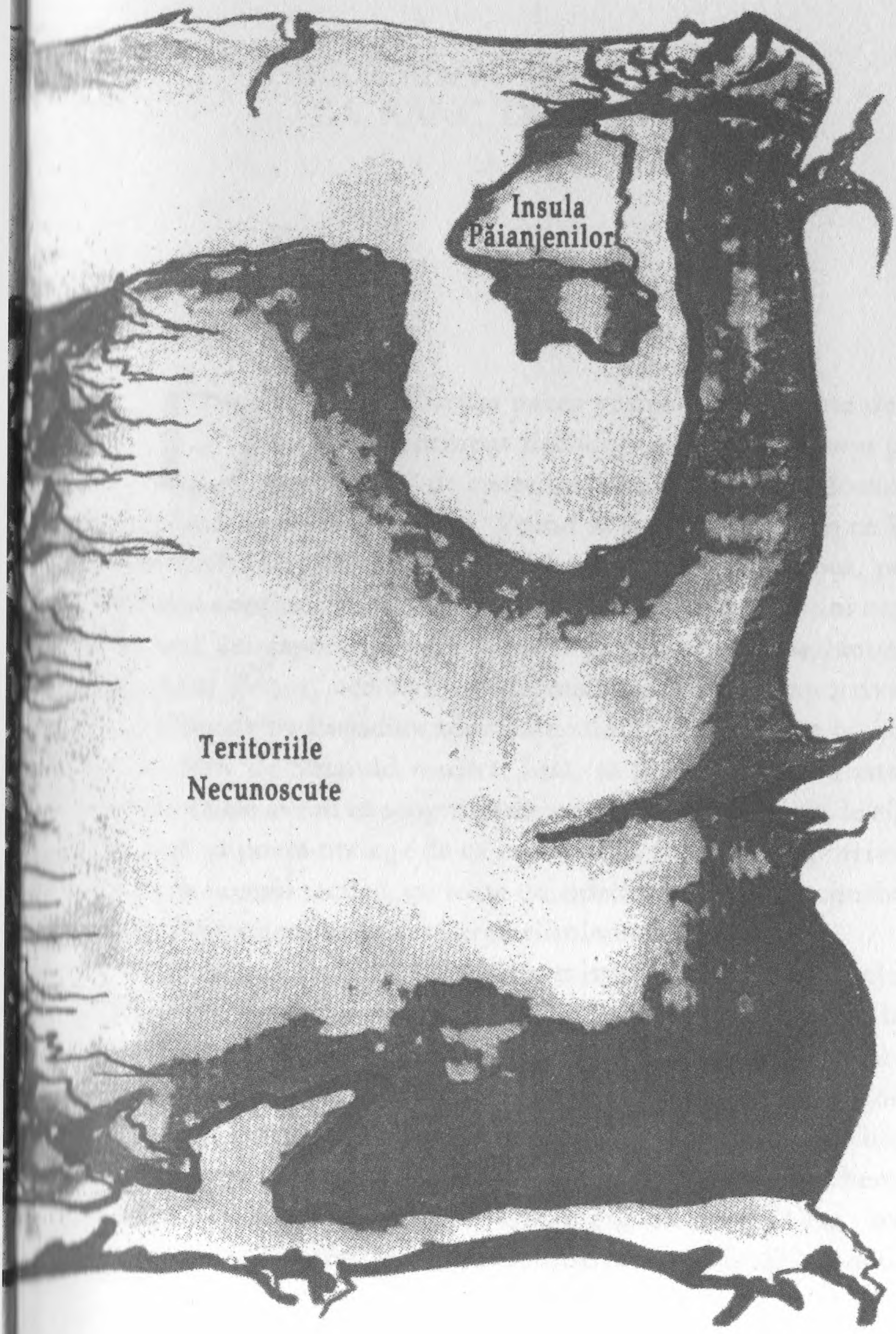
Insula
Păianjenilor
Teritoriile
Necunoscute

I

RIDICAREA SCUTIERILOR LA RANG DE CAVALER

După ce cunoscuse pacea vreme de cinci sute de ani, întinsul continent Enkidiev a stârnit din nou pofta nemăsurată de cuceritor a lui Amecareth, domnul şi stăpânul oamenilor-insectă. Voind să-şi însuşească din ce în ce mai multe teritorii, Împăratul Negru trimise la început, pe tot ţărmul continentului, trupe formate doar din mai puţini supuşi. În toţi cei şapte ani, care urmară primului atac dezlănţuit în Regatul Zenor, aceste forţe duşmane executară împotriva oamenilor de pe Enkidiev adevărate raiduri, din ce în ce mai dese. Cavalerii de Smarald reuşiră, însă, să le respingă pe toate, cu toate că ele aveau ca scop supunerea pământului locuit de ei, dar şi fără să poată-nţelege de ce invadatorii foloseau împotriva lor mereu aceeaşi tactică, cu toate că, odată debarcate pe continent, trupele oamenilor-insectă erau eliminate sistematic.

În timpul unui binemeritat armistiţiu, întorşi la Castelul de Smarald, Cavalerii vorbeau despre bătălie cu maestrul Abnar, Nemuritorul care, sub masca unui ucenic magician, se ocupa, împreună cu Magicianul de Smarald, de educaţia viitorilor Scutieri. După ce examinară minuţios un mare număr de bătălii, ei ajunseră la concluzia că inamicul persista în aceeaşi schemă de atac, sperând ca luptătorii Ordinului să devină, cu timpul, neglijenţi şi astfel lor să le reuşească invazia. „Fără-ndoială,

creierul acestor ființe este mult diferit de cel al oamenilor, în sensul că el nu poate imagina și nici crea o altă modalitate de cucerire a unui nou teritoriu", gândi Wellan. Continuând să sondeze mereu țărmul cu ajutorul simțurilor sale magice, Marele Cavaler hotărî să profite de cele câteva zile de liniște pentru a pune la punct ceremonia de ridicare la rang de Cavaler a ucenicilor lor: Bridgess, Kerns, Wanda, Buchanan, Nogait, Wimme și Kevin.

Li se cuvenea tuturor această răsplată, căci în ultimii ani își serviseră cu credință maeștrii, tot acum împlinindu-se și timpul în care vechii Scutieri puteau deveni Cavaleri de Smarald. În cinstea lor, în holul cel mare al palatului se organiză un banchet de zile mari. Noii luptători se ospătară cu cele mai bune feluri de mâncare din țară și degustară cele mai bune vinuri din sud. Cuprinși de bucurie oamenii cântau, dansau pe mese și se distrau spunându-și tot felul de glume, auzite în timpul numeroaselor misiuni pe care le avuseseră de îndeplinit. Știau că sărbătoarea aceasta o să fie urmată de mulți ani de lupte și privațiuni, așa că acum se bucurau de clipă. Dar în mijlocul râsetelor și al cântecelor, al veseliei care izbucnea de peste tot, fiind aici, în această zi mare, la ea acasă, Bridgess constată că Wellan, mentorul ei, era pierdut în gânduri și nu mânca, ținându-și privirea aplecată spre farfurie.

Marele Cavaler se îndrăgostise de-o regină-fantomă, răpitor de frumoasă, care-i apărea ori de câte ori inamicul se pregătea să atace continentul Enkidiev. O dragoste stranie, într-adevăr, care-i aducea prea puțină mulțumire maestrului, după cum credea Bridgess, căci mentorul ei era mai tot timpul trist. Hotărâtă să-l distreze un pic în seara aceasta, ea lăsă cupa cu vin, traversă sala cea mare, plină de larma glasurilor, și veni să se-așeze lângă el. Văzând-o că se-apropie, Wellan își înălță ochii de gheață spre ea, o fixă un moment, apoi pe buze i se desenă un zâmbet admirativ. La fel ca el, fostul lui Scutier își purta părul

blond până la umeri atârnând liber şi nu-l lega decât atunci când era vorba să participe la vreo luptă. De-un albastru-închis, ochii tinerei femei impuneau respect, iar trăsăturile sale voluntare îi confereau o frumuseţe princiară.

Femeia aceasta, acum deosebit de frumoasă, nu mai semăna defel cu fetiţa pe care Magicianul şi regele o încredinţaseră şefului Cavalerilor, cu mai mulţi ani în urmă, căci ea avusese destul timp să se transforme într-o tânără cu o inteligenţă vie şi muşchi de oţel.

– Mă-ntristează să vă văd atât de mohorât, maestre, îl compătimi ea.

– Nu mai poţi să mi te adresezi aşa, Cavalere, îi aminti Wellan. Peste câteva zile îmi va fi încredinţat un alt Scutier. Dacă mi-amintesc bine şi ţie, în noua ta calitate de Cavaler.

Bridgess făcu să-i alunece degetele printre cele ale lui Wellan şi le strânse uşor, transmiţându-i totodată şi o undă de linişte. Era o tehnică pe care Cavalerii o foloseau adesea când Scutierii lor erau neliniştiţi sau speriaţi, iar Bridgess o întrebuinţa şi ea ori de câte ori inima lui Wellan se-ntrista.

– Spune-mi Wellan şi aminteşte-ţi că acum suntem pe picior de egalitate!

– Eu, pe picior de egalitate cu marele şef al Cavalerilor de Smarald? zâmbi tânăra. Am mari dubii în privinţa asta...

Wellan o studie în linişte, iar ea îl simţi cum îşi închide din nou inima. Era cel mai puternic dintre toţi Cavalerii, cel mai bun strateg al continentului, dar şi cel mai nefericit dintre oameni. O sărută apoi pe Bridgess pe frunte şi părăsi locul petrecerii cu discreţia unei fantome.

Ieşind din holul cel mare, Wellan traversă aproape jumătate din palat şi se-ndreptă spre aripa în care locuiau Cavalerii. O găsi părăsită şi cufundată în linişte. Intră în camera sa, în care, în ultimii ani, îşi petrecuse foarte puţin timp şi-şi dădu jos platoşa verde incrustată cu pietre preţioase închipuind o cruce. Dintr-odată,

armura aceasta i se păru prea grea. O lăsă. Apoi își scoase tunica și pantalonii și se-ntinse pe pat, ca în brațele cuiva care-ar fi putut să-l protejeze. Deprimat, își întoarse capul spre fereastră și contemplă stelele. De-acolo, de sus, din lumea morților, se părea că regina lui preaiubită nu-l mai privește. Să-l fi uitat?

Navigând în derivă pe-un ocean de tristețe, Wellan mai că nu simți apropierea lui Bridgess. Strecurată pe furiș în cameră, ea se lăsă s-alunece în patul lui, făcându-l să tresară. Înainte să poată reacționa, ea i se lungi deasupra. Ochii ei nu mai erau aceia ai unui copil, ci cei ai unei femei capabile să scruteze cotloanele adânci ale sufletului unui bărbat. Cum nu era-mbrăcată decât cu tunica, el simți pe pielea lui căldura corpului ei tânăr. În timpul anilor de ucenicie, Wellan se purtase întotdeauna bine cu ea, neîncurajând atare purtare.

– Am venit să-ți propun un târg, Wellan de Smarald, îi șopti ea la ureche. Amândoi simțim nevoia să ne refugiem în brațele pline de dragoste și de căldură ale unui prieten, fără să dorim, în schimb, să-mpărțim toată viața cu el. De ce să nu ne eliberăm astfel, din timp în timp, tensiunea din corp?

– Ai băut prea mult, îi replică Wellan, care nu voia nicicum să profite de situație.

– Din contră, Cavalere. În capul meu ideile sunt foarte clare, iar propunerea mea este de bun-simț.

Ușor, buzele lui Bridgess se-atinseră de cele ale Marelui Cavaler. Cedând nevoii de tandrețe, Wellan se lăsă, la început, îmbrățișat. Apoi prinse blând încheieturile femeii și o-ndepărtă ușor.

– Știu că-ți dorești! îngână ea.

– Ar fi necinstit din partea mea să profit de-această situație, Bridgess!

– Ce situație? îi aruncă ea. Te iubesc!

– Ești beată!

O obligă să se-aşeze în faţa lui şi-i mângâie faţa frumoasă cu un surâs dezolat.

– S-ar putea în alte împrejurări, vreodată, nu ştiu, dar nu în seara asta! încheie el discuţia.

Era cel mai frumos dintre toţi fraţii ei de arme şi, chiar dacă el n-ar fi vrut să-şi mărturisească sentimentele pe care le-ncerca pentru ea, ea tot nu ar înceta să-l iubească. Îşi lăsă privirea în pământ şi ieşi din cameră, fără ca măcar să-l privească.

Cu toate că ora era târzie, palatul răsuna de glasuri, iar cei mai mici elevi ai magicianului Elund nu reuşiseră să adoarmă. Copiii nu putuseră să asiste la festivităţi, dar ei auzeau râsetele şi cântecele noilor Cavaleri şi se gândeau la ziua în care şi ei vor fi în aceeaşi situaţie. Cei mai mari urmau ca în curând să devină Scutieri şi toţi visau să-l servească pe Wellan.

Printre aceşti candidaţi era şi Kira. Cu vreo doi ani mai mică decât colegii ei de clasă, ea stăpânea magia mult mai bine decât ceilalţi şi cunoştea deja pe dinafară codul Cavalerilor. Nu-i mai rămăsese decât să înveţe să călărească şi să mânuiască sabia şi-ar fi putut, în sfârşit, să-şi răzbune părinţii, care pieriseră de mâinile duşmanului. Toţi credeau că ea este fiica Reginei Fan de Shola şi a Regelui magician Shill. Cu toate că, printre strămoşii ei fuseseră atât elfi, cât şi zâne, nimic nu putea explica pielea mov a fetiţei şi cele doar patru degete de la mâini şi de la picioare, însoţite de gheare ascuţite.

Doar Wellan, Elund şi Abnar cunoşteau adevărul despre ea, dar hotărâseră să aştepte ca mica prinţesă să mai crească şi abia apoi să-i facă cunoscută adevărata identitate. Kira era, de fapt, fiica lui Amecareth, Împăratul cel Negru al oamenilor-insectă.

În ciuda chipului ei atât de diferit, Kira a ştiut să-şi facă prieteni printre elevii tineri din Regatul de Smarald. Îndrăgostită în secret de ucenicul magician Hawke, un tânăr elf cu ochi verzi vii, care avea şi el urechi ascuţite, ea îşi închina o parte din inima ei seducătorului Cavaler Wellan de Smarald. Pe şeful

Cavalerilor, Kira nu-l vedea de prea multe ori, întrucât el era adesea plecat în diverse misiuni peste graniţa regatului şi, de altfel, legăturile dintre elevii mai mici şi Cavaleri erau destul de slabe şi sporadice. Se desfăta la auzul faptelor lui eroice, de toate câte se povesteau pe seama lui la castel, şi se închipuia stându-i alături în toiul unor înfricoşate bătălii.

Chiar dacă ea era protejata Regelui de Smarald şi dormea în palatul regal, mai degrabă decât în turn cu ceilalţi copii, Kira nu beneficia de nici un alt tratament special. Participa la aceleaşi cursuri şi primea aceleaşi lecţii ca şi ceilalţi elevi. Era convinsă că maestrul Abnar ţinea foarte mult la ea, dar nu căuta să profite de pe urma acestui privilegiu. Tocmai pentru că se simţea absolut la fel cu toţi ceilalţi elevi, fetiţa cea mov se prezentă în curtea cea mare a castelului să participe şi ea la festivitatea de încredinţare a noilor Scutieri. Existau deja paisprezece Cavaleri şi Kira ar fi putut, fără îndoială, să-i servească pe Chloe, Wanda, sau Bridgess, chiar dacă inima ei suspina după Wellan.

Faţă în faţă cu copiii, având mâinile pe şolduri şi cu pietrele preţioase ale platoşelor scânteind în soare, Cavalerii aşteptau proclamaţia lui Elund. Magicianul începu prin a încredinţa Scutieri noi proaspeţilor Cavaleri, după cum urmează: Milos lui Kevin, Brennan lui Wimme, Corbin lui Nogait, Derek lui Buchanan, Kagan lui Wanda, Pencer lui Kerns, Swann lui Bridgess.

Kira văzu cum primele ei şanse îşi luară zborul, în timp ce o căldură inexplicabilă i se ridica în interior, voind parcă s-o protejeze împotriva unei decepţii amare. Elund continuă, atribuind acum Scutieri noi mai experimentatei generaţii de Cavaleri: lui Dempsey pe Colville, lui Falcon pe Murray, lui Iason pe Morgan, lui Bergeau pe Curtis, lui Santo pe Hettrick, lui Wellan pe Cameron şi lui Chloe pe Ariane.

Odată lista terminată, Kira simţi cum o lasă picioarele. Nici unul dintre aceşti copii nu stăpâneau magia în măsura în care putea ea s-o facă. De ce nu fusese aleasă? Îşi coborî privirea şi se

uită la mâini. Fără-ndoială Cavalerilor le-ar fi fost ruşine să se-afişeze cu un Scutier care semăna mai degrabă cu un liliac decât cu o fiinţă umană. În timp ce ucenicii se pregăteau să plece alături de noii lor maeştri, în vederea prezentării lor în faţa poporului, Kira dispăru în linişte, intră în palat şi urcă în fugă scările până la ultimul etaj. Se strecură apoi pe-o fereastră şi se refugie pe acoperiş sub o cornişă, unde, multă vreme, plânse cu sughiţuri.

Cu toate că avea deja nouă ani, nu era prea înaltă şi nici nu reuşise să ia în greutate, deşi mânca cât şapte. Chiar dacă pupilele ei verticale aminteau de cele ale unei pisici, mintea şi inima îi erau cât se poate de omeneşti. În conformitate cu legile Ordinului, Cavalerii nu puteau forma Scutieri decât după şapte ani şi, dacă trebuia să mai aştepte toată această perioadă, avea să fie mult prea bătrână pentru a deveni ucenic. De ce Elund sau Abnar n-o avertizaseră că învestirea ei ca Scutier are să fie amânată? Nu-şi dădeau seama că astfel o umileau în faţa întregului palat? Toţi elevii de vârsta ei erau de-acum ucenici. Ea nu-şi putea imagina cum are să-şi împartă pe viitor orele de clasă cu novicii care de-abia începeau să-nveţe magia. I se năruiseră toate visurile! Niciodată n-o să fie Cavaler! Niciodată n-are să poată răzbuna moartea părinţilor ei!

După plecarea Cavalerilor însoţiţi de Scutierii lor, Abnar fu primul care observă absenţa fetiţei mov. Cu ajutorul simţurilor lui magice, o reperă pe unul dintre acoperişurile înalte şi-i simţi tot amarul. Asigurându-se că nimeni nu-l vede, se dematerializă şi reapăru la câţiva paşi de Kira.

– Dar ce s-a întâmplat, prinţesă mică? întrebă el cât se poate de inocent.

Incapabilă să-şi oprească suspinele, Kira îşi ascunse faţa plină de lacrimi între mâinile cu care-şi înconjurase genunchii. Mergând cu atenţie pe ţigle, Abnar se apropie şi se aşeză lângă ea.

– Te rog, linişteşte-te!

– Lăsaţi-mă, maestre Abnar, plânse ea. Vreau să fiu singură!

– Am să plec doar după ce îmi vei fi spus cauza unei tristeţi atât de mari.

– O ştiţi deja!

Nemuritorul nu avea cum să-i explice că ea trebuia să rămână la Castelul de Smarald, unde magia lui ar fi putut s-o protejeze. Pentru că îi ascunseseră originea, Kira credea că tatăl ei era Regele magician Shill, exilat la Shola în acelaşi timp cu bunicul său, belicosul rege Draka.

În realitate, Kira fusese concepută în urma unui viol al Reginei Fan de Shola de către Amecareth, Împăratul Negru, comandant-şef al numeroasei oştiri a oamenilor-insectă şi care se-ncăpăţâna s-o caute peste tot, dorind s-o ducă în regatul lui. Dar nici Abnar, nici Cavalerii de Smarald nu-l vor lăsa să se folosească de ea, căci, în lipsa micuţei cu piele mov, profeţia, care suna astfel: „Numai cu ajutorul prinţesei fără de regat, Cavalerul ce-are să se nască şi care va purta în el lumina, îl va putea distruge pe Amecareth, Împăratul Negru“, nu s-ar fi împlinit niciodată.

Având doar vârsta de nouă ani, Kira n-ar fi suportat şocul acestui adevăr teribil. Abnar o lăsă atunci să crească la fel ca toţi ceilalţi copii de la castel, chiar dacă destinul ei se dovedea a fi cât se poate de diferit.

– Există şi alte modalităţi de-a te lupta cu împăratul, adăugă el.

– De ce m-aţi lăsat să urmez acelaşi antrenament ca prietenii mei? suspină Kira. Aveţi o cât de mică idee despre umilinţa la care-am fost supusă astăzi, maestre Abnar? Niciodată n-am să-i mai pot privi în ochi...

– Drumul tău este mult diferit de-al lor. Sunt convins că ei au să-nţeleagă asta!

– Tot ce-au să-nţeleagă ei din întâmplarea asta este că monstrul cu pielea mov n-a meritat să fie învestit Cavaler!

Se ridică şi se-ndepărtă de Nemuritor, mergând pe ţiglele metalice. Se opri în faţa zidului turnului cel mai apropiat, pe care îl escaladă slujindu-se de gheare. „Amarul îi este mult prea mare să pot s-o ogoiesc astăzi", înţelese Abnar. Aşteptă până ce ea se refugie pe pervazul unei ferestre şi se evaporă.

De la înălţimea ferestrei sale, Kira îi observă pe Cavaleri şi pe ucenicii lor călărind mândri pe câmpia dimprejurul castelului. Îşi puteau măcar închipui în ce hal de nefericită era ea? Privi mai departe în direcţia sud-vest, spre Zenor, acolo unde avuseseră loc majoritatea bătăliilor împotriva invadatorului şi a teribililor lui dragoni. Visa să poată ţine-n mână cea mai puternică dintre săbiile forjate vreodată şi cu ea să le taie capetele celor care i-au omorât părinţii.

Rămase acolo ghemuită şi nu se-ntoarse la palat decât atunci când răcoarea nopţii începu să pătrundă prin tunica ei prea subţire. Zgomotele petrecerii se potoliseră, dar servitorii treceau încă pe culoarele luminate de torţe ale castelului. Ascunzându-se prin spatele statuilor, a vazelor cu flori şi a tapiseriilor, Kira trecu neobservată şi ajunse-n camera ei. Îi era de-acum ruşine de felul în care arăta şi n-ar fi suportat nici cea mai mică remarcă, fie ea şi cât se poate de inocentă, din partea celor de la curte.

În camera ei, de jur împrejurul patului ale cărui cuverturi împăturite o invitau la somn, cineva avusese grijă să aprindă lumânările. La fel de tristă înaintă în încăpere, întrebându-se de ce regele continua să o ţină sub protecţia lui, din moment ce Cavalerilor nu le păsa de ea. Se apropie de pat şi, spre surpriza ei, observă pe pernă un sul de hârtie mov. Ezită un moment destul de lung, după care îl derulă. Nu conţinea decât câteva cuvinte, care-i încălziră deodată inima. „Te iubesc, Armene." Kira strânse mesajul la piept. Fidela ei doică, cea care avusese întotdeauna grijă de ea şi care reuşise, cu o dragoste plină de atenţie, să-i ţină aproape loc de mamă, o mai iubea încă.

Fetiţa alergă până la uşa cea mare din lemn şi-o întredeschise. Nimeni. Alergă până la camera slujitoarei şi intră fără să mai bată, nevoind să atragă atenţia servitorilor prezenţi încă pe coridoare. Aşezată pe marginea patului, Armene îşi peria părul foarte lung. Observând cum străluceau în penumbră ochii violeţi şi umezi ai fetiţei, se opri imediat.

– Lăudaţi fie zeii! Eşti bine sănătoasă! strigă ea, răsuflând uşurată.

– Mene...! suspină copila.

Fugi şi i se cuibări în braţe, aşa cum făcea ori de câte ori avea un necaz. Slujitoarea o strânse la piept, simţind din nou mirosul dulce al pielii şi mătasea părului ei mov.

– Mi-a fost aşa frică să nu fi făcut o prostie!

– Prostia n-am făcut-o eu, ci Elund! plânse Kira, ascunzându-şi faţa la pieptul lui Armene. Nu mai vreau să-l văd niciodată! Din partea mea poate să dispară de tot, în eternitate!

– Spui aşa din cauză că acum eşti supărată, dar, de fapt, eu ştiu că tu ai o inimă mare!

– Acum nu, n-a mai rămas nici o fărâmiţă din ea! Elund şi ceilalţi mi-au distrus toate speranţele, toate visurile, Mene, toate visurile...!

– Dar nu eşti decât un copil, Kira! Ţi-au distrus visurile... cred că exagerezi un pic!

– Voiam să devin Cavaler, dar printre oamenii aceia frumoşi n-au loc şi monştrii. E preferabil să le taie capul!

– Kira! suspină slujitoarea pe un ton de reproş.

Fetiţa se dădu un pic înapoi de pe genunchii ei şi prinse cu mâinile mici şi mov faţa supărată a lui Armene, grijulie să n-o zgârie cu ghearele.

– Uită-te la mine, Mene! Ai mai văzut vreodată, oriunde pe continent, vreo fiinţă care să-mi semene? Am citit multe cărţi despre celelalte regate şi nici unul dintre locuitorii lor nu are

pielea mov. Nici unul! Dar alaltăieri am găsit un papirus vechi care descria nişte monştri.

– Nu! Nu vreau să aud asemenea prostii! se supără Armene. La fel ca tine, nici mama ta nu semăna cu nimeni de pe întreg continentul Enkidiev. Ea avea pielea albă, ochii şi părul îi erau argintii, iar vocea ei era dulce ca mierea.

– Spui asta pentru că mă iubeşti, bolborosi fetiţa.

– Kira, eu te iubesc mai mult decât orice pe lume şi îmi faci mult rău când mă chinui aşa!

– Nu vreau să-ţi fac rău!

Copilul îşi trecu mâinile în jurul gâtului femeii şi-o strânse cu dragoste în braţe. „Nici nu se pune problema s-o las să doarmă singură în starea asta de disperare", hotărî imediat Armene. O trase apoi lângă ea sub cuverturi şi stinse lumânările. Simţindu-se dintr-odată în siguranţă, Kira se-ngrămădi lângă servitoare, dar toată noaptea nu putu pune geană peste geană.

În noaptea aceea se hotărî. Avea să-şi ia singură viitorul în mâini! Dacă noii Cavaleri nu voiau s-o înveţe arta războiului, atunci ea se va adresa unui alt maestru luptător. Vechile cărţi de farmece ale lui Elund închideau în paginile lor numeroase formule magice prin care se invocau spiritele celor plecaţi în lumea de dincolo. Foarte talentată în magie, ea ar fi putut cu uşurinţă să reînvie un Cavaler de altădată, în stare să o înveţe tot ceea ce ceilalţi nu voiau ca ea să ştie.

2

REGELE HADRIAN

Când se crăpă de ziuă, Kira plecă tiptil din patul lui Armene, intră în bucătăria încă goală şi-şi alese din coşurile uriaşe de răchită, care stăteau aliniate pe masă, câteva fructe. Urcă apoi scara cea mare de piatră a palatului şi pătrunse în bibliotecă, cu gând să răsfoiască manuscrisele din secţiunea interzisă. La lumina slabă a unei lumânări, ea descoperi cărţile cele vechi, pline de praf, care aveau să-i îngăduie să ajungă acolo unde voia, fără ajutorul magicianului arţăgos şi al Cavalerilor lui de Smarald.

Parcurse repede foile îngălbenite de timp, muşcând din când în când şi din câte un măr şi descoperi, în sfârşit, ceea ce căuta. Cum ea cunoştea de-acum majoritatea limbilor continentului, îşi dădu seama că era vorba de-o vrăjitorie rareori folosită, notată în limba anticilor. Ochii ei violeţi descifrau rapid cuvintele înscrise pe pergamentul îmbătrânit. Ingredientele erau uşor de găsit, dar trebuia să-şi afle un locşor liniştit, unde să poată pune-n practică vrăjitoria asta. Din nefericire, asemenea unui stup, palatul zumzăia de lume. Dar în catacombe...? Acolo nu cobora nimeni, doar dacă vreun suveran murea... dar Regele de Smarald era cât se poate de sănătos. Nu avea să fie înmormântat acolo decât peste foarte mult timp.

Rupse pagina din cartea cea veche, gândindu-se că, de fapt, ceilalţi copii nu vor avea niciodată nevoie de ea, întrucât ei erau

antrenaţi de adevăraţii Cavaleri, apoi puse cărţile în acelaşi loc pe raftul lor, unde aveau să mai doarmă încă multe sute de ani. Suflă în lumânare şi se strecură pe culoar în direcţia turnului lui Elund. Din cauză că pierdea nopţile să observe stelele, bătrânul magician se scula greu dis-de-dimineaţă, fapt pentru care ea ar fi putut, fără de ştirea lui, să şterpelească din laborator tot ce-i făcea trebuinţă.

Intră tiptil în camera lui, ce semăna cu o peşteră, prin care pluteau tot felul de mirosuri misterioase de esenţe şi pudre magice. În penumbră observă pupitrele elevilor, masa de cristal şi teancurile de cărţi, după care sui cu multă atenţie scara. Ajungând la etajul de sus, îl auzi pe bătrân cum sforăie. Îşi întinse gâtul şi-l văzu dormind pe spate pe patul lui enorm care semăna mai degrabă cu un cufăraş gigantic din lemn. Acum sau niciodată! Acesta era momentul!

Kira trecu de-a lungul etajerelor unde se-nghesuiau o serie de oale şi de flacoane şi observă imediat ceea ce căuta. Urmărită de privirile intrigate ale pisicilor lui Elund, care dormeau cam peste tot în cameră, ea-şi ridică poala tunicii, puse acolo tot ce avea nevoie şi-apoi părăsi turnul în vârful picioarelor. Odată ajunsă în camera ei, îşi puse captura într-un sac mare de pânză. Îi mai trebuiau acum şi două săbii, căci voia să reînvie un războinic, şi un inel de aur, care i-ar fi permis să-i invoce fantoma ori de câte ori voia.

Kira nu avea nici o bijuterie, dar regele avea o colecţie impresionantă. Se strecură deci în apartamentele Maiestăţii Sale, care, la ora aceea dormea liniştit. Tezaurul era ascuns într-o odaie mică de audienţe personale, la capătul unui coridor decorat cu portretele foştilor suverani ai regatului. Chiar Smarald Întâiul îi arătase odată numeroasele giuvaieruri adunate de toţi strămoşii lui, dar, pe atunci, fetiţei nu-i prea păsa de ce i se spunea. Se opri în faţa lădiţei şi ciuli urechile. Regele respira

încet şi adânc. Deschise capacul şi făcu ochii mari, descoperind toate acele bogăţii.

– Îmi trebuie un inel făcut din aurul cel mai pur, şopti ea, ridicându-şi mâna deasupra bijuteriilor.

Acestea începură să tremure şi Kira se temu că sunetul cristalin al colierelor, broşelor şi inelelor care se loveau între ele să nu-i trădeze cumva prezenţa în apartamentul regal. Dar exact în momentul în care era cât pe-aici să-şi abandoneze căutarea, de teamă să nu-şi trezească protectorul, un inel minuscul de aur se desprinse dintre rubine, topaze, smaralde şi diamante şi începu să zboare la câţiva centimetri deasupra cufărului. Cu un zâmbet victorios, care-i descoperi dinţii ascuţiţi, fetiţa mov îşi însuşi inelul şi închise încet cufărul. Acum nu-i mai lipseau decât două săbii! Se-ntoarse pe coridor şi se-ndreptă spre sala de arme, unde suveranul avea expusă atât o adevărată colecţie de lănci, săbii şi pumnale vechi, cât şi platoşele şi armurile ce aparţinuseră predecesorilor lui.

Servitorii începuseră deja să circule prin palat, ceea ce avea să-i complice vizibil sarcina. Cum o să transporte ea în catacombe două săbii, fără să fie văzută? Intră în camera mare, înţesată de amintiri. Nu-i prea plăcea spectacolul armurilor fără cap şi fără braţe, care stăteau drepte ca şi cum în ele ar mai fi fost fiinţe. Pe când mergea de-a lungul zidului, de care atârnau săbii, frisoane nenumărate îi trecură pe spate.

Ridicând ochii, observă ce mari puteau să fie săbiile şi rămase cu gura căscată. Niciodată n-avea să reuşească să le ridice măcar, darămite să le mai şi târască prin palat. Îşi plimbă privirea prin toată camera şi descoperi în cele din urmă, pe zidul opus, două arme cu lama foarte fină şi care-i făcură impresia că sunt mai uşoare. Dar, ca să le atingă, trebuia să înfrunte fantomele care sălăşluiau în armurile goale. Kira respiră adânc şi se apropie tremurând. Merita oare ca pentru planul ei să-şi piardă viaţa? Deodată, o rază de lumină îi atrase privirea într-un colţ al

încăperii. Soarele dimineţii pătrunsese până la platoşa veche şi pătată de sânge a unuia dintre primii Cavaleri de Smarald, făcând să-i strălucească pietrele preţioase. Imediat ea-şi aminti de ce trebuia să se apropie de armele-acelea.

Făcu câţiva paşi temători, supraveghind în acelaşi timp armurile, dar ele rămaseră la fel de neclintite ca la-nceput. Ajutându-se de gheare, escaladă zidul de piatră în cea mai mare viteză şi, spre surprinderea ei, nici unul dintre războinicii invizibili nu-ncercă s-o împiedice, apucând-o de mâini sau picioare. Desprinse repede cele două săbii şi sări jos. Aruncă o privire de jur împrejurul camerei şi observă stofele expuse într-o vitrină. La ce-ar fi putut servi? Desfăcu una şi constată că era dreptunghiulară şi-atât de lungă, cât să-i permită să-nfăşoare armele. Puse bucata de ţesătură strălucitoare şi neagră pe jos, aşeză săbiile-n mijloc şi-o împături cu multă atenţie. Se întoarse apoi în camera ei şi-şi puse armele în acelaşi sac de pânză.

În timp ce servitorii erau ocupaţi cu servirea mesei locuitorilor castelului, Kira se servi şi cu una dintre oalele agăţate de tavanul bucătăriei şi-o şterse apoi pe coridor ca un şoricel care reuşise să fure-o bucată de caşcaval. Odată adunat tot materialul, fetiţa mov îl transportă cu mare grijă pe scările care conduceau spre catacombe, convinsă că nimeni nici măcar nu-i bănuia planul. Deasupra capului ei putea s-audă paşii grăbiţi ai slujitoarelor, râsetele Cavalerilor din sala de mese precum şi cursele celor mai tineri elevi ieşind de la baie şi-ndreptându-se spre turnul lui Elund şi Abnar, căci începeau orele de dimineaţă.

C-un gest al mâinii, Kira aprinse torţele fixate pe pereţi. În pivniţele palatului domnea un miros de mucegai care-o pişca la nas, dar nimic n-ar fi convins-o să renunţe. Puse oala la piciorul scării şi se-nconjură de-un ecran de fum bleu ca să poată scăpa de căutările magicienilor sau ale Cavalerilor. Era vorba despre una

dintre numeroasele tehnici pe care ea le deprinsese singură din cărţile interzise, menită s-o ajute în ziua aceea.

Se aşează în faţa cazanului mare şi negru şi urmări cu sfinţenie indicaţiile aflate pe pagina ruptă din carte. După ce puse toate ingredientele în el, aprinse un foc magic. Nu trecu mult însă şi din amestec se ridică un fum gălbui care şerpui spre plafonul umed al pivniţei. Adunându-şi tot curajul, de care era în stare, Kira îşi puse inelul pe deget şi pronunţă solemn cuvintele vechi ale incantaţiilor. Deodată conţinutul oalei se aprinse şi, explodând, zgudui din temelii întregul castel.

În sala de mese, Cavalerii săriră drept în picioare şi-şi folosiră imediat simţurile magice care le-ar fi îngăduit să afle pricina zdruncinăturii. Nu putură însă nicicum detecta prezenţa micii Prinţese Sholiene, aflate în catacombe, chiar sub picioarele lor, ascunsă în spatele unui zid protector invizibil, şi crezură că au fost atacaţi.

– Dar inamicul nu putea să ajungă până aici, fără ca noi să-l reperăm! exclamă, neîncrezător, Buchanan.

– Totuşi, percheziţionaţi tot castelul! ordonă Wellan.

Fără să ezite, Cavalerii se grăbiră spre uşă, cu Scutierii alături. Îi urmă în aceeaşi clipă şi Wellan, gândindu-se că şocul semăna prea mult cu paşii grei ai dragonilor inamici. Nu credea totuşi că animalele-acelea enorme s-ar fi putut strecura până acolo, în Regatul de Smarald, fără să fie reperate, dar nu voia să rişte nimic. Şi, pentru că prima lui misiune era aceea de a-l apăra pe rege, cu pas întins se-ndreptă spre scara centrală care conducea în direcţia apartamentelor regale.

În catacombe, explozia steluţelor aurii o aruncă pe Kira la pământ, dar, din fericire, nu era rănită. Se ridică imediat, măturând cu mâna din faţa ochilor fumul galben, care se ridicase şi, spre marea ei surpriză, se trezi faţă-n faţă cu un

războinic mândru care stătea în mijlocul încăperii pline de fum. Purta aceeaşi platoşă verde a Cavalerilor de Smarald, dar chipul lui îi era necunoscut. Părul lui negru ca mătasea îi cădea până pe umeri, încadrându-i chipul hotărât, cu pielea foarte palidă. Ochii cenuşii şi pătrunzători semănau cu cei ai lupilor.

– Voi m-aţi chemat din lumea de dincolo? o întrebă el pe-un ton contrariat.

– Da, eu! răspunse curajoasă copila mov.

– Numai magicienii cei puternici au dreptul să invoce prezenţa strămoşilor lor din lumea celor morţi în lumea celor vii. Sunteţi cumva o descendentă a familiei mele?

– Nu ştiu nimic, sire. Eu sunt Kira, fiica Reginei Fan de Shola şi a regelui magician Shill al Regatului de Argint.

– De Argint? se-nveseli deodată luptătorul. În acest caz, totul se explică. Eu sunt Hadrian, fiul Regelui Kogal de Argint şi şef al cavalerilor de Smarald.

Trăsăturile fetiţei se luminară dintr-odată şi un surâs minunat apăru pe buzele ei subţiri. În timpul vieţii, şeful primilor Cavaleri ar fi trebuit să fie un om de-a dreptul seducător!

– În ce măsură v-aş putea fi de folos, milady?

– Vreau să devin un luptător tot atât de bun ca voi. Mi-ar plăcea să mă-nvăţaţi cum să mă servesc de-o sabie, de-o lance şi de-un pumnal. Hadrian ridică sprâncenele a mirare şi, pentru moment, Kirei îi fu teamă să nu izbucnească în râs, dar nu o făcu. La treizeci de ani, cu umeri puternici şi braţe musculoase, era la fel de respectat ca Wellan de Smarald. Fantoma examină copila şi-i pipăi braţele subţirele, fără să-şi ascundă dezamăgirea.

– Trebuie să ai muşchi, nu glumă, să poţi manevra o sabie, domnişoară!

– Nu şi săbiile mele!

Kira desfăcu în grabă bucata de stofă neagră şi-i întinse cele două arme uşoare. Văzându-le, Cavalerul fu gata să izbucnească-n râs, dar le studie totuşi de la gardă până-n vârf.

– Şi credeţi că o să puteţi să vă bateţi cu jucăriile astea?

– Acestea sunt doar să pot învăţa, îl asigură Kira, până o să-mi procur o poţiune care să-mi întărească muşchii.

– Scumpă domnişoară, la aşa ceva nu ajungi cu ajutorul cărţilor de vrăji! Trebuie să exersezi cu sudoarea frunţii!

– Arătaţi-mi cum!

Cu un temperament mai conciliant decât noii Cavaleri, Hadrian materializă o sferă grea de metal şi-o depuse-n mâna cea mică a copilei. Cu multă răbdare el o învăţă s-o ridice corect, îndoindu-şi coatele şi întărindu-şi braţele. O învăţă, de asemenea, cum să facă exerciţii având ca scop întărirea rezistenţei picioarelor şi-i sugeră să alerge zilnic pe distanţe foarte mari.

– Scrimă nu înseamnă doar mânuirea unei săbii sau a unei spade, declară el. Înseamnă şi arta de a-ţi repartiza greutatea pe picioare astfel încât să poţi primi loviturile adversarului pe tăiş, fără ca sabia ta să se-ndoaie. Trebuie să fii tare ca piatra înainte de a deveni un spadasin bun. Sunteţi încă prea tânără, milady, dar cu timpul n-am nici cea mai mică îndoială că veţi deveni un războinic redutabil. Strămoşii voştri au fost toţi nişte soldaţi mândri.

Nu l-a interesat nici pielea ei mov, nici pupilele ei verticale şi a tratat-o ca pe un egal, căci aveau, se pare, aceeaşi ascendenţă. Pentru a-i face plăcere, o învăţă şi câteva fante cu sabia, iar Kira descoperi că-i plăcea tare mult să lupte, cu toată durerea pe care i-o pricinuiau ghearele, mânerul sabiei fiind prea mic pentru mâna ei.

Clinchetul unor lame de metal care se întretăiau la intervale regulate îl alertă pe Wellan. Parcurse tot castelul împreună cu prietenii lui, de la turnuri până la grajduri, fără să observe nici cea mai mică urmă de duşman. Se-ntorcea în sala cea mare de mese, împreună cu Scutierul lui, când percepu zgomotul luptei. Se opri lângă scara cea mare de piatră şi-i făcu semn Scutierului său să stea liniştit. Deschise cu prudenţă porţile cele mari ale

catacombelor şi aruncă o privire pe scară. „De ce era atâta lumină în acest loc, vizitat doar atunci când era înmormântat un rege? se-ntrebă el. Rămâi aici şi fii gata să mergi după ajutor", îi ordonă el în gând lui Cameron. Cu sabia-n mână, coborî apoi foarte încet scările.

Kira simţi imediat apropierea marelui Cavaler. Grăbită, îşi retrase inelul din deget şi-l ascunse-n centură. Hadrian se făcu nevăzut în fumul din încăpere şi sabia lui se lovi răsunând de pietrele criptei. Cum o să-i explice lui Wellan planul acesta, fără să-şi atragă fulgerele lui sau cele ale lui Elund? O învăţaseră să nu mintă niciodată, dar ea nu voia să fie despărţită de singurul luptător care acceptase s-o înveţe arta războiului, chiar dacă acesta nu era decât o fantomă. Folosindu-se de puterile ei magice expedie oala şi sacul de pânză pe-un coridor care se-nfunda sub palat. Chiar la timp. Tot atunci Wellan punea piciorul pe ultima treaptă. Alungă fumul din faţa lui şi-o văzu pe mica Sholiană cu o sabie de jucărie în mână.

– Ce faci tu aici? explodă Cavalerul. Şi de unde vine fumul ăsta?

Kira aplecă doar capul, fără să răspundă. Parcurgând încăperea, ochii lui Wellan nu putură stabili de unde venea fumul. Îşi fixă din nou privirea pe fetiţă, întrebându-se de ce se afla în catacombe cu o armă ascuţită în mână.

– Elund şi Abnar ştiu că eşti aici?

În aceeaşi clipă Magicianul de Cristal se materializă lângă el şi fetiţa înţelese că risca să fie aspru pedepsită pentru neascultare.

– Nu, declară Abnar pe un ton neutru. Nu ştiam nimic despre asta.

– Priveşte-mă în ochi când îţi vorbesc şi spune-mi ce făceai aici, Kira? îi ceru Wellan pe-un ton imperios.

– Este-o obligaţie a Scutierilor, sire, nu a elevilor, care au fost îndepărtaţi de la acest titlu nobil, îi aminti fetiţa, continuând să-şi privească picioarele.

Marele Cavaler înţelese, în sfârşit, motivul comportamentului ei rebel. Protesta, în felul ei, împotriva hotărârii lor de-a n-o numi Scutier. Dar el n-avea să se-aventureze cu Kira pe-acest teren alunecos, căci risca să-i mărturisească mai multe lucruri decât era pregătită ea s-audă.

– Tu ai făcut să tremure castelul? o întrebă el, intenţionând să-şi păstreze sângele rece.

– Nu ştiu despre ce vorbiţi.

– Coborând aici, am auzit zgomotul a două săbii care se loveau. Împotriva cui te luptai?

– Împotriva nimănui!

– S-ar putea ca Magicianul de Cristal să-mi răspundă la întrebare?

– Mă băteam singură! strigă copila, încruntând din sprâncene.

Şi, folosindu-se de puternicele ei facultăţi de telekinezie, ridică sabia lui Hadrian şi o proiectă în direcţia lui Wellan, care avu timp doar s-o devieze cu lama sabiei sale înainte ca arma să-i fi intrat drept în piept.

– Ai să fii pedepsită pentru înfruntarea asta!

– Era singura modalitate să vă fac să-nţelegeţi că spun adevărul! ripostă Kira pe acelaşi ton.

Şocat de impertinenţa ei, Wellan făcu un pas spre ea, cu intenţia de a-i aplica o corecţie, dar Abnar îi reţinu cu putere braţul.

– Mă ocup eu de pedeapsa ei, interveni calm Nemuritorul. Mergeţi mai bine şi liniştiţi-i pe Scutieri. Ei cred că am fost atacaţi.

Preţ de-o clipă Wellan se uită la ea cu mânie, apoi se-ntoarse cu spatele şi urcă repede scara.

Abnar se uită în linişte la Kira şi ea ştiu că simţurile lui de gheaţă o pătrund până-n fundul sufletului. Dar ea nu putea să-şi mărturisească secretul fără să rişte să-şi piardă prietenul de pe celălalt tărâm.

Îşi închise repede sufletul, spre marea surpriză a Nemuritorului, care nu se gândise niciodată că fetiţa are să folosească într-o zi această tehnică de apărare şi împotriva lui.

– N-a fost o idee prea bună să-l superi, îi reproşă el.

– Şi-aşa nu mă poate suferi, mormăi copila.

– Nu-i adevărat, Kira. Îşi face griji pentru siguranţa ta. Când te-a văzut cu arma aceea în mână, a crezut că te-a atacat cineva.

– Vreau să devin Scutier, maestre Abnar. Strămoşii mei s-au luptat în ultimul război şi unii dintre ei au fost chiar Cavaleri de Smarald. N-ar fi încântaţi să afle că am fost îndepărtată de la acest privilegiu din cauza pielii mele, care are culoarea mov.

– Cred că a sosit momentul, domnişoară, să avem o discuţie importantă pe această temă.

Abnar îi luă mâna şi Kira intră deodată într-un vârtej de lumină multicoloră. Ea nici n-avu timpul necesar să distingă formele stranii care abia o atingeau, că picioarele ei simţiră deja podeaua camerei. Caleidoscopul dispăru brusc şi ea îşi dădu seama că se află în turnul Nemuritorului.

– De necrezut! se minună ea. Arătaţi-mi şi mie cum se face!

– Fiecare lucru la timpul său, mică prinţesă.

Abnar se-aşează pe pat şi se uită preţ de-un moment la ea, întrebându-se ce-ar putea să-i mărturisească fără să-i stârnească dorinţa de răzbunare. Fiind în plină criză de identitate, el risca să o destabilizeze pentru totdeauna. S-o lase să-nveţe pe lângă un Cavaler nici nu se punea problema, căci voia s-o păstreze la castel, să poată veghea mai uşor asupra ei.

– Kira, regele te iubeşte mult, începu el, adoptând un ton serios, şi, întrucât nu a avut niciodată copii, se gândeşte să te numească pe tine moştenitoarea tronului în Regatul de Smarald.

Şocul n-ar fi putut să fie mai brutal. Era ea de sânge regesc, bineînţeles, ceea ce-i conferea şi dreptul de-a guverna, dar sub nici o formă nu voia să devină regină! Voia să fie soldat! De ce se-ncăpăţânau toţi să-i conteste visul ei cel mai drag? Magicianul

de Cristal avea totuşi darul de-a descifra emoţiile muritorilor şi se arătase întotdeauna înţelegător faţă de ea. El ştia, era convinsă, că are să facă şi imposibilul să-şi atingă scopul propus, indiferent dacă era sau nu ajutată de Cavalerii de Smarald. Kira îşi simţi pieptul palpitând ca şi cum ar fi fost gata să plângă, dar ignoră cele spuse de mentorul ei în legătură cu moştenirea.

– La ora asta ar fi trebuit să le predaţi elevilor voştri, declară ea, îndreptându-se spre geamul cel strâmt al turnului.

– Au destule lucrări de terminat să se poată lipsi câteva momente de mine. Şi nu-ncerca să schimbi subiectul!

– N-am să fiu niciodată regină, maestre Abnar! mai adăugă ea, întorcându-se cu faţa la el.

– Dar nici Scutier n-o să fii, căci în acest moment este prea periculos pentru tine!

– Dar pentru prietenii mei nu este la fel de periculos?

– Nu, ei nu se află în centrul unei profeţii cât se poate de importante!

– Refuz să fiu tratată ca un obiect fragil şi am să vă demonstrez că sunt la fel de umană ca şi ei, chiar dacă pielea mea are culoarea mov!

Aruncă pe jos sabia pe care o ţinea încă în mână şi se grăbi spre scara care ducea la etajul inferior. Se săturase până peste cap de toate restricţiile acestea stupide care o împiedicau să facă ce-şi dorea. Hadrian era singurul care-o înţelegea, singurul care vedea în ea un potenţial mare luptător.

3

LUMEA DE DINCOLO

În momentul în care Kira își scoase inelul de aur de pe deget, Hadrian simți cum este aspirat de pământul umed al catacombelor. În timpul vieții sale de ființă muritoare învățase că doar marii magicieni puteau să invoce spiritul celor morți. De când ajunsese în lumea de dincolo, nu i se-ntâmplase să asistase la un eveniment asemănător. Raiul forfotea de suflete ce-și părăsiseră corpul fizic și, spre marea sa nemulțumire, el nu ajunsese să le cunoască, încă, pe toate.

Simți o lovitură zdravănă în spate, ca și cum ar fi căzut și se trezi pe-o câmpie mare și însorită, semănată toată cu flori multicolore. Odată ce șocul întoarcerii trecu, se ridică și se-ntoarse de vreo câteva ori în toate direcțiile, să se poată orienta. Dar unde se duseseră soția și copiii lui cu care vorbea înainte de intervenția stră-stră-nepoatei sale? Nu observă pe nimeni la orizont, așa că alese o direcție absolut la întâmplare și porni prin iarba înaltă.

Toate ființele ajungeau în acest paradis fermecător, odată ce părăseau lumea celor vii. Neavând imaterialitatea Nemuritorilor, ele nu puteau să ajungă în lumea magică a zeilor și să-i slujească în eternitate. Dar, în marea lui bunătate, Parandar, cel mai puternic dintre zeii panteonului și conducătorul lui de necontestat, crease acest loc din proprie voință, ca, la trecerea lor pe celălalt tărâm, oamenii să nu dispară-n Eter. Având toate

particularităţile fizice ale lumii fiinţelor vii, Câmpiile Elizee nu cunoşteau însă furtunile sau orice altă formă de dezlănţuire a elementelor naturii. Temperatura era întotdeauna blândă, iar anotimpurile – inexistente. Nimeni nu suferea de foame, de sete sau de vreo boală, iar animalele nu se temeau de oameni.

În acest loc luminat, loc plin de verdeaţă, timpul dispăruse. Aşa că Hadrian se plimbă fără să numere orele. Deodată, în faţa lui se deschise o văiugă la fel de pustie cum fusese şi câmpia pe care mersese până atunci. Fără îndoială, rătăcise cărarea... Nu voi să se descurajeze şi o apucă în direcţia unui râuleţ a cărui apă susura, parcă, o melodie dulce.

Îi veni în minte împrejurările morţii sale fizice, întâmplate cu cinci sute de ani înainte. Survenise pe când se afla în patul lui din Palatul de Argint şi era tare bătrân. Împrejurul lui erau copii, nepoţi şi strănepoţi. De altfel singurul său regret, căci fusese mulţumit de viaţa pe care-o dusese, era că nu-l putuse regăsi pe prietenul său Onix.

Păşind de-a lungul malului îi veni în minte faţa lui hâtră, faţa tânărului ţăran de Smarald, cel care fusese ridicat la rangul de Cavaler la prima invazie a oamenilor-insectă. Dar de ce se gândea la el tocmai acum? Doar amintirile acestea dispăruseră deja la puţin timp după ce ajunsese pe Celălalt Tărâm.

Şi, pe când mergea, Hadrian pătrunse-ntr-o pădure, pe care-o traversă repede, ca apoi să se oprească la marginea unei faleze. Abia atunci zări cum, la piciorul acestui vârf, înconjurat de câmpii uriaşe şi întinse, se preumblau celelalte suflete. Dar cum am să mă-ntorc printre ei? se întrebă el. Unde-i era familia? Să fie oare supărare ce simt în clipa asta? se miră el.

Totuşi, emoţiile nu mai aparţineau acestei lumi. Scurta sa şedere printre cei vii le-ar fi putut trezi din nou?

– *Elena!* strigă el, chemându-şi soţia.

Vocea i se auzi peste câmpii şi sperie chiar şi o colonie de bâtlani imaculaţi care se-nălţară imediat în zbor spre cerul

veşnic albastru al paradisului. Cu toate acestea, soţia sa nu-l auzi. Strigă numele tuturor descendenţilor săi şi-al locotenenţilor lui de altădată. Nimeni nu-i acordă nici cea mai mică atenţie. Nepăsători şi veseli, toţi se ocupau în continuare de treburile lor, fără ca nimeni să-i remarce prezenţa.

– Simt descurajare, constată el, vorbind cu glas tare. Nu este normal...

– Aşa li se-ntâmplă sufletelor ce se plimbă-ntre cele două lumi! se auzi deodată o voce în spatele lui.

Hadrian se-ntoarse brusc, având impresia că glasul auzit este al unuia dintre Cavalerii lui de-odinioară, dar în faţa lui apăru un Nemuritor. Îmbrăcat într-o haină plină de lumină, înainta fără să atingă pământul, iar părul alb îi cobora în valuri pe spate.

– Călătoria mea în lumea celor vii a fost pură întâmplare, venerabile maestre, îi răspunse el.

– Legile divine nu se-ocupă de motivele unei digresiuni. Ele se mulţumesc doar să pedepsească.

– Zeii sunt mult mai drepţi ca să pedepsească un slujitor care n-a făcut nici un rău.

– Aţi prefera ca ei să pedepsească cu asprime doar pe vrăjitorul care are să vă lipsească de-acum înainte de odihna eternă?

– Dar era vorba doar de-o copilă, protestă bătrânul rege. N-o să îndrăzniţi să vă legaţi de ea!

– Totuşi, unul din voi trebuie să suporte pedeapsa stabilită de zei!

Hadrian îşi aminti scurta lui întrevedere cu tânăra lui descendentă, faţa ei nevinovată şi ochii ei mari, plini de curiozitate. Abia îşi începuse viaţa şi nu-şi realizase încă nici unul dintre visurile ei.

– În acest caz cel pedepsit am să fiu eu, declară el curajos. Ce trebuie să fac să se liniştească mânia zeilor?

– Să acceptaţi exilul până veţi fi lăsat să reveniţi pe câmpurile cu verdeaţă, declară sever Nemuritorul.

Hadrian simţi cum în piept·inima lui se-ntunecă. Şi emoţia aceasta o crezuse pierdută pentru totdeauna.

– Ei bine, fie! acceptă el cu jumătate de gură.

Nemuritorul dispăru imediat din faţa lui, părăsindu-l pradă noii sale sorţi. S-ar putea ca tocmai de-aceea ultimele cuvinte ale prietenului său Onix, vechiul lui tovarăş de arme, să-i fi revenit în minte: „Să n-ai încredere în Nemuritori, Hadrian, toţi sunt nişte impostori. Ne vor pieirea".

4

HOTĂRÂREA KIREI

Mai mult alergând, Kira traversă curtea şi intră în palat. Urcă în viteză scările până la ea în cameră şi se opri brusc când îl văzu în mijlocul apartamentului, în picioare, pe însuşi regele Smarald Întâiul, îmbrăcat în mare ţinută, cu tunica din catifea de Burgundia şi purtând pe cap coroana regală. Îşi dădu imediat seama că îl deranjase, şi i se făcu ruşine, căci el trebuia să rezolve problemele statului, problemele oficiale.

– Maiestate, spuse ea, înclinându-se în faţa lui.

– Nu sunt prea mândru de tine, Kira, îi spuse de-a dreptul suveranul, privind-o tare nemulţumit.

Copila coborî imediat capul, dar nu-ncercă să se dezvinovăţească. Desigur că pedeapsa avea să fie mai puţin severă, dacă venea de la omul care-o iubea ca un tată, iar nu de la şeful Cavalerilor.

– Wellan îmi spune că ai ridicat o armă împotriva lui şi vrea ca eu să te pedepsesc cu severitate.

– În acest caz, Maiestate, ar trebui să-i pedepsiţi şi pe cei care complotează împotriva mea încă de la venirea mea la castel.

Smarald Întâiul ridică surprins din sprâncene. O invită să se-aşeze în faţa lui într-unul dintre fotoliile confortabile ale budoarului şi-i ascultă plângerile.

– Maiestate, sunt flatată de afecţiunea pe care mi-o purtaţi şi vă voi fi mereu recunoscătoare că m-aţi acceptat şi m-aţi tratat

ca pe propria voastră fiică, dar locul meu nu este în palatul acesta, ci alături de vitejii voştri Cavaleri. Eu vreau să învăţ să mă bat, să pot pedepsi moartea părinţilor mei. Pentru mine, aceasta este singura raţiune de-a trăi.

– Dar nu eşti încă decât o fetiţă, Kira! îi aminti, surprins, regele.

– Am aproape aceeaşi vârstă ca Swan sau Ariane, care au devenit Scutieri! se indignă ea.

– Elund îmi spune că tu nu eşti pregătită încă să poţi fi supusă unor astfel de antrenamente militare.

– Este absurd! Magia mea este mult mai puternică decât a tuturor acestor ucenici la un loc!

– Copila mea, el a luat această hotărâre nu pentru că magia ta ar fi fost deficitară, ci din cauza refuzului tău de-a te supune disciplinei de care dau dovadă bunii ucenici. Nici un Cavaler nu vrea să aibă un învăţăcel încăpăţânat, care nu acţionează decât după capul lui, care dă mereu tot felul de replici şi care-l atacă chiar şi pe viteazul nostru Wellan.

Nenorocită, vrednică de milă, Kira îşi lăsă capul în jos, gândindu-se că acum, după înfruntarea ei cu Marele Cavaler, nimeni n-o să-i mai acorde încredere. Are să fie obligată să-şi petreacă restul zilelor în acest castel, să poarte o coroană şi să înveţe obiceiurile de la curte. Prea mândră ca să plângă-n faţa regelui, sări jos şi se-ndreptă spre uşă.

– Şi-acum unde te duci? se miră suveranul.

– S-ar spune că nicăieri...

Ieşi din cameră ca un suflet vinovat. Acum, când Wellan ştia că ea vizitează catacombele, nu se va mai putea întoarce acolo niciodată. Castelul protectorului ei era foarte mare, dar nicăieri nu aveai un loc în care să te poţi izola. Trecu pe toate culoarele, ferindu-se de cartierele generale ale magicienilor, care nu-i înţelegeau amarul. Cel de-al treilea turn era un depozit în care se păstra hrana, iar al patrulea – o veche închisoare. Scara, ce

ducea la etajul de deasupra al acestuia din urmă, se prăbuşise şi nimeni nu se ocupase de ea s-o înlocuiască.

Cu ajutorul ghearelor, ea se sui pe perete şi se fofilă printr-o gaură a plafonului, unde altădată se terminau scările de piatră. Nu mică-i fu mirarea când ajunse în faţa unei duzini de celule închise cu bare ruginite de metal. Uşa uneia atârna, ca vai de ea, în balamale, iar celelalte nu păreau să fie într-o stare mai bună. Aruncă apoi câte-o privire în fiecare dintre ele, întrebându-se cine-ar fi putut sta închis aici. Fiind convinsă că nimănui nu i-ar fi trecut prin minte s-o caute pe-acolo, ea îşi puse din nou inelul de aur pe deget şi Cavalerul Hadrian se materializă în faţa ei, din fericire, fără ca nimic să fi explodat mai întâi. La lumina zilei el îi apăru cu atât mai frumos, cu părul lui negru ca noaptea şi ochii de culoarea oţelului.

– Sunt încântat să vă întâlnesc, *milady*, declară el foarte politicos.

– Nu aşa mult ca mine, se lamentă copila. Sunteţi singura persoană din tot universul care dă dovadă de bunăvoinţă faţă de mine.

– Dar este cât se poate de normal, căci eu sunt umilul vostru servitor.

– Aş fi preferat să fiţi prietenul meu, sire Hadrian, pentru că nu mai am nici unul. M-au părăsit toţi.

– Acesta să fie motivul pentru care vreţi să învăţaţi să vă bateţi? Vreţi să-l provocaţi pe vreunul la duel?

– Oh, nu! strigă copila. Vreau să răzbun moartea părinţilor mei. Va trebui să înfrunt acelaşi duşman cu care v-aţi luptat şi voi pe vremea în care eraţi şeful Cavalerilor de Smarald.

– Este-o misiune cât se poate de nobilă, domnişoară, dar avem foarte mult de lucru până să ajungem acolo. Războinicii Împăratului Negru sunt nişte adversari neînduplecaţi şi nu le-ar putea sta în cale o copilă ca voi.

– Da, ştiu... Dar am să muncesc foarte mult să ajung acolo. Din nefericire mi-au confiscat săbiile.

– Nu vă fie teamă. Am să pot să vă fac rost de altele. Dacă dorinţa voastră este să vă luptaţi cu duşmanul nostru comun, este de datoria mea să vă sar în ajutor.

Kira se uită un timp la el, mirându-se ce diferiţi erau Cavalerii de altădată de cei pe care ea îi avea zilnic în faţa ochilor, noua generaţie a Ordinului.

– Am să fiu eleva cea mai silitoare pe care aţi văzut-o vreodată! îi promise ea.

– Ceea ce n-are să vă fie deloc greu pentru că, în timpul vieţii, eu n-am antrenat pe nimeni.

– Cavalerii din timpul vieţii voastre nu antrenau Scutieri?

– Nu. Noi n-am fi avut timp să avem grijă de copii.

– Povestiţi-mi cum aţi devenit Cavaler.

Cu ochii ei violeţi strălucindu-i de curiozitate, Kira se aşeză pe pământ în faţa lui. Un surâs binevoitor apăru pe buzele lui Hadrian, care-şi aminti de propriii copii la vârsta ei.

– Noi eram deja soldaţi, când Magicianul de Cristal ne-a vrăjit, declară el, uitându-se în depărtare.

Îi povesti apoi că oamenii se apăraseră cu mult curaj împotriva incursiunilor oamenilor-insectă, dar că numărul acestora crescând fără-ncetare, o acţiune concertată devenea cât se poate de necesară. Îi vorbi despre armatele ridicate de fiecare dintre statele continentului, ceea ce o uimi pe copilă, pentru că pe continent, în urma primei invazii, soldaţi nu mai rămăseseră aproape deloc. Fascinată, Kira sorbea, parcă, vorbele noului ei mentor, până ce forma din faţa ei începu să păleasca.

– Sire, ce se-ntâmplă? se alarmă ea.

– Mi-e teamă că şederea mea în lumea voastră să nu fi fost un pic prea lungă, de data asta, se plânse el. Trebuie să vă părăsesc.

Kira nu uită să-i mulţumească pentru amabilitatea pe care i-o arăta şi-şi scoase inelul, să-l elibereze. Mergând până la fereastra

celulei, cu uşa dărâmată pe jumătate, ea se hotărî să trăiască mai mult noaptea decât în timpul zilei, să evite locatarii castelului, până când îşi va fi atins scopul. Se strecură prin deschizătura strâmtă şi se-ntoarse în apartamentul ei escaladând pereţii exteriori ca un păianjen. Intră în linişte în camera ei şi dormi până când Armene o chemă la masa de seară.

– Iubirea mea, regele vrea să vii la masa lui, declară ea, bucuroasă, aducându-i o tunică curată.

Kira îşi ascunse inelul în palmă şi o lăsă pe Armene s-o îmbrace şi s-o pieptene fără să bombăne. Ţinând-o de mână, Armene o conduse apoi în sală, să se asigure că n-o s-o şteargă şi o simţi încordându-se când constată că în cameră mai erau, împreună cu regele, atât Abnar, cât şi Wellan. „Aceasta nu-i o cină, e-un proces!“ îşi spuse ea, în timp ce se suia pe fotoliul de catifea. Servitorii aşezară felurile de mâncare în faţa lor. Kira îşi închise ermetic sufletul să se protejeze şi se concentră asupra farfuriei. Prezenţa lor îi tăia pofta de mâncare, dar, dacă ar fi refuzat să mănânce, ei s-ar fi folosit de acest pretext s-o dojenească.

„Lupii din Pădurea Interzisă vânează în haită şi se reped întotdeauna asupra celor vulnerabili“, îşi aminti ea.

– Am discutat cazul tău, o informă regele.

„Care dintre ei o să se repeadă primul la beregată?“ se-ntrebă ea, neridicându-şi ochii de la mâncare.

– Nu ştim foarte bine încotro să te sfătuim să te îndrepţi, Kira, urmă Smarald Întâiul, descurajat. Nu vrei regatul meu şi eşti prea tânără ca să devii Scutier.

Kira păstră în continuare liniştea, căci ei precis luaseră deja o hotărâre în ceea ce-o priveşte. Nu folosea la nimic dacă ea ar fi protestat acum, mai ales în prezenţa Marelui Cavaler a cărui proastă dispoziţie o percepea din cauza simţurilor sale ascuţite.

– Maestrul Abnar ne sfătuieşte să mai aşteptăm încă vreo câţiva ani înainte să te-ntrebăm cum ai vrea să-ţi petreci viaţa, reluă regele.

– Maestrul Abnar are desigur dreptate, răspunse fetiţa, fără pic de entuziasm.

– Şi Wellan va aprecia atunci situaţia, în cazul în care tu ai să mai vrei să intri în Ordinul de Smarald.

– E mult prea amabil din partea lui!

Ironia ei făcu să se-nroşească faţa Cavalerului, aşezat de partea cealaltă a mesei, dar îşi înghiţi comentariile lipsite de bunăvoinţă, să nu-l amărască pe suveran, care o iubea ca pe propria fiică. Nedorind să le dea asupra ei autoritate morală, Kira îşi alungă de îndată din suflet toate emoţiile negative despre Wellan.

– În schimbul acestei promisiuni, adăugă Smarald Întâiul, ne-ar plăcea să ne explici de ce-a tremurat palatul azi-dimineaţă.

– Şi pe mine m-a mirat, răspunse ea, cu o nevinovăţie dezarmantă. Am citit undeva că pământul se cutremură când există prea multă presiune în străfundurile sale.

Nemaiputând suporta, Wellan bătu tare cu pumnul în masă. Mica sholiană sări în sus.

– Cum poţi să speri că vei deveni Cavaler, dacă nu eşti nici măcar în stare să spui adevărul? tună el, ochii lui albaştri fixând-o plini de mânie.

– Wellan! Te rog, interveni regele.

Magicianul de Cristal îşi părăsi fotoliul şi se apropie de Kira care se uita temătoare la Marele Cavaler. Nemuritorul se aşează pe vine lângă ea şi-şi aşează mâna liniştitoare pe-a ei.

– Ai invocat pe cineva în catacombe, Kira, îi spuse el cu o voce blândă, dar fermă. Am simţit, dar nu pot să-mi dau seama cine este. Minciuna nu serveşte la nimic.

Fetiţa îşi pecetlui imediat sufletul, ştiind foarte bine că Abnar era un mag puternic şi-ar fi putut să scoată această informaţie, dacă voia, direct din gândurile ei.

– Este foarte periculos să redai viaţa spiritelor care au trecut în lumea de dincolo, urmă Abnar. Dacă acest suflet se plimbă acum prin Castelul de Smarald, ar trebui să fim informaţi.

Kira se-nchise în sine ca o scoică şi Wellan înţelese că n-o să ajungă să se-nţeleagă cu ea pentru că îi semăna prea mult. Ca şi lui, ei nu-i plăcea ca altcineva să i se bage pe sub piele şi nici să se-amestece în treburile ei.

– Ai invocat-o pe mama ta, Kira? vru să ştie regele.

La auzul numelui defunctei regine, Wellan se aşeză mai bine pe scaun.

– Nu, îl asigură copila, dând din cap.

– Pe tatăl tău?

– Nu.

– Ştim precis că tu ai invocat pe cineva, insistă Abnar. Vrem doar să ştim despre cine este vorba.

– Nu este decât un prieten... gemu copila. Aveam nevoie de-un prieten!

Apoi izbucni în suspine, iar regele o luă în braţe s-o mai liniştească. Rezemat în coate de masă, Wellan îşi ascunse faţa între mâini. Nu vor ajunge niciodată să scoată ceva de la fetiţa asta, în prezenţa lui Smarald Întâiul. Îl manipula ca pe o marionetă!

Abnar stărui.

– Şi care este numele acestui prieten? o încurajă el.

– Nu serveşte la nimic să vi-l spun, sughiţă Kira. Cavalerul Wellan l-a pus pe fugă pentru totdeauna...

Wellan îşi luă deodată mâna de pe faţă, bombănind de mânie. Copilul ăsta îi manipula pe toţi. Oare era singurul care observa?

– Dacă s-a întors în lumea de dincolo, ne poţi dezvălui numele lui, sublinie Abnar.

– Era Hadrian de Smarald, fiul regelui Kogal de Argint şi şef al primilor Cavaleri de Smarald, mărturisi copila, ştergându-şi lacrimile.

– De ce l-ai ales?

– Dar eu n-am ales pe nimeni! explodă Kira, ascunzându-şi faţa ascuţită la gâtul regelui.

– Este mai degrabă straniu să invoci un Cavaler de Smarald legendar când ai doar nouă ani şi când nu cauţi decât un prieten, le atrase atenţia Wellan.

– A venit singur! protestă copila.

– Ceea ce este normal, căci ea nu-şi stăpâneşte încă foarte bine magia, îi explică Abnar lui Wellan. Cred că a pronunţat doar formula, fără să ştie prea bine ce are să se-ntâmple.

– Ceea ce este împotriva codului, bombăni Cavalerul.

Deodată pe faţa Kirei se ivi neliniştea. Din cauza celor întâmplate n-ar fi dorit nicidecum să fie exclusă din Ordin pentru totdeauna.

– Dar din fericire ea n-a reuşit să termine operaţiunea, trase concluzia Smarald Întâiul. Castelul nu este în pericol.

Cu faţa pe jumătate ascunsă la gâtul regelui, Kira desigur că nu le-ar fi dezvăluit niciodată mai mult despre prietenul ei, maestrul luptător, care stătea acum ascuns în inelul de sub centură. După ce-o consolă, regele i-o dădu Armenei să aibă grijă de ea şi, profitând de asta, Wellan plecă de la masă.

Alungând nemulţumirea din mintea lui, marele şef se întoarse în aripa Cavalerilor şi se aşeză lângă Scutierul său să bea un pic de vin şi să-l asculte pe Bergeau cum povestea noilor ucenici despre felul în care Cavalerii putuseră să scape de dragoni pe continent. Treptat, alcoolul şi căldura din atriu făcură să-i dispară mânia. În definitiv, Kira nu era decât un copil răsfăţat de rege. „N-avea decât să plătească pentru lipsa lui de fermitate“, se gândi el.

Din cauza semnelor vădite de oboseală pe care le arătau Scutierii, Cavalerii nu-i mai reţinură şi-i trimiseră la culcare în camerele lor. Cameron se dezbrăcă şi adormi cum îşi puse capul pe pernă. Ridicând plapuma, Wellan se gândi că era de-a dreptul derutant să aibă acum în grijă un copil atât de diferit de cum

fusese Bridgess. Dar Elund nu greşise nicidecum atunci când alesese primii ucenici, iar acum el îi acordase o dată în plus încredere. Se aşeză pe propriul pat, îşi scoase cizmele şi centura, apoi îşi scoase şi hainele. În încăpere temperatura scăzu dintr-odată.

– Fan... şopti el, plin de speranţă.

Magiciana din Shola se materializă în faţa lui şi el nu mai simţi cum îi îngheaţă pielea. Fan puse încet mâna pe fruntea tânărului Scutier adormit să se asigure că nu se va trezi, apoi se apropie de Wellan, în ai cărui ochi era doar iubire. El o prinse de talie, o trase spre el şi-o îmbrăţişă impetuos. După câteva săruturi languroase, regina fantomă se îndepărtă şi faţa ei frumoasă se întunecă c-un aer de reproş.

– Sunteţi prea sever cu fiica mea, Cavalere!

– Sunt dezolat, Maiestate, dar Kira este dea dreptul imposibilă... se scuză el.

– Este-ndrăzneaţă şi curajoasă la fel cum aţi fost şi voi la aceeaşi vârstă şi totuşi nu sunteţi în stare să-i iertaţi greşelile.

– Nu pot să uit că a fost concepută prin violenţă de-un...

Mâna diafană a reginei îi astupă imediat gura, iar Wellan îşi regretă în aceeaşi clipă vorbele nechibzuite. Era inutil să-i amintească de odiosul viol pe care această femeie îl suportase din cauza unui om-insectă dezgustător, venit dintr-o altă lume. Fan se sacrificase s-o protejeze pe Kira şi să asigure supravieţuirea rasei umane, dar în lumea ei eterică ea nu simţea capriciile fiicei sale.

– Se simte prea singură, Wellan.

– Dar a găsit modalitatea de a-şi invoca prieteni din lumea voastră cu ajutorul magiei sale, bombăni el, amintindu-şi cum făcuse Kira castelul să se zguduie.

– Pe Cavalerul Hadrian? L-a materializat doar ca s-o înveţe mânuirea armelor.

– Ce? Dar ea nu poate fi formată de-o fantomă! E absurd!

– Dar dacă nu el, cine-o s-o facă? Voi?

– Eu am deja un Scutier de antrenat, iar fiica voastră nu este destul de disciplinată să poată purta o sabie adevărată.

– Este foarte important ca ea să devină Cavaler de Smarald, Wellan. Este soarta ei şi ea se leagă de-a voastră.

Era tot ce voia să audă. Preţ de-o clipă închise ochii să-şi alunge furia, pentru ca să nu se mai plângă-n faţa fantomei.

– Fan, vă rog, uitaţi o clipă că sunteţi mama ei şi puneţi-vă în locul meu. Kira este prea tânără să urmeze un program atât de riguros. Fără-ndoială, vom putea s-o antrenăm mai bine peste vreo câţiva ani, când va fi mai disciplinată, dar acum...

– Aş vrea să fiu de acord cu judecata voastră, dar atunci n-ar trebui să-i permiteţi regelui Smarald Întâiul să facă din ea urmaşa lui la tron. Asta are să vă primejduiască vieţile.

Rămase mut, pradă unei mari nedumeriri. Cum ar fi putut un soldat să stea-mpotriva hotărârii unui rege?

– Wellan, vă implor... îl rugă regina.

– V-am promis în urmă cu mulţi ani că o voi proteja pe Kira, se-mblânzi el, lăsându-se înduplecat de privirea ei insistentă. Am să-mi ţin promisiunea, dar în ceea ce priveşte moştenirea tronului Regatului de Smarald...

Voind să-l incite să facă un efort pentru a câştiga încrederea copilei mov şi de-a interveni pe lângă rege, Fan depuse un sărut drăgăstos pe buzele lui Wellan. Marelui Cavaler îi era atât de dor de mângâierile ei, încât îi acceptă imediat rugăminţile, fără să gândească. Făcură dragoste toată noaptea şi, dis-de-dimineaţă, când deschise ochii, ea îl anunţă pe-un ton alarmat că Împăratul Negru îşi aduna din nou luptători în castelul lui întunecat.

– Nu vă temeţi, îi vom alunga ca şi pân-acum, afirmă el curajos.

– Acum este vorba de-un număr foarte mare de luptători, Wellan!

Cavalerul se sprijini pe coate, fără să-şi ia privirea de la frumoasa regină.

– Când au să debarce pe continent? se neliniști el.

Nemișcată, culegând informațiile pe care i le aducea Eterul, l'an semăna cu una din minunatele statui de alabastru ale capelei din palat. Wellan o contemplă fără s-o grăbească, savurând fiecare secundă petrecută alături de ea.

– Împăratul nu s-a hotărât încă... șopti ea, tremurând.

Wellan vru s-o tragă din nou în brațe, dar ea se eschivă:

– E de datoria mea să mă-ntorc acum în preajma zeilor, dar am să revin negreșit când voi cunoaște intențiile lui Amecareth.

Se dematerializă sub ochii lui, trimițându-i un sărut plin de promisiuni, iar Cavalerul se lăsă din nou să cadă pe spate. Plin de dragoste, el rămase nemișcat gândind că, în pofida bunăvoinței ei, Bridgess n-aveau s-o poată înlocui niciodată pe frumoasa lui regină.

5
O AVENTURĂ LA MUNTE

Odată ce tot palatul adormi, Kira se strecură pe fereastra camerei sale şi coborî în curte. Timp de-o oră alergă împrejurul zidurilor sub privirile mirate ale cailor, apoi se duse la grajduri, unde găsi nenumărate obiecte grele cu care execută flexiuni ale braţelor, aşa cum o învăţase mentorul ei. Se duse apoi la baie şi înotă mult timp, înainte să-şi îmbrace din nou tunica şi să urce-n biblioteca palatului. Nu se mai impunea nicicum problema invocării Cavalerului Hadrian, înainte ca ea să fie în stare să ridice o sabie adevărată... sau să vrea să vorbească unui prieten.

În zilele care urmară, ea răsfoi cărţile de istorie antică a continentului şi descoperi câteva pagini care vorbeau despre regii care participaseră la războiul împotriva oamenilor-insectă, chiar în perioada naşterii primilor Cavaleri de Smarald. Printre toţi aceşti soldaţi care se treziseră deodată înzestraţi de către Magicianul de Cristal cu puteri paranormale, Hadrian de Argint fusese singurul ce nu abuzase de ele niciodată. Mai mult, istoricul îl considera pe lângă un bun strateg, un soţ iubitor şi un tată ideal. Kira ajunse atunci la concluzia că Abnar se înşela spunând despre el că e periculos. În plus, fantoma lui n-ar fi putut să circule singură prin palat, din moment ce dormita în inelul ei.

Când, cu razele lui, soarele începu să alunge întunericul nopţii, Kira se-ntoarse în camera ei, se-aşeză în pat şi-adormi.

Câteva ore mai târziu, Armene încercă degeaba să-o trezească, iar în faţa mormăielilor şi a dinţilor ei ascuţiţi, ea trebui să se lase păgubaşă. Kira o anunţă că n-are să mai asiste la cursurile de magie ale lui Abnar, orarul ei fiind de-acum înainte altul. Avea să se scoale când o să i se pară că este mai bine şi-are să-şi petreacă timpul după cum îi era cheful, până ce regele şi magicienii lui au să-şi recunoască greşeala făcută la alegerea Scutierilor. Neavând argumente, slujitoarea cedă. „Să profite de tinereţe", gândi ea, ieşind din cameră.

Copila adormi din nou şi nu deschise ochii decât după masa de prânz. De la fereastra ei contemplă muntele mândru ce se ridica în spatele castelului, cel care despărţea Regatul de Smarald de cel de Diamant. Cunoscut în general ca sălaş al Magicianului de Cristal, piscul semeţ al muntelui era veşnic acoperit de nori. Râposul versant de miazăzi al muntelui, loc de cuibărit pentru nenumăraţi vulturi şi şoimi, avea să-i aducă desigur destule satisfacţii în efectuarea exerciţiilor şi-avea să-i permită să scape, măcar câteva ore, de vacarmul antrenamentelor cu sabia ale noilor Scutieri. Mâncă singură la bucătărie, luă o ploscă plină cu apă proaspătă şi se-ascunse sub o pelerină de culoarea nisipului. Nici nu se gândi să-şi divulge secretul cuiva care rămânea la palat, căci nu voia ca Wellan s-o împiedice să iasă dintre zidurile fortăreţei.

Trecând de-a lungul zidului curţii celei mari, fetiţa mov n-aruncă nici măcar o privire Cavalerilor care îi învăţau scrima pe Scutierii lor şi-şi urmă calea până la porţile cele mari pe care le deschise. În pofida ecranului de protecţie cu care Kira se înconjurase, simţurile ascuţite ale lui Wellan îl înştiinţară imediat despre o prezenţă suspectă. În clipa în care el îi arăta lui Cameron cum să pareze un atac, cu colţul ochiului văzu trecând un personaj mic şi straniu, învelit într-o pelerină şi având faţa ascunsă cu grijă sub o glugă. Ţăranii nu-şi acopereau niciodată capul, de altfel nici servitorii. Tot trăgând lovituri puternice pe

lama sabiei Scutierului său, Wellan spionă direcţia de deplasare a siluetei suspecte. Dar când aceasta ieşi din incinta castelului, el se simţi obligat s-o urmeze şi să se asigure că nu era vorba despre un spion. Imediat îl rugă pe Bergeau să preia el antrenamentul lui Cameron, pretextând o urgenţă.

– Doi contra unu! exclamă omul deşertului. Asta-i mai mult decât interesant!

Dar, în acelaşi timp, Bergeau se uită dezaprobator la şeful lui pentru că nu-şi lua ucenicul cu el. Wellan nu dădu atenţie reproşului tăcut al fratelui său de arme. Îşi puse sabia la loc în teacă şi începu să urmărească personajul mascat până la Muntele de Cristal, rămânând, pe poteca de pământ, mereu la o distanţă apreciabilă. El n-o recunoscu pe Kira decât când ea îşi lăsă gluga să cadă, ca să se urce pe suprafaţa dreaptă a falezei, cu o ploscă atârnată pe spate. Îşi aminti vorbele lui Abnar şi ale lui Fan de Shola. Dacă copila asta ar pieri în mâna inamicilor lor sau altfel, toate speranţele locuitorilor de pe continentul Enkidiev ar muri odată cu ea. Dar cum s-o împiedici să-şi pună încontinuu viaţa în pericol, din moment ce nu recunoştea autoritatea nimănui?

Acum, când escalada faleza cu agilitatea unei şopârle, nu mai putea s-o prindă. Amintindu-şi că ea avea şi sânge de insectă în vene, un frison de oroare îi străbătu şira spinării, la gândul că şi năvălitorii s-ar fi putut căţăra pe ziduri cu aceeaşi agilitate.

La un moment dat, alpinista se opri pe o cornişă, luă plosca şi bău însetată. Wellan îşi îndreptă simţurile invizibile spre ea, dar Kira avusese grijă ca, înainte de-a pleca, să-şi închidă sufletul. Ce le mai pregătea de data asta? O grămadă de întrebări luau cu asalt mintea Cavalerului. Oare tatăl ei, omul-insectă, o putea stăpâni de la distanţă? La vârsta adultă avea să se transforme şi ea într-un scarabeu?

Ca să o poată supraveghea de la distanţă, fără ca ea să-l vadă, Wellan se ascunse în spatele unui pâlc de copaci centenari. Dacă nu putea să-i citească gândurile, poate ar fi fost în măsură ca,

observând-o, să-i ghicească intenţiile. Copila rămase un timp aşezată pe cornişă, apoi coborî din nou, agăţându-se cu ghearele de la mâini şi de la picioare. Ajunsă pe pământ, îşi trase sufletul şi urcă din nou. Wellan încruntă din sprâncene. La ce-i servea să facă de două ori acelaşi exerciţiu? Repeta vreun ritual al copiilor din rasa ei?

După ce-şi termină şi cea de-a doua căţărare, Kira bău şi restul apei şi-şi puse capa pe umerii subţiri. Îşi ascunse şi faţa mov sub glugă. Intrigat, Wellan o urmări de la distanţă, fără să-nţeleagă ce voia să facă.

Când, în sfârşit, dispăru pe uşa de la bucătării, Marele Cavaler se-ndreptă spre Bergeau şi Scutierii lui, care exersau în mijlocul curţii. Îi studie preţ de-o clipă, corectă poziţia braţului lui Cameron şi-l încurajă să-l atace cu mai mult elan pe fratele său de arme. Nelăsând să-i dispară zâmbetul larg de pe faţa-i vacheşă, Bergeau se distra, parând loviturile frenetice ale celor doi copii. Văzându-i deja obosiţi, Wellan întrerupse exerciţiul şi-i trimise să caute apă. Cu toată oboseala, băieţii îl ascultară fără să crâcnească.

– S-ar spune că tu petreci cât mai puţin timp posibil cu noul tău Scutier, îl critică Bergeau.

– A trebuit să m-achit de-o îndatorire mai degrabă presantă, îi răspunse Wellan, întorcând privirea.

– Am prestat totuşi un jurământ: să-i luăm mereu cu noi, ca ei să-nceapă să trăiască viaţa unui Cavaler.

Bergeau avea dreptate şi Wellan păstră apoi o tăcere vinovată.

– Spune-mi, ce-i reproşezi cu exactitate, Wellan?

– Nimic... doar poate lipsa entuziasmului... Bridgess mă punea la-ncercare din toate punctele de vedere.

– Şi noul meu Scutier e diferit de primul, dar este normal, nu crezi? Tu şi cu mine nu suntem la fel, nu doar pentru că zeii vor aşa. Îţi sugerez să-l iei cu tine data viitoare când o să ai o urgenţă, dacă nu, va crede că nu ţii la el.

Wellan ridică uşor capul, acceptând reproşul şi-i privi pe cei doi băieţi care se-ntorceau de la fântână cu o găleată de apă şi cu căni. Le dădură să bea maeştrilor lor, după care îşi potoliră şi ei setea. Între timp, Wellan îl examină pe Cameron fără ca acesta să-l vadă. Cu ochii plini de blândeţe, ca ai lui Santo şi având inima bună ca a lui Bergeau, el părea foarte ascultător prin comparaţie cu Bridgess. De ce Elund îi încredinţase un copil atât de liniştit?

– Mai ai destulă forţă să continui antrenamentul cu mine? îl întrebă Cavalerul.

– Bineînţeles, maestre! exclamă Cameron nebun de bucurie.

Marele Cavaler simţi uşurarea băiatului, căruia îi era teamă că ar putea să nu fie la înălţimea aşteptărilor maestrului. Acesta puse o mână sigură pe umărul lui şi-l conduse spre centrul curţii cu scopul de a-l învăţa fente noi.

În zilele care urmară, Wellan îi acordă mai mult timp tânărului său Scutier şi-astfel îi câştigă treptat încrederea. Îl învăţă să urce pe cal şi să mânuiască armele în galop. Cameron se dovedi foarte talentat pentru luptă, ceea ce-i încântă pe amândoi.

Kira nu mai apăru prin curte deghizată şi Wellan se-ntrebă imediat dacă ştia şi o altă modalitate de-a părăsi castelul. Apoi, de dimineaţă, în timpul unui exerciţiu cu lancea, în vreme ce pe deasupra se-nvârtejeau nori negri şi groşi, o văzu deodată pe Kira îndreptându-se din nou spre porţile meterezelor, acum învelită într-o pelerină albă. De data asta, Cameron îl însoţi pe maestrul său şi-o urmăriră din nou în linişte pe mica sholiană, care se-ndreptă spre muntele din apropierea fortăreţei. Cavalerul şi Scutierul se-ascunseră în spatele unui tufiş, observând-o de departe.

– E-un hoţ, maestre? vru să ştie Scutierul.

– Nu, Cameron. E Kira.

– Dar ce face-aici?

– Mi-ar plăcea şi mie să ştiu.

– Nu pot să-i citesc gândurile.

– Din cauză că ne blochează intrarea.

– Maestrul Abnar spune că nu trebuie să ne blocăm gândurile decât în faţa duşmanilor, nu-i aşa, maestre?

– Este exact.

– De ce trebuie s-o spionăm aşa?

– Pentru că potrivit profeţiei, când va fi mare, ea are să asigure protecţia unui Cavaler care-l va distruge pe Împăratul Negru. Datoria noastră este s-o ţinem în viaţă până atunci.

Cameron îi aruncă o privire neîncrezătoare şi Wellan zâmbi cu bunătate. Această serie de ipoteze era, fără îndoială, greu de-nţeles pentru un copil de unsprezece ani, dar Wellan trebuia să-i spună adevărul, acum când Scutierul depindea de el.

– Ar fi fost mult mai bine să rămână la palat, spuse imediat acesta. Dacă ar apărea un dragon şi s-ar urca pe munte s-o înfulece, noi n-am putea face nimic să-l împiedicăm.

Din fericire, aceste fiare sângeroase n-au reuşit niciodată să treacă de gropile săpate pe ţărmul continentului Enkidiev. Wellan şi Cameron aşteptară ca fetiţa să se-ntoarcă la castel şi-şi scurtară drumul pentru a ajunge în curtea palatului înaintea ei. Asigurându-se că nu este urmărită, Kira trecu de-a lungul zidului, ascunsă sub pelerina largă cu glugă şi făcându-se nevăzută atât cât se putea. Ajunsese deja la primele clădiri, când se trezi nas în nas cu vârful ascuţit al unei săbii late, iar când ridică ochii la mâna care ţinea arma şi la tunica verde a proprietarului, sări în sus. Wellan!

– Numai hoţii intră în palatele regilor ascunzându-şi astfel faţa, declară el ameninţător.

Cu un aer plictisit, Kira lăsă gluga să cadă pe spate. În jurul lor toţi Cavalerii şi toţi Scutierii îşi continuau antrenamentele într-un clinchet infernal de săbii care se întretăiau. Ea surprinse privirea dezaprobatoare a lui Cameron, având aceeaşi expresie

autoritară cu cea a maestrului său. Şi totuşi, în timpul studiilor, se-mpăcaseră amândoi cât se putea de bine.

– Ce făceai afară din cetate, o întrebă Wellan, fără să coboare sabia.

– N-am făcut decât să mă urc pe munte.

– Arată-mi permisiunea semnată de mâna regelui.

Fetiţa deschise mari ochii ei de pisică. De când supuşilor Maiestăţii Sale le trebuia permis să poată ieşi din cetate?

– N-am, mormăi ea într-un târziu.

– Este-o greşeală cât se poate de gravă să te aventurezi în afara zidurilor cetăţii fără acordul Maiestăţii Sale!

– Este-o greşeală să urci pe munte? protestă Kira.

– Da, când o faci fără să previi pe nimeni! Regele are să-ţi hotărască pedeapsa! Hai, înaintează!

Luându-şi un aer de-a dreptul ultragiat, Kira împinse lama sabiei deoparte cu vârful ghearelor sale violete şi-o apucă în direcţia palatului, cu capul sus. Ca şi cum ar fi fost o hoaţă, Wellan o urmă cu sabia-n mână. Cavalerii încetară lupta şi-i priviră trecând. Kira sondă rapid sufletul ucenicilor şi constată cu amărăciune că-i dezaprobau gestul. Hotărât lucru, Cavalerul pe care-l admira cel mai mult era cel care o punea fără-ncetare în dificultate.

Cameron îi urmă în linişte până-n sala de audienţe a regelui, unde suveranul judeca o pricină dintre doi ţărani. Smarald Întâiul se opri şi ridică descurajat ochii la trioul care tocmai intra în cameră. De ce protejata lui era îmbrăcată cu o pelerină de călătorie? Încercase să fugă? Wellan ţinea în mână sabia, ceea ce sperie mulţimea şi-o făcu să se dea la o parte, să-l lase să treacă.

– Ce-a mai făcut acum? se-ntristă regele.

– A părăsit incinta palatului fără îngăduinţa dumneavoastră, Alteţă, îl informă Cavalerul cu o voce puternică. Din această

cauză am să-i pun soarta în mâinile voastre, aşa cum îmi recomandă codul Cavalerilor de Smarald.

Kira simţi cum se-ntorceau spre ea privirile acuzatoare ale demnitarilor. Bineînţeles că era vinovată, dar trebuia s-o ştie tot regatul? De ce Wellan se simţea obligat s-o umilească de fiecare dată când avea ocazia? În ziua în care ea va putea să ridice, în sfârşit, o sabie adevărată, are să-l facă să regrete toate aceste afronturi!

– Kira... oftă Smarald Întâiul, fără să prea ştie ce atitudine să adopte.

– Şeful nostru cel mare se enervează fără motiv, Maiestate, se grăbi ea să protesteze. M-am dus numai să exersez la munte.

– Toţi cei care fac parte din familia regală nu pot părăsi cetatea de Smarald fără să aibă consimţământul vostru, Alteţă, îi reaminti Wellan. Această regulă există încă din timpuri străvechi.

Demnitarii şi consilierii regelui aprobară această ultimă declaraţie, murmurând între ei.

– E o regulă stupidă! exclamă Kira, care-i simţea unindu-se împotriva ei.

– Dar, fata mea, Cavalerul Wellan are dreptate. Este periculos pentru un membru al familiei regale să părăsească palatul fără escortă.

– Codul prevede o pedeapsă severă pentru acest fel de-ndrăzneală, sire, îi aminti Wellan regelui, înainte ca el să cedeze o dată în plus în faţa lacrimilor copilei. Unde-ar trebui s-o duc?

Smarald Întâiul îşi fixă protejata preţ de-o clipă. El înţelegea de ce Şeful Cavalerilor acţiona astfel: securitatea prinţesei era esenţială pentru întreg continentul şi el nu putea s-o lase să se zbenguie singură în afara cetăţii.

– În camera ei, hotărî în cele din urmă. Şi aşezaţi un om din garda mea personală la uşa ei.

Mulţumit de victoria lui, Wellan se-nclină în faţa suveranului său şi-i făcu semn prinţesei sholiene să avanseze spre uşa din dreapta tronului.

– Coborâţi-vă arma, sire, ordonă ea în timp ce urechile ei ascuţite se i se făceau una cu craniul.

Însă Wellan nu se urni şi toată curtea observă neliniştită confruntarea mută dintre cei doi.

– Kira, fă ce-ţi spune, insistă Smarald Întâiul.

Cu capul sus, dar având inima zdrobită, Kira se-ntoarse şi-o coti prin dreapta suveranului. Împinse brutal cu cizma uşa batantă şi intră pe coridor cu un pas furios. Marele Cavaler şi Scutierul lui o urmară în linişte. Când ajunseră în faţa uşii apartamentului ei, copila se-ntoarse deodată spre Wellan.

– Într-o bună zi, Cavalere, am să vă fac să vă regretaţi amarnic răutatea! şuieră ea.

– Într-o bună zi, ai să-nţelegi de ce sunt obligat să mă port aşa, îi replică el, fără măcar să clipească.

Cu un gest elegant îşi puse sabia înapoi în teacă şi aşteptă ca fetiţa să intre-n anticameră. Ochii de gheaţă ai lui Wellan nu exprimau nici o emoţie şi, preţ de-o clipă, Kira avu intenţia să se repeadă la el şi să i-i scoată. Se dădu înapoi, apucă uşa şi i-o trânti tare chiar în nas.

Un zâmbet înflori pe faţa Marelui Cavaler, uimindu-l pe Scutier.

– Are caracter, îi explică Wellan, observându-i chipul descumpănit. Cred că asta are să-i permită să ajungă la capătul misiunii. Hai, vino! Trebuie să înştiinţăm garda de noua ei misiune!

Wellan trecu de-a lungul unui coridor lung şi Scutierul se grăbi să-l urmeze.

Ajunsă-n dormitorul ei, cu un gest plin de dispreţ, Kira aruncă pe jos pelerina albă şi scoase un strigăt turbat. Wellan n-avea dreptul să-o împiedice să facă exerciţii! Sări în pat şi, de furie, cu ghearele, îşi făcu perna bucăţi-bucăţele, iar cu vorbele puse-n cârca şefului atâtea porecle câte îi inspiră în acel moment

imaginaţia ei plină de nervi. Şi, câteva minute mai târziu, când Armene intră în cameră, abia putu s-o zărească în norul de puf şi pene care plutea prin încăpere.

– Dar ce se-ntâmplă aici? aproape că se sufocă slujitoarea, în timp ce ochii ei se plimbau speriaţi prin camera în care mai ningea încă cu fulgi pufoşi şi deşi.

Kira i se aruncă în braţe şi, strângându-se la pieptul ei, abia aşteptă să pârască purtarea cât se poate de urâtă şi relele tratamente pe care i le aplica Wellan de Smarald, ori de câte ori avea ocazia. Armene o ascultă, mângâind-o pe spate, şi-i promise să intervină pe lângă rege să-i ridice această pedeapsă ridicolă, dar nimic n-o mai putea consola pe mica prinţesă sholiană. Armene se aşează apoi pe-un fotoliu şi-o mângâie până ce ea se mai linişti puţin.

6

ARIPILE ZÂNELOR

Abia se crăpa de ziuă, când Chloe fu trezită de plânsul lui Ariane, tânăra sa ucenică de unsprezece ani. Momentul de care atâta se temea sosise. Imediat femeia Cavaler dădu la o parte cuverturile şi, cu un gest din mână, aprinse toate lumânările de pe comoda din lemn. Culcată pe burtă, fetiţa se agăţase cu disperare de salteaua de pene, pradă unei foarte mari dureri.

Chloe îngenunche lângă copilul speriat şi-i mângâie uşor faţa. Părul negru şi lung al lui Ariane, ud de transpiraţie, i se lipise de cap.

– Ţine-te bine, draga mea, o încurajă ea, transmiţându-i, în acelaşi timp, o undă de liniştire.

– Mi-aţi spus că am să pot fi scăpată de aripi, dacă mă voi hotărî să devin Scutier, suspină fetiţa.

– Şi ţi-am spus adevărul, Ariane, dar ca să poată fi tăiate, ele trebuie mai întâi să se nască.

– Nu mai vreau... E prea dureros...

Lui Chloe nu-i plăcea să-i vadă pe ceilalţi suferind. De la venirea sa în regatul de Smarald ea se străduia să uşureze durerea fizică şi morală a celor alături de care trăia. Dar Ariane era un mister pentru ea. Fiică a Regelui Zânelor, cu toate că fizic ea semăna cu oamenii, constituţia ei era complet diferită. Corpul

ei nu cunoştea aceeaşi densitate şi avea alte suferinţe. Chiar şi undele de liniştire ale Cavalerilor nu o ajutau întotdeauna.

Cămaşa de noapte a copilei începu să se agite, ca şi cum sub ea se zbătea un animal mic. Regele Tilly le amintise de această metamorfoză a zânelor, în perioada trecerii spre adolescenţă, dar fără să le dea mai multe amănunte.

– Maestră, ajutaţi-mă... o imploră Ariane.

Chloe nu se lăsă mai mult rugată. Îi scoase lui Ariane cămaşa de noapte şi o culcă din nou pe burtă, speriată la vederea pielii violete dintre omoplaţi. Avea să asiste la naşterea aripilor ei, ocazie rară pentru un om. Plânsetele micuţei se înmulţiră şi Chloe îi puse mâinile la tâmple. Acestea se luminară un moment, dar n-o ajutară cu nimic pe copilă.

– Oamenii au noroc, lor nu le cresc aripi... gemu fetiţa.

– Ai dreptate, dar au alte griji, crede-mă, răspunse Chloe, întrebându-se dacă nişte comprese reci i-ar putea atenua durerile.

Ea puse uşor mâinile pe spatele lui Ariane şi simţi mişcările sacadate de sub piele.

– Maestră! strigă micuţa zână, zvârcolindu-se de durere.

Atunci Chloe nu ascultă decât de curajul ei şi-i sfâşie pielea cu unghiile. În locul fântânei de sânge la care se-aştepta, patru aripi lungi şi transparente, acoperite de-o curioasă brumă albă, izbucniră dintre răni şi căzură moale pe pat. „Sunt minunate“, se gândi Cavalerul uimit şi le deschise cu vârful degetelor...

– Ariane, te simţi bine? se nelinişti ea, când nu o mai auzi gemând.

Nici un răspuns. Chloe o sondă cu simţurile ei magice şi constată că leşinase. Oare toţi copiii zână sufereau de acest rău înainte de-a intra în adolescenţă? Ea şterse uşor faţa de-acum senină a ucenicei sale, dar nu îndrăzni să şteargă şi aripile, de teamă să nu le facă vreun rău. Se întoarse în patul ei şi, printr-o mişcare a mâinii, stinse lumânările. În semiobscuritatea răsăritului,

ea îşi veghe mult timp ucenica, dar, obosită, într-un târziu adormi şi ea.

Până când micuţa zână deschise în sfârşit ochii, aripile ei transparente precum cele de libelulă, i se închiseseră firesc pe spate. Se ridică sprijinindu-se pe coate şi se uită alături la maestrul ei, care dormea încă. Nici vorbă s-o trezească după toate eforturile din timpul nopţii.

Ariane îşi folosi simţurile ei magice să poată studia muşchii cei noi care-aveau misiunea să mişte aripile. Va avea oare timp să-nveţe să le folosească înainte să-i fie îndepărtate? Îşi strânse omoplaţii cu un pic de teamă şi aripile se alungiră dintr-odată de-o parte şi de alta a corpului ei. Apăsă din nou şi ele se mişcară în acelaşi timp uşor, fără să-i provoace deloc durere. Încurajată, zâna le ordonă în gând să bată mai repede şi un zumzăit umplu mica încăpere. Spre marea ei surpriză, Ariane se simţi trasă spre plafon. Scoase un strigăt de surpriză şi aripile se opriră brusc, lăsând-o să cadă în gol.

Strigătul ei o trezi pe Chloe care o văzu căzând pe burtă pe saltea. Sări din pat şi se grăbi s-o ajute.

– Eşti rănită? se sperie femeia Cavaler.

– Nu, maestră, doar ameţită.

Chloe o ajută să se aşeze, fascinată de brusca sa transformare.

– N-am să pot să apar niciodată aşa în faţa surorilor şi fraţilor voştri de arme, se-ntristă Ariane, aplecând capul.

– Nu, n-ai nici un motiv să-ţi fie ruşine, îi răspunse femeia Cavaler, cu un zâmbet ce i se-ntinsese pe toată faţa. Aici toată lumea ştie că eşti Zână. Iar aripile tale sunt de-a dreptul uluitoare.

– Totuşi, aş fi preferat să nu le am.

Ca s-o încurajeze, femeia Cavaler o sărută pe frunte şi-i promise să n-o oblige să-i înfrunte pe ceilalţi, înainte să fie pregătită s-o facă. Apoi Chloe chemă pe una dintre croitoresele palatului şi adaptară împreună o tunică a fetiţei, pentru ca aripile să i se poată mişca în voie. Unui servitor îi mai cerură să le-aducă şi

nişte mâncare, pe care Ariane, cocoţată-n pat, o termină în câteva clipe.

– Acum cred că a sosit timpul să-l informăm şi pe şeful nostru cel mare despre transformarea ta, declară Chloe, după ce ucenica ei îşi terminase masa.

Ariane îşi dădea seama că n-ar fi putut să-şi petreacă restul zilelor în încăperea aceea din aripa Cavalerilor şi că, mai devreme sau mai târziu, ea va trebui să-nfrunte membrii Ordinului. Ridicând uşor capul, acceptă inevitabilul.

Chloe plecă în căutarea lui Wellan. Nu voia să-l cheme pe calea spiritului, căci atunci toţi ceilalţi i-ar fi interceptat mesajul. Îl găsi în sala cea mare împreună cu ceilalţi, terminându-şi micul dejun. Se apropie de el şi-l sărută pe obraz, înainte de a-i încredinţa secretul ei.

– Şi eu vreau unul! exclamă Nogait, aşezat de partea cealaltă a mesei.

– Are să-ţi vină şi ţie rândul! îi răspunse Chloe, cu un zâmbet radios.

– Şi ce-a făcut marele nostru şef să merite aşa un sărut? întrebă Iason c-un aer poznaş.

– Nu e vorba de ce-a făcut, ci de ce va face pentru mine.

Cavalerii îşi manifestară încântarea prin tot felul de şoapte şi râsete, dar faţa lui Wellan rămase impasibilă. Ştia foarte bine că sora sa de arme nu-i cerea ajutorul decât după ce va fi epuizat ea toate mijloacele posibile. Ce să se fi întâmplat?

– Aş vrea să vii cu mine, îi şopti ea la ureche.

Wellan se scuză în faţa colegilor lui, care aruncară spre el cu bile de pâine, făcând în acelaşi timp, în şoaptă, comentarii zeflemitoare. Marele Cavaler se luă după Chloe în direcţia uşii, urmat fiind de Scutierul lui.

Merseră în linişte de-a lungul culoarului şi, când intrară pe uşa camerei ei, Chloe se adresă aşa fratelui ei de arme:

– Ariane este de-acum o zână, anunţă ea cu mândrie, dar nu ştiu prea bine ce trebuie să fac!

– N-am citit prea multe lucrări despre aceste creaturi magice, mărturisi el.

– Dar în diplomaţie eşti expert! Atunci, spune-mi, trebuie să mă duc în ţara zânelor cu ea, pentru ca familia să-i retragă aripile, sau să-i invităm familia aici, în Regatul de Smarald?

– Aripi? repetă Cameron, uimit.

Pentru că cei doi adulţi se-ntorseseră spre el în acelaşi timp, copilul se-nroşi până-n vârful urechilor. Băiatul crescuse împreună cu Ariane şi nu putea să-şi imagineze că ea are să fie de-acum înainte diferită de ceilalţi ucenici din regatul de Smarald.

– Au ieşit la iveală deodată în timpul nopţii, explică Chloe Scutierului lui Wellan. Aceasta se-ntâmplă zânelor tinere, care trec de la copilărie la adolescenţă.

– Dar de ce vreţi să i le scoateţi, Cavaler Chloe?

– Pentru că o vor împiedica în munca ei de apărător al continentului Enkidiev şi pentru ca ele să nu fie distruse în timpul luptelor. Înţelegi ce vreau să spun, Cameron?

– Cred că da şi vă dau dreptate.

Ea îi zbârli prietenește părul şi, sub privirea deja îmbunată a lui Wellan, împinse uşa. Prin firea ei, Chloe îi transmitea întotdeauna şefului Cavalerilor blândeţe şi compasiune. Niciodată, de la venirea ei în Regatul de Smarald, la vârsta de cinci ani, Chloe nu avusese un singur moment de furie împotriva cuiva, oricare-ar fi fost el.

Wellan şi Cameron o urmară în mica încăpere şi se opriră deodată în faţa minunatului spectacol care-i aştepta. Ariane era în picioare în faţa ferestrei, iar razele soarelui treceau prin toate cele patru aripi transparente, desenând curcubee pe toţi pereţii. Resimţind prezenţa marelui şef al Ordinului în spatele ei, fetiţa se-ntoarse şi aplecă tristă capul.

– N-ai nici un motiv să te simţi umilită de starea ta de-acum, interveni Chloe, cu intenţia s-o liniştească.

Wellan analiză situaţia pe loc. Chiar dacă un Cavaler înaripat le-ar fi adus multe servicii folositoare, era necesar ca mai întâi să întărească la sol forţa lor de atac. Amintindu-şi, însă, de nepăsarea zânelor, care nu răspundeau niciodată mesajelor celorlalţi monarhi ai continentului, hotărî c-ar fi fost preferabil ca fetiţa să fie condusă la tatăl ei, care va şti să-i retragă aripile, fără vreun incident neplăcut. Mai propuse să ceară unuia dintre fraţii lor de arme s-o însoţească pe Chloe până-n regatul lui Tilly, dar, auzind propunerea, Cavalerul nu avu aceeaşi părere:

– Dacă Împăratul Negru are să atace continentul, vei avea nevoie de toată lumea aici. Cât despre mine, voi fi în măsură să mă alătur vouă în luptă, chiar dacă voi fi nevoită s-o las pentru un timp pe Ariane în grija atentă a familiei sale.

Odată în plus, Chloe avea dreptate. Wellan se hotărî s-o lase să plece singură, sfătuind-o să aibă cea mai mare grijă.

7

CHLOE

Potrivindu-se dorinţelor lui Ariane, Chloe îi îngădui să rămână în camera ei şi plecarea spre Regatul Zânelor o pregăti doar ea. Înşeuă doi cai şi atârnă bine, de-o parte şi de alta a şeii, sacii de piele conţinând mâncarea. Tocmai voia să conducă animalele pe aleea din faţa grajdurilor până-n curte, când Dempsey, fratele ei de arme, izbucni ca un fulger pe aleea centrală dinspre grajduri. Nu trebuia să-ţi foloseşti puterile magice, să vezi că dorea să ajungă la ea. Pe loc o străbătu un gând: „Sper ca Wellan să nu-şi fi schimbat cumva părerea!"

Citindu-i gândurile, el lăsă imediat să-i scape:

– Să ştii că nu m-a trimis el!

Crescuseră împreună în Regatul de Smarald. Aveau aceeaşi vârstă şi reuşeau întotdeauna să-şi înţeleagă unul altuia emoţiile. Însă, în acea zi, tinerei femei îi fu greu să-nţeleagă ea însăşi ce simţea că se petrece în sufletul ei.

Şi, uitându-se la el cu insistenţă, îl întrebă:

– Spune-mi, Dempsey, ce te nelinişteşte?

Cei doi Cavaleri aveau câteva trăsături comune: acelaşi păr, de culoarea grâului, tuns scurt şi aceiaşi ochi purtând culoarea albastru-deschis a cerului de vară. Însă Chloe văzuse lumina zilei la miazănoapte de Muntele de Cristal, pe pământurile generoase ale Regatului de Diamant, în timp ce Dempsey se născuse într-un sat din munţii stâncoşi ai Regatului de Beril. Pe când femeia

își folosea intuiția să-și rezolve problemele, colegul ei prefera raționamentul, cel în întregime logic. Fiind în toate privințele suflete complementare, cei doi Cavaleri încercau multă afecțiune unul pentru celălalt. Dar, de puțin timp, Dempsey simțea cum în adâncul sufletului său se născuse o emoție nouă. În special atunci când privea fața frumoasă a lui Chloe.

– Nu vreau să pleci singură, doar cu ucenica ta, îi mărturisi el. Cu toate raidurile astea, e mult prea periculos.

– Îmi pui oare la îndoială capacitatea mea de-a mă apăra?! îl ironiză ea, păstrându-și o figură cât se poate de ofensată.

– Nu... departe de mine gândul acesta... În privința asta mi-ai servit deja o lecție, acum câțiva ani!

Și Chloe nu se lăuda deloc, dar n-avea să uite niciodată victoria ei la sabie, împotriva tuturor celor șase frați de arme, pe-atunci adolescenți. Bucățica aceea de femeie îi bătuse pe toți, unul după altul, într-un turneu amical.

– Mai degrabă mi-e frică de Împăratul Negru, urmă Dempsey. Wellan are dreptate când spune că pregătește ceva, chiar dacă noi nu-i putem cunoaște încă planurile sumbre.

– Dacă o să traverseze oceanul, oamenii-insectă vor ataca regatele de coastă, iar eu am intenția să călătoresc prin interiorul continentului. Îți faci gânduri fără motiv!

– Ar fi fost mai bine ca unul dintre noi să te-nsoțească.

– Și să-l lipsiți pe Wellan de spadele voastre, dacă Amecareth se hotărăște să atace? protestă ea. Ar fi prea egoist din partea mea. Și-apoi, o femeie și o fetiță trec mai degrabă neobservate prin pădure decât o bandă de bărbați vorbăreți ca niște gaițe.

Îl sărută pe obraz și trase de dârlogii cailor. Dempsey se îndepărtă și o lăsă să treacă. Sufletul său ardea însă de dorința să-i mărturisească sentimentele care pe care le-avea, dar era oare acum momentul s-o facă? Ar fi crezut că era doar o altă tactică de-a o împiedica să plece singură. Înainte ca el să mai poată spune vreun cuvânt, femeia ieși din grajd.

Chloe conduse caii până la intrarea dinspre aripa Cavalerilor. Simţindu-i apropierea, Wellan şi Cameron o scoaseră pe mica zână din ascunzătoare şi o conduseră până-n curte. Urcându-se în şa, Ariane era cât pe-aici să-şi julească una dintre aripile ei lungi de sacii cu mâncare. Wellan reacţionă însă imediat şi i-o înlătură uşor. Fetiţa îi mulţumi înroşindu-se de timiditate şi Marele Cavaler o bătu prietenește pe şold, zâmbind. Înconjură apoi caii şi se apropie de Chloe. Îi întinse braţul şi ea i-l strânse în felul Cavalerilor.

– Nu face pe eroina! o sfătui el foarte serios.

– Fii fără teamă, Mare Cavaler!

Wellan se dădu înapoi şi o privi plecând pe femeia Cavaler, cu platoşa verde, incrustată cu nestemate ce străluceau şi pe fetiţa ale cărei aripi fremătau în adierea vântului. Cu simţurile sale magice supraveghe coasta oceanului tot timpul călătoriei lor, să se încredinţeze că soldaţii Împăratului Negru n-o să le surprindă pe pământurile Regelui Tilly.

Cu gând să nu atragă atenţia ţăranilor, Chloe alese să călărească pe drumul ce trecea prin pădurile de Smarald, pe la vest de Muntele de Cristal, decât la loc deschis, pe câmpurile cultivate. Alese de asemenea drumurile largi, Ariane stăpânind prea puţin sistemul de funcţionare al aripilor ei, cu o anvergură de doi metri.

Când ajunseră la graniţa dintre Regatul de Smarald şi cel de Argint, deja se însera şi îşi aşezară culcuşul pentru noapte pe malul râului Wawki, cel care urca spre miazănoapte, şerpuind printre copaci. Cu multă fereală Ariane aprinse un foc şi pregăti ceva de mâncare, în timp ce Chloe avea grijă de cai. Când se aşeză pe pătura ei, zâna cea mică scoase un suspin de uşurare.

– Un pic de curaj, o îmbărbătă Chloe. Mâine-seară avem să fim la palatul părinţilor tăi.

Cavalerul se aşează lângă copilul libelulă şi acceptă cu plăcere o strachină de ciorbă caldă.

– Sunt foarte mulţumită să petrec un pic de timp doar cu voi, maestră, mărturisi Ariane. Îmi plac mult fraţii şi surorile voastre de arme, dar sunt prea gălăgioşi.

Chloe izbucni în râs în faţa sincerităţii fetiţei. Dar era adevărat şi că, în prezenţa exuberanţilor ei colegi, ucenicilor le era câteodată greu să se exprime în largul lor.

Le era foame, aşa că sorbiră cu nesaţ tot ce pregătise Ariane, apoi ronţăiră smochine proaspete. Luna se ridică leneş până-n vârful copacilor, iar alături de ea, luceferi şi miriade de-alte stele sclipeau pe cerul precum cerneala. În căutare de insecte nocturne, un liliac trecu în zbor pe deasupra capetelor lor. Pădurea fremăta de viaţă şi Ariane simţea până şi cea mai mică vibraţie.

Printre ramuri sufla o adiere proaspătă, care făcea frunzele să foşnească. Chloe o ajută pe ucenica ei să-şi închidă aripile şi, ca să nu-i fie frig, îi aşeză o pătură pe umeri.

– Mulţumesc, maestră, spuse aceasta, uitându-se cu recunoştinţă la femeia Cavaler.

– Cel puţin, nu ţi-am făcut vreun rău?

Ariane făcu un semn negativ cu capul. Chloe făcu ceai şi-i dădu şi ei o ulcică. Ţinând-o între palme, fetiţa îşi încălzi mâinile mici şi reci.

– Când mă veţi învăţa să stăpânesc elementele? întrebă Scutierul.

– Doar atunci când n-o să riscăm să te vedem cum îţi iei zborul, fără să vrei, spre cer, râse femeia Cavaler.

Zâmbind încă, duse apoi ulcica cu ceai la buze.

Într-adevăr, Ariane o văzuse cum stârnise în curtea castelului nişte curenţi teribili, care mişcaseră carele ţăranilor atât de uşor, de parcă ar fi fost coji de nuci.

– Şi-apoi, Cavalerii nu au toţi aceleaşi puteri, mai adăugă Chloe. Asta ar putea să nu-ţi reuşească, însă ne-ai putea surprinde cu alte puteri magice sau cu aptitudini noi.

Îi mai povesti lui Ariane cum fiecare dintre fraţii ei de arme îşi descoperise talentele unice, iar fetiţa îi sorbi cuvintele de pe buze, în special vorbele care-i istoriseau despre Wellan. La fel ca şi colegii lui, acesta putea să vindece răni, să lanseze raze incendiare, să aprindă magic lumânările, să citească gândurile, să comunice cu spiritul celorlalţi, să simtă prezenţa unor fiinţe vii de la kilometri distanţă, dar părea să posede şi darul de a-i influenţa pe alţii prin vocea lui. Când vorbea, toată lumea îl asculta, fie că povestea o legendă, fie că dădea nişte ordine.

– Este şi cel mai frumos dintre Cavaleri, declară deodată Ariane.

Dar n-apucă bine să spună aceste cuvinte, că, de ruşine, obrajii îi luară foc.

– Eu îi consider chipeşi pe toţi, îi răspunse Chloe, dar e-adevărat că Wellan are, în felul cum arată, un aer regal, numai al lui.

– Vocea lui îi face pe oameni s-asculte, reluă Ariane. Voi stăpâniţi elementele. Cavalerul Iason are o forţă de levitaţie foarte puternică. Cavalerul Santo este un mare vindecător. Cavalerul Falcon este rapid ca un fulger, în timp ce Cavalerul Bergeau are muşchi de oţel. Dar care este talentul Cavalerului Dempsey?

– Luciditatea lui în orice împrejurare. Cred că nici o vrăjitorie nu-l poate îndepărta de la scopurile lui. Putem întotdeauna să contăm pe Dempsey.

Odată ce-i trecură pe toţi în revistă, se-nfăşurară în pături şi se culcară lângă foc. Ţârâitul greierilor şi clipocitul apei le legănă uşor, aşa că moş Ene le prinse imediat în braţele lui moi. Dar, pe la mijlocul nopţii, Ariane deschise repede ochii. Se ajută de simţurile ei magice, cum o învăţase Chloe, şi cercetă împrejurimile. Simţi imediat o sursă stranie de viaţă.

Se aşează cu atenţie şi îşi plimbă privirea peste pădure. Nimic. Caii continuau să dormiteze la câţiva paşi de ele. Dacă ar fi existat într-adevăr un pericol, ei le-ar fi avertizat. O ceaţă uşoară se ridica de pe pământ până la râu, învăluind totul într-o altă lumină. Convinsă că era vorba de-o alarmă falsă, fetiţa se pregătea să se culce din nou, când observă mişcare în preajma malului. Văzu o creastă întunecată care împrăştia bruma şi auzi cât se poate de clar cum aleargă prin stuf un animal mic. Frica o străbătu ca un curent electric, trezind-o şi pe Chloe, care dormea alături de ea.

– Ce s-a întâmplat? se alarmă femeia Cavaler.

– Am văzut ceva pe-acolo... reuşi să articuleze zâna.

Chloe sări în picioare şi înşfăcă sabia. Scrută toată regiunea cu simţurile ei magice, dar nu observă nimic anormal. Se destinse şi se-ntoarse spre copilul care tremura şi crezu că fusese vorba, probabil, de-un vis urât. Se aşeză lângă ea şi-şi trecu braţul în jurul umerilor ei, să nu-i strice aripile.

– Nu ştiu ce-a fost, dar nu mai este acolo, o asigură ea. Dacă era un prădător, pesemne că era tare mic, pentru că nici caii nu l-au considerat o ameninţare serioasă.

Văzând că fetiţa nu era deloc convinsă, Chloe ridică magic mărimea flăcărilor, care luminară toată poieniţa, ceea ce ar fi ajutat la îndepărtarea animalelor un pic prea curioase. Se culcară din nou, fără să vadă cei doi ochi de-un roşu aprins, ascunşi în stuf, care le păndeau culcuşul.

Odată cu primele raze ale răsăritului îşi urmară drumul şi Ariane nu mai aminti nimic despre temerile ei din timpul nopţii. „Cu atât mai bine“, gândi Chloe, căci primul lucru pe care Cavalerul trebuia să-l înveţe pe Scutier era ca acesta să-şi stăpânească frica în orice-mprejurare. Pe câmpul de luptă fiind o emoţie nefastă şi, uneori, paralizantă, aceasta-i putea aduce soldatului chiar şi moartea.

Continuară să călărească toată ziua şi, pe când soarele-şi pregătea lungul său periplu prin ocean spre lumea de dincolo, coborâră şi ele pe valea cea frumoasă şi vrăjită a Regatului Zânelor. Inima lui Ariane crescu de bucurie privind la margaretele gigantice de culori strălucitoare, la lalelele de-un roşu aprins, la ramurile enorme de mărgăritărel frumos mirositor şi chiar la zborul întretăiat al păsărelelor-muscă, ciripind vesele.

– Îţi aminteşti de toate astea, nu-i aşa? se emoţionă Chloe.

– Desigur, maestră. Mă jucam pe-aici cu verişoarele mele. Pe-acolo curge un râu cu ape luminoase şi limpezi, iar fructele tufelor de pe mal au un gust delicios.

Chloe o lăsă să treacă înainte şi, câteva minute mai târziu, ajunseră pe mal. Broscuţe fluorescente săreau în valurile limpezi şi peşti cu ochi bulbucaţi şi rotunzi scoteau curioşi capul din apă să-i vadă mai bine pe cei ce se-apropiau. Ariane îşi urmă drumul până la podul cel mic şi respiră adânc mirosul pomilor încărcaţi cu nişte fructe curioase de culoarea aurului.

Fără să se grăbească, traversară râul şi sosiră în faţa unui deluşor cu iarbă albastră, presărată cu ciuperci de-un alb imaculat. Un freamăt le-nconjură deodată şi, venind de nicăieri, o ceată de zâne mici, vorbind toate-n acelaşi timp, se năpustiră asupra lor. Semănând cu nişte păpuşi de porţelan, creaturile magice zburau împrejurul lui Ariane ridicându-i aripile şi incitând-o să le urmeze.

Apoi, deodată, ele se-mprăştiară ca nişte păsărele speriate şi cuplul regal se materializă în faţa oaspeţilor.

– Bine-aţi venit, Cavaler Chloe, îi ură Regele Tilly.

Tânăra descălecă şi se-nclină în faţa celor două personaje maiestuoase, îmbrăcate-n voaluri uşoare. Contemplând părul aproape transparent al regelui şi buclele bălaie ale reginei, Chloe se întrebă, firesc, cum de părul fiicei lor era negru ca noaptea.

– Văd că-mi aduceţi fiica înapoi, urmă el.

– Aceasta depinde de ea, Maiestate, răspunse Chloe, făcându-i cu ochiul Scutierului său.

O ajută pe fetiţă să coboare de pe cal, având grijă de aripile ei transparente. Regina Calva se apropie de Ariane, cu ochi strălucitori de bucurie, şi îngenunche în iarbă, să fie la înălţimea ei.

– Nu mai eşti fetiţa pe care-am dat-o în grija magicianului Elund, declară ea, mângâindu-i faţa mătăsoasă ca piersica. De când ai aripi?

– De câteva zile numai, Alteţa Voastră, răspunse politicos Ariane, impresionată să se afle în faţa părinţilor ei.

– Mi-aţi spus că o să i le retrageţi, dacă dorinţa ei va fi aceea de-a deveni Cavaler, interveni Chloe, voind să explice totodată şi scopul prezenţei lor acolo, în Regatul Zânelor.

– Îmi aduc aminte foarte bine, răspunse Regele Tilly, cu zâmbetul dispărându-i de pe faţă. Vă rog, urmaţi-ne!

Tilly şi Calva se ridicară în aer şi o luară înainte. Cavalerul şi Scutierul apucară, la rându-le, hăţurile cailor şi merseră în urma lor. Deodată peisajul încântător se schimbă într-o curte interioară mare, pavată cu pietre mici şi rotunde. De-a lungul pereţilor enclavei erau galerii împodobite cu flori multicolore.

– Puteţi să lăsaţi caii aici, spuse regele. Zânele îi vor hrăni şi adăpa.

Chloe le cunoştea îndeajuns pe zâne să ştie că aveau să se ţină de cuvânt. Îi făcu semn lui Ariane să asculte şi continuă să-i urmeze pe rege şi pe regină, împingând-o uşor înainte pe ucenica ei. Se treziră apoi deodată într-o sală mare cu pereţi transparenţi, care lăsau să treacă în încăpere tonurile calde de portocaliu ale asfinţitului. Scaune comode şi elegante, acoperite cu catifea turcoaz, alunecară uşor până la ele şi zânele le invitară să se aşeze.

– Frumoasa noastră Ariane este deci gata să devină soldat, înţelese regele, studiind copila.

– Dar poate şi să se hotărască să-şi reia locul în sânul familiei, nu-i aşa? se nelinişti regina.

– Ordinul de Smarald nu reţine pe nimeni împotriva voinţei acestuia, Maiestate, afirmă Chloe. Hotărârea are să-i aparţină lui Ariane.

Fetiţa privea curioasă peste tot împrejurul ei dorind să-şi amintească de mult îndrăgita copilărie. Viaţa unei zâne se rezuma la îngrijirea animalelor din pădurea vrăjită, iar în rest, din distracţii de tot felul. Chloe ştia că fetiţa se confruntă cu o alegere dificilă, dar viaţa unui Cavaler fiind alcătuită dintr-o multitudine de drumuri diferite, aceasta ar fi fost o lecţie deosebit de importantă pentru Scutierul ei.

Regina, care nu-şi lua ochii de la copilă, protestă:

– Dar nu este obligată să răspundă imediat! Bucuraţi-vă întâi de ospitalitatea noastră!

Regele i se alătură şi el o convinse, în cele din urmă, pe Chloe să rămână câteva zile în palatul lor de sticlă. Wellan n-avea să fie deloc bucuros când va afla, dar codul îi obliga pe Cavaleri să se supună dorinţelor regilor.

8

O ALEGERE GREA

La masa de seară, Chloe şi Ariane stătură alături de Regele Tilly şi de curtea lui. Nefiind ea însăşi zână, femeii Cavaler îi era greu să deosebească zânele-ntre ele. Cu faţa lor de păpuşă şi voalurile lor diafane, aproape că nu vedeai diferenţele. Suveranul îi prezentă cu mândrie toţi demnitarii. Ea îi salută politicos, dar în sinea ei observă totodată că în anturajul regelui-zână erau foarte puţini bărbaţi.

În seara aceea, le oferiră o cameră în mijlocul căreia se afla un cuib moale şi pufos de forma unei cupole. Se simţea o adiere parfumată, iar tavanul lăsa să se zărească strălucirea stelelor. Pentru că un Cavaler nu trebuia să se despartă niciodată de Scutierul lui, Chloe ceru şi un al doilea pat, dar servitorii răspunseră că, în ceea ce-o privea pe copilă, Regina avea un alt plan. Se duse imediat să protesteze, dar Scutierul ei îi puse mâna pe braţ şi spuse:

– Lăsaţi-mă să-i fac pe plac astă-seară, maestră! o imploră Ariane.

Chloe văzu insistenţa din ochii albaştri ai copilului şi înţelese că voia să facă despărţirea mai puţin dureroasă pentru familia regală. Îi dădu deci această învoire neobişnuită şi o lăsă să plece cu celelalte zâne. Fiind în legătură permanentă cu Ariane, în caz de nevoie, ar fi putut s-o găsească imediat. Se încolăcise pe pat şi-şi trăsese cuverturile mătăsoase până sus la

bărbie, când lumina din cameră se micşoră până ce încăperea fu învăluită de întuneric. Întorcându-se pe spate, admiră bolta-nstelată, amintindu-şi şi de zeii care locuiau acolo. Nu se străduise să cunoască numele tuturor astrelor, ca Wellan, dar, mai romantică decât el, ştia întotdeauna să aprecieze frumuseţea cerului presărat cu strălucirea miriadelor de aştri.

Ariane le urmă pe zâne fără să se folosească de aripi şi ajunse într-o cameră mare ai cărei pereţi pastel îşi schimbau necontenit culoarea. Regina Calva o aştepta cu mâinile strânse la piept, minunată de schimbările prin care trecuse fetiţa ei.

– Dar înaintează, Ariane, o rugă regina cu vocea ei cea dulce.

La comanda tacită a stăpânei lor, celelalte zâne se retraseră, lăsând-o pe fiică să meargă singură spre mama ei.

– Îţi mai aminteşti de camera aceasta? o întrebă Calva.

– Nu, Maiestate.

– A fost a ta şi, de când ai plecat, nimeni n-a mai folosit-o. Dacă vrei, poţi s-o iei înapoi.

Ariane merse şi admiră mobilele miniaturale: o toaletă ca un dulăpior, care avea o oglindă în formă de lebădă, o perie de-argint şi o mulţime de sticluţe colorate, un coş de jucării, din sticlă, un pat mic de pai alb, presărat cu sticluţe strălucitoare. Ridică o păpuşă de mătase, cu părul lung transparent, fără să-şi poată aminti ce-ar putea fi.

– Acum, pentru că ai deja aripi, o să te lăsăm, desigur, să-ţi alegi mobila pe care-o vrei.

Punând păpuşa la loc în pat, mâna fetiţei se aşează instinctiv pe garda sabiei. Cu şase ani în urmă, pe când pleca din regatul părinţilor, ea îşi părăsise jucăriile, cu scopul să studieze intensiv magia, istoria, matematica, limbile vechi şi diplomaţia. Care-i era locul acum? Pe lângă părinţii ei? Calva şi Tilly îi ofereau posibilitatea să redevină o prinţesă a continentului Enkidiev, dar, rămânând Scutier, putea să-şi servească mai bine continentul.

– E vorba de-o alegere grea... şopti ea observând motivele colorate care se formau pe peretele din faţa ei.

– Vrei într-adevăr să-ţi pierzi aripile? întrebă Regina, simţind-o că înclină mai mult spre jurământul de credinţă făcut Regatului de Smarald.

Ariane se întoarse spre femeia minunată cu bucle bălaie, ai cărei ochi se umpleau treptat de tristeţe. Îşi adună tot curajul, se-apropie de ea şi-i luă mâinile:

– Mamă, eu vă iubesc şi vă voi iubi întotdeauna, dar, devenind elevă a magicianului Elund, m-am angajat să-i servesc pe egalii voştri.

– Răspunzând apelului Regelui de Smarald, tatăl tău a vrut să-i arate doar bunăvoinţa noastră, căci poporul nostru nu întreţine prea multe relaţii cu lumea exterioară. Dar niciodată n-am dorit ca tu să devii mercenar, ca aceşti Cavaleri, care au răscolit totul în calea lor acum mulţi ani în urmă, protestă Calva.

– Nu sunt aceiaşi soldaţi, Maiestate! Noua versiune a Ordinului este înţeleaptă şi bine intenţionată. Eu sunt sigură că tata şi voi veţi fi mândri de mine dacă am să-i ajut pe Cavalerii de Smarald să protejeze continentul de atacurile repetate ale Imperiului Negru. N-am să pot niciodată se devin o prinţesă a zânelor, ştiind că locuitorii continentului suferă!

– Deci tu ai făcut deja alegerea!

– Da, mărită doamnă, şi regret din tot sufletul supărarea pe care v-o aduc!

Resemnată, regina Calva o însoţi pe fiica ei spre uşa în formă de arc care-o conducea la tatăl ei, singurul care avea dreptul s-o despartă pe zână de aripile ei.

Ciripitul vesel al unei păsări roz o trezi pe Chloe dis-de-dimineaţă. Deschise ochii şi-o zări pe înaripată, care, aplecată pe marginea patului rotund, îşi arăta bucuria, scăldată într-o rază

de soare. Femeia Cavaler se-ntinse, constatând cu surpriză că se simţea cât se poate de odihnită.

– Sper că nu te-am lipsit de cuibul tău, spuse ea, căscând şi aşezându-se.

Pasărea se avântă şi zbură spre plafonul de sticlă, pe care-l traversă fără cea mai mică greutate. „Este ca-ntr-un vis care nu se mai termină", gândi Chloe sărind jos din pat. Nimic din lumea asta nu pare real. Se-ndreptă spre uşa care se deschise singură când ea întinse mâna spre mânerul de bronz.

– N-am să mă obişnuiesc niciodată cu regatul acesta, suspină ea în gând.

– Nu veţi avea timp, îi răspunse o voce de copil.

Faţa strălucitoare a lui Ariane apăru în deschizătură. Înainte ca Chloe să poată spune un cuvânt, ucenica îi sări în braţe şi-o strânse cu toată puterea. Doar atunci cavalerul observă că nu mai are aripi.

– Tata mi le-a înlăturat aseară şi toată noaptea m-a legănat în braţele lui, răspunse Ariane întrebării ei fără glas.

– Ai suferit? se nelinişti Chloe.

– Nu, nu foarte mult. Înlăturarea lor este mai puţin dureroasă decât naşterea.

Femeia o lăsă jos şi îi aşeză câteva fire de păr după urechile delicate.

– Mi-a fost frică să nu vrei cumva să rămâi cu familia ta, spuse ea.

– Mama ar fi vrut tare mult să-mi reiau locul lângă ea, mărturisi copila. Dar, în final am înţeles că salvarea continentului era mai importantă. Sunt gata să vă urmez şi la capătul lumii, maestră.

– Dac-am începe cu micul dejun? sugeră Chloe şi, mândră de ucenica ei, o luă de mână şi o conduse pe culoarele transparente ale palatului, spre marea sală de mese, unde zânele se adunau deja.

9

ARMĂSARUL SĂLBATIC

De câtva timp, pe câmpiile Regatului Perlei, îmblânzitorii de cai pândeau o turmă de iepe puternice. În cele mai multe cazuri, nu le era greu să le prindă şi să le conducă spre pădurea în care era ascuns ocolul. Odată capturate, animalele se dovedeau a fi uşor de-mblânzit. Apoi oamenii şi le-mpărţeau în mod egal şi se duceau să le vândă la târgurile din diferite ţări.

Anul acesta însă, încercarea lor de-a prinde mânjii fu împiedicată de apariţia bruscă a unui armăsar negru, care venea în galop din nord. Era un animal minunat cu părul lucios şi piept musculos. Coama lungă şi mătăsoasă flutura în vânt, iar copitele puternice băteau nervos pământul. Ajuns în preajma celorlalte animale, scoase câteva nechezaturi stridente şi iepele se împrăştiară în faţa oamenilor, care le aşteptau călare.

– De unde vine ăsta? strigă unul dintre îmblânzitori, învârtind o frânghie înfăşurată la capătul braţului.

– S-ar spune că vine din Regatul de Smarald, îi răspunse unul dintre cumetrii lui, aflat mai încolo.

– Fiţi atenţi la el! S-ar părea că face o mică avere!

Îmblânzitorii se strânseră în jurul armăsarului de culoarea nopţii şi-l urmăriră toată dimineaţa, îndreptându-l spre pădure. Animalul maiestuos se ferea cu multă abilitate, evitând nodurile care apăreau brusc. Se auziră şi nechezături ascuţite, semănând spaima printre iepele de pe câmpie. În timp ce el galopa din plin

pe la marginea pădurii, un om se-ndreptă direct spre el şi-l obligă să facă un ocol printre doi brazi. De cum intră în pădure, îmblânzitorii înţeleseră că de-acum era al lor.

Împrăştiindu-se în evantai, ei alungară armăsarul negru printre copaci, până când acesta pătrunse în ocolul făcut din brazi, pietre şi scânduri în stare brută. Înţelegând că era prins, calul sălbatic se-ntoarse brusc, dar doi oameni închiseră bariera din spatele lui. Se cabră şi bătu aerul cu copitele lucitoare, ameninţându-şi temnicerii.

– E minunat! exclamă unul dintre îmblânzitori.

– Nu şi foarte uşor de stăpânit, adăugă un altul, scărpinându-se în barbă. Ca să-l vindem trebuie mai întâi să-l îmblânzim, iar asta se arată a fi de durată.

– Să-l legăm mai întâi şi să-l scoatem de-aici, dacă vrem să prindem şi iepele.

Îmblânzitorii aruncară deodată toate lasourile, însă doar două se-nfăşurară în jurul grumazului musculos. Furios, animalul începu să se-nvârtă în cerc, dar oamenii îl ţinură bine în timp ce toţi ceilalţi îşi înfăşurau din nou funiile. Animalul nu dădea semne de oboseală. Continua să tropăie cu picioarele din faţă, să se cabreze şi să fornăie. Unul dintre îmblânzitori introduse vârful suliţei într-o sticluţă pe care o purta la gât şi o fixă apoi într-un tub mic de bambus.

– Unde ţi-e mintea, Timka! se opuse unul dintre oameni, care-l ţinea pe armăsar din toată puterea, trăgând de frânghie. Otrava asta o foloseşti doar la pisicile sălbatice! Ai putea să-l omori cu licoarea asta şi, odată mort, n-o să mai valoreze nimic!

– Ai tu vreo idee mai bună? Eu nu văd alt fel de a-l potoli ceva vreme, iar dacă nu conteneşte din nechezat o să pierdem şi turma de iepe.

Timka duse tubul la buze, ochind umărul armăsarului. Suflă cu toată puterea, iar vârful ascuţit zbură ca o săgeată şi se înfipse în părul negru al animalului. Licoarea anesteziantă îşi făcu

efectul şi calul încetă treptat să opună rezistenţă. De teamă să nu se prăbuşească în mijlocul ocolului, dresorii se năpustiră asupra lui şi-l făcură să iasă, ca să-l conducă în adâncul pădurii. Îl legară solid de-un copac gros ce părea să aibă cam o sută de ani şi-l lăsară pe Timka să-l vegheze în timp ce ei încercau să adune iepele răspândite pe câmpie.

Timka se uită cu multă atenţie la armăsar. Încă din fragedă copilărie, tatăl său îl învăţase să dreseze caii şi el cunoştea de-acum toate rasele, dar animalul ăsta nu-şi regăsea strămoşii în nici una dintre ele. Se apropie mai mult să-i vadă ochii şi, cu toate că otrava-i circula prin vene, animalul dădu ameninţător din cap. Ca să fie mai sigur, îmblânzitorul se trase înapoi şi se aşeză pe o buturugă, întrebându-se dacă acesta nu era cumva animalul preferat al vreunui zeu. Dacă era aşa, poate că cerul are să trimită măcar vreun semn.

În seara aceea, după ce iepele fură adunate, oamenii îşi stabiliră tabăra pe lângă armăsarul negru, care continua să-i fixeze cu neîncredere, dar care, din fericire, era incapabil să-şi mişte un singur muşchi. Îmblânzitorii ştiau că o să trebuiască să ducă o bătălie aprigă împotriva lui, când poţiunea avea să-şi înceteze efectul, dar sperau să obţină pe el un preţ cât mai bun. Ca să-l dreseze, erau gata să-şi rişte chiar şi viaţa. După masă adormiră toţi, cu excepţia lui Timka, cel care nu încetase să observe animalul. Tatăl lui îl mai învăţase să pregătească poţiunea care putea să-l ferească de pisicile sălbatice, avertizându-l că aceasta nu se putea folosi decât o singură dată pe un animal. Şi mai spera că efectele ei au să dureze până când are să poată să-l vândă.

10

HATHIR, CAL SAU DRAÇON?

Între timp, la Castelul de Smarald, ucenicii făceau mari progrese în mânuirea armelor. Ca să se apere, aceşti copii ştiau foarte bine să se servească de puterile lor magice, dar în viaţa unui Cavaler erau şi situaţii care cereau folosirea sabiei, pumnalului sau a lăncii.

În curtea cea mare, stând pe-un tomberon gol, lăsat în apropierea zidului de apărare, Iason observa distrat micile izbânzi pe care le obţinea tânărul său Scutier Morgan în înfruntarea sa cu elevul lui Bergeau, Curtis. Deşi de aceeaşi vârstă, cei doi băieţi erau mai degrabă diferiţi. De data aceasta, Elund îi încredinţase lui Iason un băiat de unsprezece ani, zdravăn, voinic, aproape tot atât de înalt ca şi el. Originar din Deşert, el avea o rezistenţă asemănătoare lui Bergeau şi promitea să devină un Cavaler tot atât de musculos ca şi el. Cât despre Curtis, el se născuse în Regatul Zenor. Şi, în scopul de a-şi învinge adversarii, conta mai ales pe şiretenia şi spiritul său ascuţit de observaţie.

Lupta asta ar fi trebuit să-l intereseze pe Iason, dar Bergeau observă deodată că privirea lui urmărea mai degrabă languroasa mişcare din şolduri a două ţărănci tinere, ce păşeau în urma căruţei tatălui lor, care aducea la Castel nişte coşuri cu flori, decât la fentele şi la prezenţa de spirit a Scutierului.

Fiind Cavaleri ai primei generaţii a Ordinului, ei atinseseră de-acum vârsta căsătoriei. Şi era firesc să-i intereseze şi femeile,

dar nu în timpul în care trebuiau să urmărească evoluţia ucenicilor lor.

Pentru a atrage atenţia fratelui său de arme, Bergeau strâmbă spre stânga tomberonul, apucă apoi imediat hulubele, ridică deodată căruţa şi o răsturnă pe jos. Aşa că, spre mirarea Scutierilor şi a Cavalerilor, Iason se trezi dat de-a dura în praf, din care cauză sări în picioare, gata să se ia la bătaie cu toţi oamenii de pe continent. Constatând însă că Bergeau stătea în picioare în faţa căruţei şi mai şi zâmbea, înţelese imediat ce se-ntâmplase.

– Regulile Ordinului sunt foarte clare atunci când vorbesc despre îndatoririle noastre, îi aminti omul Deşertului, venind spre el.

În timp ce Bergeau îi arăta cu degetul regulile sculptate în piatra zidului la câţiva paşi de ei, Iason le aruncă o privire scurtă şi puţin buimacă, fără să înţeleagă ţinta mesajului trimis de colegul său.

– E interzis să stai jos în timp ce Scutierii noştri se antrenează? voi el să ghicească, părând să-ncerce totodată şi o variantă de răspuns.

Bergeau îl bătu prietenește pe umăr, râzând din toată inima. Îi plăcea mult inocenţa şi puritatea sufletului acestui frate al său de arme. Cu o mutră de şmecher, omul Deşertului începu să meargă-n faţa lui, legănându-şi şoldurile ca o femeie. Văzând giumbuşlucul, Scutierii izbucniră în râs.

– Ah, asta era... se bâlbâi Iason, înroşindu-se.

– Regulile prevăd că de-acum noi putem să ne căsătorim, dar nu în perioada în care avem de antrenat un Scutier, îi aminti Bergeau.

Nici nu-şi termină bine ceea ce avea de spus, că în afara zidurilor fortăreţei, izbucni un vacarm teribil. Cavalerii se-ntoarseră spre porţile cele mari şi-şi folosiră însuşirile lor magice să se asigure că nu era vorba despre un atac surpriză.

– Sunt cai, anunţă Dempsey, apropiindu-se de ei.

– Dar sunt fără călăreţi, adăugă Falcon.

– Adunaţi-i pe Scutieri pe lângă zid, ordonă Wellan, care tocmai ieşea din aripa Cavalerilor, fiind pus în gardă de modificarea energiilor.

Folosindu-şi mintea, soldaţii transmiseră comanda Scutierilor, care se grăbiră spre ziduri. Caii sălbatici invadară în galop curtea Castelului, împrăştiind împrejur tot praful adunat de pe drum, iar îmblânzitorii îi îndreptară destul de uşor spre un ocol, din apropierea grajdurilor, la vremea aceea pustiu. Oamenii săriră din şa şi închiseră repede bariera din spatele animalelor îngrozite. Rândaşii veniră şi ei repede şi umplură adăpătoarele cu apă.

– Sunt desigur caii Scutierilor voştri, declară Dempsey lui Colville.

Un zâmbet de bucurie se desenă pe buzele ucenicului cu păr lung şi negru. Aceşti copii vor împlini în curând doisprezece ani şi ideea de-a avea propriul Scutier îl distră mult pe Colville.

De la fereastra camerei sale, Kira admira minunatele animale sălbatice, în special pe armăsarul cel negru, care se cabra înaintea îmblânzitorilor şi ameninţa cu copitele, pentru a-i împiedica să se apropie de iepe. La fel ca ea, şi aceşti cai erau prizonierii oamenilor. Cu toate numeroasele rugăminţi ale lui Armene, Smarald Întâiul refuzase să-i ridice sancţiunea şi ea era obligată să meargă peste tot însoţită de garda regelui, chiar şi în bibliotecă.

Se apropia anotimpul ploilor şi Cavalerii se instalau acum comod la Castel. De ce nu plecau în misiune? Pe coastă nu mai erau oameni-insectă de prins?

Deşi nu renunţase la antrenamentele nocturne cu Cavalerul Hadrian, viaţa micii prinţese devenise insuportabilă.

Intrigată de comportamentul agresiv al calului negru, Kira dirijă simţurile ei magice spre el şi ceea ce observă în mintea lui o tulbură. Creierul acestui animal nu aparţinea lumii oamenilor. Semăna cu spiritul ei! „Dar cum era posibil?“ se miră copilul. Sondă şi ceilalţi cai, fără să simtă şi la ei acelaşi neastâmpăr de neoprit. Foarte uimită îl observă pe Wellan cum se îndrepta grăbit spre ocol. Simţise şi el acelaşi lucru ca şi ea?

Odată caii sălbatici închişi în ocol, Marele Cavaler, însoţit de Scutier, se apropie de îmblânzitori. El prinsese esenţa malefică a unui dragon, dar ochilor lui nu li se arătau decât cai. Observându-i interesul, unul dintre negustori se apropie imediat de el.

– Mă cheamă Timka, nobile senior. Frumoase animale, nu-i aşa?

– Mărturisesc că da, comentă Cavalerul, studiind atent turma.

Se apropiară şi ceilalţi Cavaleri însoţiţi de Scutierii lor, să se uite la caii cei noi. Curajoasa Swan dădu chiar dovadă de îndrăzneală, cătărându-se pe îngrăditură, cu toată ameninţarea pe care o reprezenta armăsarul cel nervos, care lovea pământul cu copitele. Bridgess o apucă de talie şi-o aduse ferm pe pământ, în ciuda protestelor ei şi înainte ca Wellan să intervină. Însă Marele Cavaler părea fascinat de armăsarul cel negru.

– Iepele tinere, având mai puţin de doi ani, ar putea să vă aducă servicii preţioase în timpul luptelor, adăugă îmblânzitorul, însoţindu-l pe Wellan aproape până la barieră. Ar fi fost cât pe-aici să nu putem prinde animalele-acestea. Armăsarul acesta este cel mai puternic pe care l-am văzut vreodată. Dar am reuşit să-l încolţim şi să-l conducem până aici mulţumită unei vechi tehnici învăţate de la tatăl meu.

Wellan tocmai privea animalul enorm, întrebându-se de ce simţea că-i provoacă în el un rău atât de mare. Avea într-adevăr forma fizică a unui cal, dar esenţa lui era străină şi în special

mirosul lui îi amintea de cel al dragonilor... Să fi fost asta o altă armă a Împăratului Negru?

– Ce-aveţi să faceţi cu el, dacă nu o să ajungeţi să-l dresaţi? se nelinişti Wellan.

– Trebuie sau să-l biruim, sau să-i dăm drumul. Văd că vă interesează, Cavalere.

– Este-un armăsar frumos.

– Este un animal perfect de-ncălecat pentru un mare şef aşa ca voi, dac-aş putea să-mi permit.

– Dac-aveţi să reuşiţi să-l îmblânziţi, vi-l cumpăr, declară Wellan.

– N-am întâlnit niciodată cai pe care să nu pot să-i îmblânzesc. Lăsaţi-mă câteva zile şi-o să fie al vostru.

Marele Cavaler îi strânse mâna să pecetluiască târgul şi-şi continuă drumul spre grajduri, resimţind neliniştea subită a Scutierului său care era în spate.

– Ţi-e teamă pentru mine, Cameron? îl tachină Cavalerul.

– Nu este un cal ca toţi ceilalţi, maestre, răspunse băiatul. Nu-i este teamă de om.

– Şi, după tine, acesta-i un defect la un cal de luptă?

– Nu, dar un cal care nu-şi respectă stăpânul reprezintă desigur un pericol pentru el.

– Dar, desigur, tinere, am intenţia să mă fac respectat!

Wellan puse o mână prietenească pe umărul lui şi intrară în grajd, unde Scutierul îşi înşeuă calul sub privirea maestrului său.

Kira fu atât de neliniştită de ceea ce simţea în timp ce sonda mintea armăsarului, că nu putu să facă nimic toată ziua. Neglijă cartea cea mare de istorie, pe care, de-un timp, o învăţa pe dinafară şi se culcă pe pat. De masa pe care i-o aduse Armene abia dacă se atinse, iar în timpul băii nu spuse nimic. Servitoarea o studie din cap până-n picioare să se convingă dacă nu era cumva bolnavă şi, în final, trase concluzia că sechestrarea ei

începea s-o facă apatică. Se duse din nou în apartamentul regelui să protesteze împotriva acestui tratament nedrept şi să-i ceară suveranului să-i acorde copilului iertarea. Dar Smarald Întâiul mânca în prezenţa consilierilor lui, iar ea fu nevoită să-şi amâne intervenţia pe-a doua zi.

Pe înserat, Kira coborî uşurel din pat şi ieşi pe fereastră, nefiind îmbrăcată decât cu cămăşuţa ei de noapte. Prinzându-se ferm cu ghearele de pietrele zidului, coborî în curte. Armăsarul cel mândru măsura în lung şi-n lat ocolul nechezând şi fornăind, protestând împotriva sorţii sale. Kira se sui pe îngrăditură şi admiră picioarele musculoase ale acestui cal minunat, care ridica praful în jurul lui.

– Eu ştiu exact ce simţi, prietene, mormăi ea, gândindu-se la propria captivitate în palat.

Animalul se opri deodată şi se-ntoarse către fetiţa mov, ce stătea pe îngrăditură. Spre marea mirare a Kirei, ochii lui se aprinseră. Fetiţa nu ştia ce se-ntâmplase, dar înţelese imediat că era în pericol. Sări pe nisip şi se dădu înapoi cu câţiva paşi. Toţi Cavalerii dormeau la ora asta şi nimeni nu i-ar fi venit într-ajutor dacă animalul s-ar fi înfuriat.

Armăsarul galopă până la barieră şi se opri dintr-odată, adulmecând aerul, ca şi cum ar fi recunoscut un miros. El scoase nişte nechezături tânguitoare, agitându-şi coama neagră. Adunându-şi tot curajul, copila se apropie cu fereală şi întinse mâna. Nările lui enorme mirosiră cele trei degete şi limba lui îi linse mâna.

– Nu eşti chiar aşa teribil cum pari, se bucură Kira.

Se sui din nou pe îngrăditură şi armăsarul îi mirosi cămăşuţa de noapte şi părul violet. Kira întinse încet mâna şi-i mângâie coama. Alcătuirea pielii era asemănătoare cu cea a celorlalţi cai, dar nu era atât de mătăsoasă. La atingere, părul foarte scurt îi amintea mai degrabă de pielea unor broscuţe cu care se juca pe marginea lacului, în apropiere de ocol.

– Ce cal caraghios eşti!

Armăsarul îşi aplecă capul spre genunchi şi scoase nişte sunete curioase. Urechile Kirei se-nălţară fără ca ea să-şi dea seama. Înţelegea ceea ce-i spunea! Îl chema Hathir şi nu era decât un pui în vârstă de câteva luni care-şi căuta părinţii.

– E imposibil! exclamă Kira. Puii nu sunt aşa mari ca tine!

Asta n-avea nici un sens... Dar ea n-o să se-adreseze lui Wellan, cel mai citit dintre Cavaleri, ca să obţină o explicaţie a curiosului fenomen. Calul continuă să se plângă de singurătatea lui, căci pe pământul oamenilor nici o creatură nu-i semăna.

Ştiind foarte bine că nu o să poată dezlega misterul în noaptea aceasta şi nesimţind nici un fel de frică faţă de animal, Kira îi ceru voie să se caţăre pe spatele lui. Hathir se apropie imediat de îngrăditură, să o ajute. Copila nu făcuse niciodată echitaţie, căci acesta era un privilegiu al Cavalerilor şi al Scutierilor. Dar curtea fiind goală, nimeni n-o să ştie că ea încălca regulile. Se prinse deci de coama animalului şi-l lovi uşor cu călcâiele de-o parte şi de alta a corpului, aşa cum văzuse că fac Cavalerii.

Muşchii puternici ai calului se contractară şi el făcu un prim tur al ocolului la pas. Înveselită, Kira apăsă mai mult picioarele de părul mătăsos şi Hathir o luă la galop. Corpul ei mic se făcu una cu cel al animalului, picioarele lui deveniră ale ei şi părul îi zbura în vânt asemenea coamei calului.

Ce experienţă fantastică! De ce Elund o lipsea de bucuria asta mare? Armăsarul începu să galopeze şi Kira nu mai simţi deloc mişcarea umerilor lui sub coapsele sale. După vreo zece ture ale ocolului, de frică să nu fie prinsă asupra faptului şi pedepsită o dată-n plus, prinţesa sări pe îngrăditură şi sărută calul pe frunte.

– Dacă vrei, am să vin în fiecare seară, Hathir, dar nu trebuie să le spui celorlalţi, căci au să-mi pună gratii la ferestre. Înţelegi?

Nechezând, calul cel negru încuviinţă din cap şi Kira ştiu c-au să fie prieteni pentru totdeauna. Hathir i-a redat gustul de-a trăi şi de-a deveni un mare luptător. El o să fie calul ei de luptă când are să aibă, în sfârşit, vârsta să se bată şi împreună vor învinge imperiul oamenilor-insectă.

II

NOUL SERVITOR AL ÎMPĂRATULUI

În zilele următoare, îmblânzitorul încercă în van să supună armăsarul voinţei sale. Sprijinindu-se de îngrăditură şi cu Cameron alături, Wellan îi observa munca cu mult interes. Niciodată nu întâlnise un animal atât de sălbatic. Unul dintre cei mai fideli servitori ai omului, calul afişa de obicei un temperament docil, dar animalul acesta se comporta ca o pisică sălbatică din Regatul de Rubin, prinsă în capcană. Iubitor de libertate şi nedorind să stabilească relaţii cu oamenii, animalul sărea în ocol azvârlind din picioare, scuturându-şi călăreţul şi proiectându-l mereu pe jos. După trei zile când, la cea mai mică mişcare aproape toţi muşchii corpului îl dureau, Timka ieşi din ocol şi se apropie şchiopătând de Wellan.

– E-un adevărat demon! exclamă el, clătinând din cap. Îmi pare rău că trebuie să anulez târgul nostru, Cavalere, dar nici un om n-o să dreseze vreodată creatura asta nefastă!

– Aţi făcut tot ce-aţi putut, susţinu Wellan.

– În ce-l priveşte, avem să luăm o hotărâre mâine, adăugă Timka.

Omul se îndepărtă şchiopătând, în timp ce Marele Cavaler observa armăsarul care măsura victorios, în lung şi-n lat, ocolul.

Cavalerul puse mâna pe barieră şi imediat simţi urma lăsată în lemn de energia Kirei. Deci, cu toată interdicţia regelui de-a nu părăsi palatul, ea a venit să-l vadă. Dacă acest cal straniu

împărtăşea aceleaşi origini ca fetiţa cea mov, ce se petrecuse atunci când se-ntâlniseră faţă-n faţă?

– Maestre? se nelinişti copilul care stătea lângă el.

– Ce s-a întâmplat, Cameron? murmură Wellan, încă prizonier al gândurilor care-l frământau.

– Sunteţi dezamăgit, nu-i aşa?

Wellan nu voia să-l mintă pe copil, căci asta era împotriva recomandărilor codului, dar, cu atât mai puţin, nici nu voia să-l sperie.

– Să spunem că am îndoieli în privinţa originii acestui cal, iar dacă ar fi fost al meu, aş fi putut să aduc mai multă lumină în ce priveşte misterul apariţiei lui.

Cameron căscă ochii mari, încercând să descifreze subînţelesurile cuvintelor maestrului său. Mult mai docil decât Bridgess, la aceeaşi vârstă, el nu era nicidecum mai puţin inteligent.

– Credeţi că este vorba despre un cal ce-a apărut din Imperiul Negru?

– Tot ce-i posibil, dar atâta timp cât nu suntem siguri, nu vreau să le vorbeşti şi celorlalţi despre asta. Înţelegi ce vreau să-ţi spun?

Băieţandrul încuviinţă repede din cap, fericit că poate împărtăşi un astfel de secret cu Marele Cavaler.

– Hai, tinere, vino! Avem caii noştri pe care trebuie să-i încălecăm, iar tu trebuie să înveţi să-l stăpâneşti mai întâi pe-al tău. Să mergem să ne plimbăm pe câmp.

Cameron scoase un strigăt de bucurie şi-o luă înainte în direcţia grajdului. Wellan aruncă o ultimă privire animalului şi-şi promise să vină singur să-l studieze îndeaproape.

După ce călărise aproape toată ziua, să înveţe să-şi conducă animalul de luptă doar cu ajutorul genunchilor, Cameron adormi imediat ce-şi aşeză capul pe pernă. Stând lângă el, înainte să-şi execute planul, Wellan ascultă cu răbdare cum locuitorii

castelului se duc să se culce. Medită un moment, retrăgându-se în peştera de cristal a copilăriei sale, iar când deschise din nou ochii, noaptea îmbrăcase deja în haina ei neagră tot Regatul de Smarald.

Încălţându-şi cizmele cele mai moi, părăsi camera fără să facă nici un zgomot. Traversă un culoar lung de piatră, sondând fiecare cameră. Colegii lui dormeau. Ca o stafie, se strecură în curte, se ascunse în spatele unei căruţe şi se asigură că împrejur nu mai era nimeni. Ceea ce văzu nu-l miră deloc.

Armăsarul sălbatic dădea ture ocolului ca un animal foarte bine dresat, cu prinţesa sholiană stând pe crupa lui mare. Dacă nu reuşise să-şi debarce războinicii pe continent, Împăratul Negru trimisese acest animal să-i aducă fiica. „Din fericire, Cavalerii de Smarald veghează", gândi Wellan, rămânând în umbră. Nu era înarmat decât cu pumnalul de la centură, ceea ce nu-i era de nici un folos, dacă animalul ar fi sărit peste îngrăditură cu copilă cu tot, dar putea să-şi folosească magia şi să i-o ia.

Kira galopă în ocol timp de minute bune, apoi opri calul lângă îngrăditură. Se aşeză acolo şi mângâie cu dragoste capul animalului. Apoi deodată sări pe pământ, alergă până la palat al cărui zid îl escaladă fără nici o greutate şi dispăru pe fereastra camerei sale. „Nu există deci nici un loc în care-ar putea fi ascunsă pentru a fi salvată", suspină Wellan.

Se întoarse în camera sa, se dezbrăcă şi se rugă la Theandras, zeiţa Regatului de Rubin, să-l apere până a doua zi, când ar fi putut să omoare animalul.

Wellan nu dormi decât câteva ore şi, când se crăpă de ziuă, după baia obişnuită îşi întâlni prietenii în sala de mese. Buchanan se arătă deosebit de volubil în cursul mesei şi nimeni nu observă privirea sumbră a Marelui Cavaler. Când se despărţiră să continue antrenamentul cu Scutierii, marele Cavaler

se-ntoarse în camera lui, îşi luă lancea cea mai subţire şi abia apoi ieşi din aripa Cavalerilor. Crezând că era vorba de-un exerciţiu nou, Cameron îl urmă fără să pună întrebări, dar când Wellan intră în ocolul cailor sălbatici, copilul rămase pe loc cu sufletul împietrit de frică.

– Maestre! se alarmă el.

– Rămâi acolo! îi ordonă Wellan, fără măcar să se-ntoarcă.

Ceilalţi Cavaleri simţiră frica ucenicului. Bridgess, Nogait, Kevin şi Buchanan ieşiră alergând din grajd, în timp ce Bergeau, Iason, Dempsey, Falcon, Kerns, Wimme şi Wanda îşi terminară imediat exerciţiile cu sabia şi fugiră la ocol. În apropierea bucătăriilor, Santo îngrijea o arsură periculoasă de pe braţul unei bucătărese. Mai mult decât neliniştit, termină repede tratamentul înainte să li se alăture prietenilor săi şi lui Hettrick, Scutierul său.

Scrutând castelul cu simţurile lor magice, Cavalerii percepură şi o prezenţă malefică, dar aşteptară ordinele şefului lor, înainte de-a începe să caute.

Văzându-l pe Wellan cu lancea în mână, în faţa armăsarului nemişcat, Iason crezu că oamenii-insectă reuşiseră să se strecoare printre cai. Sări şi el în ocol şi se apropie cu grijă de fratele lui de arme, sondându-i intenţiile.

– Unde sunt? întrebă vajnic Cavalerul, traversând cu privirea-i aprigă împrejurimile, dar nevăzând nici un duşman. De ce te pregăteşti să te baţi când eu nu văd pe nimeni?

Cu ochii înroşiţi, armăsarul înaintă încet spre ei. Căţăraţi pe împrejmuire, Scutierii scoaseră un strigăt de surpriză. Maeştrii lor voiră să-l ajungă din urmă pe Iason şi să-l secondeze pe Wellan.

– Nu, ordonă Marele Cavaler oprindu-i gestul.

Iason o luă uşor înapoi, neluându-şi privirea de la armăsar. Nemişcat ca o statuie, Wellan aştepta momentul să lovească

inima animalului, ceea ce nu putea să facă decât o singură dată. Nici unul dintre prietenii lui nu trebuia să-i distragă atenţia.

În camera ei, în faţa oglinzii, pe când îşi pieptăna părul lung şi violet Kira resimţi deodată energia întunecată a înfruntării dintre om şi animal. Aruncă pe jos frumoasa perie de sidef şi alergă la fereastră. Un frison de groază îi parcurse şira spinării când îl văzu pe Marele Cavaler în mijlocul ocolului cu o armă ucigătoare în mână.

– Nu! urlă ea.

Se repezi la uşă, o deschise brusc, speriindu-l pe soldatul care făcea de gardă. Neavând timp să-i explice unde se duce, se fofilă printre picioarele lui şi alergă până la scara pe care o coborî în trombă, neluând în seamă protestele gardianului ei.

Cu jumătate din palat pe urme, copila mov se grăbi în curte şi sări pe îngrăditură între Bergeau şi Dempsey. Cei doi Cavaleri încercară să-o prindă, dar nu fură destul de rapizi. Kira ateriză în ocol şi sări între Wellan şi prada lui.

– Nu puteţi să faceţi aşa ceva! strigă copila, scoţându-şi toate ghearele afară.

În spatele ei, armăsarul se ridică pe picioarele din spate scoţând nechezături furioase. Garda de corp şi servitorii se opriseră la barieră, fiind mult prea speriaţi s-o urmeze în ocol.

– Kira, să nu faci nici un gest brusc şi vino imediat spre mine, îi ordonă Wellan, cu ochii fixaţi pe ţinta lui. Animalul acesta este foarte periculos!

– Nu-i adevărat! protestă ea, mergând cu spatele spre armăsar. E blând ca un miel!

Dar calul dădea ameninţător din copite, chiar deasupra capului ei, riscând în orice moment să i-l spargă. Wellan nu putea azvârli lancea, atâta timp cât Kira stătea între el şi ţintă. Strângând bine arma cu o singură mână, întinse încet celălalt braţ şi, servindu-se de magie, trase copila până la el. Kira simţi

mâna invizibilă cum o prinde de talie. Îşi înfundă imediat călcâiele în nisip şi rezistă din toată puterea.

– N-am să vă las să-i faceţi rău! strigă ea.

Un nimb violet o înconjură şi o eliberă deodată din mâna lui Wellan, făcându-l să-şi piardă aproape echilibrul. Dacă magia lui nu o putea îndepărta de animal, el nu prea ştia cum să ucidă armăsarul, fără ca, cu aceeaşi lovitură, să n-o rănească şi pe prinţesă.

Are unul dintre voi vreo idee cum aş putea s-o scot de-aici, fără să-i pun viaţa în pericol? îi întrebă el pe fraţii lui de arme. Bridgess sări imediat în ocol şi se apropie cu prudenţă de el, arătându-i în acelaşi timp fetiţei că nu este înarmată. Cei doi Cavaleri schimbară rapid o privire complice, iar femeia înţelese imediat ce are de făcut.

– Kira, eu simt dragostea ta pentru acest animal, dar nu trebuie să-ţi laşi emoţiile să pună în pericol viaţa fraţilor mei. Adevăraţii Cavalerii nu acţionează astfel şi eu ştiu că tu vrei să devii odată Cavaler. Analizează această situaţie mai degrabă cu capul, nu cu inima, ca un soldat veritabil. Este vorba de-un animal periculos atât pentru noi, cât şi pentru tine!

– Dar nu este decât un căluţ! replică fetiţa mov. Cum ar putea să fie periculos?

Wellan ridică o sprânceană. Cu siguranţă că acest cal enorm din faţa lui nu era un pui. El aprecia chiar că trebuia să aibă vreo trei sau patru ani. Înainte ca el să poată protesta, Bridgess interveni.

– Şi, dacă îţi promit să-l conving pe Elund să te numească Scutierul meu, urmă ea, ai să accepţi să mă însoţeşti până la palat?

– Nu... Dacă vin cu voi, Cavalerul Wellan are să-l omoare pe Hathir... Nu vreau să-l omoare pe Hathir... Cavalerii de Smarald îi protejează pe nevinovaţi, chiar şi pe animale...

Lacrimi mari începură să curgă pe obrajii ei mov, făcându-l pe armăsar şi mai furios.

El îşi trânti deodată copitele pe pământ şi se năpusti spre Wellan. Kira întinse imediat braţul şi armăsarul se opri pe loc nechezând.

– Animalul acesta este servitorul Împăratului Negru! tună Wellan, ridicând lancea cu intenţia să scape de el o dată pentru totdeauna.

– Dar cum e posibil? se miră Bridgess, uitându-se tot drept în ochii animalului.

– Are aceeaşi energie ca dragonii pe care i-am învins în ultimii ani!

Abnar se materializă deodată alături de doi dintre Cavaleri şi pe faţa Scutierilor se putu citi consternarea, căci nu-l văzuseră niciodată pe Elund folosind o astfel de magie. Nemuritorul purta tunica lui albă obişnuită, dar inelul lui de cristal, agăţat la gât, emitea o lumină orbitoare. În ocol, Armăsarul începu imediat să se retragă, dar îşi mişca ameninţător capul. Dacă nici asta n-ar fi reuşit să convingă copila că acest cal aparţinea Împăratului Negru, nu s-ar fi putut ajunge la nimic.

– Kira, există multe lucruri pe care tu încă nu le ştii şi pe care eu nu pot să ţi le spun acum, declară Magicianul de Cristal, punând un genunchi pe pământ, dar Cavalerii au dreptate. Acest animal este o creatură a Împăratului Negru trimisă intenţionat aici ca să te răpească.

– Să mă fure? Pe mine? Dar nici măcar nu mă cunoaşte!

– Tu ştii că eu nu te mint niciodată! Acest animal nu este un cal adevărat. El are misiunea să te ducă la Amecareth.

– Dar eu nu mai însemn nimic! Nu mai am părinţi, nu mai am regat! Nu sunt nici măcar demnă să devin Scutier! Pe Cavalerul Wellan ar trebui să-l ia, nu pe mine!

– Nu pot să-ţi explic acum, prinţesă, dar trebuie să mă crezi! Acest cal este blând cu tine doar să-ţi adoarmă neîncrederea şi să te poată duce departe de noi pentru totdeauna.

Kira se uită preţ de-o clipă în spate la animal, căci ştia că Magicianul de Cristal nu mințea niciodată, spre deosebire de Cavalerul Wellan care avea o deosebită plăcere s-o chinuie.

Complet nemişcat, armăsarul negru îl fixa pe Abnar cu ochii lui strălucitori ca nişte flăcări. Fetiţa nici nu ştia prea bine unde se afla imperiul acela sau ce s-ar fi putut întâmpla acolo, dar dacă locuitorii lui erau toţi la fel de binevoitori ca Hathir, asta nu putea să fie chiar atât de rău precum se străduiau s-o facă să creadă.

– S-ar putea ca soldaţii împăratului să accepte ucenici mov, gândi ea, fără să vrea, cu glas tare.

– Mi-e teamă că nu, stărui Abnar. Îi dau de mâncare dragonilor lor.

Nemuritorul simţi lupta ce se dădea în sufletul copilei. Nefericită în Regatul de Smarald, ea se-ntreba, pe bună dreptate, dacă talentele ei nu puteau fi recunoscute aiurea.

– Lasă-l pe Cavalerul Wellan să-şi facă datoria şi vino cu mine, îi ceru Magicianul de Cristal.

– Nu... rezistă ea. Nu vreau ca Hathir să fie omorât numai pentru că este diferit de ceilalţi cai. Şi eu sunt diferită şi nu m-aţi omorât...

Wellan îşi aminti cu ruşine că, într-un timp, chiar voise s-o facă, pe când ea nu avea decât doi ani, crezând că aşa putea salva continentul Enkidiev.

– Lăsaţi-l să se-ntoarcă la el acasă, vă implor! plânse Kira.

– Dacă îl eliberez, tu n-ai să mai fi niciodată în siguranţă când, cu toate interdicţiile regelui, ai să mergi să te plimbi în afara castelului, ripostă Wellan.

– Ştiţi foarte bine că n-am să ies niciodată din Castelul acesta, sire, pentru că aţi reuşit să-l convingeţi pe rege că eu n-aş valora nimic!... suspină fetiţa.

Dar nu era momentul să se certe cu ea.

– Kira, ascultă-mă, interveni o dată în plus Abnar. Avem motive foarte serioase să veghem astfel asupra ta. Dacă vii cu mine, am să-ţi spun ceea ce zeii îmi permit să-ţi împărtăşesc despre tine.

Copila n-avea nici un motiv să se-ndoiască de Nemuritor şi încă şi mai puţin de zei. Se întoarse spre calul negru şi se duse să-i strângă pieptul lui mare, între braţele ei mov, sub privirile înfiorate ale tuturor. Dar animalul păru mai degrabă că se calmează la atingerea ei.

– Ai să-mi lipseşti, Hathir... suspină ea. Eu n-am să pot niciodată să ies de-aici, dar tu, tu mai poţi încă să fii liber... Oare-nţelegi?

Calul aplecă uşor capul şi adulmecă părul fetiţei, timp în care, gata să intervină, Abnar îşi apucă uşor inelul de la gât între arătător şi degetul cel mare.

Kira prinse coama lungă şi neagră a armăsarului şi-l conduse spre Nemuritor.

– Am să fac tot ceea ce doriţi dacă aveţi să-l obligaţi pe Cavalerul Wellan să-şi coboare arma.

Abnar îl consultă din priviri pe Marele Cavaler, dar nu primi aprobarea pe care o aştepta.

– Vă rog foarte mult să faceţi ceea ce spune, ceru Nemuritorul.

Wellan rămase absolut imobil şi ţinu în continuare mâna crispată pe lance, convins fiind că animalul voia s-o fure pe fetiţă, dacă i se va deschide bariera.

– O să-l eliberăm împreună, declară el.

Nemuritorul ascunse inelul în tunică şi-i întinse mâna. Kira o luă cu multă încredere şi merseră-mpreună către bariera pe care dresorul se grăbi s-o deschidă. La trecerea calului Wellan se încordă şi mâna sa se-ntinse spre sabie, dar înainte să-şi poată termina gestul, Bridgess îl apucă strâns de mână şi se uită cu mult reproş la el. Dacă ţinea să scape de acest cal, trebuia s-o

facă în afara Castelului de Smarald, şi nu în faţa copilei. Înghiţindu-şi mânia, Wellan coborî sulița.

Toţi locuitorii castelului lăsară loc armăsarului să treacă. Kira îi dădu drumul în afara porţilor care dădeau spre câmp. Fără măcar să privească în urmă, armăsarul dispăru ca vântul. Cu o tristeţe covârşitoare în suflet, fetiţa cea mov îşi retrase mâna din cea a Nemuritorului şi izbucni în plâns. Cavalerii o conduseră cu privirea până la porţile palatului, spre care ea se grăbi, urmată de garda ei de corp şi de servitorii castelului.

Bridgess se-ntoarse imediat spre Wellan, care-şi stăpânea mânia cum putea mai bine. Colegii lor se grăbiră să-i înconjoare, curioşi să asculte ce-aveau de spus.

– De ce copilul ăsta nu face parte dintre Scutierii noştri? se miră Bridgess.

– Pentru că este incapabilă să se supună oricărei discipline, mormăi Marele Cavaler, cu privirea încă fixată la porţile pe care calul dispăruse.

– Asta pretinde Elund?

Wellan n-avea deloc chef să le vorbească de relaţia dintre copilă şi Împăratul Negru. În sfârşit, nu chiar acum. De altfel, pentru siguranţa Kirei era preferabil ca nimeni să nu-i cunoască originea.

– Lui Elund îi e teamă că profeţia nu se va realiza dacă o lasă să iasă din palat? urmă Bridgess pe un ton de inchizitor.

– Da, şi eu cred că are dreptate, îi replică Wellan, fixându-şi privirea lui de gheaţă în a ei. Este mai prudent aşa.

– După părerea mea, faptul că ea ar deveni Scutier nu ar împiedica realizarea profeţiei. Magia ei este excepţională, Wellan. Nimeni n-a reuşit să se elibereze de puterea ta de atracţie, dar fetiţa asta a distrus-o dintr-odată.

– Să devii un Cavaler bun, nu-ţi trebuie doar magie, şi tu ştii asta mai bine ca mine.

Wellan observă spaima pe feţele ucenicilor lor. Ei remarcaseră deja ochii de foc ai acestei noi specii de dragoni şi furia pe care o simţeau acum în sufletul lui îi neliniştea. Dar el nu avu timpul necesar să-i liniştească pentru că fraţii lui de arme construiau doar ipoteze.

– Dacă Împăratul Negru ar fi adus cai pe plajele continentului, cineva desigur ne-ar fi semnalat, se tulbură Santo.

– În special cai care să semene cu acesta, adăugă Kevin.

– Kira a spus că armăsarul era un căluţ, le aminti Buchanan.

– Ca să se împerecheze cu iepele, dragonii ar fi trebuit să treacă mai întâi peste gropile noastre, afirmă Falcon, ceea ce ne aduce iarăşi la punctul de plecare. Nimeni nu ne-a semnalat vreo breşă.

– Există şi o altă explicaţie, se hazardă Wanda.

Toate capetele se-ntoarseră spre femeia Cavaler, de curând ridicată la acest rang, ceea ce o făcu să roşească, dar privirea insistentă a Marelui Cavaler o obligă să-şi mărturisească mai repede gândul:

– Vrăjitoria, presupuse ea.

Creaturi întunecate, vrăjitorii foloseau forţele malefice să-şi realizeze planurile. Slujeau întunericul şi niciodată lumina. Dar nu aveau puterea să creeze fiinţe malefice, ci doar iluzii convingătoare. Wellan văzu că e necesar să intervină în discuţie, în favoarea copiilor, căci altfel ei ar fi leşinat de spaimă.

– Dacă vreun vrăjitor lucrează pe-aici, noi o să-l dibuim şi-o să-i arătăm cine suntem, afirmă el, lăsând mânia la o parte. Dar, ca să-i înfruntăm, trebuie mai întâi să ştim să ne folosim de-o sabie.

Zâmbete timide apărură pe feţele cele tinere. Înţelegând ce voia să facă Wellan, maeştrii lor se-ntoarseră imediat şi-i trimiseră în diferite puncte ale curţii să le poată da lecţii de scrimă sau de echitaţie.

Bridgess nu-i urmă imediat. Ea se uită un moment la Wellan, apoi se îndepărtă însoţită de Swan. Marele Cavaler putea aproape să simtă nenumăratele întrebări care se-ngrămădeau în mintea ei, dar, cu toată afecţiunea lui pentru ea, nu putea pur şi simplu să-i dezvăluie promisiunea făcută mamei Kirei.

– Şi noi, maestre? întrebă Cameron.

– Cred că a venit vremea să faci exerciţii cu lancea.

Se-ndreptară spre legăturile de fân îngrămădite în afara ocolului, unde Scutierul ar fi putut să arunce sulița fără teama c-are să rănească animalele sau rândaşii.

12

JUMĂTATE DE ADEVĂR

În loc să se-ntoarcă în camera ei din palat, Kira urcă în turnul vechii închisori şi se-nfurie crunt pe-un pat mizerabil din fier, amintindu-şi că uitase să-şi ia cu ea inelul cu care putea să-l cheme pe singurul ei prieten, Regele Hadrian.

Abnar se materializă în faţa ei şi o studie preţ de-un moment. Îi înţelegea disperarea, dar nu putea să-i explice încă de ce era protejată în asemenea măsură. Magicianul de Cristal luă în cele din urmă loc lângă copilă, pe patul foarte jos, şi, împăciuitor, puse o mână pe genunchiul ei.

– Ne-ar fi fost imposibil să păstrăm dragonul la palat, prinţesă.

– Ştiu... şi vă mulţumesc că aţi intervenit, suspină fetiţa, stând încă închircită.

– La fel ca şi tine, şi eu cred că este un lucru fără sens să ucizi un animal, care nu este decât marioneta unui om rău, dar Cavalerii de Smarald sunt altfel instruiţi. Ei nu vor niciodată să rişte viaţa celorlalţi. Marele nostru Cavaler n-ar fi ezitat o secundă să străpungă inima acelui animal dacă i-aş fi cerut-o. Ţi-ar plăcea să devii o astfel de luptătoare?

– Nu vreau să omor cai, dar ţin neapărat să devin Cavaler!

– Trebuie mai întâi să faci dovadă de disciplină, Kira!

Copila mov îşi reveni şi-şi ridică spre Nemuritor ochii scăldaţi în lacrimi. Ştia foarte bine că nici el, nici protectorul ei, regele, nici Cavalerul Wellan n-ar fi lăsat-o să-şi ducă viaţa după voia ei. Ca dovadă hotărâseră deja, fără s-o întrebe, să o ţină închisă în Castelul de Smarald.

– De ce acest împărat încearcă cu tot dinadinsul să mă fure? se alarmă ea dintr-odată. Vă implor, maestre Abnar, spuneţi-mi!

– Vrea să te împiedice să-ţi împlineşti destinul! răspunse Nemuritorul. Dar să nu-ţi fie frică, n-o să-l lăsăm să se-apropie de tine!

– În acest caz, vorbiţi-mi despre destinul meu! Daţi-mi măcar un singur motiv să pot suporta această existenţă de pasăre-nchisă în colivie!

– Mai târziu, ai să asiguri protecţia unui Cavaler care va avea puterea să-l distrugă pe Împăratul Negru. Din această cauză el încearcă să te elimine încă de-acum, pe când tu nu eşti decât un copil.

Nu era decât o jumătate de adevăr, dar restul istoriei avea să mai aştepte încă preţ de vreo câţiva ani până ce va putea ieşi la lumină. Dacă i-ar fi spus acum că tatăl ei este o insectă criminală, n-ar fi făcut altceva decât să-i otrăvească existenţa.

– Cum de ştie toate astea? se nelinişti Kira.

– Fie ştie el însuşi să descifreze stelele, fie are în serviciul lui un vrăjitor care o face pentru el. N-are să-i fie însă de nici un folos, căci noi n-avem să-l lăsăm niciodată să ajungă până la tine. Cum ai şi putut observa, Cavaleri vigilenţi veghează asupra ta şi, pentru ca să-ţi alunge duşmanii, sunt gata de orice sacrificiu.

Kira rămase pe gânduri un moment, urechile ei mici şi ascuţite fremătând ca acelea ale unei pisici. „Cum aş putea să-mi asum protecţia acestui Cavaler, dacă n-am să devin şi eu unul?“

Abnar îi captă gândurile.

– Dacă vrei să-l poţi apăra, trebuie să-ţi urmezi studiile de magie cu mine.

– Cu novicii? se-nfurie ea. Nu, mulţumesc!

– Nu, ai să fii doar tu şi cu mine.

Kira încruntă din sprâncenele violete, pe când se gândea la propunerea lui.

– Nu cred că aceasta are să fie o idee bună, declară ea într-un târziu. Un Cavaler ar avea şanse mult mai bune să-l apere, căci este în acelaşi timp luptător şi magician.

– Dar magia pe care eu o practic este diferită de-a lor şi ea are să facă din tine un luptător mult mai bun, chiar dacă nu ştii să mânuieşti sabia. Astă-seară, după masă, vino în turnul meu şi-am să încep să te-nvăţ acest fel de magie.

Un fulger de încântare traversă ochii violeţi ai copilei, spre uşurarea Nemuritorului. Deodată înseninată, ea îi sări în braţe şi-l sărută pe obraz, scuzându-se că se-ndoise de prietenia lui şi de curajul Cavalerilor de Smarald.

Fericită că Magicianul de Cristal se interesează din nou de soarta ei, Kira alergă până-n camera ei şi se opri în anticameră, chiar în faţa regelui şi-a lui Armene. Fără să observe neliniştea care era întipărită pe faţa lor, fetiţa se sui în braţele Regelui Smarald Întâiul şi se strânse la pieptul lui.

– Aţi avut dreptate, Maiestate, toarse ea, răsfăţându-se. Cavalerii ţin într-adevăr la mine, chiar şi sire Wellan.

– Şi noi ne temeam că, după întâmplările din ocol... mărturisi regele...

– Era o capcană întinsă de împăratul cel rău, dar maestrul Abnar şi Cavalerii m-au salvat.

Regele Smarald Întâiul o strânse la piept, fericit de deznodământul acestei afaceri cât se poate de supărătoare şi-i ceru lui Armene să pregătească ea însăşi o gustare, pe care să le-o servească lui şi Kirei, în salonul personal.

13

ÎNTREBĂRILE LUI BRIDGESS

În ce-i privește pe Cavaleri, incidentul cu calul-dragon fu repede uitat și antrenamentul ucenicilor într-ale cavaleriei se intensifică. După ceva vreme, se-ntoarse la castel și Chloe, care, împreună cu Ariane, ușurată de aripile ei de zână, se alătură fraților ei de arme. Pentru că Wellan voia să plece într-o patrulare a coastei de vest, după ce se termina anotimpul ploilor, Scutierii trebuiau să fie în măsură să se bată sau să ia singuri o hotărâre, în cazul în care maestrul lor ar fi căzut în luptă.

Marele Cavaler se străduia să simuleze situații cât mai grele, astfel încât inteligența și reflexele băiatului să fie puse la-ncercare. Ca urmare pe-un pergament desenă un dragon scoțându-i la lumină atât puterea, cât și slăbiciunile și-i arătă planurile capcanelor săpate la frontiera mai multor țări de pe continent. Îl mai învăță să aprindă, cu ajutorul magiei lui, diferite obiecte mici, aceasta fiind, după părerea lui, metoda cea mai sigură să omori acești monștri.

După o zi întreagă de regim epuizant, Cameron era așa de obosit că la cină abia se mai putu atinge de mâncare. Uitându-se la el, Wellan își dădu seama că îi cerea eforturi supraomenești, dar, ca să-i atace, dușmanii n-aveau de gând s-aștepte până când Scutierii mai câștigau în vârstă, putere și rezistență.

După niște istorisiri ale lui Bergeau, o melodie cântată la harpă de Santo și o scurtă lecție de istorie a lui Wellan, acesta

din urmă îl ajută pe ucenic să ajungă în camera lor, îl dezbrăcă şi-l aşeză în pat.

– Am să mă-ntăresc, maestre, promise Cameron, alunecând printre cearceafuri, mai degrabă între somn şi trezie.

– N-am nici un dubiu, zâmbi Wellan. Eşti curajos şi sunt foarte mândru de tine. Odihneşte-te, băiete, o meriţi din plin!

În timp ce Cavalerul se apleca să-l sărute pe frunte, copilul adormi.

Wellan îşi descălţă cizmele şi îşi dezbrăcă tunica, după care se aşeză pe pat şi medită. Îşi goli mintea de orice preocupări belicoase şi se refugie în sanctuarul său secret: peştera cu pereţi de cristal, cea ascunsă în fundul sufletului său.

Cu sufletul liniştit, reveni în lumea reală şi-i mulţumi lui Theandras pentru grija pe care-o avea de fraţii lui. Stinse magic opaiţele şi se lungi pe spate. Voia tocmai să închidă ochii, dar, prin întuneric, simţi apropierea lui Bridgess. Se furişă uşor până la el şi, când ajunse, îi puse mâna pe braţ, să nu se sperie.

– Trebuie să-ţi vorbesc, şopti ea.

– Nu aici, o avertiză Wellan, pentru că, în timpul nopţii, pe când în castel nu se auzea nici un zgomot, era foarte uşor să asculţi ce se-ntâmpla în camerele alăturate.

Îşi luă repede înapoi tunica şi o urmă pe tânără în exterior, în afara aripii Cavalerilor. Pustie, curtea cea mare era luminată doar de câteva torţe iar cerul îl împodobeau mii şi mii de stele. Cum anotimpul ploilor se grăbea să vină, în locul lor aveau să apară nori groşi, încărcaţi cu ploi şi fulgere, dar, în seara aceea, vremea era plăcută încă.

Marele Cavaler se aşeză pe marginea fântânii şi aşteptă până când Bridgess avu curajul să-i pună toate acele întrebări rămase fără răspuns, care fără-ncetare îi tropăiau prin minte, încă de la întâmplarea cu armăsarul sălbatic. Ea nu era îmbrăcată decât într-o tunică verde şi-avea picioarele goale. De sus, luna lumina

întreaga curte, şi razele ei schimbau în argint culoarea părului ei blond. „Seamănă cu Fan...“ gândi, cu o strângere de inimă, Marele Cavaler.

– Cred că, în cele din urmă, am descoperit ceea ce-mi ascunzi de la începutul acestui război, declară ea, în loc să-l chestioneze. Şi mai cred că secretul tău are legătură cu Kira. Oare mă înşel?

Wellan nu-i răspunse. De-a lungul anilor în care-i fusese Scutier, învăţase să-i descifreze gândurile şi emoţiile. Ce trebuia să facă acum? Să-i mărturisească tot adevărul sau să-şi închidă ermetic sufletul ca ea să nu descopere nimic? La fel cum făcea când era copil, ea îngenunche în faţa lui şi nu-şi îndepărtă privirea, aşteptând răspunsul.

– Profeţia nu este decât un pretext ca s-o ţinem la castelul de Smarald, nu-i aşa? urmă ea, în faţa tăcerii sale îndârjite.

– De ce spui asta? o întrebă Wellan, neîncrezător.

– Pentru că nimeni pe continent n-are pielea mov, gheare şi dinţi ascuţiţi. În plus, faţă de ea, calul-dragon nu-şi manifesta deloc agresivitatea. Ea ar fi putut cu uşurinţă să-şi apropie acest servitor al împăratului. Cine-i ea de fapt, Wellan?

– Inteligenţa ta nu va-nceta niciodată să mă uimească, mărturisi Marele Cavaler.

– Nu-ncerca să-mi abaţi gândurile în altă parte făcându-mi complimente şi spune-mi adevărul.

– Este mult prea periculos.

– Numai tu îl ştii?

– Nu. Şi magicienii îl ştiu.

– Deci, dacă cu voi trei se va-ntâmpla o nenorocire, nimeni n-are să mai ştie ce să facă cu fetiţa?

Ştia întotdeauna cum să-l dezarmeze cu logica ei, dar nu el îi modelase mintea şi spiritul ca să semene cu ale lui? Şi, pentru că îi semăna, ea avea să insiste până ce el o să-i spună ceea ce voia să ştie!

– O să-i pun viaţa-n pericol divulgând această informaţie, mai spuse el în final.

– Dar codul interzice acest fel de secret între Cavalerii de Smarald, Wellan. Aminteşte-ţi de jurământul pe care l-ai pronunţat cu ocazia învestirii tale! Forţa noastră este unitatea! Nu ai dreptul să ne ascunzi informaţii indispensabile supravieţuirii continentului Enkidiev!

– Am păstrat tăcerea la dorinţa Magicianului de Cristal, care e, ştii foarte bine, adevăratul şef al Ordinului. El nu se supune aceloraşi restricţii ca noi.

Bridgess se ridică şi faţa ei deveni deodată mai serioasă.

– Există şi un alt motiv, mărturisi ea. Motivul pentru care nu te las în pace în seara asta este că, de câtva timp, o voce de femeie încearcă să mă convingă s-o iau sub aripa mea. Nu poate fi decât a unei zeiţe şi, la fel ca mine, tu ştii că trebuie să le dăm ascultare.

„Oare-ar putea fi vorba de Regina din Shola?“ se gândi Wellan. Fan era maestră magiciană, şi putea să vorbească direct cu muritorii, chiar de-acolo de unde se afla, din lumea de dincolo, iar supravieţuirea fiicei sale o interesa mai mult ca orice. Sau, să fie vorba de Theandras...? Nu cred...

– Am să-i cer lui Elund permisiunea s-o antrenez, adăugă Bridgess, întrerupând firul gândurilor lui.

– Regele a hotărât deja că este prea tânără să devină Scutier, îi replică el.

– Prea tânără să ne urmeze în luptă, în cazul unui război, da, dar suntem încă la castel. Wellan, lasă-mă s-o învăţ scrima şi echitaţia. Dacă împăratul încearcă s-o împiedice să-l protejeze pe purtătorul de lumină, ea trebuie să ştie să se apere.

Cu privirea golită de orice alt gând, el se ridică şi făcu câţiva paşi prin curte, întrebându-se dacă aceasta era sau nu o hotărâre înţeleaptă. Visul cel mai drag al fetiţei era să ajungă Cavaler de

Smarald, iar profeţia părea să-i ofere un motiv plauzibil. Dar avea oare Bridgess destulă experienţă să antreneze aşa cum trebuie copila Împăratului Negru? O singură greşeală din partea ei şi copila avea să fie tentată să folosească noile ei puteri de partea întunericului.

– Este fiica unui om-insectă? se nelinişti Bridgess.

Wellan se-ntoarse brusc spre ea, dându-şi seama că ea îi citea gândurile. Altădată, în timp ce era Scutierul lui, ar fi avut voie s-o pedepsească pentru înfruntarea asta, dar de-acum era egalul lui. O fixă în linişte, întrebându-se totodată cât aflase pătrunzând în gândurile lui.

– Dar cum a fost posibil? se sperie femeia, dându-se un pas înapoi. Singura dată când insectele alea au pus piciorul aici au ucis toţi locuitorii Sholei...

– Ceea ce vreau să-ţi spun acum va trebui să rămână între noi, o avertiză Wellan, luându-i mâinile. Vreau ca tu să-mi dai cuvântul tău de Cavaler că nu vei spune nimănui.

– Nici fraţilor noştri de arme?

– Nu. Nimănui.

Ea ezită preţ de-o clipă, apoi acceptă cu un semn din cap. Wellan îi dădu drumul şi-i povesti primul raid al Împăratului Negru asupra Sholei în timpul căruia o fecundase pe mama Kirei şi intenţiile lui de a-şi recupera fiica, pentru ca ea să guverneze împreună cu el. Bridgess îl ascultă cu interes, considerând ridicol să decimezi un întreg continent doar ca să-ţi ceri drepturile de paternitate.

– Doar atâta vrea? se miră ea.

– Tu i-ai da-o înapoi? se nelinişti Wellan.

– Da, ca să salvez vieţi. Este prima noastră îndatorire de cavaler.

– Chiar dacă ai şti că împăratul are să folosească acest copil să poată cuceri restul universului? Aminteşte-ţi că noi am reuşit

să-l învingem pân-acum doar pentru că nu gândeşte ca o fiinţă umană. Aliindu-se cu Kira, va dispune de-un general capabil să prevadă şi cel mai mic gest al nostru.

Bridgess plecă ochii şi-şi încreţi fruntea, gândind la această posibilitate.

– În acest caz, ar trebui s-o eliminăm pe Kira, pentru binele tuturor, hotărî ea, cu toate că soluţia găsită nu-i plăcu deloc.

– M-am gândit deja la asta pe vremea când Kira nu era decât un bebeluş, mărturisi Wellan, dar am descoperit că împăratul mai concepuse încă un copil mov cu o altă femeie, în urmă cu cinci sute de ani. Regele Jabe de Smarald l-a omorât cu mâna lui pe câmpul de luptă, crezând că astfel are să pună stavilă invaziei oamenilor-insectă.

– Dar împăratul a revenit pe continent şi-a conceput-o pe Kira, înţelese tânăra. Dacă o omorâm, are să reînceapă până când o să pună mâna pe un moştenitor viu.

– Este ceea ce cred şi eu. Dar nu trebuie să uităm profeţia. Magicianul de Cristal este convins că fetiţa are să-l poată proteja pe Cavalerul purtător de lumină, dacă este bine ghidată.

– Dar nu eşti tu acela.

Wellan suspină profund. Lipsa de disciplină a acestei copile răsfăţate îl contraria mult, dar nu avea cum să contrazică un Nemuritor.

– Oare ea ştie că este un hibrid? întrebă deodată Bridgess.

– Nu! exclamă Wellan. Şi nici nu trebuie să afle vreodată!

– Deci tu nici n-ai de gând s-o laşi să-şi aleagă singură de partea cui ar vrea să lupte!

– Nici vorbă! se supără el.

Făcu cei o sută de paşi, căutând să-şi calmeze furia, de care Bridgess nu era în nici un fel de vină. Încercând să-nţeleagă ce-l enervase atât de tare, ea îl urmări cu privirea. Trimise şi în sufletul lui o căutătură grăbită, dar acolo descoperi doar furie.

– Tu o urăşti pe Kira!... descoperi ea, tulburată.

Wellan se opri din mers şi o săgetă cu privirea lui de gheaţă. Existau în el graniţe pe care nici măcar un alt Cavaler n-avea dreptul să le străbată. Voi să protesteze, dar cuvintele i se înnodară în gât.

– Kira nu este răspunzătoare de suferinţa pe care Amecareth a produs-o Reginei Fan, o apără Bridgess. Ea nu este decât produsul crimei, nu crima însăşi.

Wellan se-ntoarse brusc şi se-ndreptă cu paşi mari spre aripa Cavalerilor. Bridgess alergă după el şi-l prinse din urmă pe culoarul lung, străjuit de-o parte şi de alta de uşi. Apucându-i braţul, îl obligă să se-ntoarcă spre ea.

– Noi am jurat să-i apărăm pe toţi locuitorii continentului, şopti ea, să nu-i trezească pe cei care mai dormeau încă. Avem obligaţia s-o protejăm pe Kira pentru că este un locuitor al continentului Enkidiev.

– Îmi amintesc foarte bine jurământul, şuieră printre dinţi marele Cavaler, şi Theandras ştie cât îmi este de greu să-l respect în acest moment. În mine, acum, e-o furie oarbă, Bridgess. A fost dintotdeauna. Niciodată n-am reuşit s-o alung. Şi, când se comit nedreptăţi, se ridică-n mine ca un vârtej de flăcări şi mă obligă să fac gesturi necugetate.

– Ca acela de la Regele Elfilor... îi aminti ea.

Îşi eliberă brutal braţul şi-şi urmă drumul pe culoar, dar nu intră în camera lui. Văzând că se duce spre băi, Bridgess îl urmări. Intră în încăperea cea mare cu olane strălucitoare, unde mai ardeau câteva lămpi, şi-l găsi pe Wellan stând lângă bazin, cu spatele sprijinit de zid şi cu picioarele lui lungi strânse în faţă. Se-apropie şi, sondându-i sufletul, descoperi doar amărăciune.

– De fiecare dată când o privesc pe Kira, nu pot să mă-mpiedic să nu mă gândesc la ce i-a făcut creatura asta imundă mamei ei, se-ndureră el.

Zicând acestea, își cufundă fața în palmele lui mari și hohotele de plâns izbucniră, spre marea mirare a fostului Scutier, care, în toți acei ani în care fusese sub tutela lui, avusese prilejul să-l vadă în această situație doar atunci când începea să se gândească din nou la regina fantomă. De ce unui om atât de inteligent putea să-i fie dragă o asemenea iluzie, când alături avea o femeie din carne și sânge, care-l iubea din tot sufletul?

Îngenunche lângă el, îi trecu o mână în jurul gâtului și-i mângâie părul, așa cum făcuse el de foarte multe ori cu ea, în momentele ei grele.

– Ea nici nu știe măcar că e fiica unui monstru, Wellan, îl consolă ea. După cum mi-ai spus-o de multe ori, Cavalerii trăiesc în prezent, asigurându-și viitorul. Cu trecutul n-au ce face, doar să nu-i repete greșelile. Eu știu că tu tot o iubești pe regina magician și că moartea ei te face nefericit, dar aici nu poți schimba nimic. Acceptă plecarea ei în lumea cealaltă și cinstește-i memoria apărându-i fiica, în loc s-o urăști.

Hohotele lui Wellan se-ntețiră și Bridgess își duse mâinile la tâmplele lui, să-i transmită o oarecare alinare. Dintr-odată, toți mușchii lui se destinseră. Îl forță să ridice mâinile și fața răvășită de durere. Văzând disperarea din ochii lui albaștri, înțelese că, de unul singur, el n-are să se liniștească niciodată.

– Spune-mi ce trebuie să fac să te-ajut, Wellan?

– Să-ntoarcem timpul înapoi și să-mpiedicăm pe Împăratul Negru să atace Shola! se plânse el.

– Dac-aș fi fost o maestră magiciană, ți-aș fi împlinit dorința...

Ușor, cu o mână de mamă, îi șterse lacrimile. Era îndrăgostită până peste cap de frumosul Cavaler, cu trăsături dure și inimă tandră, chiar dacă inima lui aparținea, pentru totdeauna, defunctei Regine Fan. Chiar dacă nu va putea să devină soția lui, Bridgess știa să-i redea curajul ori de câte ori avea nevoie de el.

Îl strânse-n braţe şi aşteptă cu răbdare să se liniştească, căci întotdeauna Wellan ajungea, în cele din urmă, să-şi stăpânească emoţiile. Când se opri din plâns, ea îl sărută o dată, de două ori...

– Dac-ai şti cât de mult te iubesc, şopti ea, mângâindu-i faţa...

– Şi crezi că eu n-o ştiu?

– Care sunt sentimentele tale pentru mine, Wellan?

– Admiraţie şi o profundă afecţiune.

– Şi altceva? îl mai îmboldi ea.

Sărutările tinerei se făcură mai arzătoare. Era evident că Wellan o va alunga, dacă se gândea la Regina din Shola, dar putea să şi cedeze avansurilor ei. Resimţi lupta teribilă ce se dădea împotriva propriei inimi şi deveni mai stăruitoare. Deodată, Marele Cavaler o îmbrăţişă. În noaptea aceea, acolo, pe scândurile puţin umede ale băii, Wellan se eliberă de toate emoţiile ascunse-n el şi Bridgess se regăsi luată-n braţe de-un om pe care nu-l mai recunoştea, o fiinţă tandră, pasională şi atentă, care o făcu foarte fericită. Rămase în braţele lui şi-şi dori ca minunea asta să nu se termine niciodată, cu toate că se temea că la venirea zorilor el îşi va-nchide ermetic sufletul. Rămaseră un timp înlănţuiţi, apoi Bridgess îşi aminti că lăsaseră Scutierii singuri prea mult timp. După un ultim sărut, ieşiră din baie şi se-ntoarseră în camerele lor.

Bridgess închise foarte încet uşa camerei. În patul ei, Swan dormea cu pumnii strânşi. Îi plăcea tare mult să vegheze asupra vieţii şi siguranţei unui copil de vârsta asta. Asta intra în vocaţia ei de Cavaler sau era instinctul matern? Se lungi pe pat şi-o privi cum doarme liniştită.

Chiar dacă reglementările Ordinului prevedeau şi căsătoria Cavalerilor, ei o puteau face abia după ce-i antrenaseră pe primii Scutieri, iar Bridgess ştia de-acum că viaţa fraţilor ei de arme

n-are să fie niciodată una normală. Cu existenţa lor din ultimii ani, nici unul n-avusese timpul necesar să-şi întâlnească perechea.

În timpul acestei perioade de acalmie, în loc să-şi caute un partener de viaţă, Cavalerii mai în vârstă acceptaseră să instruiască un al doilea Scutier. Au să mai instruiască şi alţii înainte de-a se opri şi de a-şi întemeia propria familie.

14

ANTRENAMENTUL KIREI

Dis-de-dimineaţă, după baia obişnuită şi micul dejun, Bridgess, împreună cu Swan, urcară în turnul magicianului Elund. Pe continent, anotimpul ploilor începuse, iar curtea cea mare era plină de noroi. Rândaşii adăpostiseră caii în grajduri şi nici un ţăran nu mai circula prin spaţiile descoperite. Până şi podul mobil fusese coborât. Era încă devreme şi elevii cei mici se aflau tot în sala cea mare a regelui, să mănânce prima masă a zilei. Pentru Bridgess, acum era momentul ideal să adreseze cererea ei magicianului de Smarald.

În consecinţă, bătu la poarta turnului, care se deschise singură. Urmată de Swan, ea intră în marea cameră circulară. Îmbrăcat într-o tunică lungă de culoare albastră, cu părul cărunt atingându-i umerii şi ochii cârpiţi de somn, Elund coborî scara mormăind. Toată noaptea studiase stelele, înainte ca norii încărcaţi de ploaie să acopere cerul. Bridgess se-nclină în faţa lui, dar nu-ndrăzni să-i sondeze şi sufletul, să ştie în ce stare de spirit se află.

– Cărui fapt datorez această vizită neaşteptată? bodogăni magicianul, încruntând din sprâncene.

– Maestre Elund, am venit să vă cer o favoare, spuse tânăra cu curaj. Mi-ar plăcea să mă lăsaţi s-o antrenez pe protejata Regelui de Smarald.

– Pe Kira?! exclamă el. Dar s-a hotărât deja că este încă prea mică să poată deveni Scutier.

– Eu nu vă cer s-o faceţi ucenica mea, ci doar să mă lăsaţi s-o învăţ să se lupte, căci mi-e teamă că duşmanii noştri caută s-o distrugă, ca toţi să împiedice împlinirea profeţiei. Are să fie un punct câştigat dacă ea o să ştie să se apere.

Expresia feţei lui Elund trecu de la uimire la iritare, căci nu-i plăcea ca toţi ceilalţi să ia hotărâri în locul lui sau să-ncerce să-i forţeze mâna. Iar demonul ăsta mic şi mov îi pricinuise până acum destule necazuri la castel, darămite s-o mai vadă plimbându-se şi c-o spadă în mână. Totuşi, dintr-un anumit punct de vedere, tânăra avea dreptate. Chiar dacă nu-i făcea plăcere, intervenţia Kirei se dovedea a fi esenţială în salvarea continentului din ghearele lui Amecareth.

– Nu mânuirea armelor are s-o salveze din ghearele dragonilor, ripostă el.

– Aveţi dreptate, aprobă Bridgess, dar, dacă oamenii-insectă încearcă să pună mâna pe Kira, ea ar câştiga cu uşurinţă, întrucât în luptele individuale ei sunt nişte adversari jalnici.

Preţ de-o clipă, bătrânul magician se uită la tânără. Cu mintea întotdeauna limpede ca apa de izvor, ea îi fusese cea mai bună elevă după Wellan şi, astăzi, ea îşi purta cu mândrie platoşa verde a Cavalerilor de Smarald. Ce reuşită!

– De ce te interesează Kira? vru el să ştie.

– Pentru că nimeni altcineva n-o face şi pentru că o voce în mintea mea îmi cere s-o antrenez fără-ntârziere!

– O voce!... Cred că ştii foarte bine că această copilă are un caracter foarte urât?

– Dar sunt obişnuită cu oamenii dificili, maestre Elund, răspunse glumind Bridgess. Oare n-am fost formată tocmai de Marele Cavaler Wellan? Şi-am supravieţuit!...

Un zâmbet apăru pe buzele bătrânului magician, care-şi aminti anii de ucenicie ai tânărului şi rebelului Prinţ al Regatului de Rubin. Într-adevăr, Elund avusese mult de furcă să facă din el un slujitor al popoarelor. Cu toate că primise aceeaşi

educaţie ca toţi ceilalţi, forţa lui de caracter îl ridicase deasupra lor. Cu toate acestea, codul Cavalerilor prevedea că luptătorii trebuiau să ia toate hotărârile în comun. Wellan schimbase însă regulile jocului, încă de la sosirea sa la Castelul de Smarald, fără ca nimeni să-i conteste autoritatea. Chiar la cei cinci ani ai săi el cerea respect din partea celorlalţi copii. Ce inteligenţă, ce curiozitate şi, în acelaşi timp, ce impertinenţă! Era singurul elev care pusese sub semnul întrebării învăţământul lui, având chiar tupeul să-i aducă probe concrete ale pretenţiilor lui!

– Kira depinde în întregime de ucenicul magician Abnar, îi aminti atunci Elund. El n-are să mă lase să te-asist la antrenamentul ei.

– Sunt perfect conştientă, maestre, dar eu nu vreau s-o învăţ decât mânuirea armelor, nu magie.

– Atunci, fie, poţi să te ocupi de ea, dacă ai chef!

Bridgess se-nclină în faţa lui şi plecă din turn împreună cu Scutierul ei. În urma lor, Elund închise magic uşa. „Fie ca acest tânăr Cavaler să nu-şi regrete hotărârea", gândi el în timp ce urca scara ce ducea în apartamentul personal.

Bridgess şi Swan se-ntoarseră apoi la palat şi cerură audienţă la rege. Neobişnuit să primească o astfel de cerere din partea unor Cavaleri, Smarald Întâiul le primi imediat. Bridgess îi împărtăşi atât temerile ei, cât şi dorinţa de-a o forma pe Kira în arta războiului, pentru a-i asigura supravieţuirea. Regele o ascultă în linişte, cu bărbia sprijinită în palmă.

Era adevărat că, în apartamentul regal, copila se plictisea. Trecuse de vârsta la care se juca cu păpuşile şi cuburile, iar de cusut rochiţe pentru păpuşi sau broda n-o putea face din cauza ghearelor. Fără-ndoială că acest antrenament are s-o învioreze. Dar cum să-i explici fetiţei că se va antrena, dar Scutier n-are să poată deveni...

– Maiestate, am să mă străduiesc s-o conving, afirmă Bridgess.

Examinând braţele puternice şi privirea inteligentă a tinerei, regele n-avu nici un motiv să se-ndoiască.

– Probabil că n-are să vrea să facă eforturi dacă nu primeşte şi nişte recompense, o preveni el.

– În acest caz, am să-i spun că are să fie primită în rândul Ordinului când ne va dovedi suficientă disciplină. Acest antrenament are să fie pentru ea o perioadă de încercări şi sunt sigură că-are să-i înţeleagă importanţa.

– O să aibă mai puţin timp să facă tot felul de prostii... adăugă regele ca pentru sine.

Smarald Întâiul îi dădu voie să facă cu copila tot ce va crede de cuviinţă că este spre binele ei. Mândre de victoria lor, femeia Cavaler şi ucenica ieşiră din sala de audienţe şi se duseră spre apartamentul Kirei, luând-o pe coridoarele decorate cu tapiserii şi statui ale zeilor şi zeiţelor sau ale vechilor regi. Armene le introduse în camera prinţesei mov. Întinsă pe burtă, Kira citea un manuscris gros.

Văzându-le intrând, copilul se întrebă firesc dacă şi de data asta aveau ceva să-i reproşeze...

– Kira, dacă n-am venit într-un moment prielnic, ne-ntoarcem mai târziu! o asigură prietenește Bridgess.

– Nu! E-un moment minunat! exclamă fetiţa, care primea foarte puţini musafiri. O luam un pic înainte la lecţii.

– Nu ştiam că te-ai întors la ore.

– Studiez magia cu maestrul Abnar, seara, iar el îmi dă multe lecţii şi teme pe care trebuie să le fac în timpul zilei.

– Dar îţi rămâne timp să faci şi altceva?

– Da, dar nu prea am ce să fac din cauza ghearelor mele. Iar regele îmi cere să rămân la palat, unde sunt apărată.

– Şi dacă am să te-nvăţ scrima are să-ţi placă?

Kira se-ndreptă uşor pe pat, uimită de interesul subit pe care Bridgess i-l arăta. Cavalerul nu putu să-i citească gândurile ca să le ghicească.

– Dacă-ţi aminteşti bine, când ai acceptat să eliberezi calul cel negru, eu ţi-am promis să te-antrenez, iar Cavalerii de Smarald îşi ţin întotdeauna promisiunile. Te interesează?

– Bineînţeles că mă interesează!

Bridgess îi întinse mâna şi Kira sări din pat s-o prindă. Tot atunci Bridgess rămase uimită de fineţea pielii ei mov. Atingerea i se păru cât se poate de omenească. Era fără-ndoială mult mai puţin insectă decât părea s-o creadă Împăratul Negru.

Cavalerul le conduse pe Kira şi pe Swan în sala cea mare a regelui, acum pustie. Elevii fiind deja în clase, servitorii strânseseră mâncărurile şi aranjaseră la perete mesele de lemn. Bridgess putu să le-antreneze acolo pe fete cât îi poftea inima. Întinse o sabie în miniatură Kirei, pe care copila o primi cu mult respect, aproape cu veneraţie. Dar, când închise mâna pe garda sabiei, ghearele mov i se-nfundară în palmă şi ea scoase un strigăt de durere.

Cavalerul îngenunche în faţa fetiţei şi-i examină rănile. Imediat i le-nchise cu o lumină albă blândă, pe care-o emanau palmele ei şi o sărută pe frunte, ca s-o îmbărbăteze. Niciodată Kira nu primise o asemenea dovadă de iubire din partea unei alte persoane decât regele şi Armene şi inima îi crescu de fericire.

Bridgess înfăşură mânerul sabiei într-o bucată de stofă, să-l mărească. Nu era prea comod pentru Kira, dar cel puţin n-avea să se mai rănească atunci când va strânge degetele. Ea îi întinse apoi sabia şi se asigură că o ţine cât se poate de bine. În timpul orelor care-au urmat, Cavalerul le învăţă bazele duelului pe cele două fetiţe şi înţelese că cea mov era talentată. Desigur, ea nu ştia că, cel puţin o dată pe săptămână, Prinţesa din Shola primea şi lecţii particulare de la defunctul Cavaler Hadrian.

Bridgess îi dădu drumul sholienei la masa de prânz şi se distră văzând-o cum îi făcu lui Elund o temenea atât de mare încât aceasta să-i ajungă şi drept salut, şi drept mulţumire totodată. „De ce o acuză că este indisciplinată?“ se-ntrebă femeia

Cavaler. Se dovedea mai ascultătoare chiar decât Swan. O legătură stranie era gata să se țeasă între tânără și Kira, aceeași pe care-o împărtășea cu Wellan și încerca s-o stabilească și cu Swan.

– Mi s-a permis să te-antrenez cu condiția să-ți subliniez că nu vei putea fi Scutierul meu, îi mai spuse Bridgess, punându-i mâna pe umăr, dar eu văd altfel lucrurile.

Kira își ridică puțin sprâncenele. Nu înțelegea de ce femeia Cavaler încălca intenționat regulile codului pentru ea.

– Sunt în stare să am doi Scutieri în același timp, urmă tânăra, dar colegii mei n-au nevoie să știe.

– Pot să vă spun „maestră"? se miră Kira.

– Numai dacă vrei!

În stare de șoc, copila mov aproape că se clătină pe picioare. Bridgess îi mai spuse că era onorată să aibă-n grija ei două fetițe atât de talentate ca ea și Swan și, în cazul în care își dădeau silința, vor deveni cei mai buni Cavaleri ai Ordinului. Emoționată, Kira nu-și găsi cuvintele care i-ar fi putut exprima mulțumirea. Bridgess o mângâie pe cap și-o sfătui să nu mănânce decât alimente sănătoase.

Cu inima bătându-i tare, Kira se-ntoarse în camera ei, întrebându-se cum de s-au pogorât dintr-odată asupra ei toate aceste binecuvântări. Desigur că Wellan nu era la curent cu demersul surorii lui de arme, căci n-ar fi consimțit niciodată. Armene o aștepta în micul ei salon personal să mănânce cu ea. Prințesa sări pe fotoliul ei de catifea și-aruncă o privire inchizitorială mâncării din farfurie, în loc să se ghiftuiască, cum făcea de obicei.

– Nu ți-e foame? se-ngrijoră femeia.

– Trebuie mai întâi să mă asigur dacă alimentele sunt sănătoase... îi răspunse ea, întorcând pe-o parte și pe alta feliile de friptură rece.

– Cum poți să-ți imaginezi că ți-aș da hrană nesănătoasă? se ofuscă femeia.

– Nu asta am vrut să spun, Mene!

Copila sări jos şi se sui în braţele mamei sale adoptive, strângând-o cu dragoste.

Armene era conştientă că, încet-încet, ea trecea acum de la copilărie la adolescenţă şi de-acum înainte are să se-ntâmple adesea să-şi dea aere, ca acum. O trimise la fotoliul ei şi mâncă împreună cu ea, ascultând-o cum lăuda calităţile Cavalerului Bridgess. Odată ce se simţi sătulă, se aruncă pe burtă în pat, ridicând praful din vechiul tratat de magie, dar în loc să studieze îşi lăsă imaginaţia să colinde. Se văzu călare pe-un cal mare şi negru, purtând platoşa verde strălucind de pietre preţioase a Cavalerilor, având pe umeri capa, iar la şold sabia. Imaginea deveni atât de reală, încât simţi până şi vântul cum îi juca în părul ca mătasea. Era, în sfârşit, fericită!

Înainte să meargă în sala de mese să-şi potolească foamea, alături de camarazii ei, Bridgess trecu şi pe la meşterul fierar, tocmai la celălalt capăt al castelului. Caldă întotdeauna şi ocupată, forjăria era unul dintre locurile preferate de Scutieri. În timpul anotimpului ploios al ultimului an de iniţiere, timp de câteva zile, absolut toţi lucraseră aici alături de fierarul Morrison. Scopul era să-şi alcătuiască singuri o sabie, un vârf de lance şi chiar şi potcoave pentru caii lor de luptă.

Bridgess ocoli cuptoarele încinse şi se-apropie de bărbatul uriaş care bătea fierul încins pe nicovală. Swan deschise ochii mari şi curioşi, oprindu-se chiar lângă ea. Se uita cu interes la munca foarte grea a fierarului-armurier. În vârstă cam de vreo patruzeci de ani, acesta era mai înalt şi mai voinic decât Wellan. Cu părul legat mereu la spate, cu faţa trudită de căldura degajată de forjă, el ieşea rareori din peştera lui infernală. Pentru cei care nu-l cunoşteau, părea ursuz, căci arareori zâmbea.

Dar, în realitate, avea o inimă de aur, iar pentru Cavaleri multă stimă. Observând că alături apăruseră frumoasa femeie Cavaler şi Scutierul ei, armurierul aruncă în apă sabia la care

lucra. Metalul urlă, lăsând să-i scape rotocoale de vapori, făcându-le pe femei să dea înapoi câţiva paşi. Fierarul izbucni fără să vrea în râs şi puse lama pe bancul lui de lucru.

– Cu ce v-aş putea servi, frumoase doamne? întrebă el, aplecându-şi uşor capul într-o parte, ca şi cum ar fi vrut să le vadă mai bine.

– Este vorba de-o comandă specială pentru Prinţesa Kira, răspunse Bridgess, apropiindu-se.

În timp ce ea-i arăta mânerul sabiei înfăşurat în bucata de stofă, Swan se apropie de foale, întrebându-se totodată la ce-ar putea servi. Morrison ascultă explicaţiile lui Bridgess în legătură cu ghearele fetiţei, apoi măsură mânerul, imaginându-şi deja ce are de făcut.

Cavalerul îi mulţumi, în trecere prinse braţul Scutierului ei şi ieşi din fierărie.

Întrucât arma aceasta era destinată protejatei regelui, fierarul făcu din ea o adevărată operă de artă, pe care i-o prezentă lui Bridgess în săptămâna următoare. Femeia Cavaler examină tare mulţumită sabia pe măsura elevei sale, cu garda mai groasă, dar în acelaşi timp uşoară. Armurierul sculptase în ea şi întăriturі pentru fiecare deget al fetiţei, în scopul de-a îmbunătăţi totodată puterea de strângere a mâinii şi incastrase pietrele preţioase mov, pe care i le adusese Armene ca dar din tezaurul lui Smarald Întâiul. Pentru aceasta, Bridgess îl răsplăti pe fierar cu câteva monede de aur, se-nclină în faţa lui şi-i mulţumi.

Spre mirarea ei, dimineaţa, când ajunse în sală, Kira primi chiar din mâna lui Bridgess minunata sabie făcută pe măsura ei. Văzând-o, fetiţa făcu un pas înapoi şi deschise ochii mari, neîndrăznind s-o atingă.

– Este-a ta, o asigură Bridgess. Un cadou din partea regelui.

Fetiţa mov făcu să-i alunece degetele pe întăriturile metalice, sub privirea neliniştită a lui Swan. Constatând, spre marea ei

satisfacţie, că arma nu-i cauza nici o durere, ea strânse mânerul cu mândrie.

– Aşa ai să-mi dai adevărate lovituri, declară Swan.

– Este într-adevăr minunată, maestre, murmură Kira, impresionată.

– Maestră? se auzi o voce uimită, venind dinspre uşă.

Imediat Bridgess şi cele două fetiţe se-ntoarseră brusc. Wellan şi Cameron erau chiar la intrarea în sală, iar Marele Cavaler îşi pusese mâinile în şolduri, un semn cât se poate de rău. Simţind că mânia pune stăpânire pe şeful ei, Bridgess se-ndreptă spre el în timp ce-i sonda sufletul.

– Elund mi-a dat voie s-o antrenez, îi explică ea calm.

– Şi s-o faci Scutierul tău? o persiflă Wellan.

– Nu, n-a fost niciodată vorba de-aşa ceva.

– Atunci, de ce-ţi spune „maestră"?

– Pentru că asta mă măguleşte, îl înfruntă Bridgess.

Wellan o străbătu cu privirea, dar asta n-ajută la nimic. Se întoarse mai degrabă spre Kira şi pătrunse în mintea ei ca un pumnal pentru a se asigura că Bridgess îi spusese adevărul. „De ce e mereu aşa rău cu mine?" mormăi în interior copila mov.

– De cât timp o antrenezi? se nelinişti şeful cel mare.

– De câteva zile.

– Deci acum ştie să se apere? se impacientă el punând mâna pe mânerul sabiei sale.

– Wellan, nu! se-mpotrivi dur Bridgess. Nu este decât o începătoare! O s-o pui la încercare după ce va fi primit acelaşi antrenament ca toţi ceilalţi Scutieri, nu înainte!

– Îmi conteşti autoritatea, Bridgess?

– Copila asta este sub protecţia mea şi n-am să las să i se-ntâmple nimic atâta timp cât n-o să ştie să se apere!

Cei doi Cavaleri se priviră cu mânie un moment, apoi Wellan se-ntoarse şi împreună cu Cameron ieşi din sală. Uşurată

că evitase o înfruntare ridicolă, Bridgess reveni la ucenicele ei şi-şi dădu seama de feţele lor speriate.

– S-a sculat cu faţa la cearşaf! glumi ea, ca să le liniştească.

Dar Kira rămăsese cu faţa la uşă, întrebându-se mereu şi mereu de ce Wellan o dispreţuia în asemenea hal. Bridgess nu-i dădu însă timp să se mai gândească şi le supuse pe amândouă la o repriză lungă de încălzire şi o lecţie de scrimă, care le dădu mult curaj.

După ce terminară exerciţiile, având în mână frumoasa ei sabie nouă, copila mov ieşi din sală alergând, urcă scara cea mare de piatră până la etajul sălilor de audienţă, să meargă să-i mulţumească regelui, cel care-i dăruise noua ei armă. Se strecură binişor printre demnitarii care ascultau sentinţa regelui pe tema unui litigiu din regat, ascunzând lama cea mică sub faldurile tunicii. Când auzi ultimele cuvinte din sentinţă ale protectorului ei, aşteptă ca toţi cei prezenţi să se încline în faţa lui şi să iasă. Altădată, ea s-ar fi înfundat în mulţimea asta pestriţă fără să-i pese şi, cu de la sine putere, s-ar fi căţărat pe genunchii lui Smarald Întâiul şi i-ar fi acoperit toată faţa cu sărutări. Acum însă, îşi dădea seama că nu mai era bebeluş...

Din clipa în care toţi consilierii părăsiră frumoasa sală împodobită cu steagurile Regatului de Smarald, Kira tropăi pe pătratele strălucitoare şi, când ajunse-n faţa regelui, puse un genunchi în pământ.

– Dar ce-avem noi aici? se distră Smarald Întâiul, văzând-o.

– O fetiţă foarte mulţumită de cadoul pe care i l-aţi oferit, Maiestate, răspunse ea, cu toată faţa radiind într-un zâmbet.

– Cavalerul Bridgess mi-a spus că Morrison a lucrat foarte bine.

– Convingeţi-vă singur!

Şi imediat ea puse culcat sabia pe amândouă palmele lui întinse şi se apropie de tatăl ei adoptiv. Cu mult interes Smarald

Întâiul examină arma şi admiră frumoasele pietre preţioase de pe mâner.

– Sunt foarte mulţumit că îţi place!

Neputând să se-abţină, Kira se-aruncă de gâtul suveranului. Smarald Întâiul dădu arma servitorului de-alături şi o strânse în braţe cu multă dragoste.

Bridgess urmări antrenamentul celor două fetiţe în timpul întregului anotimp ploios, fără ca Wellan să se mai amestece. Spre marea ei satisfacţie, Kira îşi mări treptat atât viteza de execuţie, cât şi şiretenia în atac. Era îndemânatică şi rapidă ca o pisică, iar cele două braţe mici se-ntăriră tot mai mult. Evident că asta se datora în parte şi Cavalerului Hadrian, dar copila nu putea povesti despre el nimănui.

În prima zi a anotimpului cald, în timpul unei furtuni teribile, care zguduia sala regelui la fiecare bubuitură de tunet, Prinţesa din Shola învinse pentru prima dată pe Scutierul Swan, în timpul unui duel amical cu sabia. Kira scoase un strigăt de bucurie şi sări în braţele tinerei sale adversare strângând-o în braţe mai mult decât fericită. Încântată de progresul lor, Bridgess le felicită pe amândouă şi hotărî să le ofere o recompensă.

15

UN DRAÇON ÎN REÇATUL DE SMARALD

După-atâta frig, ceaţă şi-ntuneric, după luni lungi cu ploi repezi şi abundente, vânturi calde alungară spre miazănoapte norii cei grei, provocând furtuni violente pe tot cuprinsul continentului Enkidiev. Timid, soarele începu să strălucească iarăşi pe-un cer din ce în ce mai albastru, iar florile ieşiră şi ele la lumina lui primăvăratică. Păsări se zburătăceau printre crengi şi cântau pe mii de glasuri, iar ţăranii ieşiră în sfârşit din casă să se ocupe de pământul ce-aştepta cu nerăbdare sămânţa.

Imediat ce se sculă, Bridgess se duse la grajduri să caute un cal pentru Kira. Şi, deoarece ele lucraseră foarte bine în ultimele luni, meritau o recompensă. Nici nu se punea problema să iasă la o plimbare pe câmp cu Swan, iar pe Kira s-o lase la Castel. Rândaşii îi arătară o iapă care nu fusese reţinută de Cavaleri, din cauza taliei sale mai mici. Bridgess conduse deci animalul în curte, unde Swan înşeua deja caii lor sub privirea cercetătoare a prinţesei mov.

– Kira, uite-o pe Speranţa. Este-o iapă de trei ani foarte sănătoasă. Ţi-o fac cadou.

Copila privi animalul cu părul de culoare deschisă. Se uită apoi la Cavaler, fără să poată pronunţa un singur cuvânt. De când se ocupa de ea, Bridgess îi făcea încontinuu diverse cadouri şi ea, neavând nimic, nu putea să-i dăruiască la rândul ei ceva.

– Mai bine spune-mi că animalul îţi place, glumi Bridgess, care înţelegea ce putea să simtă copila.

– Oh, da, maestră! reuşi în sfârşit să articuleze copila. Niciodată n-am văzut o iapă atât de frumoasă!

– N-are nici talia şi nici rezistenţa unui cal de luptă, dar are să te-nveţe bine cum să te ţii în şa, adăugă Swan, împrumutând pentru o clipă seriozitatea omului matur.

– Chiar dacă Speranţa ar fi fost tot atât de mare cât un şoricel, tot aş fi fost mulţumită!

– Dar n-ai fi reuşit să ajungi prea departe cu ea! adăugă râzând Scutierul.

Bridgess o învăţă pe mica prinţesă sholiană deosebit de fericită să-şi înşeueze singură calul, apoi o ajută să i se caţăre pe spate. Mândria, pe care-o văzu în clipa următoare pe faţa copilei, o bucură tare mult. Era pentru prima oară-n viaţa ei când Kira simţea şi ea că aparţine ordinii lucrurilor. Cavalerul îi potrivi la înălţimea cerută şi scările, se asigură că toate chingile erau bine strânse, apoi se urcă şi ea pe calul ei cel sur.

Se-ndreptară spre porţile cele mari ale incintei fortificate. Terenul nisipos din exteriorul castelului era încă moale, dar copitele cailor nu se-nfundau în el. Kira galopă în spatele Cavalerului şi a Scutierului, gustând fiecare clipă de libertate. O luară mai întâi pe drumul ce le purta spre miazăzi, apoi intrară într-o pădurice, unde aerul era mai proaspăt. Cărarea mergea de-a lungul râului Wawki, străjuit de copaci mari şi de plante acvatice ce-şi legănau capetele în adierea vântului.

Traversară cursul râului prin vad şi urcară colina de unde se putea vedea fortăreaţa. Kira îşi lăsă simţurile să se-mbete uşor cu parfumurile noi de-a căror existenţă nici măcar nu aflase până acum. Nu călărea frumosul armăsar negru din visurile ei şi nu purta platoşa incrustată cu pietre preţioase a Cavalerilor de Smarald, dar se simţea în sfârşit liberă şi puternică. De la distanţa aceea Castelul de Smarald semăna cu casa unor păpuşi.

În spatele lui se-nălța înalt și masiv Muntele de Cristal cu poalele lui mai mult pietroase și al cărui vârf se pierdea în ceață. Se întoarse-n șa și nu mai văzu capătul pământului. Lumea era mai mare chiar decât și-o imagina.

– Ceea ce vezi este doar Regatul de Smarald, îi spuse Bridgess, care-i urmărea cursul gândurilor. În afara granițelor sale poți afla Regatul Perlei și Regatul Turcoazelor, iar mai departe Regatul Fal.

– Unde s-a născut Cavalerul Santo... își aminti copila. Oare-am să văd și eu vreodată țările astea frumoase, maestră?

– Da, le vei vedea, o asigură Bridgess. Acum nu ești decât un copil, dar vei crește și vei stăpâni mânuirea armelor și magia. Wellan are să fie forțat să admită că ai calitățile unui Cavaler.

– Niciodată n-am să pot să vă mulțumesc îndeajuns pentru încrederea voastră în mine și pentru înțelegere.

– Recompensa mea are să fie să te văd învingându-l pe Împăratul Negru o dată pentru totdeauna.

Kira nu-ndrăzni să-i spună că tocmai această eventualitate o-ngrozea cel mai tare și preferă să se concentreze asupra plimbării călare alături de ea pe câmpurile Regatului de Smarald, plimbare care-o făcea de-a dreptul fericită. Înainte să se-ntoarcă la castel, Bridgess lăsă caii să răsufle puțin. Wellan n-are să fie deloc mulțumit să afle că ea o dusese pe protejata regelui în afara zidurilor fortificației, dar copilei acesteia, închise de-atâta timp în apartamentul ei, merita să i se dea un pic de speranță.

– Trebuie să ne-ntoarcem acum, le anunță Bridgess. O s-o facem pe alt drum, unde cresc niște flori portocalii unice în țara noastră.

Amândouă fetele zâmbiră încântate, căci voiau să cunoască cât mai bine lumea. În timp ce se pregăteau să coboare dealul, din pădurea care-ncepea cu câțiva metri mai jos, se auzi un răget răgușit de fiară.

– Ce este asta, maestră? întrebă Swan, întorcându-se în şa.

– Probabil un animal sălbatic, răspunse Bridgess, ţinându-şi cu putere calul îngrozit. Să nu rămânem aici.

Neavând măiestria ei în ale călăriei, cele două fetiţe trebuiau duse de urgenţă la castel, pentru că, la apropierea unui prădător, caii se puteau speria. Ea le conduse deci pe-o cărare ce se depărta de pădure şi rămase-n spatele lor, să sondeze împrejurimile. Dându-şi seama că există în apropiere o prezenţă rece şi ucigaşă, le porunci fetelor să se grăbească.

Când ajunseră la râu, îl traversară cât putură de repede. Nici n-apucară să îndemne caii la galop, că în faţa lui Bridgess apăru o creatură oribilă. La fel de-ntunecat ca noaptea, animalul era de două ori mai înalt decât caii lor şi ameninţa să atace. Pielea, acoperită cu solzi negri, strălucea sub razele soarelui, iar ochii lui roşii ardeau de-o parte şi de alta a capului triunghiular. Adulmecând prezenţa oamenilor, trecu imediat la atac, scoţând un răget înfiorător. Caii se cabrară şi nechezară şi ei, iar Kira, care nu se putea ţine bine încă în şa, fu imediat aruncată la pământ.

– Swan, salvează-te! îi porunci Bridgess, sărind din şa.

Scutierul nu putea să nu asculte de un ordin al maestrei ei fără să se supună unei pedepse aspre şi, chiar dacă ar fi vrut să se lupte şi ea cu dragonul, îşi obligă calul s-o ia spre râu, lovindu-l mereu cu pintenii.

Bridgess îşi trase sabia din teacă şi trecu în faţa Kirei, care era încă la pământ, ameţită. *Wellan! Tuturor fraţilor mei de arme! Am nevoie de voi acum!* strigă fără cuvinte femeia, în timp ce în faţa ei vedea dinţii şi ghearele ascuţite ale monstrului.

În curtea castelului, Wellan îl antrena pe Cameron în lupta cu lancea, când primi deodată apelul disperat al lui Bridgess precum şi imaginea ameninţătoare a dragonului. Împrejurul lui fraţii de arme terminară şi ei imediat antrenamentele Scutierilor

lor. Rapid, şeful sondă împrejurimile şi-şi dădu seama că tânăra sa colegă este pe malul râului Wawki.

– Luaţi-vă caii, Cavaleri! strigă el imediat cu voce puternică. Scutierii rămân aici.

Pentru că auziseră şi ei în minte vocea lui Bridgess, luptătorii alergară la grajduri şi ocoale, unde rândaşii avură doar timpul să treacă hamurile peste caii de luptă. Wellan o luă înainte şi galopă spre porţi fără să se oprească. O luară apoi peste câmpul proaspăt semănat, speriind ţăranii şi tăind distanţa-n linie dreaptă până la cursul râului.

La mijlocul distanţei se-ntâlniră cu Swan, în timp ce ea se-ntorcea în galop la castel. Scutierul trase cu toată puterea de hăţuri să-şi oprească armăsarul speriat în faţa cailor celorlalţi Cavaleri.

– Un dragon a atacat-o pe maestra mea! strigă ea cât putu de tare.

– Întoarce-te la castel! îi ordonă Wellan, îndemnându-şi în acelaşi timp calul.

Swan nu putea să nu-l asculte pe Marele Cavaler, cu toate că ea se simţea în stare să-l înfrunte pe monstru. Scoase un strigăt de furie şi-şi urmă drumul în direcţia fortăreţei.

Când Cavalerii ajunseră la piciorul colinei, îi aştepta un spectacol înfiorător. În picioare, cu sabia în mână, Bridgess înfrunta cu curaj dragonul, care se mulţumea pentru moment să ragă şi să-şi legene capul. Dar Wellan îşi imagină imediat relele pe care monştrii le făcuseră sholienilor şi se temu pentru viaţa tinerei femei. Sări din şa şi-i dădu Wandei, care era chiar lângă el, hăţurile calului.

– Dar cum a putut dragonul să ajungă până aici? strigă Bergeau, stăpânindu-şi cu putere calul înspăimântat.

Wellan îşi trase sabia şi alergă să se aşeze alături de Bridgess. Pentru a-i învinge pe aceşti monştri, trebuia să-i izolezi într-un spaţiu restrâns şi să-i arzi de vii. Dar în tot Regatul de Smarald

nu fusese săpată nici o groapă spre care-ar fi putut să-l atragă. Dându-i foc în loc deschis, ei riscau să-l vadă fugind şi aprinzând totul în drumul lui, inclusiv casele ţăranilor, la câţiva kilometri spre sud, de-a lungul râului Wawki. Dacă toţi Cavalerii ar fi acţionat împreună, ar mai fi existat o posibilitate. Ar fi putut să-l împingă-n râu, iar acolo dragonul s-ar fi înecat.

– Kira, fugi până la Chloe! îi porunci Wellan.

Chloe, du-o imediat la castel! Sună alarma şi dă poruncă să fie ridicat podul mobil! urmă Wellan prin telepatie. *Cavaleri veniţi şi m-ajutaţi să distrugem monstrul ăsta!*

Descălecară cu toţii, în afară de Chloe, care o aşteptă pe Kira, chiar dacă iapa încălecată de ea fugise cu ceilalţi cai. Cu picioarele ei subţiri tremurând de frică, copila mov se ridică şi merse înapoi, în timp ce fraţii de arme ai lui Wellan se apropiau şi ei în goana mare.

Când ea începu să se îndepărteze, dragonul se ridică brusc pe labele dinapoi şi lăsă să-i scape un urlet teribil.

Fără să aştepte sfârşitul răgetului, Kira se-ntoarse şi o rupse la fugă din toată puterea. Furios s-o vadă scăpându-i, monstrul se porni pe urmele ei, obligându-i pe Wellan şi pe Bridgess să-i sară din drum, ca să nu fie striviţi sub picioarele lui musculoase. Bergeau şi Dempsey încercară să-l lovească cu săbiile în timp ce trecea pe lângă ei, dar lama spadei sări înapoi, după ce se lovi de solzii tari ca piatra. Iason ridică mâinile şi, folosindu-se de forţa lui de levitaţie, reuşi cu greu să-i încetinească puţin mersul. Ca să-l oprească, ar fi trebuit să i se alăture şi ceilalţi fraţi.

Văzând-o pe Chloe că nu putea să-şi ţină-n frâu propriul cal, care se-nvârtea în loc şi necheza speriat, Kira se hotărî rapid să se salveze singură. Şi, cum malul râului era străjuit de copaci înalţi şi dacă s-ar fi suit până-n vârf, monstrul n-ar mai fi putut s-o atingă, trecu la fapte. Cu toate îndemnurile lui Chloe, care nu putea să vină s-o caute, ea făcu un ocol până pe malul râului.

Dar Kira nu era atentă decât la zbaterea propriei inimi.

Pe când nu-i mai rămăseseră decât câţiva metri de străbătut, ca apoi să se poată agăţa de scoarţa celui mai gros dintre copacii de pe mal, fu lovită-n spate şi căzu cu faţa în iarba udă. Înspăimântată, se-ntoarse imediat cu faţa şi avu timp să vadă cum deasupra ei sclipeau un rând de colţi ascuţiţi. Strigătul ei de groază le îngheţă Cavalerilor sângele-n vine.

Wellan fu primul care ajunse lângă dragon. Îi aplică însă degeaba lovituri puternice pe coadă căci nu-i produse nici măcar o tăietură. Având atenţia îndreptată asupra Kirei, monstrul nici măcar nu simţi intervenţia lui. Îşi puse labele lângă copil, înfundându-şi ghearele în pământ, de-o parte şi de alta a pieptului ei care gâfâia, pentru a o împiedica să fugă.

Cavalerii fură şi ei imediat alături de Wellan, dar fără să aibă mai mult succes cu armele lor.

– Puneţi-vă săbiile înapoi în teacă! strigă Wellan. Trebuie să-l atragem spre râu folosindu-ne de puterile noastre magice.

Iason, Bergeau, Chloe, Dempsey, Falcon, Santo, Bridgess, Buchanan, Kerns, Kevin, Nogait, Wanda şi Wimme se aşezară în evantai în jurul monstrului, care mârâia, refuzând să-şi împartă prada. Iason se concentră profund şi ridică brusc palmele spre monstru. Vântul se stârni în faţa lui şi puternica lui forţă de levitaţie, alăturată de cea a fraţilor săi, împinse inexorabil fiara spre râu. Dragonul se-mpotrivi, aplecând capul, dar cercul invizibil al soldaţilor magicieni îl obligă să se retragă. Kira n-aşteptă să vină cineva s-o salveze. Odată ce se văzu liberă, îşi reluă planul. Săltă spre un copac. Şi fiara o văzu dispărând. Nemulţumită, scoţând un strigăt ascuţit de protest, sări în lături s-o urmărească, scăpând de sub influenţa Cavalerilor. Dar copila mov se agăţă de-un trunchi enorm de copac şi, cu ajutorul ghearelor ei ascuţite, se căţără ca o veveriţă. Dragonul se opri la rădăcina copacului. Şi se agăţă brutal de el cu labele, întinzând ca un şarpe gâtul lui lung. Cu maxilarele lui reuşi s-o prindă de picior pe Kira care urlă de durere.

Fără să se gândească prea mult, Wellan se năpusti. Apucând strâns cu mâinile garda sabiei, el lovi cu toată puterea labele monstrului, pentru a-l face să-i dea drumul fetiţei. Agasată, fiara îi administră o lovitură puternică de coadă, care-l proiectă pe pământ la câţiva metri depărtare. Marele Cavaler se rostogoli de câteva ori şi se ridică cu greu, o durere ascuţită străpungându-i braţul.

– Daţi-i foc!! urlă el.

Cavalerii îl ascultară fără să crâcnească şi cărbuni aprinşi apărură sub monstru, învăluindu-i cu flăcările lor solzii-ntunecaţi. Dragonul lăsă imediat piciorul copilei, înteţindu-şi strigătele de furie. Imediat Kira îşi continuă rapid urcuşul printre crengi, în timp ce fiara se lăsa să cadă înapoi pe pământ, făcându-l să se cutremure. Se-ntoarse spre oameni şi, turbat de furie, îi atacă.

– Aruncaţi-l în apă! strigă Wellan.

Scutul invizibil se transformă cât ai clipi într-un izvor de energie. Cu labele arând pământul, monstrul se zbătu cu furie împotriva puterii magice a Cavalerilor, dar de data asta Iason nu avea de gând să-l mai lase să-i scape. Cu ajutorul tuturor fraţilor săi, înaintă spre monstru, cu palmele ridicate. Puterea intervenţiei sale zgâlţâi copacii dimprejurul animalului malefic ce continua să reziste manifestându-şi furia. Dar Cavalerii fură mai puternici decât el şi fiara pieri în apele râului Wawki, în care se-afundă ca un bolovan.

Strângându-şi braţul lovit la piept, Wellan alergă până la mal şi nu se destinse decât când monstrul încetă să se mai zbată pe fundul apei. Sondând rapid împrejurimile, fu uşurat să constate că nici o altă creatură asemănătoare nu se afla prin împrejurimi.

– Kira, poţi să cobori! spuse el. Fiara a murit.

Înspăimântată, însă, copila plângea cu lacrimi fierbinţi, ţinându-se în continuare cu putere de creangă. Wellan înţelese că singur n-are să poată s-o convingă să-şi părăsească cuibul. Se uită

deci la prietenii săi şi, cu toate că folosirea forţei magice îi slăbise vizibil puterile, Iason se oferi s-o dea jos. Acest cavaler, originar dintr-un sat al Regatului Perlei, aflat la marginea pădurilor Regatului Turcoazelor, învăţase să se caţăre prin copaci încă din fragedă copilărie. Se sui până la înălţimea la care se afla fetiţa şi văzu că îi curgea sânge din piciorul ei mov.

– Kira, eu sunt, Iasón, spuse el cu o voce blândă. Am să te ajut să cobori.

Moartă de frică şi gemând, fetiţa se agăţă mai bine de copac. Cu toate că se văicărea în gura mare, Cavalerul îi desprinse de scoarţă, una câte una, ghearele şi, în cele din urmă, o prinse-n braţe. Ca un liliac, Kira se lipi de el, ţinându-se bine de platoşa lui de culoare verde.

– Bine că astăzi mi-am luat platoşa, spuse el, în timp ce-şi continua coborârea.

Iason sări până la urmă jos şi se opri în faţa lui Wellan. Toţi Cavalerii încercară să i-o desprindă din braţe pe mica prinţesă îngrozită, dar ea îşi înfunda şi mai tare ghearele în platoşa lui Iason şi, continuând să plângă cât o ţineau puterile, refuza să se dea jos din braţele lui. Se hotărâră atunci ca Iason s-o ducă în braţe până la castel. Cum caii le fugiseră încă de la-nceputul înfruntării cu dragonul, trebuiră să se-ntoarcă pe jos.

În timpul drumului, ţinându-se braţul fixat pe piept, Wellan analiză incidentul sub toate aspectele. Dragonul era mai mic decât cei pe care-i înfruntaseră pe ţărm, ceea ce însemna că era vorba de-un animal mai tânăr. Dar cum a reuşit să treacă de capcane? Oare era singurul care reuşise să ajungă până acolo?

Odată ce-i văzură intrând pe porţile fortăreţei, Scutierii alergară-n întâmpinarea maeştrilor, uşuraţi că-i vedeau bine, sănătoşi. Tropăind în spatele lui Wellan, Cameron îi resimţi imediat durerea.

– Maestre sunteţi rănit? se impacientă el, punându-i uşor mâna pe braţul sănătos.

– Nu-i nimic, băiete!

Tremura totuşi, în timp ce lupta împotriva suferinţei. Cavalerii se opriră în curtea cea mare, să-şi tragă sufletul. Anunţată de ceilalţi servitori, Armene ieşi din palat şi alergă până la Cavalerul care-o purta pe protejata ei în braţe.

– Pentru toţi zeii, ce s-a-ntâmplat?! exclamă ea, văzând piciorul însângerat al Kirei.

– Am fost atacaţi de un dragon, răspunse Iason, încercând să-şi desfacă din braţe copila mov.

– Kira, comoara mea, trebuie imediat s-avem grijă de picior, insistă Armene, încercând să uşureze povara lui Iason.

– Mene... gemu Kira.

Sub privirea atentă a lui Wellan, Armene convinse copila să-i dea drumul lui Iason. O strânse-n braţe şi Santo se grăbi să examineze urmele colţilor, cu mâinile lui îndemânatice de vindecător. Constată cu uşurare că fiara nu-i vătămase muşchii. În sângele ei nu simţi prezenţa vreunei otrăvi. Se concentră şi o lumină albă apăru în palmele sale.

Cu grijă, el închise, una după alta, rănile, apoi o lăsă pe servitoare s-o ducă pe copilă în apartamentul ei şi s-o întremeze.

Wellan le ordonă camarazilor lui să meargă-n sala lor, să discute despre ultimele evenimente, departe de urechile ţăranilor, şi aşa înspăimântaţi. Santo îşi urmă fraţii, examinându-i unul după altul. Nu-i scăpă nici durerea lui Wellan şi nici furia lui.

Cavaleri şi Scutieri se aşezară în linişte în jurul mesei celei mari, dar Wellan, incapabil să-şi stăpânească mânia, măsura cu paşi mari în lung şi-n lat încăperea, ca un animal în cuşcă, cu braţul lipit de platoşă. Santo se aşeză lângă Hettrick, Scutierul lui, şi puse o mână sigură pe braţul lui, presimţind că Marele Cavaler era pe cale să izbucnească.

– Credeam că toată lumea de-aici cunoaşte profeţia! tună el, întorcându-se spre fraţii lui de arme. Vă imaginaţi ce s-ar fi-ntâmplat dacă monstrul reuşea să omoare copila?

Era evident că reproşul i se adresa lui Bridgess, care îndrăznise s-o ducă în afara zidurilor fortăreţei. Tânăra se mulţumi să-l privească, fără să spună nimic. Era prea supărat ca ea să-ncerce să-i explice că voise doar să recompenseze progresele la scrimă ale fetiţei.

– Soarta întregului continent Enkidiev depinde de supravieţuirea ei! urlă el.

– Şi, din fericire, am salvat-o! îi replică Santo, transmiţându-i o undă puternică de linişte.

Dintre toţi Cavalerii, doar Santo putea să se poarte astfel cu Wellan, fără să-şi atragă fulgerele lui, căci erau foarte apropiaţi. Bomba invizibilă îl lovi pe Marele Cavaler direct în piept şi, momentan, îi linişti furia.

– Ceea ce mă intrigă pe mine, interveni Dempsey, este că un dragon a putut ajunge până aici în Regatul de Smarald.

– Dac-ar fi fost capcane pe ţărm, ne-ar fi înştiinţat, adăugă Falcon.

– Nu cumva inamicul a găsit altă modalitate să debarce pe continent? presupuse Chloe.

– Sau ar fi posibil ca unul dintre statele de pe coastă să-şi fi relaxat paza? mai spuse şi Bergeau.

Gâfâind să-şi poată suporta suferinţa pe care i-o provoca braţul, Marele Cavaler îi scrută pe fraţii săi de arme, neliniştiţi şi ei. Bridgess îl observă şi se gândi că, în calitate de suveran, precis el ar fi fost un rege puternic şi de temut.

– Nu există decât un singur fel de-a o afla! declară el sever. De mâine, jumătate dintre voi se vor duce pe coastă şi-o să caute peste tot, iar ceilalţi au să traverseze Regatul de Smarald şi o să-i întrebe pe ţărani. Dacă se mai ascund pe-aici şi alţi dragoni, veţi

găsi imediat pista sau cadavre mutilate de animale. Vreau să am imaginea completă cât se poate de repede.

Acceptară toţi această nouă misiune fără să discute, chiar şi Bridgess, care simţea că după asta are să se ia de ea.

– Aveţi să mă informaţi pe calea gândului de cea mai mică descoperire.

– Poţi să contezi pe asta îl asigură Iason.

Incapabil să mai suporte mult timp durerea, Wellan se-ntoarse spre ieşire. Cameron alergă după el şi-l prinse din urmă abia pe culoarul camerelor.

– Dar noi, maestre? întrebă băiatul, tropăind pe lângă el.

– Să ne-asigurăm, mai întâi, că prinţesa este în afară de orice pericol!

Wellan se-ndreptă către palat încercând să uite de durerea care i se propaga în tot pieptul.

16

REPROŞURILE LUI WELLAN

Cu Cameron urmându-l ca o umbră şi încercând cu disperare să-şi amorţească braţul dureros cu ajutorul magiei, Wellan se duse spre apartamentul copilei. Se opri în faţa uşii camerei ei şi o văzu stând pe pat şi tremurând încă precum o frunză, cu toate că Armene o mângâia şi-o îmbărbăta. Veni până lângă pat şi o sondă rapid. Respiră uşurat când nu simţi în sângele ei nici pic de otravă. Cel mai mult de asta se temea, pentru că doar aşa putuse Împăratul Negru s-o omoare pe Regina Fan.

– Nu-i nevoie să mă disecaţi ca să vedeţi că sunt încă moartă de frică, se alintă fetiţa, plecând tristă capul.

– Voiam doar să mă asigur că ţi-au îngrijit rănile, răspunse cu răceală Cavalerul.

– Cavalerul Santo le-a închis.

Cu timiditate, Kira riscă o privire spre el. „E frumos şi când e furios... şi atât de curajos...“, gândi ea. N-a ezitat o secundă să atace un animal, pe care ştia că n-are să-l poată învinge doar cu sabia.

– Aţi avut dreptate, acceptă ea în cele din urmă. N-ar fi trebuit să părăsesc palatul!

– Nu-i greşeala ta, e vina unui anumit Cavaler fără minte, explodă el.

– Vă implor, n-o pedepsiţi! De unde-am fi putut şti că există un dragon în pădurea aceea, dacă...

– De-ajuns! strigă el. Nimic nu scuză purtarea ei imprudentă! Ea cunoştea mai bine ca oricine profeţia, dar a preferat să sfideze zeii!

Deşi ar fi vrut să-i dea o replică, Kira se temu să nu-i creeze şi mai multe neplăceri lui Bridgess, aşa că se ghemui în braţele lui Armene şi închise ochii.

„Cel puţin copila n-are nimic", se-mbărbătă Wellan. Ieşi din apartamentul fetiţei şi se-ndreptă spre aripa Cavalerilor. Sala cea mare fiind goală, presupuse că fraţii lui se pregăteau pentru misiune. Se duse deci spre camera lui Bridgess să discute cu ea şi o găsi pregătindu-şi bagajele cu ajutorul lui Swan.

– Lăsaţi-ne singuri, ordonă el Scutierilor.

Copiii părăsiră imediat încăperea, dar Bridgess continua calmă să-şi pună lucrurile în sacul de piele, aşteptând să izbucnească furtuna.

– Dintre toţi Cavalerii, ai fost singura căreia i-am mărturisit povestea Kirei, îi aminti el. De ce-ai scos-o din castel?

– Am vrut doar să-i fac o plăcere, Wellan, se apără tânăra, ridicând ochii spre el. Şi, de unde-ai fi vrut să ştiu că monstrul se ascundea în pădurile noastre, în timp ce capcanele funcţionau de minune pe coastă?

– De foarte mult timp am hotărât că acest copil nu trebuie să părăsească siguranţa fortăreţei lui Smarald Întâiul!

– Da, e-adevărat, dar noi deopotrivă am uitat că această copilă, cu tot sângele ei de insectă, are o inimă de om. Şi tu ştii tot aşa de bine ca mine ce fac oamenii când sunt împinşi spre marginea societăţii. S-ar putea întâmpla ca într-o bună zi să fie obligată să aleagă între cele două rase. Nu crezi că noi ar trebui să facem un cât de mic efort s-o integrăm într-a noastră?

La asta Wellan nu se gândise niciodată. Instinctul lui masculin îl împingea mereu s-o apere pe copilă, ca într-o zi ea să-şi poată împlini destinul.

– Sunt tristă că a trebuit să nu-ţi respect ordinele, se scuză Bridgess. N-are să se mai întâmple!

El îi acceptă scuzele cu un gest sec făcut din cap. În acelaşi timp, se surprinse gândind că va fi din ce în ce mai greu să conduci asemenea războinici. Şi în curând vor fi douăzeci şi opt, iar în continuare, mai mult de şaizeci.

– Dar, dacă vom privi lucrurile dintr-o altă perspectivă, urmă ea, Kira n-are să mai încerce niciodată să părăsească palatul în absenţa noastră. Aşa cum mi-ai repetat de sute de ori pe când eram Scutierul tău, tot răul spre bine!

– Da, dar asta ar fi putut însemna pieirea noastră, bombăni marele Cavaler.

– Nimic n-are să ni se-ntâmple atâta timp cât tu ai să veghezi asupra noastră, Wellan!

El îşi înghiţi comentariul ireverenţios.

– Lasă-mă să-ţi văd braţul! îi mai spuse ea.

– O să mă ocup eu însumi, ripostă Marele Cavaler, retrăgându-se spre uşă.

Îi întoarse spatele şi ieşi din cameră, cât pe ce să se ciocnească de Santo, care-l aştepta pe culoar. Voi să-l evite, dar Cavalerul vindecător îi bară drumul.

– Santo, astă-seară n-am inimă să glumesc! îl avertiză Wellan.

– Eu cu atât mai puţin. Arată-mi braţul!

– Nu e nimic grav! Am să văd mai târziu!

Fratele său de arme se uită la el cu severitate şi Wellan cedă. Intrară în camera Marelui Cavaler şi Santo îl dezbrăcă de platoşă şi de tunică. Îl convinse să se aşeze pe pat şi desfăcu uşor braţul umflat, smulgându-i un geamăt de durere.

– Nimic grav, spuneai? repetă Santo, descurajat. E rupt, Wellan!

Totodată, palmele vindecătorului începură să strălucească şi el le aşeză pe osul şi pe ligamentele care avuseseră de suferit. Wellan simţi imediat o căldură liniştitoare pătrunzându-i prin piele. Închise ochii şi-l lăsă pe fratele lui să-şi termine treaba, sub privirea vrăjită a lui Cameron. Când lumina dispăru de pe mâinile sale, Santo examină din nou braţul şi se declară mulţumit.

– Îţi mulţumesc, spuse Wellan, simţindu-se stingherit.

– Ar fi trebuit să fi venit la mine imediat ce ne-am întors, îi reproşă celălalt.

– Ştii foarte bine că uit de-aceste lucruri când sunt supărat.

– Da, ştiu foarte bine. Dar, ca toţi ceilalţi oameni, şi tu ai nevoie de îngrijire!

– Promit că data viitoare am să mi-aduc aminte!

Santo îi mai ceru să se şi odihnească preţ de câteva minute înainte să părăsească Regatul de Smarald, iar Wellan îi făgădui că are să-l asculte. Cu simpatie, vindecătorul îl strânse-n braţe, după care ieşi din cameră.

– Spuneţi-mi, ce pot să fac pentru dumneavoastră, maestre? îi şopti Scutierul, aflat şi el pe-alături.

– Am putea să medităm împreună până când Magicianul de Cristal are să-şi termine orele. Am să-i pun câteva întrebări.

Cu multă plăcere, Cameron acceptă să-mpărtăşească acest moment de seninătate cu el. Nu-l văzuse luptându-se cu dragonul, dar ştia că maestrul lui era brav şi curajos şi că acum trebuia să se odihnească un timp ca să-şi revină.

După ce meditară, Wellan îşi luă o altă tunică şi-i ceru Scutierului său să se ducă singur în sala Cavalerilor, promiţându-i să se-ntoarcă într-o jumătate de oră. Ieşind din cameră, Marele Cavaler se simţi vinovat să-l fi părăsit astfel. Dar pentru nimic

în lume nu voia să-i inspire teamă copilului discutând cu Nemuritorul, în faţa lui, despre dragon.

Wellan traversă curtea cea mare, ce-ncepuse să se-ntunece rapid, şi intră în turnul lui Abnar. Stând în mijlocul sălii de clasă, Magicianul de Cristal corecta rulourile de pergament redactate de tinerii lui elevi.

– Maestre? i se adresă el.

– Am aflat ce s-a întâmplat azi-dimineaţă, îl informă acesta şi regret că n-am putut interveni, dar la ora aceea eram în preajma zeilor.

– Îmi imaginez că nici chiar Nemuritorii nu pot să prevadă tot, îl scuză Wellan. Aţi putea măcar să-mi spuneţi cum a reuşit monstrul ăsta să ajungă-n pădurile Regatului de Smarald?

– Nu ştiu nimic despre asta, dar, în timp ce noi vorbim, Fan desfăşoară o anchetă pe tema asta. Un lucru e sigur: Împăratul Negru a plănuit o ofensivă. Kira este încă tânără, dar peste câţiva ani ea n-are să mai fie atât de maleabilă.

– Monstrul n-ar fi devorat-o?

– Nu. Mai mult ca sigur, ar fi dus-o la stăpânul lui.

Wellan oftă. Omorând dragonul, Cavalerii rataseră ocazia să descopere drumul pe care ar fi mers fiara să ajungă-n Regatul de Smarald.

– De mâine, am să-mi desfăşor toţi oamenii pe continent, să descopăr cum a putut pătrunde inamicul peste liniile noastre de apărare, spuse Wellan, cu inima grea. Mi-ar plăcea ca în lipsa noastră voi să asiguraţi protecţia fetiţei.

– Am să rămân cu ea până la întoarcerea voastră. Mergeţi cu bine!

Cavalerul se-nclină în faţa lui, apoi se-ndreptă către uşa turnului. Dar, deodată, se opri brusc şi se-ntoarse spre Nemuritor.

– Ce viitor arată pentru noi stelele, maestre Abnar? întrebă Wellan.

– Ne pun în legătură cu timpurile grele ce-au să vină. E o vreme de încercări, dar în care se întrevede speranţa. O să trebuiască să ne-aşteptăm la foarte multe înfruntări din partea oştirii ăsteia de nelegiuiţi, nu doar pe coastă.

Wellan îi mulţumi, apoi îşi urmă calea spre sala Cavalerilor. Acolo se-aşeză lângă Cameron şi, voind să-l asigure că regretă pentru timpul cât l-a lăsat singur, îi aşeză o mână prietenească pe umăr. În vremea asta, Bergeau şi Iason făceau tot ce puteau să-i înveselească pe cei tineri, povestindu-le tot felul de glume şi şotii caraghioase, dar Wellan nu văzu nici urmă de bucurie răspândindu-li-se pe chip, ci doar o nelinişte surdă la gândul că dragonii se plimbau singuri şi nestingheriţi pe continent. Neavând cum să-i liniştească, Wellan mâncă puţin în seara aceea şi nu bău nici un pic de vin. Odată masa terminată, toţi îl ascultară pe Santo ciupind strunele harpei sale, apoi se duseră la culcare.

Îşi pregătiră împreună sacii de piele pentru a doua zi şi, într-un târziu, se culcară. Copilul adormi imediat, pe când Marele Cavaler îşi căută îndelung somnul. Se întoarse pe-o parte să poată admira stelele şi sări în sus când mâinile reci ale Reginei din Shola îi înfiorară pielea spatelui. Se întoarse şi-şi adânci privirea în ochii umezi ai magicienei.

– Vă mulţumesc, că mi-aţi salvat fiica! îi zâmbi ea.

– Nu mi-am făcut decât datoria, Maiestate.

– Aţi dovedit un curaj deosebit, Wellan. Ştiţi foarte bine că acest monstru are o carapace de nepătruns şi totuşi l-aţi atacat, fără să vă gândiţi la propria apărare.

Recunoscătoare, ea îl sărută, dar în noaptea aceasta Wellan n-avea deloc inimă pentru jocurile ademenitoare ale dragostei şi de-aceea se-ndepărtă uşor de ea.

– Aţi putea să-mi spuneţi cum a reuşit acel dragon să ajungă până aici?

– Dezlegarea enigmei se găseşte în Regatul Elfilor.

Doar la auzul numelui acestor fiinţe magice corpul lui Wellan fu străbătut de frisoane de mânie, căci, în inima lui, el îi credea în continuare la fel de vinovaţi de masacrul din Shola ca oamenii-insectă şi dragonii lor.

– Spuneţi-mi, ce-am să găsesc acolo? mai întrebă el, stăpânindu-şi enervarea.

– Duşmanul s-a folosit de râurile care îşi au izvorul în platourile înalte de la Shola, ca să-i introducă pe continent, dar nu ştiu cum. Mă străduiesc să descifrez mintea criminală a împăratului, Wellan, dar planurile lui, cât se poate de numeroase, nu sunt deloc clare, nici măcar pentru o maestră magiciană.

– Are să fie deci datoria mea să le clarific şi să le descopăr.

– Orice s-ar întâmpla, nu plecaţi singur! îl sfătui fantoma, strângându-i mâinile cu insistenţă.

– Vă este teamă cumva pentru viaţa mea?

– Ştiu foarte bine că-mi voi petrece restul eternităţii alături de voi, frumosule Cavaler, dar, înainte de-a putea să mă-ntâlniţi în lumea mea, aveţi de-ndeplinit o misiune importantă. Împăratul Negru este un duşman mult mai puternic decât îl credeţi. Doar că reacţionează lent. Aşa că sfatul meu este să luaţi cu voi pe acela dintre oamenii voştri ale cărui percepţii sunt foarte fine, foarte ascuţite.

Se ghemui apoi la pieptul lui, în timp ce el îi mângâia părul, încercând să-şi dea seama care dintre Cavaleri s-ar dovedi cel mai folositor. Nu încăpea nici o îndoială că Santo era cel ce trebuia să fie ales, căci de departe el era cel mai sensibil.

– M-aş grăbi şi eu să vă fiu alături pentru totdeauna, Maiestate, dar am de îndeplinit mai întâi misiunea pe care zeii mi-au încredinţat-o aici.

Ea îşi ridică apoi capul şi el îi înflori buzele cu un sărut. Apărarea Continentului trebuia să mai aştepte câteva ore. Şi,

lăsându-se cuprins de mâinile sublime ale Reginei din Shola şi uitând pe moment de griji şi necazuri, se lăsă cuprins în mrejele plăcerii.

17

DEŞI FOARTE TINERI, TOT DRAÇONI!

Dis-de-dimineaţă, pe când ceilalţi fraţi de arme se pregăteau să plece împreună cu Scutierii lor, Wellan îi ceru lui Santo să-l însoţească în Regatul Elfilor. „O precauţie minunată“, se gândi camaradul său, căci Marele Cavaler mai avea încă-n sufletul lui multă ranchiună împotriva Regelui Hamil, ranchiună rămasă din noaptea masacrului din Shola. Prezenţa unuia dintre ceilalţi Cavaleri îi va îngădui lui Wellan să-şi stăpânească furia, dacă, în decursul acestei misiuni, va avea trebuinţă să-l înfrunte pe seniorul pădurilor.

În curtea cea mare a castelului, sub un cer abia luminat de prima geană a zorilor, Wellan şi Santo îşi luară rămas-bun de la camarazii lor, ei fiind cei care ieşiră ultimii din fortăreaţa Regatului de Smarald. Avându-i în spate pe cei doi Scutieri, călăriră multă vreme alături pe-un drum nepietruit, ce-i conducea spre Regatul de Diamant.

– Dragonul care a atacat-o pe Kira nu era un adult, zise deodată Wellan. Calul care-a intenţionat s-o fure era şi el un pui, după cum singură mi-a mărturisit. Mă întreb dacă nu cumva Împăratul a găsit modalitatea de a-i face pe monştri să se nască pe continent.

– Şi crezi că răspunsul la întrebarea aceasta se află în Regatul Elfilor?

– Acolo mă trimite maestra magiciană Fan din Shola.

– Doamna-fantomă... Şi n-a mai adăugat nimic?

– Era tot ce putea să-mi spună. Rolul ei este acela de-a spiona gândurile împăratului. Ea nu ştie cum se execută toate ordinele date de el.

În vreme ce fraţii lor de arme brăzdau celelalte regate în căutarea urmelor de dragoni, Wellan şi Santo traversară Regatul de Diamant şi pătrunseră pe pământul elfilor. Pentru Scutierii lor acesta era începutul unei aventuri lungi. Cu toate că nu se simţeau încă destul de bine pregătiţi să se bată, aşteptau nerăbdători înfruntarea cu duşmanul.

După o noapte bună de somn într-un luminiş, străbătură pădurile dese ale elfilor, dar nu întâlniră nici unul, ceea ce, după părerea lui Santo, era un lucru bun, apoi ajunseră pe platourile înalte din Shola. Călare pe calul său, Wellan observă cu atenţie împrejurimile. Cuvintele lui Fan îi răsunau în minte: „Dezlegarea enigmei se găseşte în Regatul Elfilor...“

Îşi aşezară tabăra într-un luminiş, aflat în apropierea râului Mardall, de unde admirară minunatele cascade care se prăvăleau pe falezele Sholei, ca să se arunce apoi într-un bazin adânc, înainte de-a străbate în lung continentul Enkidiev. Santo, împreună cu Scutierii, se ocupă de masă, permiţându-i astfel Marelui Cavaler să-şi lase gândurile libere... Duşmanul a folosit râurile... Cum?

– Cum ar fi fost posibil, căci aceste fiare nu ştiu să înoate? se miră Santo.

– Şi nici n-ar fi putut să supravieţuiască acestor cascade, oftă marele şef.

Lui Wellan nu-i plăceau ghicitorile. Prefera strategia fondată pe fapte concrete. Spiritul lui Santo era mai flexibil, mai intuitiv decât al lui, dar, în cele din urmă, tânărul Cameron fu cel care, cu simplitatea lui de copil, pătrunse misterul:

– Maestre?

Amândoi Cavalerii se-ntoarseră în acelaşi timp către copil, făcându-l să roşească de ruşine.

– Spune, îl îndemnă prietenește, Wellan.

– S-ar putea ca ei să pună dragonii în niște butoaie, sugeră cu inocență copilul.

– Dacă era cazul, cineva de pe continent le-ar fi văzut plutind pe râuri, îi răspunse Marele Cavaler, ciufulind părul băiatului.

Se-nfășurară apoi în pături să se culce, dar cei doi Cavaleri nu dormiră decât câteva ore, făcând pe rând de gardă. În zori, se apropiară de cascadele din Shola, mergând pe jos, ținându-și caii de dârlogi. Wellan examină multă vreme apele ce clocoteau la piciorul falezei, întrebându-se cum s-ar putea supraviețui unei asemenea căderi.

– Bazinul pare să fie adânc, îl făcu atent Santo.

– Dar apa e ca gheața, adăugă Cameron, încercând-o cu degetul.

– Să mergem pe mal către sud și să deschidem bine ochii, hotărî Wellan, încălecând din nou.

La granița dintre Regatul Shola și cel al Elfilor, terenul deveni mai stâncos, iar vegetația – mai răzleață, dar pe măsură ce înaintau pe pământurile Regelui Hamil, peisajul se-nverzea văzând cu ochii, iar arbuștii lăsau locul copacilor stufoși. Mai degrabă decât cu ochii, Wellan cerceta terenul cu simțurile sale magice, dar cei doi Scutieri, nebeneficiind de-aceeași experiență precum cei mari, aruncau în jurul lor doar priviri speriate. Din fericire de altfel. Căci, printre plantele acvatice, Cameron observă primul un obiect ce i se păru straniu.

– Maestre, ce este asta? întrebă el, arătându-l.

Wellan descălecă și-i încredință hățurile. Se duse apoi cu multă atenție în direcția obiectului care semăna cu o cochilie enormă și, în mijlocul stufului, îngenunche în apă, ca să constate cu stupoare că era vorba mai degrabă de carapacea unui ou gigantic.

– Am impresia că acesta-i butoiașul tău, Cameron, declară Cavalerul, ridicându-se.

Arătând sinistru, el aduse o bucată din cochilia cea groasă în faţa celorlalţi. Santo înţelese imediat despre ce este vorba. Incapabili să pătrundă pe continentul locuit de oameni cu ajutorul animalelor adulte din cauza capcanelor, oamenii-insectă aruncaseră în cascadă ouă de dragon, lăsându-le să plutească până la mal, unde puii ieşeau din găoace prin stufăriş.

– N-au trecut pe coastă, înţelese Wellan, şi doar Theandras ştie câte astfel de ouă au semănat pe tot continentul.

– Există dragoni peste tot pe continent? se sperie Cameron.

– Mi-e teamă că da! se-ndureră Marele Cavaler. Inamicul n-are decât să aştepte cu braţele-ncrucişate ca dragonii să crească şi o să ne devoreze pe toţi, dar asta n-are să rămână aşa!

Santo descălecă şi-şi puse palmele sale sensibile pe cochilia de culoare cenuşie, pe care colegul său o ţinea încă în mâini. În clipa următoare ridică o privire neliniştită spre Wellan.

– Acest animal s-a născut de-abia acum câteva zile şi nu este mai mare decât un câine.

Abia pronunţă aceste cuvinte, că printre ierburi apăru capul hidos al dragonului pui, care cu dinţii lui ascuţiţi şi voia să se repeadă la picioarele lui Wellan. Brusc Santo îl aruncă pe fratele său de arme în lături, iar maxilarele fiarei muşcară-n gol, la câţiva centimetri de genunchii strânşi ai Marelui Cavaler. Vindecătorul îşi trase sabia. Dragonul se repezi la el, însă, cu o lovitură seacă, acesta îi tăie capul. Stând încă în apă, Wellan îl fixa cu stupoare.

– Baza gâtului lor este vulnerabilă, trase concluzia Santo, ţinându-şi totuşi sabia cu două mâini. Cel puţin la exemplarele tinere.

Wellan se ridică analizând rapid situaţia. Dacă dragonii pătrundeau pe râurile continentului, el îi trimisese pe jumătate dintre fraţii săi pe o cale greşită.

– Să ne depărtăm de malul râului, declară el, reluându-şi hăţurile calului.

Se instalară într-un luminiş şi, în timp ce hainele se uscau pe el, Wellan desenă din memorie o hartă a continentului unde apăreau diferitele regate şi râurile lor. Ceilalţi studiară crochiul cu interes.

– Pe continentul Enkidiev există trei mari cursuri de apă: râurile Serida, Amimilt şi Mardall. Acesta din urmă izvorăşte în Regatul Shola, traversează Regatul Elfilor, Regatul Zânelor, Regatul de Argint, de Cristal şi Zenor, ca apoi să se verse-n ocean. De-a lungul lui avem să găsim monştri peste tot. Din el se desprind trei braţe, care o iau spre interiorul continentului. Primul este Tikopia, cel care parcurge Regatul Elfilor şi se-ndreaptă spre sud-est, traversând Regatele de Diamant, de Rubin şi de Jad. Al doilea, Wawki, se desprinde de Mardall în Regatul de Argint, ca să intre apoi în cel de Smarald şi în cel al Turcoazelor. Al treilea, Dilmun, înainte să se verse în mare, dincolo de Deşert, curge de-a lungul graniţelor dintre Regatele Perlei şi Smarald, după care traversează Regatul Fal, precum şi Pădurea Interzisă.

– Aceste animale pot să pricinuiască mult rău, adăugă Santo.

Wellan închise ochii şi se concentră. Folosindu-se de însuşirile sale telepatice, îşi informă soldaţii asupra situaţiei şi ceru Cavalerilor să ajungă cât mai repede spre nord, pe malurile râului Mardall, din Regatul Zenor până la râul Wawki, să afle unde sunt ouăle şi să omoare monştrii care se-aflau înăuntru, sfătuindu-i să le taie gâtul.

Cea de-a doua echipă o trimise de-a lungul râului Dilmun, ordonându-le fraţilor săi de arme să coboare spre sud, să-şi înceapă cercetările în Regatul Fal şi să folosească toate mijloacele necesare să distrugă puii de dragoni, înainte ca ei să devină o adevărată urgie. El însuşi, însoţit de Santo, va cerceta şi curăţa malurile râului Mardall şi Wawki. La sfârşit vorbi şi cu Magicianul de Cristal, cerându-i să trimită soldaţi ai Regatului de Smarald pe malurile râului Tikopia, căci nici unul dintre

oamenii lui nu putea să ajungă şi acolo. Deschise ochii şi observă uluirea de pe chipul fratelui său de arme.

– Acum, după ce-am atins o cochilie, cred că aş putea destul de uşor să simt energia dragonilor, zise Santo, dorind să-şi încurajeze şeful.

– O să-mi arătaţi şi mie cum să fac, maestre? îl imploră Hettrick.

– Bineînţeles, îl asigură Cavalerul, punându-i o mână prietenească pe umăr. Ştii bine că sunt aici să te-nvăţ tot ce la rându-mi am învăţat.

În linişte porniră din nou la drum, folosindu-şi simţurile magice să cerceteze împrejurimile. Wellan traversă râul pe-un pod din lemn, construit de elfi şi patrulă pe un mal, alături de Scutierul său, în timp ce Santo cerceta, împreună cu Hettrick, pe celălalt. Descoperiră astfel numeroase fragmente de cochilii, dar nici o urmă a vreunui monstru.

Pe înserat, deveni prea periculos să rămână pe malul apei, scrierile vechi menţionând că dragonii erau activi în special noaptea. Wellan traversă din nou râul prin vad şi, împreună cu Santo, stabiliră un loc de-nnoptat, la o distanţă destul de mare de maluri. Începând de-a doua zi, ei puseră la punct un plan de capturare a puilor de dragoni.

18

CURATĂ INVAZIE!

Urmând ordinele lui Wellan, Cavalerii Chloe, Iason, Falcon, Bridgess, Buchanan, Kevin şi Scutierii lor cercetară malurile râului Dillmun şi observară primele cochilii goale în Regatul Perlei. Bridgess coborî de pe cal să observe îndeaproape un obiect ciudat din apropiere. Cu un temperament mai aventuros decât ceilalţi Scutieri, Swan o imită, fără să-i ceară îngăduinţa, şi, mai degrabă decât să supravegheze caii, scotoci vegetaţia de pe mal. Deodată se trezi singură, fără maestra ei, printre trestiile înalte şi dese.

Bridgess mângâie suprafaţa tare şi lunecoasă a unei cochilii sparte la un capăt. Când se năşteau, aceste animale aveau desigur mărimea unui câine mare, dar nimeni nu ştia cât de repede creşteau.

– Aici nu-i decât un singur ou, îi spuse ea lui Iason şi lui Chloe, care scotoceau uşor stuful cu vârful sabiei.

În secunda următoare auzi însă un urlet răguşit, care-i aduse aminte de mieunatul strident al unei pisici isterice. Lăsă cochilia să cadă-napoi în apă şi-şi apucă sabia cu două mâini, simţurile ei vestind-o asupra unei prezenţe ciudate.

La câţiva metri de ea, Swan tocmai descoperise un trup însângerat care semăna cu un animal mic. Copila voia să se aplece să-l examineze, când printre picioare observă o mişcare rapidă.

Un şarpe! Reptila se repezi la ea, cu viteza suliţei mânuite de Wellan. Scoţând un strigăt de surpriză, ea făcu o săritură în spate, iar botul plin de colţi se-nchise sec, la câţiva centimetri de tunica ei.

– Swan! strigă Bridgess, grăbindu-se spre ea, împreună cu cei doi colegi.

Câtuşi de puţin speriată, fetiţa privi dragonul drept în ochi şi-şi adună tot curajul ei de mică luptătoare din Regatul de Opal. Aproape de mărimea unui lup, puiul de dragon era acoperit complet de solzi negri strălucitori, ca nişte rubine.

Mârâind, el întinse din nou gâtul. Swan îşi încleştă braţele şi lovi puternic cu sabia. Capul mic şi oribil se prăvăli la picioarele ei. Ajungând în apropiere, cei trei Cavaleri rămaseră cu gura căscată în faţa insolitului spectacol.

– L-am biruit! exclamă victorioasă copila.

Bridgess nu ştia dacă s-o certe că lăsase caii singuri sau s-o felicite că ucisese un dragon.

„Ce-ar fi făcut Wellan în locul meu?“ se-ntrebă ea.

– Prima îndatorire a unui Scutier este să-şi supravegheze calul şi pe cel al maestrului său, o mustră Bridgess, încercând să se arate severă. De ce n-ai rămas cu Ariane şi Morgan?

Bucuria de pe faţa copilei lăsă loc unei expresii bătăioase.

– Pentru că în ţara mea fetele simt nevoia să arate că valoarea lor este tot atât de mare ca aceea a băieţilor, răspunse ea aspru, privindu-şi maestra drept în ochi.

Dădu apoi un şut capului de dragon care se rostogoli în iarbă, îşi puse sabia la loc în teacă şi, furioasă, îi depăşi pe Cavaleri, îndreptându-se spre cai.

– Swan! o chemă la ordine Bridgess.

Dar copila, nervoasă, nu mai auzea nimic! Femeia Cavaler înţelese atunci că formarea unui Scutier cere din partea Cavalerului o mare răspundere.

– Şi, pe lângă uraganul ăsta mic, mai vrei s-o antrenezi şi pe Kira? o ironiză Iason.

Dar Bridgess n-avea deloc chef să râdă. Se repezi şi o prinse pe Swan înainte ca ea să fi putut ajunge la caii care păşteau un pic mai încolo. Îi tăie imediat drumul, forţând-o să se oprească. Faţa de păpuşă a fetiţei, încadrată de bucle moi şi negre, care îi coborau în cascade până pe umeri, era stacojie.

– Nu mai eşti un supus al Regatului de Opal, Swan, îi aminti Bridgess. Faci parte din Ordinul Cavalerilor de Smarald şi, chiar dacă noi locuim în Regatul de Smarald, când suntem în misiune aparţinem întregului continent Enkidiev.

Fetiţa nu protestă şi nu căută să evite privirea dezaprobatoare a maestrei ei.

– Şi în Ordinul nostru fetele n-au nevoie să demonstreze că valorează tot atât ca băieţii, căci primesc exact aceeaşi educaţie. Înţelegi ce-ţi spun?

– Da, maestră! strecură ea răspunsul printre dinţi.

– Atâta timp cât eşti sub supravegherea mea, nu vreau să-ţi asumi riscuri inutile!

– Dar un Scutier are datoria să-şi urmeze maestrul şi asta este exact ceea ce-am făcut eu! protestă vehement copila. Dacă dragonul nu venea după mine, v-ar fi putut răni în timp ce îi ţineaţi cochilia oului în mână.

– Un Scutier nu trebuie să răspundă niciodată când maestrul îi face observaţie, îi aduse-aminte Bridgess.

Swan lăsă capul în jos, încercând să-şi stăpânească furia. Bridgess îi apreciase curajul, dar nu voia să-ncurajeze neascultarea. O studie preţ de-un moment, gândindu-se că Wellan, la vârsta ei, ar fi fost exact un asemenea gen de Scutier, doar că cei şapte Cavaleri ai generaţiei lui Wellan nu fuseseră niciodată Scutieri.

– Îţi sunt recunoscătoare că m-ai apărat de-o rană fără-ndoială mortală, zise, în cele din urmă, Bridgess, dar trebuie să insist să-mi asculţi ordinele şi să respecţi regulile în vigoare.

– Chiar Cavalerul Wellan spune că, în situaţii de urgenţă, putem să le ocolim! nu se lăsă Swan, ridicând ochii spre ea.

– Wellan este şeful nostru şi titlul lui îi conferă drepturi pe care noi nu le-avem. E destul de clar?

– Da, maestră, suspină fetiţa, punând capăt reproşului.

– Acum du-te şi caută caii, în timp ce eu am să scormonesc mai departe prin stufăriş, împreună cu ceilalţi!

Copila înclină uşor capul şi se-ndreptă spre cei doi cai ce păşteau nu departe iarba moale. Prinse hamul primului şi se-ndreptă spre cel de-al doilea sub privirea protectoare a lui Bridgess, care nu-şi amintea să fi avut la aceeaşi vârstă atâta curaj. Un răget răguşit şi o lovitură dură ce se abătu pe gâtul dragonului o aduseră din nou cu picioarele pe pământ. Unul dintre fraţii ei de arme tocmai omorâse un alt monstru, iar ea se grăbi să se-ntoarcă pe malul râului, să-i ajute.

– Două cochilii, doi dragoni, bună treabă, nu? glumi Iason. Mă-ntreb însă cum se descurcă fraţii noştri de pe celălalt mal.

Falcon, Kevin şi Buchanan examinară în amănunţime porţiunea lor de mal, fără să găsească nici cea mai mică urmă de monştri, când deodată Kevin se opri în faţa a ceva ce i se păru ca o stâncă mică de culoare gri. Dar forma ei prea rotundă îi atrase imediat atenţia. Îşi chemă colegii şi examinară toţi obiectul neobişnuit, întrebându-se dacă era sau nu vorba despre unul dintre ouăle pe care Wellan ordonase să le distrugă, căci nici unul dintre ei nu văzuse nicicând aşa ceva.

Falcon trase sabia din teacă şi lovi suprafaţa zgrunţuroasă a pietrei. Ea se mişcă, iar Cavalerii, prudenţi, se dădură-napoi. Trebuiau să aştepte spargerea oului, sau să grăbească moartea

animalului? Înainte să poată lua o hotărâre, puiul de dragon sparse deodată cochilia în două. Cu stropi de lichid verzui, puiul se ridică pe picioarele din spate şi slobozi un strigăt ascuţit.

Fără să piardă o secundă, oribila creatură neagră, abia ieşită din cochilie şi încă legănându-se, îi şi atacă pe Cavaleri. Falcon se repezi cu sabia, dar îi lipsiră câţiva centimetri să-i atingă gâtul lung, iar lama se afundă în nisip. Monstrul se dădu înapoi, legănându-şi capul triunghiular de la un cavaler la altul, ochii lui înroşiţi cântărindu-şi prada. După doar câteva minute de viaţă, primul lui reflex era să se hrănească cu carne de om.

Aşezaţi într-un triunghi, bărbaţii aşteptară ca dragonul să se mişte primul. După ce aruncă o privire lacomă la Buchanan în dreapta lui, animalul se repezi fără veste asupra lui Kevin la stânga lui. Falcon nu ezită nici un moment şi lovi, despărţind capul de trupul bestiei, înainte ca aceasta să-şi fi putut atinge prada.

Kevin se uită cu scârbă la cadavru, recunoscând că, în cazul în care fratele său de arme şi-ar fi ratat ţinta, colţii strălucitori ai monstrului s-ar fi-nfundat în carnea lui. Cu un braţ sigur, Falcon înconjură umerii mai tânărului său prieten, forţându-l să se-ndepărteze, dar Kevin era incapabil să-şi ia ochii lui albaştri de la cadavrul încă lipicios al fiarei.

– Oare câţi mai sunt încă pe continent? şopti el, pradă groazei.

– Este exact ceea ce încercăm să aflăm şi noi, îi răspunse Falcon.

– Iar satele se-ntind de-a lungul râului! mai spuse el. Trebuie să-i înştiinţăm pe oameni că fiarele astea oribile i-ar putea ataca.

– O s-o facem pe măsură ce-avem să înaintăm spre nord, îl asigură Buchanan, transmiţându-i, în acelaşi timp, şi o undă de linişte.

– Liniştește-te, Kevin! îi ceru Falcon. Va trebui să-i găsim pe toţi fraţii monstrului oribil şi să-i distrugem, înainte ca ei să atingă talia celui pe care l-am înfruntat în Regatul de Smarald.

Ca să-i mai dea curaj, îl bătu pe spate şi continuă să cerceteze stufărişul.

Cavalerii Bergeau, Dempsey, Kerns, Wanda, Nogait şi Wimme înfruntară primii un dragon mai mare şi mai puternic. Ei îşi continuară apoi drumul de-a lungul râului Mardall şi ajunseră într-un sat cu mai multe sute de locuitori. Pentru că Scutierii erau obosiţi şi înfometaţi, Cavalerii hotărâră să se oprească să-mbuce ceva, înainte de a-şi continua misiunea.

Tocmai se-apropiau de piaţa centrală, când auziră strigătele de groază ale unei cete de copii. Fiind în fruntea grupului de Cavaleri, Bergeau îşi mână armăsarul în galop. Urmaţi de Scutieri, luptătorii magicieni ajunseră în curând la faţa locului şi-şi opriră imediat caii în faţa unui spectacol oribil. Un dragon negru, de mărimea armăsarilor lor, smulgea inima unei femei tinere, pe care-o doborâse. Cavalerii descălecară într-o clipă şi aruncară hăţurile Scutierilor. Trăgându-şi săbiile, se împrăştiară-n evantai în jurul monstrului. Bergeau şi Dempsey văzuseră cu ochii lor victimele primului atac al duşmanului la Shola. De aceea, în faţa groaznicei scene, nu tremurară, însă fraţii lor, învestiţi Cavaleri de curând, fură oripilaţi.

Fiara-ncepu să mormăie şi să mârâie ameninţător, de teamă ca nu cumva oamenii să-ncerce să-i fure masa. Cei doi Cavaleri mai în vârstă, simţind mânia animalului şi teama fraţilor lor de arme mai tineri, înţeleseră că era rândul lor să acţioneze. Dempsey se apropie de dragon prin faţă, în timp ce Bergeau îi dădea în linişte ocol. Fiara ridică repede botul plin de sânge, fixându-l pe omul cel blond care-ndrăznea să-l sfideze.

Cu multă grijă Dempsey continuă să-nainteze. Monstrul îşi dezvălui colţii-ncovoiaţi. Cu sabia întinsă-n faţa lui, Cavalerul se prefăcu să vrea să-i atingă prada deja moartă. Dragonul întinse gâtul şi Dempsey făcu o săritură înapoi, ca să nu fie muşcat. În inima Cavalerului blond cu ochi de culoare deschisă nu era nici teamă, nici mânie.

Mai provocă o dată monstrul, care, cu viteza fulgerului, îşi lăsă capul în jos spre pieptul lui. Aflat chiar în spatele fiarei, Bergeau îşi îndreptă sabia şi lovi puternic capul animalului, secţionându-l. Dragonul se prăvăli greu peste victima lui, şi luptătorii răsuflară uşuraţi. Sătenii îi priveau cu recunoştinţă din porţile şi de la ferestrele colibelor. „Cum să le spunem că acesta nu fusese decât primul dintre numeroasele atacuri ce vor veni?“ se întrebă Dempsey.

– Ar trebui să-i învăţăm pe aceşti oameni cum să se apere singuri! propuse Wimme, Cavalerul cu pielea mai întunecată.

Dempsey se-ntoarse spre ceilalţi, mult mai liniştit decât fusese în ultimele momente, dar n-avu timp să-i îmbărbăteze, că ei izbucniră furioşi.

– Nu putem să ne-mprăştiem în toate satele de pe malurile râului să-i învăţăm! protestă Nogait. Nu suntem destul de mulţi!

– Trebuie să-i prevenim şi pe camarazii noştri şi să-i învăţăm pe săteni să se apere! insistă Wimme.

– Nu asta ne-a cerut Wellan să facem, le aminti Bergeau, apropiindu-se de ei.

– Au dreptate, frate, replică Dempsey. Dacă noi putem răpune aceşti dragoni, tinerii din fiecare sat în stare să mânuiască o sabie ar trebui să organizeze patrule şi să facă şi ei la fel.

– Wellan va-nţelege că este necesar, îl sprijini Nogait. Este de-a dreptul inuman să-i lăsăm neştiutori pe aceşti oameni.

În timp ce Dempsey comunica pe calea spiritului cu Marele Cavaler, Wanda se apropie de trupul tinerei victime, care zăcea

culcat sub trupul fără viaţă al monstrului, şi constată că nu era cu mult mai în vârstă decât ea. Pentru că ultimele ei clipe de viaţă fuseseră pline de teroare, Cavalerul lăsă un genunchi pe pământ şi se rugă pentru sufletul ei zeilor, cei ce vegheau în lumea de dincolo. Fraţii ei de arme se rugară împreună cu ea, păstrând în suflet dorinţa ca cerul să-i ajute să curme viaţa tuturor celorlalţi dragoni.

19

UN REGE LUCID

Wellan și Santo cunoscură un succes mai modest. De-a lungul malurilor râului Mardall văzură presărate multe cochilii goale, dar de monștri nici urmă! Să se fi aventurat în pădure, în căutarea hranei? Și totuși, nici unul dintre Cavaleri nu resimțea în jurul lui durerea vreunui animal sau a vreunui om.

Odată cu lăsarea serii, stând împreună cu Scutierii, în preajma unui foc bun, Wellan se tot gândi cum să facă să-i atragă pe dragoni afară din ascunzătorile lor.

– Am putea să vânăm și să le oferim pradă! sugeră Cameron.

– Ar fi inutil, îi spuse Wellan, căci monștrii nu mănâncă decât inimi care mai bat.

Imediat în mintea Marelui Cavaler apăru imaginea unui elf folosit drept momeală și, prinzând viziunea aceasta înspăimântătoare, Santo îi trimise-un cot în coaste. Amândoi schimbară imediat un zâmbet fugar, dar nu făcu nici un comentariu nenecesar în fața Scutierilor.

– Folosiți-mă pe mine să-i atrageți, maestre! se oferi Hettrick, dând dovadă de bunăvoință.

– Ai uitat deja prima îndatorire a unui Cavaler față de Scutierul său, tinere? replică prietenește Santo. Niciodată n-am să-ți pun viața în pericol, fie chiar și să-i pot prinde pe dragoni.

Wellan şi Santo se ridicară deodată cu simţurile în alertă. În perfectă linişte şi nemişcaţi, Scutierii încercară să-şi alunge frica, să poată percepe şi ei ceea ce simţeau maeştri lor. Ceva sau cineva se-apropia. Nu era unul dintre monştrii oribili pe care-i căutau, dar nici om nu părea a fi. Wellan se concentră mai mult şi prinse spiritul fluid al unui elf.

În cele din urmă adolescentul blond apăru la liziera pădurii şi-i observă pe luptătorii-magicieni un moment înainte de-a se-apropia. Katas nu cunoştea rasa oamenilor, iar reputaţia lor nu era de lăudat, în special cea a Cavalerului care depăşea cu un cap înălţimea camaradului său. Bătrânii pretindeau că Wellan de Smarald era un magician priceput şi-un conducător destoinic, cu braţe de oţel, dar mai spuneau şi că, acum câţiva ani, el încercase să-l omoare pe Regele Elfilor.

– Apropie-te! îi porunci Wellan, cu o voce autoritară.

Fără să-l piardă din priviri, tânărul elf făcu câţiva paşi uşori spre el. Nu era nevoie să-i sondeze gândurile ca să ştie că Marele Cavaler n-ar ezita să tragă sabia, în cazul în care s-ar simţi ameninţat. Katas se opri la o distanţă prudentă faţă de Wellan şi se-nclină cu respect înaintea lui, aşa cum îi ceruseră Bătrânii.

– Intenţiile mele sunt paşnice, declară el, cu o voce plăcută.

– Spune-mi cine eşti şi ce vrei, îi ceru Wellan, care păstrase o profundă aversiune pentru elfi de pe vremea altercaţiei sale cu suveranul lor.

– Mă cheamă Katas, sunt din clanul armalilor şi vă aduc un mesaj al Regelui Hamil.

– Sunt Cavalerul Wellan şi alături de mine este Cavalerul Santo. Copiii aceştia sunt Scutierii noştri Cameron şi Hettrick. Care este mesajul regelui tău, Katas?

– Vă invită la el să vă sfătuiţi într-o problemă urgentă.

– Spune-i regelui tău că misiunea noastră e mai importantă! şuieră Wellan.

Punând imediat mâna pe braţul fratelui său de arme, Santo îi atrase astfel atenţia să-şi păstreze calmul, căci, în fond, băiatul n-avea decât menirea unui sol.

– Ştii cumva despre ce vrea să vorbească cu noi Regele Hamil? îl întrebă Cavalerul vindecător.

– Despre animalele stranii pe care le-am întâlnit în pădure.

„Întâlnit?“ se miră Santo. Oare acesta să fi fost motivul pentru care nu mai era nici unul pe mal? Dar, dacă ei se retrăseseră spre pădure să-şi facă rost de mâncare, de ce elful acesta nu resimţea nici un fel de frică? Era totuşi vorba despre nişte reptile care puteau să atingă proporţii gigantice şi care ar fi putut să se hrănească cu poporul lui.

– Şi ce-aţi făcut? întrebă el într-un târziu.

– Regele are să vă explice! Lăsaţi-mă să vă conduc până la el! insistă Katas.

– Dacă avem să aflăm ceva nou despre dragoni, îi spuse Santo şefului său, sunt convins că trebuie să-l ascultăm.

Wellan rămase pe gânduri. Chiar trebuia să-l întâlnească pe rege? Şi, dacă intra cu Katas în adâncul pădurii, nimeni n-ar mai fi curăţat malurile râului Mardall de animalele care părăsiseră de curând căldura şi siguranţa cochiliei.

– Nu mai sunt pe-aici, declară Katas, uitându-se la el cu uimire şi în acelaşi timp cu neîncredere.

Wellan înţelese numaidecât că elful îi sonda gândurile şi şi le-nchise imediat. Katas se sperie când observă că acesta avea şi el calităţile poporului său.

– În timpul nopţii gândeşte-te la propunerea lui, insistă Santo, îndepărtându-l de emisar.

– Nu, asta nu poate aştepta, interveni elful. Fără zăbavă trebuie să vă conduc la rege.

Prin apropiere, Santo nu percepea vreo capcană, dar nu putea să ştie ce simţea Wellan, căci îi ascundea gândurile chiar şi lui. Aşteptă deci, hotărârea acestuia, scrutând împrejurimile, să

se asigure dacă Scutierii n-ar fi putut întâmpina vreun pericol, în timp ce atenţia le era atrasă de elf. Le studie feţele crispate şi înţelese că ei sperau ca Wellan să-i accepte oferta. Se uitau cu atenţie la Katas, în timp ce-şi aminteau întâmplările, care se povesteau pe seama incidentului dintre şeful Cavalerilor de Smarald şi Regele Hamil şi în acelaşi timp se întrebau dacă aveau să asiste şi ei la derularea unui nou episod al rivalităţii acestora.

– Venim cu tine! declară Wellan.

Cameron şi Hettrick săriră deodată în picioare şi merseră să caute caii. Îşi adunară lucrurile şi într-o clipă fură gata de plecare. Wellan nu se mişcă nici măcar cu un centimetru. Ochii lui de gheaţă continuau să-l studieze pe tânărul elf, ca şi cum i-ar fi fost frică de-un gest de trădare. Făcând parte dintr-un popor foarte sensibil, Katas îi resimţi neîncrederea şi, pe drept, se-ntrebă ce făcuse sau spusese să i-o stârnească. După ce stinseră focul, Wellan îi spuse elfului să o ia înainte. Cei doi Scutieri se grăbiră să-l urmeze pe Marele Cavaler, iar Santo încheie coloana. În spatele solului cel tânăr, traversară pădurea întunecată, cu toate simţurile în alertă, căci dragonii vânau în special noaptea. Cu nervii întinşi, cei doi Scutieri îl urmau curajoşi pe şeful Cavalerilor visând să devină şi ei odată tot atât de puternici ca şi el.

Soarele începea să se ridice la orizont, când ajunseră, în sfârşit, în sat. Fideli obiceiurilor lor, la apropierea străinilor, toţi elfii fugiseră. Wellan le resimţea frica şi nu erau dragoni cei de care se temeau. Cavalerii înaintară spre mijlocul pieţei din centrul satului, acolo unde mai fumegau încă tăciunii unui foc din timpul nopţii.

Pradă unei uimiri fără margini, Wellan rămase ca de piatră în faţa a vreo douăzeci de dragoni morţi, spânzuraţi de coadă de crengile celui mai gros copac din sat. Descălecă apoi şi aruncă frâiele calului Scutierului său, să se poată apropia de trupurile

acestora. Pe ele nu era nici urmă de rană sau de tăietură, şi totuşi dragonii erau morţi. Cum se-ntâmplase asta?

– Nu doar săbiile şi focul pot distruge aceşti monştri, se auzi o voce în spatele Cavalerilor.

Wellan se-ntoarse brusc, cu mâna pe mânerul sabiei. Regele Hamil stătea la o distanţă destul de mare de el, cu braţele-ncrucişate, faţa plină de nelinişte, iar părul blond în vânt. Cavalerul îl sondă rapid şi înţelese că nu doar prezenţa lui în sat îl tulbura, dar şi cea a monştrilor celor tineri, pe care i-au găsit în pădurile lui.

– Ne-aţi spus că fiarele astea n-au să treacă de capcanele pe care ne-aţi pus să le săpăm pe pământul nostru, îi reproşă regele.

– Este drept. Aceşti monştri n-au venit dinspre coastă, îi răspunse Wellan, umflându-şi sfidător pieptul. Inamicul a aruncat ouă de dragon în cascada din Shola şi ei au ieşit din găoace cam peste tot, pe malurile râurilor. Am dat peste ele chiar şi în Regatul de Smarald.

– Câte-au semănat pe tot continentul?

– Nu ştim!

Faţa Regelui Hamil se crispă şi Santo se gândi că atitudinea lui nu era tocmai cea potrivită în faţa şefului Cavalerilor de Smarald, întrucât o singură scânteie, oricât de mică, ar fi putut reaprinde ostilităţile dintre ei.

– Cum i-aţi omorât? întrebă el, intenţionând să dezamorseze conflictul.

– Este o informaţie pe care n-o putem mărturisi unor oameni, răspunse Hamil, pe-un ton sec.

– Dacă sunteţi capabili să ucideţi dragoni, de ce v-aţi ascuns în copaci când Shola a fost atacată? tună Wellan.

Santo îi prinse din nou braţul cu putere, să se asigure că n-are să poată trage sabia sau n-are să-şi folosească puterile magice. Cei doi şefi se priviră cu mânie, dar nici unul nu părea dispus să-l atace pe celălalt.

– Prin puterea minţii noastre am reuşit să sufocăm aceste animale, căci ele sunt de talie mică, răspunse într-un târziu regele. N-am fi reuşit niciodată s-o facem cu nişte dragoni adulţi.

Wellan se desprinse brutal din strânsoarea lui Santo şi se duse în direcţia calului său, ca să nu fie tentat să-l supună pe Regele Elfilor aceleiaşi sorţi pe care poporul său o rezervase dragonilor celor tineri.

– Ştiţi foarte bine de ce a revenit duşmanul pe continentul Enkidiev, Wellan de Smarald, dar aţi hotărât să nu spuneţi nimănui! îl acuză regele.

Marele Cavaler se opri deodată şi-şi stăpâni cum putu mai bine mânia care începuse din nou să urce în el. În faţa celor doi Scutieri, nu putea să-şi permită să ignore codul Cavalerilor.

– N-aveţi dreptul să ascundeţi oamenilor voştri acest adevăr! continuă Hamil.

– Nici voi n-aţi fi avut dreptul s-o părăsiţi în voia sorţii pe Fan din Shola! şuieră Wellan întorcându-se spre el. În ce priveşte maeştrii magicieni, protocolul este foarte clar, dar voi aţi condamnat-o la o moarte sigură! Dintre toţi regii care guvernează continentul, sunteţi cel mai puţin în măsură să-mi amintiţi obligaţiile!

– Văd că pedeapsa cu carcera în Regatul de Smarald nu v-a învăţat să-i respectaţi pe conducătorii lumii acesteia, Cavalere!

„Ce închisoare?“ se mirară la unison Scutierii, căci despre ea nici că auziseră. Wellan ignoră observaţia lui Hamil, pentru că, de fapt, Regele de Smarald nu-i impusese niciodată să şi execute această pedeapsă.

– Respect oamenii curajoşi şi integri, oricare-ar fi ei, regi sau ţărani! îi răspunse Cavalerul. Dar pentru laşi n-am nici măcar un dram respect!

Roşu de mânie, Marele Cavaler îşi continuă drumul până la cal şi cei doi ucenici observară scena cu teamă. Fiind creaturi

magice, elfii aveau oare puteri asemănătoare cu ale lor? Regele Hamil are să-i caute pricină de ceartă lui Wellan?

– Dacă aceşti Cavaleri de Smarald sunt într-adevăr protectorii continentului Enkidiev, atunci ştiţi ce aveţi de făcut cu copilul! îl somă suveranul.

„Ştie de existenţa Kirei!" înţelese marele războinic. Se opri în faţa calului său de luptă şi închise ochii, respirând adânc. Încerca să uite ce s-a petrecut între Regele Hamil şi el şi să-şi readucă pacea-n suflet. Cei doi erau încă supăraţi unul pe celălalt, dar Wellan refuza să se lase condus de emoţii.

– Când a năvălit la Shola pe ea o căuta! izbucni stăpânul pădurii. N-o ştiaţi?

Aşadar, din această cauză, când fusese atacat regatul vecin, elfii hotărâseră să nu acţioneze.

Aflaseră probabil că oamenii-insectă vor să ia copila cu ei şi, neintervenind, au crezut că, odată ce obţineau ce voiau, aceştia n-o să mai aibă niciodată motiv să pună piciorul pe continentul Enkidiev.

– Cavalerii de Smarald nu sunt asasini de copii, ripostă Wellan, încălecând fără măcar să se uite la el.

Îşi îndemnă calul şi se-nfundă în pădure. Cameron se grăbi să-l urmeze, dar Hettrick aşteptă reacţia maestrului lui. Santo se-nclină respectuos în faţa Regelui Elfilor, mulţumindu-i că prinsese şi executase dragonii, dar nu făcu nici o aluzie la discuţia furtunoasă pe care regele tocmai o avusese cu fratele său de arme.

– Dacă-i sunteţi prieten şi dacă vă consideraţi adevăraţii protectori ai lumii noastre, îl veţi obliga să-şi facă datoria! îi ceru Regele Hamil.

Dar Santo nu înţelegea despre ce vorbea şi, mai înţelept, hotărî să păstreze tăcerea. Îşi recuperă calul şi prinse privirea tristă şi confuză a lui Katas, aflat tot în apropierea cailor. Pentru un elf de vârsta lui era probabil greu să-nţeleagă mânia

monarhului său şi cea a Cavalerului Wellan. Vindecătorul puse o mână sigură pe umărul tremurător al elfului şi-i transmise o undă de linişte.

– Îţi sunt recunoscător că ne-ai fost ghid, îi spuse prietenește Cavalerul.

„Oamenii sunt oare toţi atât de diferiţi unul de altul? se întrebă elful. De ce acesta nu este tot atât de nervos ca şeful lui?"

Santo încălecă şi galopă pe serpentina pe care o luase fratele lui, urmat de Hettrick. Katas îi privi cum se-ndepărtează, spunându-şi că oamenii precis trebuie să sufere de singurătate, căci ei nu sunt legaţi între ei cu acele legături invizibile şi sigure care-i uneau pe toţi elfii.

– Ar fi trebuit ca împăratul să fi nimicit stirpea oamenilor acum câteva sute de ani, bombăni Hamil, cu faţa roşie de mânie.

– Dar Bătrânii spun că ei ne-au salvat de stăpânirea oamenilor-insectă, protestă Katas.

– Dacă într-adevăr ne-ar fi salvat, ei nu s-ar mai fi întors astăzi.

– Avem să putem noi să-l învingem pe invadator fără ei, sire?

– Probabil că nu, dar am putea să-i dăm împăratului ceea ce caută, ca să rămână la el acasă o dată pentru totdeauna!

Mirat de atitudinea lui Wellan, Hamil se-ntoarse şi se-ndreptă spre colibă promiţându-şi să-i scrie lui Smarald Întâiul despre adevăratul loc pe care-ar trebui să-l ocupe Cavalerii lui de Smarald.

Santo se-ntâlni apoi cu Wellan în pădure, dar îi fu imposibil să-i sondeze gândurile şi emoţiile încă închise în inima lui, ca într-un turn de piatră.

Nici măcar nu putu să discute cu el decât pe malurile râului Mardall, la graniţa cu Regatul Zânelor, după ce-şi instalară tabăra pentru noapte. După ce călăriseră toată ziua, cei doi băieţi erau mai mult decât obosiţi, dar nu se plângeau. Se duseră

în pădure să strângă lemne şi se-ntoarseră cu braţele pline cu crengi groase şi cu zâmbete fericite pe chip.

– Acolo în spate sunt copaci transparenţi! exclamă Hettrick.

– Iar animalele au venit şi ne-au mirosit hainele, fără cea mai mică teamă! adăugă şi Cameron.

Wellan se aşeză în faţa flăcărilor, dar gândurile lui continuau să vagabondeze. Pregătind masa, vindecătorul îşi aduse aminte de cuvintele stranii ale Regelui Hamil. Agăţă oala deasupra focului şi merse să se aşeze lângă şeful lui.

– Despre ce copil vorbea Regele Elfilor? întrebă Santo pe-un ton prietenesc, menit să-l facă pe prietenul lui să-nţeleagă că nu avea intenţia să-l certe.

Wellan suspină plin de dezgust şi plictiseală şi-şi privi fratele de arme ca un om gârbovit depăşit de evenimente. Oare trebuia să le spună acum fraţilor lui tot ce ştia? Oare răspândirea informaţiei n-are să pună-n pericol viaţa prezumtivei moştenitoare a lui Smarald Întâiul?

– Eu cred că asta te-ar elibera de greutatea pe care-o porţi în suflet de foarte mult timp, Wellan.

– Mi-e frică să nu se-mbine c-un caz teribil de conştiinţă, frate! mărturisi el.

– Dar n-am jurat, oare, să ne sprijinim şi să ne-ajutăm unul pe celălalt până la moarte? Ştii foarte bine că mie poţi să-mi vorbeşti cinstit, că eu n-am să repet cuvintele tale nimănui, dacă asta îţi este voia, dar am să-ţi respect şi tăcerea, dacă asta ai să alegi!

Santo avea dreptate. Secretul acesta devenise mult prea greu pentru el, aşa că el îşi goli inima vorbind în şoaptă, nedorind ca Scutierii lor să-i asculte mărturisirile. Îi dezvălui lui Santo atât identitatea Kirei, cât şi motivul pentru care Împăratul Negru voia s-o găsească. Îi spuse deopotrivă şi povestea micului băieţel mov, omorât în trecut de Regele Jabe, fără ca asta să-l determine pe Amecareth să nu mai procreeze încă un hibrid.

– Exista o profeţie legată şi de-acest copil? voi să ştie Santo.

– Nu-mi pasă, răspunse Marele Cavaler. Există mult prea puţine documente despre evenimentele astea petrecute în Antichitate.

Santo rămase pe gânduri o clipă, venindu-i în minte toate consecinţele acestui teribil secret. Wellan avusese dreptate să-l păstreze doar pentru el în toţi aceşti ani. Kira n-are să fie-n siguranţă decât dacă nimeni nu ştia unde se-ascunde!

– Cui i-ai mai spus? îl întrebă el deodată pe Wellan.

– Nu-l ştiu decât magicienii, Bridgess, tu şi cu mine. Nici chiar fetiţa nu-l ştie.

– Şi cum ea trebuie să-şi atingă vârsta adultă ca să-l poată proteja pe viitorul purtător de lumină, îţi sugerez să nu-l mai spunem nimănui.

După părerea lui Wellan, întotdeauna Santo fusese cel mai înţelegător dintre Cavaleri. Şi cel mai discret. El n-avea să-i trădeze secretul. După ce deshămară caii, Scutierii veniră să-şi mănânce porţia de mâncare.

A doua zi, în zori, de-a lungúl malurilor râului Mardall, vânătoarea de dragoni reîncepu.

20

O PRINȚESĂ MICĂ ȘI LINIȘTITĂ

După plecarea Cavalerilor, Kira refuză să-și părăsească siguranța patului și-a cuverturilor, apoi, puțin câte puțin, Armene reuși să o atragă până la masa din salonul ei și chiar să-i schimbe cămășuța de noapte cu o tunică.

Stând în picioare în fața ferestrei, copila mov își aminti cât de mare era dragonul și de colții lui strălucitori și se scutură de groază. Acel împărat nu putea să fie decât o insectă foarte rea dacă se folosea de asemenea monștri să prindă fetițe fără apărare. Aruncând o privire spre ocol, o văzu pe Speranța, iapa ei, care mergea de-a lungul îngrăditurii cu capul aplecat și șchiopătând. Bridgess i-o dăduse cadou și ea trebuia să aibă grijă de ea.

Își trase repede o pereche de pantaloni și niște cizme de piele făcute pe măsură și plecă să-i spună lui Armene că ieșea în curte. Spre marea ei surpriză, văzu că la ușa apartamentului nu mai stătea de pază nici un soldat.

– Regele i-a postat pe metereze în cazul în care un alt dragon ar apărea pe câmpia ce-nconjoară castelul, îi explică Armene. Dacă văd vreunul, trebuie să sune alarma și podul mobil are să fie imediat coborât.

– Este o măsură de precauție tare bună, spuse copila, deja mai liniștită.

Alergă apoi pe hol, coborî scara în viteză și ieși pe porțile cele mari ale castelului. Soarele puternic o orbi preț de câteva

secunde, ceea ce-o determină să-şi ducă mâna la ochi. Supraveghind porţile mari ale zidului cetăţii, ea ajunse până la bariera ocolului, pe care o deschise cu prudenţă. Iapa cu părul de culoare deschisă nechează de plăcere şi tropăi până la ea.

– Speranţa, îmi pare cu adevărat rău pentru alaltăieri, şopti copila, mângâind animalul. Noi nu ştiam că în pădure se-ascundea un dragon. Dar acum nu mai ai de ce să te temi.

Kira înşeuă iapa aşa cum o învăţase Bridgess şi călări toată dimineaţa, mai întâi în ocol, apoi în curte, printre ţăranii şi servitorii care se ocupau de treburile lor zilnice. La sfârşit îşi conduse iapa la grajd, îi scoase frâul şi şaua şi o perie cu grijă, descâlcindu-i firele de păr din coadă şi cele din coamă. Odată ce Speranţa fu instalată în boxa ei, copila îi puse apă proaspătă în adăpătoare şi boabe în iesle.

– Trebuie să recunoşti că sunt o stăpână bună, declară cu mândrie mica prinţesă.

Dar iepei, mulţumită că primise porţia de boabe din ziua aceea, nu-i mai păsă de Kira. La o adică, nu-i decât un animal oarecare! îşi aminti ea, şi nicidecum un cal-dragon inteligent ca Hathir. Părăsi apoi grajdul şi se-ntoarse în palat, să se apere de soarele torid, căci acesta urcase deja destul de sus pe crugul zilei de vară. Neavând chef să mănânce, o coti în direcţia bibliotecii, locul cel mai răcoros din Castelul de Smarald.

Cu paşi mărunţi se strecură printre etajerele încărcate de pergamente şi cărţi vechi, când simţi că nu e singură. Întinzându-şi gâtul în afara rafturilor, ea îl observă pe Hawke, cufundat în lectura unei cărţi enorme. Dintre toţi locuitorii Regatului de Smarald, acest elf, care avea acum şaptesprezece ani, era prietenul ei cel mai bun. Lui îi datora atât primele cuvinte învăţate în limba oamenilor, cât şi primele basme. Mergând la orele magicianului Elund în acelaşi timp cu Bridgess şi cu cei mai tineri dintre Cavaleri, Hawke nu devenise Scutier, asemenea

lor. Încântat de măsura în care acesta stăpânea magia şi incantaţiile, bătrânul magician hotărâse să-l facă ucenicul lui.

Fetiţa se apropie de masa de lucru la care elful studia şi aruncă o privire pe cartea lui de farmece.

– Este o carte foarte complicată despre poţiuni, răspunse el, fără ca măcar s-o privească.

– De ce e complicată?

– Pentru că necesită un număr mare de ingrediente rare, care nu pot fi amestecate oricum şi oricând.

El înălţă capul, iar Kira simţi că roşeşte. Hawke ocupa al doilea loc în inima ei, după Cavalerul Wellan. Părul lui lung şi blond semăna cu nişte fire de mătase, ce se mişcau mereu împrejurul feţei lui triunghiulare, iar ochii săi în care se-aduna tot verdele pădurii străluceau de agerime. Kira remarcase că adesea urechile lui îi trădau starea de spirit, la fel ca ale ei. Pentru moment, ele stăteau drepte, ceea ce însemna că era încântat s-o vadă.

– Maestrul Abnar te-nvaţă arta preparării acestor poţiuni magice? se dori el să ştie.

– Nu şi nu-mi pasă dacă are intenţia s-o facă, răspunse Kira, suindu-se pe banca aflată de partea cealaltă a mesei. După cum ştii, el a fost ucenicul Magicianului de Cristal şi Nemuritorii preferă să materializeze tot ce au nevoie.

– Chiar eşti capabilă să faci aşa ceva?

Kira încruntă din sprâncene preţ de-o clipă, apoi întinse mâna deasupra mesei. Imediat apăru o broscuţă, care-l sperie pe elf.

– Dar cum poţi să materializezi o fiinţă vie?! exclamă el, stupefiat.

– Ca să fiu cinstită, nu poţi crea astfel de fiinţe. Numai zeii au această putere. Să spunem doar că, pe moment, le deplasăm în timp şi spaţiu. Acum câteva minute, animalul ăsta mic stătea la soare pe malul lacului din apropierea grajdului.

– Mie maestrul Elund nu mi-a vorbit niciodată despre această putere!

– Asta-nseamnă că n-o are sau, cred... că nu-i pasă de ea!

Broscuţa sări pe cartea cea mare de vrăji, iar Hawke o prinse înainte ca ea să dispară sub rafturi şi etajere, unde desigur ar fi pierit în curând.

– Arată-mi cum s-o trimit la loc, tot prin magie! o imploră elful.

– Aş prefera ca mai întâi s-o transferi din mâna ta în a mea, îi replică prinţesa. Ştii că, la început, nu stăpâneşti prea bine această putere şi e uşor să pierzi obiectele pe care le dematerializezi.

Un zâmbet apăru pe buzele subţiri ale ucenicului magician, bucuros să primească o lecţie de la o copilă de nouă ani. Să-l ajute un pic, Kira transformă vibraţiile mâinii sale cu degete lungi şi Hawke nu trebui decât să se concentreze intens, ca broscuţa să dispară.

– Unde s-a dus?

– Aici! exclamă Kira, materializând broscuţa în palma ei.

– Tu ai făcut asta!

În faţa figurii dezumflate a elfului, copila mov izbucni în râs. Hawke vru să se repeadă la ea să-i dea una, dar Kira săltă spre ieşire. După ea nu se luă, căci era inutil. Prinţesa sholiană alerga mai repede ca un iepure şi escalada zidurile ca o veveriţă. Îşi privi îndelung palma goală şi-şi dădu seama că, în pofida atâtor ani de studiu, el nu avea nici măcar o treime din puterile fetiţei.

Kira urcă scara ţinând în palmă broscuţa şi alergă pe holul lung al apartamentului regal, care avea pe-o parte nenumărate ferestre ce dădeau spre curtea cea mare a castelului. Se opri lângă una dintre ele şi puse broscuţa pe-o piatră.

– Dacă Hawke m-ar vedea făcând asta, nu şi-ar reveni niciodată... murmură ea.

Pronunţă apoi o incantaţie în limba magilor şi broscuţa se transformă într-o preafrumoasă porumbiţă albă.

– Acum du-te şi explorează lumea! îi ordonă copila.

Pasărea îşi luă zborul şi Kira o urmări cu privirea pe cerul albastru. Abnar o învăţase să transforme aceste animale, spunându-i că această operaţie nu funcţionează la oameni, la elfi, la zâne şi la Nemuritori. Păcat...

Îşi urmă apoi calea prin galerie, îşi scoase cizmele şi se strecură pe pervazul ultimei ferestre. Escaladă cu multă agilitate peretele şi se duse până la turnul vechii închisori, refugiul ei preferat. Niciodată vreun dragon n-o s-o găsească aici. Sări pe podeaua acoperită de praf şi făcu să alunece pe deget inelul de aur. Cavalerul Hadrian se materializă imediat în faţa ei şi o salută.

– A trecut foarte mult timp de când nu m-aţi chemat din lumea de dincolo, milady, declară el. Sunt foarte fericit că vă văd!

– N-a fost după dorinţa mea, credeţi-mă! se scuză copila.

Când observă în ochii cenuşii ai fantomei umbra unui regret, îi luă imediat mâna.

– De ce nu sunt în stare să vă sondez inima?

– Pentru că nu mai am, explică Hadrian, silindu-se să zâmbească.

– Dar voi puteţi să-mi citiţi gândurile!

– În lumea aceea emoţiile dispar puţin câte puţin, dar intelectul este mai greu de înduplecat.

– Deci, tot ceea ce-nvăţăm în timpul vieţii, după moarte nu se pierde.

– Este exact.

Hadrian îşi trase mâna şi se duse să examineze încăperea rotundă, ca şi cum o vedea pentru prima dată. În realitate, el căuta să-şi alunge teama pe care i-o pricinuia singurătatea de pe faleza în care era obligat să trăiască, din cauza pedepsei date de Nemuritori, departe de familia şi de prietenii lui.

– M-aţi chemat să discutaţi cu mine sau să urmaţi antrenamentele de sabie? întrebă el, într-un târziu, întorcându-se către copila mov.

– Cred că un pic din amândouă. S-ar spune că sunteţi nefericit, sire Hadrian. Am dreptate?

– Mă plictiseam din cauza voastră, tânără luptătoare. Credeam că m-aţi uitat!

Emoţionată, Kira se aruncă în braţele lui şi-l strânse cât putu de tare.

– Dar cum să vă uit? Sunteţi prietenul, mentorul şi străMoşul meu! Mulţumită vouă într-o zi voi putea deveni Cavaler!

– Atunci chiar am o surpriză pentru voi, milady!

O puse jos şi făcu imediat să apară o armă incredibilă, executată din două săbii cu mânerele îmbinate. Cavalerul fantomă începu s-o învârtă ca şi cum ar fi fost aripile unei mori de vânt, iar ochii violeţi ai copilei urmăriră cu aviditate mişcările de morişcă ale lamelor strălucitoare.

– Dar de ce nu se găsesc asemenea de minunăţii şi în colecţia lui Smarald Întâiul?

– Doar Cavalerul Onix şi eu însumi ne serveam de-o astfel de armă, fabricată de barbarii din Deşert, explică Hadrian oprind-o brusc.

Kira se apropie şi mângâie metalul rece.

– E minunată! exclamă ea. Îmi arătaţi cum se mânuieşte?

– Are să fie o onoare pentru mine.

Simţi sinceritatea în ochii gri ai frumoasei fantome şi ştiu precis că are să se ţină de cuvânt. Acum era sigură că are să-şi facă şi ea loc în elita luptătorilor de pe continentul Enkidiev.

21

IMPERIUL OAMENILOR-INSECTĂ

De partea cealaltă a oceanului se-ntindea continentul cel întunecat numit Irianeth, unde se ridica palatul Împăratului Amecareth. Acesta nu semăna cu nici una dintre fortificaţiile oamenilor aflate pe continentul Enkidiev. Nici măcar un hol mare nu avea acest aşa-zis castel. Nu avea camere personale, nu avea bucătării regale şi nici măcar săli de audienţă. Totul era un labirint de galerii întunecoase, în pereţii cărora erau făcute nişte găuri ce corespundeau unor încăperi rotunde, fără ferestre, ca nişte alveole.

Săpat în piatra muntelui, acest castel semăna mai mult cu un muşuroi decât cu o fortăreaţă. Toţi supuşii împăratului îndeplineau anume funcţii, iar sclavii se plimbau întruna pe coridoarele luminate de pietre misterioase care răspândeau o lumină difuză. În acest spaţiu, nici nu se punea problema aprinderii torţelor, căci oamenilor-insectă le era frică de foc. În consecinţă, ei îşi construiseră civilizaţia complet diferit de ceilalţi, luminându-se cu ajutorul unor cristale, iar hrana consumând-o crudă.

Într-una dintre alveole trăia vrăjitorul Asbeth, unul dintre hibrizii concepuţi de împărat de-a lungul domniei sale. Amecareth nu-şi trata copiii într-o manieră privilegiată. Toţi erau servitori cu acelaşi titlu ca toţi ceilalţi, doar că se

bucurau de-o legătură directă cu spiritul împăratului. Născut ca urmare a cuceririi unei insule a oamenilor-pasăre, tânărul vrăjitor era singurul supraviețuitor din neamul lui, iar Amecareth îl luase cu el, în această lume fără de lumină, să-l învețe arta lui de vrăjitor.

Asbeth n-avea decât vreo sută de ani, ceea ce făcea din el un adult destul de tânăr, în comparație cu oamenii-insectă, dar ambiția lui o egála pe cea a împăratului, căruia spera ca într-o bună zi să-i ia locul. Așteptând momentul, își juca rolul de marionetă, fără să se plângă.

De la tatăl său, Asbeth nu moștenise decât fața cu pielea neagră, ochii violeți și urechile ascuțite. Restul corpului era acoperit cu pene negre. Ciocul coroiat și ghearele de la mâini, ieșind din aripi, îl făceau să semene mai degrabă cu un vultur. Îi plăceau tunicile scurte fabricate din pielea maro tăbăcită a sclavilor pe care împăratul îi condamna la moarte, cu toate că el ar fi preferat să nu poarte nici un fel de veșmânt.

În ziua aceea, așezat în fața enormului cazan ce fumega, pe suprafața căruia el observa mișcările oamenilor, vrăjitorul căzu pe gânduri. Toate încercările lui Amecareth pentru a se infiltra pe continentul lor eșuaseră una după alta și împăratul avea să-i încredințeze lui următoarea operațiune. Dintre toate popoarele pe care ei aveau de gând să le cucerească, cel al oamenilor se dovedise mai perseverent. Acestor ființe primitive le lipsea coeziunea, dar nici gândire colectivă nu aveau, ceea ce le făcea imprevizibile și de-a dreptul periculoase. Împăratul credea că risipise temerile oamenilor, așteptând câteva sute de ani, înainte să pună din nou piciorul pe pământul lor, dar, întorcându-se pe continentul Enkidiev, descoperise alte gropi destinate distrugerii dragonilor lui.

Cel de-al doilea plan al lui a fost să depună ouă de dragon în cascadele platoului de la Shola ca ele să pătrundă în interiorul

continentului, dar oamenii le observaseră înainte ca dragonii să fie destul de maturi să producă stricăciunile presupuse. Ce să facă acum?

Asbeth nu înţelegea de ce stăpânul său voia cu orice preţ să o recupereze pe fata bastardă, concepută cu o regină-om. Ce-are să aducă în plus gloriei sale această fiinţă al cărei sânge era inferior celui pe care îl avea el? Vrăjitorul putea să pătrundă gândurile unei colectivităţi, ca de altfel, toţi ceilalţi supuşi ai împăratului, dar nu cunoştea răspunsul la această întrebare.

Stând în întunericul alveolei sale, Asbeth îi observa îndeaproape pe oamenii îmbrăcaţi în verde, care-i omorau dragonii unul câte unul. Care dintre slăbiciunile lor ar putea-o exploata? Cum să-i destabilizeze, ca apoi să-i strivească?

Mai târziu primi porunca de care se temea încă de la începutul tentativelor de invazie ale oamenilor-insectă pe continentul Enkidiev. Vocea stăpânului îi răsună în cap, ca strigătul unui dragon furios, iar Asbeth strânse pumnii. Nu-i plăcea să fie convocat de împărat când acesta era furios, dar îi era interzis să-i ignore somaţia.

Vrăjitorul îmbrăcă repede o tunică din piele neagră, îşi netezi penele şi ieşi din celulă. În craniile neamurilor-insectă se ascundeau nişte antene care le permiteau să refacă drumul necesar în acest adevărat dedal de galerii. Hibrizii nu întâmpinau greutăţi la orientare. Ca să nu se piardă, Asbeth îşi stabilise o serie de repere aproape peste tot în castel.

Când Asbeth ajunse, într-un târziu, în alveola imperială, Amecareth alungă femelele cu un mormăit şi îi ceru să înainteze. Cu toate că era în slujba lui încă din copilărie, Asbeth nu avusese ocazia să-l întâlnească pe cel care-l procrease de prea multe ori. Se prosternă în faţa împăratului.

Impozant, fiind de două ori mai mare decât alte insecte, cu ochii de-un violet-deschis şi mandibule de-oţel, capabile să spargă şi pietre, Amecareth purta o tunică roşie ca sângele, împodobită cu brelocuri strălucitoare, lăsate moştenire de strămoşi îndepărtaţi, a căror semnificaţie originală nimeni n-o mai cunoştea. Braţele-i acoperite cu o carapace groasă şi neagră fuseseră unse de femele, iar degetele cu gheare îi erau împodobite cu inele, mărturii ale numeroaselor raiduri întreprinse pe continentele vecine.

Imperiul se extindea tot mai mult şi oamenii-insectă din casta muncitorilor se înmulţeau cu o viteză înspăimântătoare. Din acest motiv, Amecareth trebuia să cucerească mereu noi teritorii, să-şi instaleze acolo poporul şi să-i procure noi surse de hrană. Nu era uşor să conduci o naţiune atât de puternică precum a lui, şi el ţinea ca vrăjitorul şi poporul lui să-i recunoască eforturile. Împăratul se aşeză în sfârşit pe tronul de hematite şi-şi întoarse ochii violeţi spre servitorul său într-ale vrăjitoriei.

– Ce spun stelele, Asbeth? întrebă el cu o voce şuierătoare.

– Anunţă timpuri grele, sire, bolborosi vrăjitorul, tremurând din toate penele.

– Continuă!

– În cer există o profeţie stranie, spuse el, riscând o privire spre suveran, să se asigure că nu era la îndemâna braţelor lui musculoase.

– Încetează să mă mai plictiseşti, vrăjitorule! se impacientă Amecareth.

– Se pare că, pe continentul lor oribil acoperit de verdeaţă, un bărbat este pe cale de-a se naşte şi lui zeii îi vor da puterea de-a vă distruge, stăpâne!

Dac-ar fi avut sprâncene, împăratul le-ar fi arcuit arătându-se surprins, căci se credea invincibil. Şi oare oamenii nu erau ei

nişte fiinţe inferioare oamenilor-insectă? Cum unul dintre ei, care nu exista încă, putea să fie un pericol pentru domnia lui?

– Spune-mi tot ce-ai aflat despre acel copil! îi ordonă el.

– Observaţiile mele mă lasă să cred că atunci când va atinge vârsta adultă o să devină războinic. Nu este vorba decât de-un pumn de oameni care cred că pot să-şi apere continentul.

– Vreo câţiva oameni, zici? De data asta oştirea mea are să-i elimine cât ai clipi şi, dacă aceşti luptători-oameni vor înceta să existe, profeţia n-are să mai poată deveni realitate.

– Este, într-adevăr, o metodă bună de-a scăpa de copil, admise Asbeth.

Amecareth se ridică şi-l ocoli cu greu pe vrăjitor, zornăindu-şi toate bijuteriile. Bineînţeles că aceşti oameni puteau să fie fiii celor care-i administraseră, cu mulţi ani în urmă, o înfrângere amară şi va fi cu atât mai mulţumit să-i nimicească.

– Am să mă ocup eu de ei, declară într-un târziu împăratul. Spune-mi, mai degrabă, unde se află Narvath.

Aceasta era întrebarea de care Asbeth se temea cel mai mult, căci toate eforturile lui să localizeze copilul hibrid se dovediseră inutile. Amecareth îi spunea Narvath fiicei sale concepute în ţara oamenilor cu o femeie magician, pe care vrăjitorul lui reuşise s-o omoare foarte uşor.

– Prin venele ei curge prea mult sânge omenesc, stăpâne! deplânse el. Nici măcar nu răspunde la apelurile spiritului colectiv!

– Găseşte o altă cale de comunicare! Dacă nu, carcasa ta are să se odihnească printre numeroasele mele trofee de război!

Dintr-un gest al mâinii îl alungă şi Asbeth se grăbi să iasă cu spatele din alveolă, înainte ca starea de spirit a stăpânului să se înrăutăţească. Tulburat, se întoarse în cartierul său şi consultă din nou suprafaţa lucie a butoiului ce conţinea un lichid gros şi negru, care emana aburi uşori. El era în stare să

facă să-i apară acolo toţi cei pe care voia să şi-i amintească, cu condiţia ca aceştia să aibă o legătură cu comunitatea oamenilor-insectă, dar aceasta îi fusese tăiată fiicei împăratului la puţin timp după naştere.

De câtva timp, Asbeth studia războinicii îmbrăcaţi în verde, care-i omorau puii de dragon. Oamenii ăştia nu i se păreau extraordinar de puternici, dar afişau mai mult curaj decât strămoşii lor şi erau mai deştepţi. Era imperios necesar ca împăratul să scape de ei, căci ei erau legaţi direct de evenimentele despre care vorbeau stelele. Dar viitorul se modifica încontinuu şi era greu, chiar şi pentru un vrăjitor atât de puternic precum el, să-l prevadă cu exactitate. Fără-ndoială că purtătorul de lumină are să fie protejat de zei şi desigur că Nemuritorii au să-l ajute să-şi împlinească destinul, chiar şi dacă toţi Cavalerii ar pieri. Dar stelele mai vorbeau de-un personaj misterios...

Pentru că nu reuşise să-l identifice, Asbeth nu suflase împăratului despre el nici măcar un cuvinţel. Cerul făcea aluzie la un mag purtător al spadei care secera pe oricine încerca să ridice mâna asupra purtătorului luminii. Să fi fost vorba despre Magicianul de Cristal, pe care stăpânul lui îl înfruntase în trecut? Sau să fie vorba despre un alt magician? Vrăjitorul îşi trecu ghearele pe deasupra butoiului, pronunţând nişte cuvinte care semănau mai mult cu nişte fluierături. Chemă din nou spiritul lui Narvath, care ar fi trebuit să fie legat de cel al colectivităţii, dar suprafaţa întunecată a butoiului nu-i arătă nimic mai mult.

– Cineva de pe continent precis trebuie să ştie unde se-ascunde! se enervă acesta.

Asbeth cunoştea continentul Enkidiev, căci îşi însoţise stăpânul atunci când acesta o fertilizase pe femeia ţării zăpezilor şi pentru că se întorsese când împăratul îi ordonase să i-l aducă

pe moştenitor. Dar femeia născuse o fată, nu un prinţ! Nu reuşise s-o găsească şi, pentru că se lovise de neştiinţa populaţiei din Shola în legătură cu ceea ce voia el să ştie, le dăduse frâu liber dragonilor să-i devoreze pe toţi locuitorii fortăreţei. Expediţia aceasta îl învăţase multe despre oameni. Majoritatea se plângeau mereu de soarta lor şi nu ezitau să-şi trădeze semenii din dorinţă de răzbunare personală. Acest comportament, de netolerat pe pământurile oamenilor-insectă, unde era mai uşor să-ţi pierzi capul decât să obţii o promovare, părea frecvent la aceste fiinţe primitive. Incapabili să se unească şi să-şi asigure supravieţuirea, locuitorii din Shola începuseră să alerge prin zăpadă să-şi salveze propria piele, în loc să facă front comun împotriva duşmanului şi, astfel, o lăsară pe femeia magician fără apărare.

Să o repereze pe Narvath, trebuia să o caute el însuşi, folosind slăbiciunile oamenilor în interesul lui. Fiind în acelaşi timp şi vrăjitor, putea împrumuta cu uşurinţă şi ó altă formă, dar trebuia să aleagă cu grijă una ce nu atrăgea atenţia şi care îi îngăduia să intre chiar şi în palatele regilor.

Împăratul, având pielea mov, s-ar fi putut ca şi ultimul copil, conceput de el pe-acel lamentabil continent, să fi păstrat aceeaşi caracteristică. Deci, ar fi trebuit să-i fie uşor s-o observe printre toate celelalte fiinţe cu pielea albă, galbenă sau neagră.

Ca urmare, Asbeth informă colectivitatea despre hotărârea lui de-a patrula lumea oamenilor, în căutarea lui Narvath, şi părăsi castelul din munte fără să ia nimic cu el. Merse pe pământul pietros ce-nconjura castelul împăratului, luând-o în direcţia oceanului. La trecerea lui, dragoni gigantici ridicau capetele, fără să-l atace însă, căci învăţaseră să respecte mâna care-i hrănea.

Fără să se grăbească, se duse pe malul mării. Cum oamenii-insectă trăiau mult mai mult decât oamenii, timpul, pentru ei, nu prea conta. Se opri pe plaja plină de pietre şi privi în depărtare. Nu putea suferi apa, dar îi plăcea adierea brizei sărate, pe care o simţea peste tot pe coastă. Fără-ndoială că aceasta era o trăsătură moştenită de la strămunii lui păsări ce locuiseră pe-o insulă în mijlocul oceanului.

Existau mai multe posibilităţi să traversezi imensa-ntindere albastră. În timpul celor două expediţii pe continentul Enkidiev, o corabie uriaşă de lemn îi dusese pe oamenii-insectă până la îndepărtatele plaje ale ţării de zăpadă, dar acum, când acţiona singur, nu se mai încurca cu acele ambarcaţiuni. Era vrăjitor şi elementele erau cei mai buni aliaţi ai săi. Ridică braţele de fiecare parte a corpului şi vântul îl ridică-n văzduh, mângâindu-i penele negre.

Planând deasupra valurilor, Asbeth se gândi la reacţia împăratului. Dacă ţinea cu orice preţ să-şi recupereze fiica bastardă însemna că avea planuri mari pentru ea. De mult timp, Vrăjitorul îşi servea tatăl şi stăpânul cu fidelitate, ca acum să lase această nechemată să-i ocupe locul. Se hotărî deci să pună mâna pe Narvath şi s-o omoare, mai degrabă decât s-o aducă lui Amecareth. Ar fi aruncat vina pe oameni şi dispariţia copilei favorite a împăratului i-ar fi asigurat, la moartea suveranului, tronul.

În curând ziua lăsă loc nopţii şi, a doua zi, el ateriză pe o plajă pietroasă, asemănătoare cu cea de pe continentul lui, dar în faţa lui se ridica un zid mare de piatră. Curenţii aerieni îl purtaseră foarte departe de Shola.

Se plimbă de-a lungul fortificaţiilor, atingându-le uşor cu ghearele, care-i serveau drept captatori de energie. Oamenii din interiorul acestor ziduri i se părură înfometaţi şi nemulţumiţi. Fără-ndoială că ar fi putut exploata această slăbiciune să-i facă să

mărturisească unde este ascunzătoarea lui Narvath. Anii cei lungi petrecuți în slujba lui Amecareth îl învățaseră că fiecare creatură avea un preț. Încerca să-l descopere acum pe cel al oamenilor.

22

ASBETH

Wellan, Santo şi Scutierii lor îşi aşezară tabăra în Regatul de Argint, în apropiere de graniţa Regatului Zânelor. Dimineaţa se ridica leneş pe deasupra copacilor, iar păsările abia începuseră să cânte în pădure. Aşezat în preajma focului, Wellan făcea de gardă, când din cauza unui vânt îngheţat pielea i se înfioră, trimiţându-i frisoane în tot corpul. Scrută imediat împrejurimile, întrebându-se dacă trebuia să sune alarma, dar se lumină la faţă văzând că apare silueta diafană a Reginei de Shola.

– Maiestate, o salută el cu inima inundată de bucurie.

– Vă rog, Wellan, ascultaţi-mă! zise ea cu îngrijorare în voce. Vrăjitorul care m-a omorât pe mine este din nou pe continent!

– În ce regat? o grăbi Wellan, ridicându-se.

– În Regatul de Argint, în apropierea zidului de apărare din nord. Cred că o caută pe Kira, dar este greu să-i descifrezi minteantortocheată! Vă rog din suflet, Cavalere, protejaţi-mi fiica!

Brusc, Regina dispăru, fără nici cea mai mică explicaţie. „Înseamnă că împăratul şi-a împrăştiat dragonii peste tot pe continent, ca să ne distragă atenţia şi să-i îngăduie vrăjitorului său să ajungă la copil“, îşi spuse el. Înseamnă că nu luase o hotărâre corectă trimiţându-şi fraţii de arme la vânătoarea de monştri.

La castel, doar Abnar rămăsese să aibă grijă de copilă. Are să reuşească el s-o protejeze de-un vrăjitor?

Aprecie în minte distanța dintre fortificații și tabăra lor. Dacă plecau imediat, ar fi putut, fără-ndoială, să-l intercepteze pe asasin înainte ca el să atingă Regatul de Smarald. Atunci Wellan îl trezi pe Santo.

– Ce s-a întâmplat? se alarmă Cavalerul vindecător. Ai simțit apropierea unor dragoni?

– Dacă n-ar fi fost decât asta! suspină Wellan.

Santo își reveni alungându-și complet somnul din ochi și remarcă aerul sever de pe fața șefului său.

– Vrăjitorul Împăratului Negru a ajuns în Regatul de Argint și Fan de Shola crede că se îndreaptă spre Castelul de Smarald, îl vesti Wellan, aranjându-și deja lucrurile. Dacă plecăm acum la drum, cred că s-ar putea să-l prindem.

Marele Cavaler își opri gestul și-și privi cu tristețe fratele de arme. Totodată, Santo înțelese că, în gând, el îl implora să-i pună la dispoziție marea sa sensibilitate vibrantă ca să-l prindă pe vrăjitor.

– Un joc de copii, răspunse vindecătorul, cu un zâmbet sigur.

Santo îi trezi pe cei doi băiețandri și-i ajută să pună șaua pe cai. Săracii Scutieri dormeau din picioare, dar situațiile acestea de urgență făceau parte din viața unui Cavaler. Se cățărară toți în șa și o apucară spre vest, prin pădure, ferindu-se de malurile râului, căci dragonii se mai puteau încă ascunde pe-acolo.

Ajunseră la zidurile de apărare ale Regatului de Argint pe la prânz. Wellan vedea pentru prima dată imensele fortificații ridicate de Regele Cull. Colegii lui, Santo și Falcon, care cunoșteau bine această țară, i-o descriseseră mai demult, dar, în realitate, ele păreau mult mai mari decât în istorisirile lor. „De ce un popor întreg, care nu căuta decât să-și ascundă rușinea în urma acțiunilor reprobabile ale unuia dintre vechii săi regi, a ales să se rupă de restul lumii?“ se întrebă Wellan, admirând construcția solidă. Cei doi Scutieri, cu ochii mari deschiși se

uitau la zidul care cobora, pierzându-se în zare, în direcţia oceanului.

– Ce simţi? îl întrebă Wellan pe fratele său de arme.

Santo sări din şa şi mătură uşor cu mâinile aerul, în căutarea unei vibraţii stranii. Parcurse şi cei câţiva metri care-l despărţeau de zidul de piatră şi se opri deodată, aşezându-şi palmele pe el.

– A trecut pe-aici, spuse el, întorcându-se spre şeful lui.

– Când? se alarmă Wellan.

Vindecătorul închise ochii şi ascultă vibraţiile pe care i le trimitea piatra, alungând nerăbdarea lui Wellan ca aceasta să nu-l împiedice să se concentreze. Simţi o forţă inumană, întunecată şi rece. Spiritul vrăjitorului îi amintea mai degrabă de cel al unui animal feroce decât de-al unui om. Cavalerul descifră în el hotărârea sălbatică a unui prădător. El nu voia s-o prindă pe Kira ca s-o redea împăratului, ci ca s-o omoare, astfel ca nu cumva, în viitor, să-şi piardă tronul!

Santo deschise deodată ochii şi observă pe faţa lui Wellan că-i citea gândurile.

– Unde-i acum? se impacientă Marele Cavaler.

– Cam acum o oră a trecut pe-aici, îndreptându-se spre est, îi spuse el.

– S-ar părea că avem încă timp să-l prindem, socoti Wellan, uitându-se în depărtare.

– Şi cum avem să-nvingem noi un vrăjitor?

– Vom şti doar când vom fi faţă-n faţă şi-i vom sonda gândurile.

Santo încălecă şi toţi patru începură să galopeze de-a lungul interminabilului zid. După cam vreo jumătate de oră de călărit într-un ritm alert, Wellan îşi domoli armăsarul, neliniştit că nu-l dibuise încă pe cel pe care-l căuta, cu toate că vizibilitatea fusese cât se poate de bună de-a lungul a kilometri întregi în faţa lui. Receptând întrebarea lui fără cuvinte, Santo întinse braţele

de ambele părți ale calului său și caută din nou urma servitorului împăratului.

– Îl simt încă, îl asigură el. Ar trebui să fie drept în fața noastră.

– Ar putea să fie și invizibil? întrebă Wellan.

Cei doi Scutieri deschiseră ochii mari, speriați, știind foarte bine că un inamic puternic dădea târcoale prin împrejurimi. Maeștrii lor își adunară toată energia să-l înfrunte și continuară să-nainteze mai încet, scrutând pădurea din stânga lor. Cât despre Scutieri, aceștia spionau mai degrabă vârful zidului, să se asigure că acea creatură nu se cățărase undeva ca să-i surprindă.

Aflat prin împrejurimi și simțind apropierea oamenilor, Asbeth se ascunsese în spatele unui scut invizibil să-i observe mai bine. Descoperi cu surprindere că unul dintre ei are puterea să-i deosebească urma chiar fără măcar să i-o vadă. Îi observase pe suprafața lichidului din butoi, dar nu întrevăzuse puterile destul de mari ale acestor ființe primitive. Crezându-se la adăpost, Asbeth își permise să le analizeze spiritele.

La cel mai mare dintre luptători voința de fier se împletea cu o logică implacabilă, dar rezervorul de emoții care fierbea în interiorul lui făcea din el o ființă periculoasă. Combinația aceasta îl făcea imprevizibil, iar oamenilor-insectă nu le plăcea neprevăzutul.

Celălalt, care-l însoțea, era brunet, mult mai calm, mai puțin feroce și spiritul lui semăna mai mult cu cel al neamului său. Capta tot ce se afla împrejurul său, slujindu-se de simțuri asemănătoare cu ale lui. Acesta i-ar fi putut detecta prezența, în pofida scutului de invizibilitate care-l apăra.

Se întoarse apoi și spre cei doi copii și resimți magia din ei. Asta îl tulbură și mai mult. Oare se înșelase asupra gradului de evoluție a acestor creaturi? Cu toate acestea, incursiunea

întreprinsă pe teritoriul lor avea să fie profitabilă pentru stăpânul lui şi pentru el, căci, în timp de război, cunoaşterea era o armă redutabilă.

Santo depăşi locul în care vrăjitorul se ascundea printre copaci. Îşi opri calul şi proiectă energia împrejurul lui.

– I-am pierdut urma, îl anunţă pe Wellan.

Marele şef cunoştea bine sensibilitatea fratelui său de arme. Dacă nu mai simţea pe vrăjitor în faţa lui, desigur că acesta se ascunsese undeva prin împrejurimi. Se-ntoarse în şa observând cu atenţie pădurea. Când, fără să ştie, îl privi pe Asbeth drept în ochi, acesta, din pură vanitate, făcu o mişcare negândită, cu scopul de a-şi face cunoscut numele printre oameni şi a-i vedea tremurând de frică în faţa lui. Înaintă deci spre cel mai mare dintre soldaţi şi lăsă să-i cadă scutul de invizibilitate, apărând deodată pe cărare, semănând teroare printre cai.

Neputând să-şi stăpânească suficient de bine calul ca să-şi atace duşmanul, Wellan sări din şa, dădu hăţurile lui Cameron şi-i ordonă să ducă animalele mai departe. Băiatul îl ascultă fără să crâcnească. Santo făcu acelaşi lucru cu Hettrick şi cei doi Cavaleri se opriră în faţa creaturii acoperite cu pene negre privind-o cu ochi luminoşi şi ţinându-şi spada cu ambele mâini. Vrăjitorul, dacă era într-adevăr el, nu semăna deloc cu oamenii-insectă. Nu avea carapace, nici mandibule, ci doar un cioc de vultur şi gheare la capătul aripilor scurte şi al labelor sale de prădător.

– Sunt Cavalerul Wellan de Smarald! strigă cel mai mare dintre cei doi oameni, trăgându-şi spada.

– Iar eu sunt Cavalerul Santo de Smarald! adăugă celălalt.

– Prezentaţi-vă! îi ceru Wellan.

– Cavaleri... repetă creatura a cărei voce răguşită amintea de croncănitul unei ciori.

Îşi aplecă într-o parte capul şi ochii lui mov îi studiară pe cei doi oameni, cu lăcomia unei păsări de pradă, din cap până-n picioare.

– Prezentaţi-vă! îl somă din nou Welan.

– Sunt Asbeth, făcu el, bombându-şi pieptul, în parte acoperit de-o tunică de piele închisă la culoare, vrăjitorul împăratului Amecareth, iar puterile mele sunt mult mai mari decât cele ale celor mai buni magicieni ai voştri. Lăsaţi armele sau stăpânul meu are să vă pedepsească aspru insolenţa.

– Sunteţi pe pământurile oamenilor curajoşi de pe continentul Enkidiev şi-aveţi să pieriţi dacă nu o să vă-ntoarceţi la împăratul vostru! îl avertiză Santo.

– Dacă maestra magiciană a ţării zăpezilor n-a reuşit să mă-nvingă, nu văd ce rău mi-aţi putea face, replică Asbeth, umflându-şi din nou penele negre.

Figura Reginei din Shola agonizând în palatul ei, cu un pumnal otrăvit în corp, îi apăru imediat înaintea ochilor lui Wellan. Deci Asbeth era cel care-o omorâse! Codul îi obliga pe Cavaleri să-şi someze duşmanii să bată în retragere, înainte de-a începe lupta, dar mânia care cuprinse deodată inima marelui Cavaler şterse orice urmă de politeţe.

Wellan se repezi la vrăjitor cu viteza unei pisici sălbatice, dar Asbeth îi prevăzuse gestul. Magic se ridică în aer, iar lama nu-şi atinse ţinta. Nici nu se punea problema să-l lase să scape. În acelaşi timp Marele Cavaler întinse spre corbul uriaş mâna liberă. O rază orbitoare de lumină izbucni din palma sa şi-l lovi pe Asbeth chiar în mijlocul corpului. Vrăjitorul se zbătu în faţa puterii de atracţie a lui Wellan, care îl trase încet, dar sigur spre pământ. „Dar unde-au învăţat oamenii să stăpânească astfel puterea fulgerului?“ se minună vrăjitorul.

Omul-pasăre se prăbuşi la pământ, la câţiva paşi de adversarii lui. Santo şi Wellan se aruncară de-ndată asupra lui.

Ameţit şi mai mult jignit de atacul viclean al lui Wellan, Asbeth întinse cele două aripi în faţa lui şi şerpi de lumină albăstruie începură să danseze la capătul ghearelor lui. Curseră pe pământ asemenea luminii lichide, provocând o explozie violentă. Ţinându-şi spada încă întinsă-n faţă, Cavalerii despicară fumul gros, căutând în van vrăjitorul. Când fumul se răspândi, acesta deja dispăruse.

– Santo! strigă Wellan, disperat.

Cavalerul vindecător se-ntoarse încet de jur împrejur, prinzând toate vibraţiile care-l înconjurau, chiar şi cele mai slabe.

– Scutierii! exclamă el cu spaimă.

În acelaşi timp simţiră în suflet chemarea lor disperată şi alergară să-i ajute. Când Wellan şi Santo îi ajunseră din urmă de-a lungul zidului de piatră, Hettrick zăcea pe pământ, strângându-şi la piept braţul drept, cu faţa răvăşită de durere, în timp ce Asbeth îl strângea de gât cu ghearele pe Cameron. Sângele şiroia pe tunica verde a copilului, iar ghearele ascuţite ale vrăjitorului i se-afundau din ce în ce mai mult în carne.

– Nu! urlă Wellan, luând duşmanul asupra lui.

Înainte ca Marele Cavaler să-l poată atinge cu lama sabiei sale, vrăjitorul strânse deodată ghearele şi Cavalerii auziră trosnind oasele gâtului bietului băiat. Rămas fără viaţă, corpul lui se prăbuşi la pământ, în faţa lui Asbeth. Turbat de mânie, Wellan îşi atacă adversarul ca un taur dezlănţuit. Strângând spada cu ambele mâini şi folosindu-şi toată forţa muşchilor, desenă în faţa lui un arc de cerc după care vârful lamei se-nfundă în ţintă şi sânge negru ţâşni din pieptul vrăjitorului.

Asbeth scoase un vaiet răguşit şi zbură spre vârful copacilor. Wellan nu poseda însuşirea de-a se deplasa astfel prin aer şi nu putu să-l urmărească, dar, în spatele lui, Santo îşi lăsă sabia să cadă şi se servi de ambele lui mâni să proiecteze raze incandescente în direcţia vrăjitorului care avea intenţia s-o

şteargă. Încercând să-i aprindă aripile, el nu reuşi decât să i le înroşească. Corbul dispăru deasupra pădurii, iar Santo îşi lăsă mâinile să cadă de-o parte şi de alta a corpului, înăbuşindu-şi un suspin adânc. Nici vorbă să alerge după el, înainte să vină-n ajutorul Scutierilor. Wellan îşi puse sabia la loc şi se grăbi să ajungă la Cameron, ascultându-i inima, dar aceasta încetase să mai bată.

Santo se duse la Hettrick, se lăsă pe vine-n faţa lui şi-i examină braţul lovit. Palmele sale luminoase îi observară oasele în cele două locuri în care erau rupte. Cavalerul se grăbi să le sudeze la loc, înainte de-a fi prea târziu.

– Ocupaţi-vă mai bine de Cameron, maestre, spuse îngrozit, copilul. El are mai multă nevoie decât mine.

Santo întoarse capul către Wellan şi Scutierul lui şi văzu lacrimile tăcute ce se scurgeau pe obrajii Marelui Cavaler, care stătea în genunchi în faţa trupului neînsufleţit al Scutierului său.

– Nu mai pot face nimic pentru el, răspunse Santo, care nu voia să-i ascundă adevărul Scutierului său.

– A murit? suspină băiatul, pălind.

– A revenit în preajma zeilor şi sunt convins că porţile raiului i se vor deschide, căci era la fel de nevinovat ca tine.

Hettrick izbucni într-un plâns amar. Santo termină delicata operaţie medicală şi-l trase-n braţele lui, transmiţându-i şi o undă de linişte.

– Există, copile, câteodată morţi şi în afara înfruntărilor, îi şopti vindecătorul la ureche. Noi facem imposibilul ca nimeni să nu fie rănit în lumea noastră, dar acest vrăjitor a acţionat parşiv, atacând un copil, şi nu pe noi.

– Era un om-insectă? suspină Hettrick.

– Nu. A fost vorba de-o creatură diferită, dar asta nu înseamnă că nu este servitorul împăratului.

Când lacrimile băiatului se mai liniştiră, Santo îl sărută pe frunte şi-i ceru să meargă după cai. Hettrick îşi adună tot curajul şi acceptă ordinul cu o mişcare scurtă din cap. Vindecătorul se duse lângă Wellan.

– Era datoria mea să-l apăr, plânse Marele Cavaler, strângând corpul copilului în braţe.

– Ceea ce ai şi făcut, când l-ai îndepărtat de vrăjitor. Nu puteam şti că se mişcă atât de uşor sau că se va lua de copii.

– A omorât-o pe regina din Shola şi mi-a ucis şi Scutierul... Santo, îţi jur că de mâna mea are să moară.

– Poate că ai şi făcut-o deja, Wellan. Sabia ta a intrat adânc în corpul lui.

– Dar precis că are şi el puteri tămăduitoare ca şi noi...

Santo îi masă ceafa lui Wellan, trimiţându-i totodată prin tot corpul o undă de liniştire, însă nimic nu putu să-l consoleze şi el continuă să plângă şi să-l strângă pe copil în braţe. De cealaltă parte tot continentul, fraţii săi de arme îi simţeau durerea şi se mobilizară toţi să trimită spre el o undă puternică de calmare. Wellan acceptă intervenţia lor cu recunoştinţă şi, punând trupul lui Cameron în faţa lui, îi informă despre tot ce s-a petrecut în Regatul de Argint, cu puţin timp în urmă.

Cam în două zile am putea fi alături de tine, se auzi vocea lui Bergeau. Nu, protestă Wellan, revenindu-şi. Trebuie să curăţaţi continentul Enkidiev de dragoni înainte ca ei să apuce să crească şi să devină adulţi. Dacă veţi termina de curăţat malurile râului Mardall, îndreptaţi-vă spre râul Wawki. Pe Scutieri să-i păstraţi pe lângă voi. Unde se ascunde vrăjitorul în clipa asta, nu ştiu, dar nu va ezita să-i atace.

Eşti sigur că nu o să ai nevoie de noi? întrebă Iason. Sunt cu el, îi răspunse Santo. Să n-aveţi nici o grijă, mă ocup de Wellan. Convinşi, Cavalerii acceptară toate ordinele fără să protesteze.

– Vrei să-l trimiţi pe Cameron în Regatul de Smarald? îl întrebă vindecătorul pe şeful lui.

Wellan făcu un semn negativ din cap. Ştia că vrăjitorul ar fi putut să-i urmărească sau să-i înfrunte din nou şi nu voia să se încarce cu un cadavru, chiar dacă aşa ar fi putut să-i aducă un omagiu la castelul în care crescuse. Lacrimi amare curgeau în continuare pe obrajii lui când începu să îndeplinească ritualul funerar cu ajutorul lui Santo, încredinţând zeilor sufletul Scutierului. Apoi, cu inima strânsă, arse magic trupul copilului, ca fiarele pădurii să nu-l devoreze.

Ţinând cu disperare să-şi facă ordine-n gânduri, Marele Cavaler trecu liniştit de-a lungul zidului de piatră. Santo îl ajută pe Hettrick să încalece şi-i dădu şi hăţurile calului lui Cameron. Apoi, conducând şi calul lui Wellan, vindecătorul îşi urmă pe jos fratele de arme. Îl cunoştea suficient de bine să ştie că această perioadă de gândire era esenţială restabilirii sale.

– Mai simţi încă urma vrăjitorului? îl întrebă deodată Wellan.

– Nu şi de câteva minute bune sondez pădurea. Sper să fi murit.

Marele Cavaler îşi fixă privirea sa de gheaţă asupra Scutierului lui Santo şi copilul, călare pe calul lui, simţi un nod urcându-i-se în gât.

– Vrăjitorul v-a vorbit? se informă Wellan.

– Da... se sufocă Hettrick, abia mai respirând. Voia să ştie dac-am văzut vreo fată cu pielea mov... Dar noi ne-am ţinut gura, sire.

– Imaginea Kirei s-a format în mintea voastră când el v-a pus această întrebare?

Scutierul înclină capul şi Wellan scoase un strigăt de mânie, care puse pe fugă toate păsările ce se odihneau pe ramurile copacului vecin. Santo lăsă imediat hăţurile cailor şi se-ndreptă spre Marele Cavaler. Îşi ilumină palmele şi le puse brusc pe

tâmplele fratelui său de arme. Energia anesteziantă a mâinilor lui traversă ca un fulger corpul lui Wellan şi-l făcu să cadă-n genunchi.

– Santo, e de-ajuns! îl imploră el, simţind că slăbeşte.

Vindecătorul se dădu înapoi şi făcu să dispară lumina din palmele lui. Wellan îşi ridică spre el ochii plini de suferinţă, dar fratele său nu căută să-şi explice gestul.

– Dacă nu te poţi linişti, îţi mai dau o doză, îl ameninţă el.

Ultima oară când Santo mai făcuse acest gest fusese în adolescenţă, când moartea primului său cal îi provocase lui Wellan un acces teribil de mânie.

– Îţi înţeleg mânia, frate, urmă vindecătorul, îmblânzindu-se puţin, dar, dacă nu te stăpâneşti imediat, suntem pierduţi!

Wellan îşi calmă gradat respiraţia şi Santo îl ajută să se ridice, făcându-l să-nţeleagă că, în cazul în care vrăjitorul a văzut-o pe Kira în capul unuia din Scutieri, aceasta nu putea să fie greşeala copiilor.

– Şi, în definitiv, creatura asta malefică s-ar putea să nici nu ştie să ne citească gândurile, adăugă el.

– Atâta timp cât noi nu ştim mai multe despre vrăjitorul ăsta, n-ar trebui să-i subestimăm puterile, Santo! Dacă-l serveşte pe Împăratul Negru, fără-ndoială că este foarte puternic.

Wellan se uită mai conciliant spre Hettrick, care ţinea în continuare ochii-n pământ, pradă unor teribile remuşcări. Marele Cavaler îşi îndemnă calul spre băiat şi se opri alături de el.

– Îmi pare tare rău, spuse Cavalerul. M-am lăsat condus de emoţii, în loc să-ţi înţeleg supărarea. Iartă-mă!

– N-aveţi de ce să-mi cereţi iertare, îi răspunse Hettrick, foarte impresionat de umilinţa adultului.

Wellan îi întinse braţul în felul în care-o făceau Cavalerii şi băiatul îl strânse cum putu mai bine. Santo observă cu satisfacţie

această împăcare. Colegul lui învăţa puţin câte puţin să-şi stăpânească mânia. Elund ar fi fost fericit să afle asta.

– Ne-ntoarcem în Regatul de Smarald, anunţă Wellan întorcându-se spre el. Dacă vrăjitorul a supravieţuit spadei mele, are să vrea să se ducă acolo.

– Sunt de acord, spuse şi Santo.

Cavalerii încălecară din nou şi se-ndreptară spre regatul protectorului lor. Hettrick se grăbi să-i urmeze, trăgând în spatele lui calul lui Cameron.

23

DIN NOU LA CASTEL

Kira stătea la fereastra marelui turn al Castelului de Smarald alături de Magicianul de Cristal, când Wellan, Santo şi Hettrick trecură pe podul mobil şi se-ndreptară spre grajduri. Observă imediat şaua goală a celui de-al patrulea cal şi inima ei prinse tristeţea lui Wellan, în timp ce el încredinţa animalele grăjdarilor spre îngrijire.

– Cameron a murit, se-ntristă ea.

– Suntem în timp de război, Kira, îi aminti Abnar, fără să manifeste cea mai mică emoţie. Acestea sunt lucruri care se-ntâmplă.

– Wellan o să aibă nevoie de-un Scutier nou.

Chipul copilei mov se lumină deodată şi ea se repezi spre scară.

– Kira aşteaptă!

Dispăru pe poartă atât de repede, încât Nemuritorul nu putu s-o reţină. Ar fi putut să-şi folosească magia s-o aducă înapoi lângă el, dar se răzgândi. Lecţia asta era importantă pentru ea şi se hotărî să n-o scutească de ea.

Kira coborî în mare viteză scara turnului, traversă curtea alergând, ca să-l ajungă din urmă pe Wellan abia în holul palatului. O singură privire atentă ar fi fost de-ajuns s-o facă să-şi dea seama de tristeţea care răvăşea chipul Marelui Cavaler

şi-ar fi putut s-o pună-n gardă, dar ambiţia de-a deveni Scutier fu mai puternică.

– Sire Wellan! îl salută ea, abia mai respirând.

– Regele e în sala de audienţe? întrebă el cu o voce plată.

– Nu, se odihneşte-n apartamentul său, sire.

Wellan înălţă absent capul şi-şi urmă drumul în direcţia scării mari a palatului. Copila se luă după el sondându-l mai adânc. Departe de-a fi atât de insensibil pe cât voia să se creadă, moartea Scutierului său îl răvăşise.

– Desigur că veţi avea nevoie de-un alt Scutier! încercă prinţesa plină de speranţă.

Wellan se opri atât de brusc încât fetiţa intră fără voie în picioarele lui. Ameţită, se dădu înapoi şi aproape simţi cum urcă în el mânia asemenea lavei ce clocoteşte în craterul unui vulcan. Se-ntoarse încet, făcând eforturi supraomeneşti să nu explodeze de mânie, tot aşa cum o făcuse în faţa lui Hettrick.

– Cameron a fost ucis de servitorul împăratului, care te caută pe tine, lăsă Cavalerul să-i scape. A murit încercând să te apere, Kira. Nici Hettrick, nici el nu i-au spus unde te ascunzi. Ai putea cinsti memoria Scutierului meu, rămânând sub protecţia Magicianului de Cristal şi încetând să vrei să părăseşti siguranţa zidurilor castelului.

– Elund este cel care alege Scutierii şi viitorii Cavaleri, sire, şi magia mea este suficient de evoluată ca eu să...

– Chiar n-ai nici un pic de conştiinţă? urlă Wellan, scos din fire peste măsură.

Strigătul lui răsună cu ecou pe culoarele palatului, iar mai mulţi servitori se opriră-mpietriţi, întrebându-se ce s-a întâmplat. Deloc impresionată de mânia lui, Kira se uita cu curaj la Cavaler, gata să-şi apere punctul de vedere.

– Poate că nu, replică ea, ridicând mândră capul, dar nu sunt o laşă. Vreau să apăr şi eu pământul oamenilor pe care-i iubesc.

N-am să-mi petrec viaţa închisă aici doar ca voi să nu aveţi probleme de conştiinţă.

Wellan strânse din dinţi şi îşi înghiţi vorbele jignitoare. Nu avea dreptul s-o corecteze el însuşi pe-această fiinţă răsfăţată, pentru că regele şi Fan nu l-ar fi iertat în vecii vecilor, dar nici nu voia s-o lase să creadă că el ordonase închiderea ei în castel. Puse deci un genunchi jos, să fie la înălţimea copilei mov şi respiră adânc să se calmeze, înainte de-a deschide gura.

– În momentul morţii mamei tale, i-am făcut promisiunea că te voi apăra împotriva tuturor duşmanilor tăi. Apoi am aflat că tu vei fi cea care-l vei veghea, într-o zi, pe purtătorul de lumină. Atunci mi-am îndoit râvna, ca nimic, niciodată să nu ţi se-ntâmple. Eşti acum destul de mare să înţelegi toate acestea, nu-i aşa, Kira?

– Vă sunt foarte recunoscătoare că aţi petrecut alături de mama ultimele ei clipe, replică fetiţa, luându-şi un aer de regină, care-o făcea să semene mult cu Fan. Şi vă sunt foarte recunoscătoare că aţi vegheat asupra mea încă de când am venit în Regatul de Smarald, dar cred că nu mă-nşel afirmând că viitorul îmi aparţine în aceeaşi măsură.

– Pe lumea aceasta există bărbaţi şi femei, domnişoară, care aparţin poporului. Cavalerii sunt unii dintre ei şi tu faci parte dintre ei, iar purtătorul de lumină de asemenea. Suntem pionii importanţi ai destinului şi, când soarta a mii de oameni depinde de acţiunile noastre, avem datoria să lăsăm de-o parte propriile dorinţe şi să servim binele comun.

– Devenind Scutier, aş putea foarte bine s-o fac, sublinie copila.

– Mi-e teamă că n-are să fie posibil niciodată. Vrăjitorul hoinăreşte pe continent şi tu eşti cea pe care-o caută. N-ai putea însoţi un Cavaler în misiune, fără să-ţi pui viaţa ta şi pe cea a anturajului tău în primejdie. Şi, dacă tu ai să pieri, împăratul are

să pună mâna pe purtătorul de lumină şi rasa umană va dispărea pentru totdeauna.

– Nu vreţi să devin Cavaler pentru că mă detestaţi! exclamă copila, ochii umplându-i-se de lacrimi.

– Nu-i adevărat!

– Nu m-aţi iubit niciodată! Nici una dintre realizările mele nu v-a făcut nici măcar plăcere! Vă încăpăţânaţi să-mi vedeţi doar greşelile!

– Kira, nu-i adevărat!... suspină exasperat Cavalerul.

– Pielea mea este cea care vă face silă? Ochii mei? Ghearele mele?

– Motivele pentru care te împiedic să devii Scutier nu sunt de ordin personal.

– Cavalerii n-au voie să mintă! Pretindeţi că vreţi să mă apăraţi, dar ce simt eu în inima voastră nu este decât ură!

Se-ntoarse imediat cu spatele şi o luă la fugă pe coridor în direcţia bucătăriilor. Nici vorbă nu putea fi să fugi după o copilă atât de sprintenă, într-un palat în care ea cunoştea toate colţişoarele. Un moment Wellan rămase pe loc, gândindu-se la vorbele ei. „Din păcate are dreptate", o compătimi el. În sufletul lui răsărea într-adevăr ura, ori de câte ori ochii lui o zăreau, dar ura aceasta se referea la împărat şi la servitorii lui, nu la Kira. Şi pentru că nu putea încă să-i explice originile ei, îi era imposibil să-i mărturisească spre cine se îndrepta mânia lui.

Se ridică, spunându-şi că nu voia să adauge şi problema aceasta la toate celelalte care răsăriseră în viaţa lui în ultima perioadă. Îşi continuă deci drumul către scara cea mare, alungând din mintea lui faţa plină de lacrimi a prinţesei sholiene.

Se-nfăţişă mai întâi împăratului şi-i povesti înfruntarea ce avusese loc în Regatul de Argint între ei şi vrăjitor. Smarald Întâiul îl ascultă cu deosebită atenţie, apoi îl sfătui să se ducă şi la magicieni să le ceară sfatul în legătură cu noul emisar malefic al Împăratului Negru. În ceea ce-l priveşte, el are să trimită

scrisori tuturor monarhilor de pe continent, ca să-i pună în gardă.

Wellan se-nclină cu respect în faţa suveranului şi ieşi din palat. Traversă curtea cea mare şi se-ndreptă către turnul Magicianului de Cristal, izolat de celelalte construcţii. Aşa cum se aştepta, de altfel, Abnar era în picioare, în mijlocul încăperii rotunde, cu mâinile strânse la piept şi faţa gravă. Cu viteza fulgerului ochii lui sondară gândurile luptătorului.

– Zeii m-au avertizat deja asupra prezenţei pe continent a unui personaj malefic, i-o luă înainte Nemuritorul.

– L-am întâlnit în preajma zidurilor Regatului de Argint. Nu seamănă nicidecum cu oamenii-insectă pe care i-am înfruntat pe malul oceanului şi are puteri pe care noi nici măcar nu le bănuim. E capabil să se ridice în aer şi să-ntrerupă razele de atracţie cu o ploaie de foc! Eu n-am văzut niciodată aşa ceva!

– Lăsaţi-mă să-l văd prin ochii voştri!

Nemuritorul îl rugă să se-aşeze pe-un taburet din lemn. Aşezându-şi degetele în nişte puncte anume de pe faţa şi tâmplele Marelui Cavaler, Magicianul de Cristal putu să vadă în realitate atacul vrăjitorului. Încetă apoi imediat contactul telepatic.

– Credeam că vrăjitorii aceştia au fost eliminaţi încă de pe vremea primilor Cavaleri... murmură el.

– Mai sunt şi alţii? se alarmă Wellan, sărind în picioare.

– Îmi pare rău, nu pot să vă răspund fără să-i consult în această problemă pe maeştri şi pe ceilalţi Nemuritori.

– Arătaţi-mi măcar cum să mă apăr de creatura asta făcătoare de rele! îl rugă Wellan.

– Magia Cavalerilor nu este suficient de puternică să-l învingă pe acest vrăjitor, îl compătimi el. Doar maeştri magicieni ar putea să-l distrugă!

– Dar Regina din Shola era o maestră magiciană şi el a omorât-o!

Abnar făcu câţiva paşi prin încăpere, contemplându-şi picioarele şi căutând cuvintele potrivite care să nu-l rănească pe viteazul Cavaler.

– Fan a acceptat mai degrabă moartea decât să-şi trădeze copila, îi explică el într-un târziu. Ea ştia că ar putea să-l observe mai uşor pe inamic din lumea invizibilă şi aşa s-o apere mai bine pe Kira.

– Ar fi putut să-l învingă pe Asbeth? se miră Wellan.

– Cu uşurinţă, căci este puternică. Dar a ales să-şi continue altfel lupta. Este privilegiul magilor.

Fiind un spirit luptător, el nu putea înţelege cum a putut un magician să se lase omorât fără să se apere, dar mai înţelegea tot atât de bine că nu-i stătea lui la-ndemână înţelepciunea unui Nemuritor.

– Înseamnă că nu sunteţi decât voi cel care-aţi putea să-l împiedicaţi pe vrăjitor să-mplinească planul sumbru al stăpânului său, înţelese el în cele din urmă.

– Da, dac-aş fi obligat, dar rolul meu este doar al unui sfătuitor, nicidecum al unui luptător. Zeii nu mi-au acordat atâta putere. Totuşi, există printre noi o altă magiciană mult mai puternică decât acest vrăjitor.

– Spuneţi-mi despre cine-i vorba şi-am să-i cer în genunchi ajutorul! exclamă Wellan.

– E vorba despre Kira.

Mărturisirea aceasta neaşteptată mai că-l făcu pe Wellan să se clatine pe picioare.

– Dar nu-i decât o copilă! protestă el.

– Are să crească, sire Wellan, odată cu puterile ei!

– Dar vrăjitorul n-are s-aştepte să devină om în toată firea ca s-o poată ataca pe ea sau pe purtătorul de lumină! Trebuie să vă aduc aminte că este-n grija noastră? L-am rănit cu sabia, dar n-am reuşit să-l omor!

– Ar fi trebuit să-l tăiați în două ca să-l omorâți. Aceasta este singura modalitate de-a scăpa de-un vrăjitor.

Wellan trecu gânditor de-a lungul zidului. Santo și cu el îl împiedicaseră pe vrăjitor să ajungă până la copilă și eșecul lui Asbeth risca să-l îndemne pe împărat ca, drept răzbunare, să trimită alți luptători să o găsească pe Kira.

– Nu pot să mobilizez toți Cavalerii la Castelul de Smarald, declară el, întorcându-se spre Nemuritor. Inamicul ar afla imediat că aici o ascundem pe fiica lui Amecareth și are să ne trimită trupele pe cap. Ați putea să asigurați protecția Kirei până are să fie în stare să se bată singură?

– V-am spus-o deja, sire Wellan, am s-o ascund și în Muntele de Cristal, dacă va fi necesar, dar n-am să le-o cedez niciodată. Rolul ei este mult prea important pentru viitorul omenirii.

Wellan se simțea nemulțumit că nu putea face el singur totul, dar nu dispunea încă de-un număr destul de mare de soldați ca să poată acoperi tot continentul. Îi mulțumi lui Abnar și plecă din turn, mai degrabă neliniștit că soarta lor stă în mâinile unei copile atât de răsfățate.

Se duse apoi la baie să-și purifice corpul și își schimbă hainele, după care urcă în biblioteca palatului să obțină și mai multe informații asupra vrăjitorilor de altădată. Se opri în fața măsuțelor lungi și prăfuite și aruncă o privire în spate. Dar Scutierul cu ochii mari și plini de întrebări nu mai era acolo...

24

KIRA VIMEŞTE DIN NOU

Lui Armene, pe care o găsise la bucătărie, Kira i se plânse o dată-n plus de răutatea lui Wellan, apoi, refuzând să fie mângâiată, se-ntoarse în apartamentul ei. Cu paşi mari o luă încolo şi-ncoace, prin cameră, înzestrându-l pe marele Cavaler cu toate epitetele care-i veniră pe loc în minte. Înţelegea foarte bine importanţa ei pentru supravieţuirea rasei umane, dar nu voia să fie închisă într-un turn de fildeş până când are să-şi îndeplinească misiunea, asemenea giuvaiericalelor Măriei Sale. Reuşise să se călească asemenea unui bun luptător, căci Regele Hadrian nu înceta să-i repete aceasta şi ea o dovedea şefului Cavalerilor de Smarald ori de câte ori i se arăta ocazia.

Enervată, se aruncă pe burtă în pat, întrebându-se cum să-i demonstreze lui Wellan că era demnă să fie aleasă Scutierul lui. Cum să-l convingă de posibilităţile ei, care, diferite de cele ale altor elevi, puteau să-l ajute să-şi învingă duşmanul? Se concentră şi sondă palatul. Wellan căuta o carte în bibliotecă. Era o ocazie unică, întrucât ea ştia locul tuturor cărţilor!

Sări din pat şi se duse spre marea sală a ştiinţelor unde intră în vârful picioarelor şi imediat îl văzu pe Marele Cavaler stând într-un colţ al încăperii, cu un pergament în mână. Se vedea că-l citeşte cu interes.

Rămase pe loc şi-i studie trăsăturile feţei. „E atât de frumos când nu e supărat!“ suspină ea.

Îi sondă gândurile şi-i simţi neliniştea. Căuta informaţii despre vrăjitorul învinuit de moartea Scutierului său, dar degeaba. Copila căută mai adânc în sufletul lui şi descoperi imagini care-o tulburară: o creatură neagră, semănând cu un neam-pasăre, figura speriată a lui Cameron înainte să se sufoce, sângele de pe tunica lui, apariţia unei fantome transparente cu figură familiară...

– Mama? se miră Kira.

Wellan ridică imediat capul şi lăsă pergamentul pe masă, privind împrejurul lui. Copila mov se ascunse între două rafturi cu cărţi vechi. Figura lui Fan din Shola continua să plutească obsedant în conştiinţa lui. Dar cum se putea ca viziunea aceasta să se afle în mintea Cavalerului, la acelaşi nivel cu moartea Scutierului său? Unde văzuse fantoma mamei sale şi de ce? Absorbită de gândurile ei, Kira nu-l auzi pe Wellan apropiindu-se.

– N-ai dreptul să sondezi gândurile unui Cavaler! o mustră el. Şi, mai mult încă, să-l spionezi!

– Scutierii n-au acest drept, sire, i-o întoarse ea, ridicând ochii spre el. Eu nu sunt decât o creatură cu pielea de-o culoare stranie, care se străduieşte să-şi facă şi ea loc prin lumea asta, dar acesteia nu-i pasă deloc de ea. Aşa stă scris în sufletul vostru!

– Kira, nici cea mai mică dorinţă a mea nu este să-ncep cu tine mereu aceeaşi discuţie! oftă Wellan.

– În acest caz, spuneţi-mi de ce-am văzut figura mamei mele printre gândurile voastre?

O lovitură de pumnal dată de-un bebeluş nu l-ar fi atins mai mult. Fiind un sălbatic apărător al intimităţii sale, Wellan se-ntoarse şi se-ndreptă spre ieşirea din bibliotecă.

– Aţi mai văzut-o după moartea ei la Shola? se impacientă Kira.

Wellan închise o clipă ochii să nu vorbească şi continuă să înainteze. Văzându-l, Kira întinse brusc ambele mâini, iar picioarele Cavalerului începură să se ridice uşor de la pământ. Imediat pluti şi el tot aşa cum o făcuse nu demult vrăjitorul Asbeth, trezindu-se la un metru deasupra duşumelei. Copila mov fugi până la el, îi apucă de-un picior şi-l întoarse cu faţa spre ea atât de uşor, ca şi cum ar fi fost o paiaţă spânzurată cu câteva sfori.

– Tu ai făcut asta? se supără Wellan.

– Da! îl sfidă Kira. Şi n-am de gând să vă eliberez decât după ce veţi fi răspuns la întrebarea mea!

– Codul Cavalerilor prevede sentinţe aspre celor care îl tratează astfel pe-un Cavaler, domnişoară!

– Dar nu v-am făcut nimic încă! Spuneţi-mi, de ce chipul mamei mele apare-n gândul vostru? Dacă nu, plec şi vă las aici în voia sorţii!

Lui Wellan nu-i plăcea deloc felul ăsta de şantaj, mai ales când venea din partea unui copil, dar habar n-avea cum să iasă din situaţia asta stânjenitoare.

– M-am îndrăgostit de ea! îi mărturisi cu un oftat.

Răspunsul lui o şocă atât de tare pe Kira, încât concentrarea i se întrerupse. Cavalerul căzu greu în picioare, consternat de puterea prinţesei sholiene. Abnar avusese dreptate. Dacă are să-şi controleze caracterul greu de strunit are să devină o magiciană foarte puternică.

– Sunteţi îndrăgostit de-o femeie moartă? se sperie fetiţa.

– N-ai putea să-nţelegi!...

– Dar e vorba de mama mea, sire! Explicaţi-mi ce-am văzut! În caz contrar vă lipesc de plafon pentru totdeauna!

Wellan se gândi că n-o să aibă linişte niciodată dacă nu-i va mărturisi întreg adevărul. Cu braţele încrucişate, copila stătea în faţa lui, având capul plecat într-o parte, iar piciorul lovea cu

nerăbdare duşumeaua. Cavalerului nu-i plăcea să-şi deschidă inima în faţa altora, dar, dacă nu-i spunea tot ce voia să ştie, avea să caute ea însăşi şi ar fi putut găsi acea informaţie pe care el voia cu tot dinadinsul să i-o ascundă.

– M-am îndrăgostit de Fan de Shola cu puţin timp înaintea morţii ei, îi mărturisi el într-un târziu.

– Sunteţi tatăl meu?

– Nu! exclamă Wellan, înainte ca ei să-i intre-n cap idei false. Când am întâlnit-o prima dată pe mama ta, tu aveai deja doi ani.

– Imaginea pe care-am văzut-o în mintea voastră nu era cea a unei fiinţe vii, ci a unei fantome.

Marele Cavaler ezită să se aventureze pe terenul acesta alunecos. Copila n-avea decât nouă ani. Cum să-i descrii dragostea asta stranie şi imposibilă?

– Cred că este doar manifestarea inconştientă a unei iubiri care n-a avut ocazia să se-mplinească în timpul vieţii lui Fan, căci eu continui s-o visez noaptea. Dar nu sunt deloc un expert în interpretarea strigătelor inimii, Kira, îmi pare foarte rău! Acum, e rândul tău să răspunzi întrebărilor mele. De ce ai venit imediat şi mi-ai verificat gândurile?

– Aveam de gând să vă ajut în căutările pe care le făceaţi şi-am intrat în mintea voastră!

– Ai fi fost mult mai folositoare Ordinului dacă te-ntorceai la Abnar şi-ţi continuai lecţiile de magie. Eu sunt în stare să mă descurc singur în această bibliotecă.

Imediat Kira se gândi că, în cazul în care în următoarele zile o să-l asculte fără să crâcnească, are să se gândească precis la ea în momentul în care îşi va alege un Scutier nou. Se înclină deci în faţa lui şi ieşi din bibliotecă, urmărită de privirea încă neîncrezătoare a Cavalerului. „De când m-ascultă cât ai clipi?“ se nelinişti el. Timp de-un minut fixă ieşirea, dar copila nu se mai

întoarse. Uşurat, continuă să răsfoiască din nou pergamentele care vorbeau despre primul război împotriva împăratului.

Wellan nu se-ntoarse în aripa Cavalerilor decât la masa de seară. Toţi fraţii lui fiind la vânătoarea de dragoni, doar Santo şi Hettrick povesteau în sala cea mare. Elevii de la Castelul de Smarald mâncaseră deja şi se uitau în linişte la ei, strânşi toţi pe galeria de la etajul al doilea. Marele Cavaler luă loc lângă Santo şi sondă spiritul elevilor care erau la câţiva metri deasupra lor. Moartea lui Cameron şi gaura imensă pe care aceasta i-o lăsase-n inimă îi întrista mult. Cu toţii îi transmiseră o undă de iubire, să-l întărească.

„Magicienii sunt buni profesori", se gândi Wellan, căci, îndrumaţi de ei, copiii deveniseră nişte fiinţe pline de compasiune pentru semenii lor. De cină abia se-atinse, dar bău mai multe cupe cu vin. De obicei Santo îl certa când căuta să-şi amorţească în asemenea măsură simţurile, dar în seara asta se mulţumi să-l supravegheze. Vindecătorul îşi aduse harpa care era atârnată pe perete lângă vatră şi veni să se aşeze lângă el. Începu să atingă uşor corzile instrumentului şi-o melodie delicată răsună deodată între zidurile de piatră ale încăperii.

Wellan ridică la el ochii plini de tristeţe şi ascultă tânguirea dulce a harpei. Santo continuă cu o baladă despre faptele de vitejie ale primului rege al Regatului de Rubin şi aluzia la regatul copilăriei sale îl făcu, în cele din urmă, pe Marele Cavaler să zâmbească.

Odată întors în camera lui, Wellan observă că servitorii scoseseră patul lui Cameron şi îi curăţaseră platoşa, centura şi cizmele. Sfârşit fizic şi moral, se lăsă să cadă pe pat. „Nimic nu se-ntâmplă vreodată fără un motiv anume", îi spunea într-o vreme Elund. În pofida aburilor izvorâţi din alcool, care pluteau prin mintea lui, Wellan căută să-nţeleagă hotărârea

zeilor de a-l aduce la ei pe Cameron. Băiatul nici n-avusese măcar timp să nu le placă! De ce?

– Pentru că de-acum înainte va trebui să faceţi câteva lucruri singur, şopti lângă el o voce feminină.

O mână îngheţată îi înfioră braţul gol şi el înţelese că fiinţa pe care-o iubea venise din nou la el.

– Fan...

Îi puse mâinile pe obraz, le făcu să alunece prin păr şi strânse la pieptul ei luminos capul Cavalerului. Wellan îi înconjură talia cu braţele lui puternice şi o strânse pe Fan cu disperare. Nu avea chef să vorbească cu ea. Voia doar să-l uşureze de tristeţea care-l cuprinsese!

– Scutierul nu v-a fost luat doar din cauza capriciilor unui zeu sau ale unei zeiţe, murmură Fan, mângâindu-i părul. La voi s-au gândit, Wellan, când au luat această hotărâre. Lunile care-au să vină vor fi grele pentru oameni şi aveţi să fiţi mai eficient fără Scutier.

– Dar nu era decât un băieţandru...

– Un suflet pur, pe care l-au trimis imediat în câmpiile pline de lumină. Aveţi să-l revedeţi, Wellan! Acum, eu zic să vă păstraţi forţele pentru luptele ce-au să vină!

– Ţineţi-mă în braţe toată noaptea, Fan, nu mă părăsiţi!

Îl simţi tremurând şi, cu răbdare, aşteptă să se calmeze. Apoi îl obligă să se-ntindă pe pat şi, plină de iubire, îl sărută cu dragoste mult timp.

– Sunt încântată că voi şi Kira aţi ajuns în sfârşit să vă vorbiţi! îl felicită regina, ghemuindu-se în braţele lui.

– Dacă n-aş fi făcut-o, aş fi stat şi acum agăţat de tavanul bibliotecii!

– Ştiţi foarte bine că nu v-aş fi lăsat aşa, glumi ea.

– Fiica voastră are puteri foarte mari, Fan, dar le foloseşte la întâmplare!

– Este încă prea tânără, Cavalere! Vă rog, aveţi răbdare cu ea! Kira n-are să vă decepţioneze!

Nemaiavând chef să continue conversaţia asta despre neastâmpărata copilă mov, Wellan caută buzele reginei sale şi-o sărută cu pasiune, cu toate că vinul băut la cină îi cam amorţise simţurile.

– Văd că mai purtaţi încă lănţişorul meu, şopti regina, ridicând frumoasa steluţă-nscrisă într-un cerc de aur.

– Adesea el este singura mea legătură cu voi, îi reproşă Cavalerul.

– Să ştiţi că nici un maestru magician puternic nu poate aduna suficientă energie să se materializeze adesea în lumea celor vii, dar, în ce mă priveşte, eu mereu mă gândesc la voi.

Wellan termină discuţia aşezând-o pe pat alături de el şi semănându-i cu sărutări fierbinţi pielea-ngheţată.

25

LOVITURĂ PARŞIVĂ

Fraţii de arme ai lui Wellan continuară să patruleze ţărmurile râurilor de pe Enkidiev, învăţându-i pe ţăranii pe care-i întâlneau cum să omoare dragonii cei tineri care s-ar fi aventurat până-n satul lor.

Bridgess, Chloe, Iason, Falcon, Buchanan şi Kevin traversară Regatele de Fal şi cel al Perlei de la graniţa cu Regatul de Smarald, să ajungă în cel de Argint, pe malul de răsărit al râului Mardall. Cât îi priveşte pe Bergeau, Dempsey, Kerns, Wanda, Nogait şi Wimme, ei urcară din nou de-a lungul râului Wawki. Nu întâlniră însă decât câţiva dragoni încă mai tineri decât primii, de care se descotorosiră cu uşurinţă.

Ajungând în Regatul de Argint, Chloe fu prima care simţi un soi de energie stranie şi îşi aminti imediat cuvintele lui Wellan. Un vrăjitor, asasinul unuia dintre Scutierii lor, se mişca în voie pe continent. Încetini mersul întregului grup şi-şi întinse simţurile invizibile cât putu mai departe împrejurul ei. O prezenţă malefică bântuia prin pădure, un spirit rece, întunecat, morbid. Descălecă şi dădu hăţurile lui Ariane. Ceilalţi Cavaleri şi Scutierii lor se uitară neliniştiţi la ea, căci simţeau şi ei spiritul crud al magului negru.

– Ţineţi-vă Scutierii lângă voi! ordonă Chloe.

Înaintă încet prïntre copaci, măturând aerul cu mâna, având palma ridicată şi căutând să localizeze duşmanul. Bridgess şi

Iason descălecară şi ei şi le spuseră Scutierilor să rămână grupaţi şi să meargă-n spatele lor. Căutau o fiinţă umanoidă, acoperită cu pene, cu cap de insectă, având puteri magice foarte mari. Wellan le spusese că această creatură putea să rupă puterea lor de atracţie şi să facă să eşueze toate facultăţile lor, dar că nu era invulnerabil putând fi rănit. Pentru a-l distruge trebuia să-l tai în două.

– Găsiţi-mi vrăjitorul ăsta şi eu iau asupra mea sarcina să-l împart în cuburi! exclamă Iason, voind să destindă un pic atmosfera.

– Iason, te rog, îi atrase atenţia Chloe, mijind un zâmbet, trebuie să mă concentrez.

Cei trei înaintară cu prudenţă printre arbuşti şi plantele stufoase care creşteau la rădăcina copacilor bătrâni de la graniţa dintre Regatul de Argint şi Regatul de Smarald. Cavalerii Falcon, Buchanan şi Kevin îi urmară, după ce strânseră Scutierii în mijloc şi urmărindu-i cu multă atenţie. După spusele lui Wellan, vrăjitorul putea să zboare, în care caz au să se servească şi ei la maximum de simţurile lor ca să nu fie surprinşi cum fuseseră camarazii lor în apropierea zidurilor Castelului de Argint.

După dezastruoasa întâlnire cu oamenii-Cavaleri, Asbeth fugise spre sud-est în grabă mare, căci pierduse mult sânge. Se ascunse în partea cea mai deasă a pădurii. În faţa lui terenul era plin de coline stâncoase, crăpate de cutremurele ce avuseseră loc la începutul timpurilor. Abia trăgându-şi picioarele, vrăjitorul se ascunse în fundul uneia dintre micile grote formate tot pe-atunci, să-şi poată îngriji rănile cauzate de Cavalerul Wellan.

Lama de metal nu-i atinsese organele interne, dar pielea era destul de adânc tăiată ca să-i producă dureri mari. Prea slăbit ca să se-ntoarcă la castelul stăpânului său, Asbeth hotărâse să-şi

întrerupă momentan căutările în scopul aflării moştenitoarei împăratului. Obligat să petreacă mai mult timp decât voise pe continentul oamenilor, el profită de asta să răzbune afrontul pe care luptătorii îmbrăcaţi în verde şi având puteri stranii i-l aduseseră, înainte ca el să pună mâna pe Narvath.

Stând culcat pe-o parte, pe piatra rece a peşterii, Asbeth simţi deodată apropierea unui grup de oameni. Încă din ajun vânători traversáu regulat pădurea, câinii lor neputând să-i simtă prezenţa. Rămase perfect nemişcat, gata să se facă din nou invizibil, dar neavând încă forţa să-şi regleze conturile cu pleava asta.

Pădurea fiind din ce în ce mai deasă, Chloe mergea între Iason şi Bridgess. În curând copacii împiedicară caii să înainteze, iar pământul le trimitea adesea semnale că urma cea malefică se intensifica. Chloe ştiu imediat că se apropiau de ţinta lor. Lângă ea, Bridgess nu reuşea să se destindă, căci, dacă Wellan nu reuşise să-l doboare pe servitorul acesta întunecat al împăratului, ea nu putea să-şi închipuie cum fraţii ei de arme şi ea au să reuşească. Simţurile ei fiind încordate să scruteze pădurea peste tot, în căutarea unei păsări-insectă, de mărimea unui om mijlociu ca statură, nu mai erau atente unde punea pasul. Fără nici un avertisment, ceva foarte tare o prinse brutal de coapsă. În acelaşi timp nişte pumnale mici i se implantară în carne. Bridgess scoase un strigăt de durere şi căzu printre ferigile şi iarba înaltă dimprejur. Cu sabia-n mână, Chloe şi Iason îi stătură imediat alături. Năucită, tânăra se ridică în coate, crezând că este victima perfidiei vrăjitorului. Văzu imediat capul triunghiular al unui dragon mic şi negru, cu colţii înfipţi în carnea ei. Iason împunse monstrul cu vârful sabiei ca să-i atragă atenţia, dar creatura refuză să dea drumul prăzii şi scoase nişte mârâituri surde.

– N-o să putem să-i tăiem beregata, fără să-i tăiem şi piciorul lui Bridgess! strigă Iason, ocolindu-l pe dragon de jur împrejur.

– În acest caz, trebuie să găsim un mijloc să-l desfacem de acolo, replică Chloe.

Ea îi dădu mai multe lovituri pe spate şi pe labe cu sabia, dar se feri de coada lui plină de spini.

– Chiar şi la vârsta asta, au nişte solzi tari ca oţelul, adăugă ea.

Întinsă la pământ, Bridgess nu îndrăznea să se mişte, de teamă ca animalul să nu-şi închidă cumva gura de tot şi să-i rupă piciorul. Curios lucru, percepţia vizuală i se micşora, iar durerea se atenua. Ea se uită la ochii aprinşi ai dragonului, convinsă ca are să moară în această pădure, departe de omul pe care-l iubea.

În timp ce Falcon şi Kevin îi supravegheau cu stricteţe pe Scutieri, ca vrăjitorul să nu profite de această diversiune şi să-i atace, Buchanan descălecă şi veni şi el în ajutorul colegilor lui.

– Am o idee! exclamă Iason, punându-şi din nou sabia-n teacă. Buchanan, stai în spatele lui Bridgess şi fii gata s-o tragi înapoi în momentul în care dragonul are s-o lase. Chloe are să-i taie capul.

Femeia Cavaler îşi trase sabia cu două mâini în timp ce Buchanan se aşeza în spatele lui Bridgess. Iason se concentră puternic şi un vânt violent culcă la pământ ferigile şi iarba, zgâlţâind copacii tineri, fără să-l deranjeze nicidecum pe dragon.

– Pregătiţi-vă! strigă Iason, întinzându-şi înainte ambele braţe.

Folosindu-se de marea lui putere de levitaţie, Iason îi ridică încet pe Bridgess şi pe dragon în aer. Nemaisimţindu-şi pământul sub picioare, animalul lăsă prada. Buchanan apucă bine umerii lui Bridgess şi-o trase-n spate.

Fără să piardă o secundă, Chloe lovi puternic cu lama subţire şi decapită dragonul. Iason lăsă braţele jos şi corpul monstrului căzu la pământ. Buchanan o duse pe sora lui de arme până acolo unde erau caii, în timp ce Chloe voia să se asigure că nici un alt pericol nu-i mai pândea grupul.

Stând tot întins pe podeaua umedă a grotei, Asbeth asistă la execuţia dragonului său fără să poată interveni. Simţindu-i pe oameni că se-ndepărtează de ascunzătoarea sa, el înţelese că atacul animalului distrăsese atenţia soldaţilor de la misiunea lor. Trebuia să-şi recupereze forţele cât mai repede posibil, ca la întoarcere să le poată da o lecţie. Îşi închise ochii şi o lumină mov puternică îl învălui ca pe-un cocon. Această însuşire o avea de la tatăl său, toate insectele fiind capabile să se vindece ele însele. Se lăsă în voia energiei binefăcătoare, ştiind foarte bine că, în starea asta, nimeni nu-l putea atinge, fără să fie ars cu cruzime.

Buchanan o duse pe Bridgess până la râu şi se-ntoarse lângă Scutieri ca să-i apere împreună cu Kevin. Falcon rupse pantalonii de pânză ai surorii sale de arme şi-i examină rana. Toţi Cavalerii posedau însuşiri de vindecător, dar unii erau mai pricepuţi decât alţii. Dintre toţi Santo era cel mai priceput, dar şi Falcon îi tratase de diferite răni pe care le căpătaseră în confruntarea cu oamenii-insectă.

Sub privirea atentă a lui Chloe şi a celorlalţi Cavaleri, Swan, Scutierul lui Bridgess, i se ghemui în spate şi-şi puse capul fierbinte pe genunchii ei. Falcon şterse uşor găurile făcute de dinţii animalului cu apa din plosca lui şi le acoperi cu palmele lui luminoase. Rănile se-nchiseră fără greutate, dar lumina vindecătoare nu-i aduse nici o uşurare tinerei femei, a cărei piele devenea din ce în ce mai îngheţată.

– Spuneți-i lui Wellan că am să-l aștept... șopti Bridgess, leșinând.

Chloe își trecu repede mâna pe deasupra corpului ei să se convingă că nu-și dădea sufletul. Descoperi cu stupoare că bătăile inimii ei deveneau tot mai rare.

– Animalul ăsta a otrăvit-o! strigă ea speriată.

– Totuși, când Kira a fost mușcată, n-am găsit otravă în sângele ei, ripostă Falcon.

– Probabil că cei mai mici dintre dragoni o au în dinții lor, sugeră Swan îndreptându-și privirea plină de lacrimi spre cei mari.

– În cazul ăsta, numai Magicianul de Cristal are să o poată ajuta, trase concluzia Iason. Trebuie s-o ducem de urgență la Castelul de Smarald, hotărî Chloe. În timp ce eu iau legătura cu Wellan, încercați să-i adunați pe Cavalerii cei tineri și pe Scutieri.

Iason se-ndreptă imediat spre copiii adunați unii lângă alții.

– Ei, există vreun voluntar care să taie în bucăți dragonul și să-l pregătească pentru masa de seară? se-ntoarse spre ei Iason, zâmbind cu toată fața.

Toți Scutierii se strâmbară, uitând pe moment de pericolul care-i păștea. Palizi și îngroziți, Buchanan și Kevin nu reacționară la gluma lui. Era prima dată când un Cavaler suporta o rană gravă de la începutul vânătorii monștrilor și asta-i speriase. Cu un aer încrezător, Falcon se duse spre copii.

– Renunțăm la misiunea asta? se interesă Kevin, stând în picioare lângă calul său.

– Doar dacă Wellan ne-o ordonă, îi răspunse el. Chloe are să-i ceară instrucțiuni. Dacă vă e foame sau sete, acum e momentul să le potoliți, căci am bănuiala că Marele Cavaler are să ne ordone să ne-ntoarcem direct acasă.

Dar nici unul dintre ei n-avea poftă de nimic, mai ales la gândul că ar trebui să mănânce dragon... Îngenuncheată încă lângă Bridgess, Chloe închise ochii şi se concentră să-l cheme pe Wellan.

26

AJUTAŢI-O PE BRIDGESS!

Marele Cavaler făcea cercetări în biblioteca palatului când auzi în minte vocea surorii sale de arme. Lăsă jos imediat cartea veche şi prăfuită pe care o consulta şi închise ochii. Chloe îi povesti ce se-ntâmplase în Regatul de Argint şi-i ceru sfatul. *V-aţi dus exact în locul în care Santo şi cu mine ne-am oprit, răspunse Wellan, temându-se pentru viaţa fostului său Scutier. N-o să mai descoperiţi dragoni.*

Dar vrăjitorul se ascunde-n pădurea asta, protestă Chloe.

Pe gânduri, Wellan încruntă din sprâncene. Otrăvită din cauza unui animal malefic, Bridgess trebuia tratată cât mai repede posibil de un maestru magician. Dar, pe de altă parte, fraţii lui de arme se aflau în apropierea ascunzătorii lui Asbeth, iar creatura asta rănită ar fi trebuit să fie uşor de învins, chiar şi pentru nişte Cavaleri mai tineri.

Continuă să-l urmăreşti pe vrăjitor împreună cu Falcon şi Iason, iar pe Buchanan şi Kevin trimite-i cu Bridgess la castel. Fiţi atenţi, Chloe! Wellan termină schimbul de cuvinte şi continuă să ţină ochii închişi, cu spatele rezemat de zid. Cavalerii se aflau acum la două zile distanţă şi el nu ştia cu ce viteză se răspândea otrava prin venele lui Bridgess. O rugă pe Theandras, zeiţa Regatului de Rubin, să vegheze asupra vieţii ei şi deschise imediat ochii.

– Maestre Abnar! strigă el.

Magicianul de Cristal apăru brusc lângă el şi Wellan sări în picioare.

– Bridgess a fost muşcată de un dragon, îi spuse marele Cavaler, cu inima strânsă. Vă implor, faceţi ceva...

– Luând în consideraţie ameninţarea care planează acum asupra Kirei, nu pot s-o las fără apărare la Castelul de Smarald sau s-o iau cu mine ca s-o tratez pe Bridgess.

– Dar fără ajutorul vostru Bridgess are să moară! protestă violent Wellan.

– Încetiniţi răspândirea otrăvii făcând-o să înghită asta şi aduceţi-o aici.

În mâna lui Abnar se materializă o sticluţă conţinând un lichid verzui, iar acesta din urmă îl sfătui pe Wellan să o facă pe sora lui de arme să bea tot conţinutul flaconului.

– Mergeţi şi vă-nşeuaţi calul, îi ordonă Nemuritorul. Într-o clipă sunt şi eu acolo.

Wellan plecă în fugă din bibliotecă. Se duse mai întâi în aripa Cavalerilor să-şi ia platoşa şi armele. Santo veni la uşa camerei lui, alături de Scutier.

– Am auzit discuţia ta cu Chloe, spuse el. Vrei să te-nsoţesc?

– Nu, răspunse acesta. Ai grijă de castel. Mi-e teamă să nu fie o altă diversiune a vrăjitorului ca să pună mâna pe Kira. Încredinţează-te că n-are să i se-ntâmple nimic!

– Poţi conta pe mine!

Santo şi Hettrick îl însoţiră pe Marele Cavaler la grajd şi-l priviră cum îşi înşeua grăbit calul. Wellan ieşi din clădire trăgând animalul după el şi apoi puse piciorul în scară. Magicianul de Cristal se materializă în faţa calului şi intonă nişte incantaţii într-o limbă melodioasă, rareori auzită de urechea unui om. Aşezat deja în şa, marele Cavaler n-avu timp să-l întrebe ce făcea. Un vârtej de lumină multicoloră i se ridică

împrejur, speriindu-i calul. Animalul se cabră nechezând de spaimă şi Wellan se agăţă de hăţurile lui.

Apoi, în acelaşi fel cum venise, lumina dispăru brusc şi Cavalerul se trezi pe malul râului Dilmun la vărsarea acestuia în fluviul Mardall. Îşi calmă calul şi se-ndreptă spre grupul de soldaţi care-l observau de departe. Când ajunse în sfârşit lângă ei, Buchanan tocmai voia s-o pună pe Bridgess în braţele lui Kevin, care încălecase deja, să o ducă până la castel. Toţi rămaseră cu ochii larg deschişi, văzând cum se apropie şeful lor.

– Dar cum ai putut ajunge aici în aşa de puţin timp?! exclamă neîncrezător Iason.

– Magicianul de Cristal m-a transportat printr-un mijloc magic, răspunse Wellan, sărind pe pământ. Cum îi merge?

Întinse braţele spre Buchanan care i-o dădu pe tânăra inconştientă, a cărei piele devenise tot atât de albă ca aceea a lui Fan. Wellan o puse pe Bridgess pe pământ şi cu dinţii scoase dopul flaconului. O ridică uşor de umeri şi-o făcu să înghită poţiunea verde până la ultima picătură.

Cu inima strânsă, el aşteptă să observe efecte benefice, dar Bridgess rămase tot nemişcată şi palidă ca moartea. Chloe se aşeză şi ea pe vine lângă Wellan şi-i puse mâna pe umăr.

– Pe tine te-a chemat atunci când şi-a pierdut cunoştinţa, îi spuse ea.

Wellan se uită trist la sora lui de arme. Nici un Cavaler nu-şi pierduse viaţa de la începutul înfruntărilor şi, în numai câteva zile, Cameron cunoscuse o moarte atroce, iar Bridgess plutea între viaţă şi moarte.

– Magicianul de Cristal are s-o salveze! afirmă el cu o voce sigură, ca şi cum ar fi vrut să se convingă şi pe el însuşi.

Urcă din nou pe cal şi Buchanan i-o ridică în braţe. Wellan o strânse la piept şi îndemnă calul la drum. Însoţit de Buchanan, Kevin şi Swan, o luă drept spre Castelul de Smarald şi nu se opri

decât o zi după aceea, când ajunse în marea curte a castelului. Pe drum nu poposise decât pentru a le permite cailor şi cavalerilor să bea apă. Morţi de oboseală, luptătorii şi caii lor răsuflau zgomotos, dar Wellan nu arăta nici un semn de slăbiciune.

Se lăsă să alunece pe pământ cu Bridgess în braţele sale şi se-ndreptă spre turnul lui Abnar, în timp ce rândaşii luară-n primire caii, iar Cavalerii îi împingeau pe Scutieri spre aripa lor pentru o odihnă binemeritată.

Kevin şi Buchanan, potrivindu-şi pasul cu al lui, Wellan urcă până la etajul al doilea din turnul Nemuritorului, cu Bridgess în braţele sale. Din fericire, copiii se duseseră deja să ia masa în marele hol al regelui, altfel sosirea grăbită a Cavalerilor ar fi semănat îngrijorare.

Marele Cavaler o puse pe Bridgess pe patul lui Abnar, ridică o privire rugătoare spre acesta, după care se retrase făcând loc magicianului. Inelul de cristal de la gâtul Nemuritorului se lumină în timp ce-şi trecea mâna pe deasupra corpului neînsufleţit al tinerei femei. Otrava se întinsese deja în tot organismul. O altă sticlă se materializă atunci în cealaltă mână a lui Abnar, şi din ea, magicianul vărsă câteva picături în gâtul lui Bridgess. Nici o reacţie.

– Mi-e teamă ca răul să nu se fi produs deja, deplânse el.

– Nu! protestă violent Marele Cavaler, cu ochii înecaţi în lacrimi. Sigur mai este încă ceva ce putem face!

Abnar păstră tăcerea. Îl cunoştea destul de bine pe Wellan să ştie că n-are să-i asculte nici unul din argumentele legate de voinţa zeilor. Marele Cavaler îngenunche lângă pat, luă mâna lui Bridgess şi o duse la buze s-o sărute. Neputând face nimic mai mult pentru ea, Nemuritorul se dematerializă.

– Am putea răscoli biblioteca să găsim un antidot, sugeră Kevin, la fel de trist ca şeful lui.

– Sau ne-am putea ruga în capelă, adăugă Buchanan.

Cu gâtul strâns de durere, Wellan se mulţumi să ridice încet capul. Cu toată oboseala lor, cei doi bărbaţi schimbară o privire complice şi plecară din turn. Ar fi făcut şi imposibilul să-şi salveze sora de arme.

Wellan rămase la căpătâiul lui Bridgess, fără să ştie cât timp ea are să reziste otrăvii. Odată cu căderea serii, servitorii veniră să aprindă torţele de pe zid şi să-i aducă mâncare şi apă. Marele Cavaler refuză însă mâncarea, dar se folosi de apă să-i împrospăteze fruntea din ce în ce mai fierbinte a lui Bridgess. În timpul serii veni şi Santo şi-şi trecu şi el mâna pe deasupra corpului lipsit de vlagă al tinerei femei, fiind uimit de întinderea răului.

– Kevin încă răsfoieşte cărţile despre otrăvuri, cu ajutorul lui Elund, declară el, ca să-şi încurajeze fratele de arme, chiar dacă vedea cu ochii lui că Bridgess se era pe moarte.

Wellan se uită la ea fără să poată spune un singur cuvânt.

– Şi Buchanan se roagă în capelă împreună cu Scutierii, urmă Santo. Eu nu ştiam că tu încercai sentimente atât de profunde pentru Bridgess.

– Nici eu, îngăimă Wellan. N-am putut să-mi dau seama decât în momentul morţii sale...

Lacrimi amare începură din nou să curgă din ochii lui umflaţi şi vindecătorul îi trimise o undă de linişte. Luă loc pe-o bancă, de partea cealaltă a patului, să vegheze muribunda împreună cu Wellan şi îi observă faţa liniştită şi albă ca zăpada. Destinele făurite de zei erau adesea atât de greu de-nţeles!

În cămaşă de noapte şi cu picioarele goale, Swan veni în turn către miezul nopţii şi-l găsi pe Wellan singur lângă maestra ei, ţinându-i mâna într-a lui. Cum ea o sonda adesea pe Bridgess, copila era la curent cu sentimentele acesteia faţă de Marele Cavaler şi înţelese, văzându-l aşa, că erau împărtăşite.

– Sire Wellan, aş putea sta cu voi lângă ea? întrebă Swan, abia rostind cuvintele.

– Dar bineînţeles, copilă, răspunse Wellan cu vocea răguşită.

Scutierul luă loc de partea cealaltă a patului şi-şi imită şeful apucând mâna cealaltă a lui Bridgess.

– E atât de nedrept, şopti ea. Nu urmăream un dragon, ci un vrăjitor...

Wellan nu ştia cum să liniştească fetiţa, care urma să-şi piardă maestra în timpul acelei nopţi, dar îi promise în gând lui Bridgess că are s-o ia pe Swan sub aripa lui protectoare când ea are să-şi întâlnească strămoşii în lumea de dincolo.

27

LUMINA CEA VIOLETĂ

Când se iviră zorii, iar la căpătâiul Cavalerului muribund, frânţi de oboseală, Wellan şi Swan adormiseră pe păturile puse pe jos chiar lângă pat, Kira se strecură neauzită în turnul Magicianului de Cristal. Simţind tristeţea ce se abătuse peste castel, nu închisese ochii toată noaptea. Bridgess fiind singurul Cavaler care-o tratase cu dragoste şi demnitate, care-o învăţase să se bată, care văzuse în ea un adevărat Scutier, Kira nu putea şi nu voia să nu-şi ia adio de la ea, înainte ca aceasta s-o întâlnească pe mama ei în lumea de dincolo.

Copila mov se apropie de pat în vârful picioarelor, ocolind-o pe Swan, ce stătea ghemuită pe pătura de pe jos. Era straniu, dar Bridgess nu părea suferindă. Faţa ei era netulburată şi foarte frumoasă la lumina ultimelor lumânări. Kira se aplecă şi o sărută pe obraz. Apoi, de curiozitate, dădu cuvertura la o parte de pe coapsă să examineze rănile făcute de dragonul cel mic.

Observă cicatricele numeroşilor dinţi care se înfipseseră în carnea femeii şi, fără să ştie de ce, întinse mâinile ei mici deasupra semnelor violacee. O lumină mov puternică scăpă deodată din degetele ei, făcând-o să scoată un strigăt de surpriză. Într-o secundă Wellan fu în picioare şi-şi dădu seama de straniul spectacol.

– Kira, ce faci aici? tună el, revenindu-şi.

– Nu-mi dau seama! exclamă copila, speriată. Nu mă mai pot mişca!

Swan se trezi şi ea şi făcu ochii mari în faţa fasciculelor de lumină mov, care-nvăluiau tot corpul Cavalerului rănit.

– Retrage-ţi imediat mâinile! îi ordonă Wellan.

– V-am spus că nu pot!

Wellan se duse în spatele Kirei, o prinse şi o trase în spate. Dar, mai grea ca o stâncă, fetiţa nu se mişcă nici c-un centimetru, iar Cavalerul simţi o furnicătură puternică pe piele. O forţă de origine magică, o forţă misterioasă o pironea pe copilă în loc. Marele Cavaler se folosi de simţurile lui invizibile şi încercă să-nţeleagă efectul pe care lumina mov îl avea asupra corpului neînsufleţit al lui Bridgess şi-al său, dar se lovi de-un vârtej ameţitor de culori şi de fluierături ascuţite. Slăbi strânsoarea şi se rugă cerului să-i apere sora de arme. Deodată Abnar apăru lângă el.

– Nu-i face nici un rău! afirmă Nemuritorul. Din contră!

– Dar nici măcar nu ştie ce face!

– Îşi ascultă instinctul, sire Wellan. Vă rog s-o lăsaţi să termine ce-a început!

Nu-i stătea în caracter Marelui Cavaler să-şi pună mâinile la piept şi să aştepte ca alţii să facă în locul lui ceea ce era de făcut. Luptător şi om de acţiune, el îşi rezolva problemele luând hotărâri şi aplicându-le. Dar, stând alături de el, Magicianul nu era deloc neliniştit văzând corpul lui Bridgess învăluit în această lumină stranie, de-aceeaşi culoare cu pielea prinţesei sholiene. Dimpotrivă, părea chiar fascinat!

Nu mai trecu mult timp şi lumina dispăru tot atât de repede cum apăruse. Bridgess trase o dată adânc aer în piept şi sări în sus, ca şi cum n-ar mai fi putut să facă aşa ceva de foarte mult timp. Wellan se grăbi spre ea şi-o luă în braţe. Aducându-şi aminte ultimele clipe înainte de a-şi pierde cunoştinţa, se agăţă

de gâtul lui şi începu să plângă. Wellan o strânse uşurat la piept şi-i mulţumi zeiţei Theandras pentru miracolul pe care-l înfăptuise.

În timp ce Nemuritorul încerca să afle dacă otrava mai circula încă în venele lui Bridgess, trecându-şi mâna pe deasupra corpului ei, Kira se uita la el uimită de vindecarea nemaipomenită pe care tocmai o realizase. Swan se uita la ea plină de recunoştinţă, dar copila n-o văzu. Şi în corpul ei se produsese ceva straniu. Simţi frisoane alergând de-a lungul braţelor, apoi în tot corpul şi simţi deodată în burtă un frig puternic. Speriată, se răsuci în direcţia scării de piatră pe care o coborî alergând, simţindu-şi inima în piept cum bate din ce în ce mai repede.

Traversă curtea alergând şi intră ca o furtună în palat, speriindu-i pe servitorii care-şi începeau la ora aceea lucrul. Se grăbi să ajungă-n camera ei. Picioarele îi tremurau violent, iar vederea i se-nceţoşa. Se-ndreptă spre pat, dar nu-l atinse. O umbră de-ntuneric îi căzu peste ochi şi se prăbuşi.

Abia o oră mai târziu, Armene o găsi culcată pe burtă pe jos, pe piatra rece, învelită într-un cocon de lumină violetă. Servitoarea scoase un strigăt de spaimă, lăsă să cadă hainele curate pe care le aducea şi se aruncă în genunchi alături de ea. Când vru s-o ia în braţe, simţi şi ea furnicături în degete. Neştiind ce să facă, Armene o şterse imediat spre turnul lui Elund să-l implore să-i vină-n ajutor. Era încă foarte devreme şi bătrânului magician nu-i plăcea să fie trezit la o oră ca asta, dar spaima de pe faţa servitoarei îl convinse că avea toate motivele.

O urmă deci până-n apartamentul regelui şi se alarmă văzând-o pe prinţesă leşinată şi înconjurată de lumină. N-o iubea deloc pe copila asta, căci semăna cu descrierea demonilor care locuiau în Regatul Umbrelor, făcută de pergamentele vechi, dar fiind protejata regelui şi un personaj important al profeţiei, îi tolera prezenţa la Castelul de Smarald.

– A vrut cumva să facă o vrajă? întrebă magicianul, zărind-o pe copila învăluită în lumină.

– Nu ştiu nimic, maestre Elund, răspunse Armene, împreunându-şi nervos mâinile. Aseară am pus-o în pat şi, când am venit dimineaţa, am găsit-o aşa.

Atunci Elund bănui că vrăjitorul asasin se va fi strecurat în palat fără ştirea lui. Cercetă rapid toate colţurile palatului, cu simţurile lui magice, dar din fericire nu detectă nici o prezenţă malefică.

– Puteţi s-o ajutaţi? îl imploră Armene.

– Nici măcar nu ştiu ce i s-a întâmplat! exclamă contrariat magicianul. Duceţi-o în pat, până mă duc eu să consult cărţile mele de magie! Sunt sigur că fenomenul este consecinţa unei alte experienţe negândite!

Elund îşi îndreptă mândru spatele şi ieşi din cameră cu o figură jignită. Armene ştia că lui nu-i plăcea prinţesa sholiană, dar ea nu ştia cui să se adreseze, căci pentru tot restul regatului Abnar nu era decât un ucenic care lucra sub tutela lui Elund, chiar dacă avea cunoştinţe mult superioare acestuia. Servitoarea rămase alături de Kira, întrebându-se cum s-o ducă-n pat, cu lumina asta care o învăluia puternic.

În turnul Magicianului de Cristal, Wellan slăbi strânsoarea în care o ţinuse până atunci pe Bridgess şi o lăsă să se aşeze. Sub privirea atentă a lui Wellan, a lui Swan şi a lui Abnar ea bău apă dintr-o cană. Spre marea surpriză a Nemuritorului, nici o picătură de otravă nu mai circula prin corpul ei şi febra îi scăzuse. Vindecarea asta bruscă te ducea cu gândul la un miracol, pe care Bridgess îl datora unei copile de nouă ani.

Wellan privi peste tot împrejurul lor, dar n-o văzu pe Kira nicăieri. Fiindu-i teamă să nu fie certată după intervenţia asta curioasă, probabil că fugise.

– Mi-e atât de foame, c-aş putea mânca până şi-un dragon! glumi atunci Bridgess să mai liniştească anturajul.

Swan izbucni în râs şi Wellan se mulţumi să zâmbească uşurat. Sora sa de arme îşi regăsise simţul umorului, deci era în afara oricărui pericol.

Cu îngăduinţa Nemuritorului, Bridgess puse piciorul jos şi Wellan o ajută să se ridice. Adio ameţeli, doar o uşoară durere de cap cauzată de foame. Făcu singură câţiva paşi, apoi expresia feţei sale trecu de la încântare la disperare.

– Fără-ndoială că e prea devreme să te ridici din pat, îi reproşă politicos Wellan.

– Nu, e Kira... şopti ea, întorcându-se spre fratele ei de arme. E în pericol...

Înainte să-i poată spune lui Wellan ce-o ameninţa sau să poată să sondeze el însuşi castelul, Bridgess ieşea pe uşă împreună cu Scutierul ei. Marele cavaler nu avu de ales şi le urmă. Dar Abnar se folosi de un drum mai rapid. Dispăru şi se materializă din nou în apartamentul regal, în spatele lui Armene, încă îngenuncheată lângă corpul înconjurat de lumină al copilei.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, apropiindu-se.

– Nu ştiu nimic! plânse, neputincioasă, servitoarea.

Se aplecă asupra Kirei, dar razele de lumină arzătoare îl atacară imediat pişcându-i mâinile. Simţurile lui îi spuseră că era vorba de aceeaşi lumină vindecătoare ca în cazul lui Bridgess. Atunci de ce-l împiedică să-i vină-n ajutor? Şi de ce Wellan a putut să atingă copila fără să fie şi el pişcat?

Cavalerii de Smarald se înconjurau ei înşişi cu lumină după o intervenţie vindecătoare, dar de culoare albă, care avea misiunea să le refacă forţele şi care nu era agresivă ca lumina asta violetă.

– Voiam s-o pun în pat, spuse tristă servitoarea, dar nu pot s-o ating! Spuneţi-mi măcar că nu este pe cale să moară!

– Nu, Armene, cred că este mai degrabă contrariul! Îşi reface forţele consumate!

– Dar nu era bolnavă!

Nemuritorul înţelese ce se petrecuse. Contribuind la vindecarea lui Bridgess, Kira transferase otrava în propriul corp şi-şi folosea acum puterile vindecătoare să scape de ea. Era vorba desigur de o însuşire moştenită de la tatăl ei insectă, căci oamenii nu o aveau.

Wellan, Bridgess şi Swan năvăliră în cameră şi văzură curiosul cocon luminos. Temându-se ca vrăjitorul să nu-i fi făcut vreo vrajă copilei, Marele Cavaler scrută încăperea cu simţurile lui ascuţite.

– Nu este el, îl asigură Abnar, citindu-i gândurile. Produce ea însăşi această lumină menită propriei vindecări, la fel cum a procedat şi cu Bridgess.

– Dar de ce e pe podea? se întrebă Wellan.

– Cred că pur şi simplu nu a avut timp să ajungă în pat.

– Dar nu o putem lăsa aici, protestă Bridgess.

– N-avem voie nici s-o atingem! îi preveni Abnar.

– Ce se va-ntâmpla dacă am s-o iau în braţe şi-am s-o pun în pat? insistă Wellan.

– Braţele vă vor fi probabil arse de acest cocon de lumină care o protejează. Pentru moment, cel mai bine este să rămânem lângă ea să ne asigurăm că manifestarea asta de putere n-are să-l atragă pe vrăjitor în Regatul de Smarald.

– Oare ştia că risca să fie astfel reperată în timp ce-mi salva viaţa? întrebă Bridgess, care pentru nimic în lume nu voia să fie răspunzătoare de pierderea copilei.

– Glumeşti! o fulgeră Wellan. Nu ştie niciodată ce face! E-o adevărată urgie ambulantă!

Tânăra puse blând mâna pe braţul Marelui Cavaler să-i atragă atenţia să nu se arate nedrept faţă de cea care o scăpase de la moarte şi Wellan îşi înghiţi comentariile.

Armene le aduse fotolii confortabile şi ei se aşezară în ele să supravegheze copila. Bridgess îşi stăpâni foamea şi ignoră durerea care-i strângea capul ca într-o menghină. Faţă de copila asta mov ea avea acum o datorie enormă.

După o oră, lumina începu, în sfârşit, să slăbească şi Armene se apropie de capul protejatei sale. Kira îşi veni în fire treptat şi se ridică pe coate, uitându-se confuz la servitoare. Când coconul de lumină dispăru complet, Armene o trase la ea în braţe şi-o strânse cu drag.

– Dar ce s-a întâmplat, Mene? se sperie fetiţa.

– Ţi-ai folosit prima dată puterile de vindecător, răspunse Abnar în locul ei.

Kira se-ntoarse brusc pe genunchii lui Armene şi-i observă pe Wellan, Bridgess, Swan şi pe Magicianul de Cristal, aşezaţi la câţiva paşi de ea şi uitându-se curioşi la ea. Încercă imediat să-şi aducă aminte ultimele momente dinaintea intrării ei în cameră. Simţindu-i confuzia, Bridgess înaintă spre ea pentru a-i împrospăta memoria.

– Eram pe punctul să nu mai fiu printre cei vii şi tu m-ai salvat viaţa folosind lumina ta violetă, spuse tânăra, cu un zâmbet de recunoştinţă.

– Nu sunt prea sigură că s-a întâmplat aşa ceva, maestră... protestă ea.

Kira îşi aminti de furia lui Wellan când o auzise prima dată în marele hol al regelui spunându-i astfel lui Bridgess şi, plină de căinţă, lăsă ochii în jos, dar, spre marea sa surpriză, Cavalerul nu avu nici o reacţie. Ea îl sondă rapid, cu toată interdicţia de care vorbea codul, şi nu percepu în inima lui nici o emoţie negativă.

– Am urcat în turn să vă spun adio, iar mâinile mele s-au ridicat singure deasupra rănilor voastre. Şi lumina a izbucnit singură imediat după aceea, vă jur.

– Şi ea m-a vindecat, Kira. Am să-ţi fiu întotdeauna recunoscătoare.

– Chiar dacă am făcut-o fără să gândesc? întrebă copila, trăgând neliniştită cu ochiul în partea lui Wellan.

Dar Marele Cavaler continua s-o observe fără să facă nici cel mai mic comentariu. „Bizar", îi trecu prin gând fetiţei.

– Este vorba de-un reflex de vindecător, interveni Abnar.

– Dar nu vreau să fiu vindecător, gemu Kira. Vreau să devin Cavaler.

Bridgess o sărută pe Kira pe frunte, tot aşa cum făceau Cavalerii cu Scutierii lor atunci când erau mulţumiţi de ei şi copila se ghemui în braţele lui Armene.

– Nu uita promisiunea pe care ţi-am făcut-o! zise Bridgess. Acum odihneşte-te! Am să revin mai târziu!

Kira ridică uşor capul continuând să-l supravegheze pe Wellan cu coada ochiului, dar acesta rămase impasibil. Armene o ridică în braţe şi o duse în patul ei. Cât despre ea, Bridgess îşi revenise şi-l anunţă pe fratele său Cavalerul că are să se ducă la bucătărie să-nghită tot ce se afla în cămară, după care, însoţită de Swan, ieşi din cameră.

Wellan rămase în continuare nemişcat. Dorind să stea de vorbă singur cu Magicianul de Cristal, o lăsă să plece împreună cu Scutierul ei, chiar dacă avea încă îndoieli asupra vindecării ei depline. Îl urmă mai degrabă pe Abnar pe hol.

– N-am văzut niciodată o vindecare mai rapidă, declară perplex Cavalerul.

– Copila asta este fiica unei maestre magiciene, iar tatăl ei este fără îndoială vrăjitor. Mi-e teamă că are să continue să ne uimească, sire. A vindecat-o pe sora voastră de arme transferând

otrava în propriul corp, apoi s-a servit de puterile ei să se vindece singură. Este un proces într-adevăr uimitor. În general, când salvează un bolnav, vindecătorii nu fac decât să le transmită forţa lor vitală pacientului. Ei nu-şi transferă şi boala.

– Atunci este probabil că vrăjitorul are aceleaşi puteri ca fetiţa şi are să-şi vindece rănile, înţelese Wellan. Prietenii mei n-au să-nfrunte în pădure o creatură fără apărare.

– Mi-e teamă că nu şi vă sfătuiesc să mergeţi să-i întâlniţi cât se poate de repede.

Wellan aprobă cu o ridicare a capului şi se-ndreptă spre marea scară de piatră a castelului.

Se duse mai întâi în aripa Cavalerilor să facă o baie, înainte s-o ia spre Regatul de Argint unde pe Chloe, Iason şi Falcon îi păştea un mare pericol.

28

WELLAN ŞI BRIDÇESS

Alunecând în apa caldă, Wellan se concentră. *Chloe, unde aţi ajuns?* întrebă el. *Cercetăm pădurea centimetru cu centimetru*, răspunse ea. *Îi simţim urma pe pământ, dar nu ştim unde s-a oprit.*

Creatura asta are însuşirea de a-şi vindeca singură rănile. Dacă l-aţi reperat pe vrăjitor, spuneţi-mi! În următoarele ore am să plec la drum şi, în curând, am să fiu împreună cu voi. Cloe acceptă, preferând să-nfrunte vrăjitorul în prezenţa şefului ei cel mare.

Wellan deschise ochii crezând că ar putea avea încredere în femeia Cavaler. Era o luptătoare prudentă, care nu sărea niciodată prima la un adversar mai puternic decât ea. Ar fi vrut mai degrabă să-i întindă o piedică lui Asbeth sau să-l facă să comită o greşeală. Cât despre Falcon, reţinerea, pe care-acesta o avea în faţa creaturilor malefice, îl împiedica să comită o mişcare greşită, dacă voia să ajungă faţă-n faţă cu vrăjitorul. Dar reacţia lui Iason îl neliniştea cel mai mult. Adesea, tânărul Cavaler temerar nu-şi dădea seama de gravitatea unui pericol decât atunci când era implicat deja până la gât. Fiinţa asta acoperită cu pene n-are să-l impresioneze pe Iason câtuşi de puţin, iar el chiar are să-ncerce să-l răpună tot aşa cum îi omora pe soldaţii Împăratului Negru.

Dar, contrar felului de-a lupta al oamenilor-insectă, vrăjitorul stăpânea şi mijloace magice care ar fi putut să le provoace multe pierderi.

Adâncit în gânduri, Wellan nu simţi prezenţa lui Bridgess decât atunci când aceasta intră în apă şi înotă spre el.

– Totuşi, ştii ce spune regulamentul, îi reproşă Wellan. Femeile şi bărbaţii nu pot veni aici în acelaşi timp.

Preferând să nu ţină seama de avertisment, i se ascunse la piept şi-i înconjură pieptul cu braţele, culcându-şi capul pe umărul lui. Wellan doar oftă, dar nu o alungă. După câte suferise, merita şi-un pic de-ncurajare!

– Vreau doar să-ţi mulţumesc! îi şopti ea la ureche.

– Nu eu te-am scăpat de otravă, ci Kira!

– Buchanan mi-a spus că în cazul în care nu veneai să mă cauţi, n-aş fi supravieţuit.

– N-am făcut decât să-mi ascult inima, ştii bine.

– Inima de frate de arme sau cea de bărbat?

Întrebarea era totuşi supărătoare pentru un Cavaler căruia nu-i plăcea să i se cunoască emoţiile. Înaintea teribilei tragedii, el ignorase profunzimea sentimentelor sale pentru această femeie tânără. Dar acum...

În calitate de camaradă, el îi aprecia mult atât sprijinul, cât şi ingeniozitatea strategiilor ei militare. În calitate de femeie, îi oferea cam prea multă dragoste şi-ncurajare. Într-un cuvânt, o cam răsfăţa! Inima lui, însă, îi aparţinea reginei Fan de Shola, chiar şi dacă aceasta trăia într-un univers paralel!

– Amândouă, răspunse el în cele din urmă, să nu-i dea ocazia să-l antreneze într-o discuţie periculoasă.

– Ce diplomaţie! îl ironiză ea. Ai fi fost un suveran bun!

Urcă braţele în jurul gâtului acelui bărbat pe care-l admira mai mult decât orice pe lume şi preţ de-un moment îl fixă,

ghicindu-i emoţiile. Îi fusese tare frică să nu cumva s-o piardă. Putea să simtă asta în toate fibrele corpului său, dar acum, când o ştia în afară de pericol, ce se-ntâmplase oare-n inima lui atât de bine păzită?

– Ştiu că mă iubeşti şi nu la fel ca pe fraţii de arme, mai spuse ea.

– Da, te iubesc, Bridgess... doar că inima mea nu este liberă.

– Din cauza reginei...

O mare tristeţe îi cuprinse deodată toată fiinţa. „Cum aş putea să-l fac să priceapă că este victima unor farmece?“ se-ntrebă ea.

– Alegerea ta este cât se poate de simplă, zise ea, cu aerul ei de luptător, care-i plăcea lui atâta. Sau ai să-ţi petreci restul zilelor aşteptând ca ea să binevoiască să vină să te-ntâlnească în pat sau ai să profiţi de dragostea unei femei vii, care-ar putea să te satisfacă în fiecare noapte, până la adânci bătrâneţi.

El păstră tăcerea.

– Eu te iubesc fără condiţii, continuă Bridgess, adăugând supliciului şi vorbele.

Îşi apropie buzele de ale lui şi-l îmbrăţişă, fără ca el să-ncerce să se eschiveze. Nu voia să profite de confuzia în care se afla el, ci doar să-i arate că spunea adevărul. Când mâinile ei îi alunecară pe piele, el rezistă.

– Nu! se-mpotrivi el.

Încercă să-l mai sărute încă o dată, dar el îşi întoarse capul. „Atâta timp cât Regina din Shola va fi acolo, n-am să pot să câştig niciodată inima lui“, înţelese ea, uitându-se la el cu o privire mai mult decât nefericită.

– Bridgess, îmi pare rău... se întristă şi Wellan, dându-şi seama c-o îndurerase.

– Ştiu bine că n-am nici o şansă în faţa fantomei tale!

– Nu-i din cauza lui Fan. Mintea mea e preocupată de soarta camarazilor noştri care, în acest moment, urmăresc vrăjitorul. Mi-e teamă pentru vieţile lor!

Bridgess se surprinse sondându-i gândurile, ceea ce nu făcuse decât foarte rar de când îl cunoscuse. Spunea adevărul. Pădurile Regatului de Argint şi soarta fraţilor lor de arme îi ocupau incontestabil gândurile, dar pe fundal plutea imaginea magicienei.

– Plec să-i ajut, declară el.

– Ne iei cu tine?

– Prefer ca tu să rămâi aici cu Santo, Kevin şi Búchanan în cazul în care vrăjitorul ar reuşi să ne scape. Aminteşte-ţi că o caută pe Kira. Trebuie să vă pregătiţi să vă apăraţi dacă noi avem să eşuăm.

– Dar mi-am revenit, Wellan! protestă violent femeia. Sunt în stare să mă lupt perfect alături de tine!

– Nu mă-ndoiesc o secundă, dar am nevoie să ţii lucrurile sub control la castel.

Îşi încrucişă mâinile la piept şi-i întoarse brusc spatele, iar Wellan îşi reprimă un zâmbet fugar. „Caracterul ei puternic este cel care-mi place atât de mult!“, se gândi el. Chiar copil fiind, ea îl făcuse mereu să afle punctul ei de vedere, în special atunci când al ei era altul.

– Cineva trebuie să consulte stelele, să-mi poată spune ce ne-aşteaptă, urmă el.

– Încerci să scapi de mine, mormăi ea.

– Ştii foarte bine că e fals. Nu fi copil!

– Kevin are mai mult talent ca mine să aprecieze semnele cerului, declară ea depărtându-se de el. Şi de obicei misiunile

importante le încredinţezi lui Santo. Vrei să mă laşi la castel doar fiindcă mă crezi în continuare suferindă.

Wellan înotă până la ea, îşi trecu mâinile împrejurul taliei ei şi-o trase cu spatele la pieptul lui. „Acum vrea să mă-mbuneze"! se ofuscă femeia. Se zbătu să-i scape, dar el o strânse mai tare.

– N-am învăţat toată viaţa să mă bat, ca acum să-mi pierd timpul cu cititu-n stele, se revoltă ea.

– Îmi semeni prea mult, se distră Wellan, mângâind cu dragoste obrazul şi părul ei blond.

– Atunci înţelegi, în sfârşit, de ce nu pot eu să stau aici, în timp ce tu te umpli de glorie?

– Sau am să fiu ciopârţit de acest vrăjitor, despre care nu ştim aproape nimic. Este adevărat că-mi fac griji în privinţa stării tale de sănătate, dar hotărârea am luat-o pentru că am încredere în tine şi-ţi cer să rămâi aici s-o protejezi pe Kira.

Voi să i se desprindă din braţe, dar el n-o lăsă.

– În castel există pasaje secrete, urmă el. Ar fi o idee bună ca tu să te obişnuieşti cu diferitele ascunzători pe care le oferă şi s-o înveţi pe copilă să se ascundă acolo.

De obicei, când Wellan dădea un ordin, nu se aştepta nici la refuz, nici la negocieri din partea celorlalţi Cavaleri. Femeia asta tânără şi frumoasă era singura dintre camarazi căreia îi acorda această favoare.

– De acord, câştigi! acceptă ea în cele din urmă, fără să-şi ascundă dezamăgirea.

– Ştiam că pot conta pe tine!

O întoarse cu faţa şi o sărută pe buze. Preţ de-o clipă, fantoma frumoasei regine se volatiliză din gândurile lui Wellan şi ei schimbară săruturi pline de dragoste. Lăsându-se în voia braţelor lui, Bridgess înţelese că cea mai mare luptă pe

care are să trebuiască s-o ducă ea n-are să fie cea împotriva oamenilor-insectă, ci lupta împotriva lui Fan de Shola, ca să-i fure inima Marelui Cavaler.

29

ELEMENTALUL DE FOC

În acelaşi timp, lungită pe patul ei, Kira îşi privea palmele, gândindu-se la lumina pe care ea reuşise s-o materializeze. Simţi o stare de bine, ca atunci când Mene o legăna, înainte s-o aşeze-n pat. Un sentiment de dragoste îi străbătu întreaga fiinţă şi ea se-ntrebă dacă acesta nu provenea cumva de la defuncta sa mamă. Fiind maestră magiciană, ea precis avea puterea necesară acestui gen de manifestări invizibile.

Înainte să poată gândi mai departe, Elund năvăli în camera ei. Îmbrăcat într-o tunică amplă, roşie, acoperită de-o capă albastră, el îi amintea de papagalii aceia mari, pe care ţăranii îi vindeau uneori în piaţa organizată în curtea castelului. Aducea cu el o carte enormă legată în piele şi păru mai degrabă uimit că nu o găseşte leşinată pe podea.

Încruntând din sprâncenele lui groase şi cărunte, se apropie cu prudenţă de pat, ca şi cum copila era un şarpe pe care el ar fi vrut să-l ducă înapoi în cuşcă.

– Cine te-a eliberat din transă? se tulbură el.

– Nimeni! răspunse Kira, ridicând mândră capul. Lumina a dispărut de la sine!

Aerul neîncrezător al magicianului o făcu pe copilă să-nţeleagă că el nu credea un singur cuvânt ieşit din gura ei.

– Ce fel de vrajă ai făcut să te pui într-o poziţie atât de supărătoare?

– Nici una! exclamă copila mov, jignită. În noaptea asta am vindecat un Cavaler!

– Pe podeaua apartamentului tău, înconjurată de-o lumină stranie? o ironiză Elund. Asta mi se pare foarte puţin probabil, domnişoară. Cred, mai degrabă, că, de data asta, ai plătit pentru curajul tău. Dacă mărturiseşti adevărul, n-am să te spun regelui!

– Acesta este purul adevăr, dar voi nu vreţi să mă ascultaţi! se supără Kira.

– Fără un motiv anume, nimeni nu poate să se-nconjoare astfel cu lumină.

– Am eliberat-o pe Bridgess de otrava pe care i-o inoculaseră dinţii dragonului, iar lumina violetă mi-a redat forţele. Nu este deloc compliçat să înţelegi, dar voi nu cunoaşteţi nimic din adevărata magie.

– Ai grijă ce vorbeşti, copilă impertinentă! o ameninţă Elund, îndreptându-şi spatele.

– Amândoi părinţii mei au fost magi foarte importanţi. Din acest motiv, eu am să fiu şi mai puternică decât maestrul Abnar sau decât voi.

Atins unde-l durea mai tare, Elund îşi înăbuşi o înjurătură, în timp ce faţa lui trecea de la roz la roşu aprins. Are să se plângă lui Smarald Întâiul de atitudinea arogantă a copilei ăsteia.

– Nu mă credeţi? îl sfidă fetiţa, ridicând mâna mov cu patru degete. Aruncaţi doar o privire în bătrâna voastră carte de magie.

Magicianul întinse mâinile odată cu cartea cea mare şi descoperi că exact din centrul legăturii ei din piele îl observa cu interes un ochi verde. Imediat lăsă cartea să cadă pe podea şi pronunţă nişte incantaţii într-o limbă necunoscută, măturând

aerul cu braţele pe deasupra capului. Însă ochiul continuă să-l fixeze, mulţumindu-se doar să clipească.

– Vedeţi că deja sunt mai puternică decât voi? se lăudă copila.

– Asta nu-i magie! E vrăjitorie! protestă el.

– Pot crea acest fel de iluzie de câte ori vreau, după bunul meu plac. Şi voi?

– Dintotdeauna am ştiut că nu eşti decât un demon! Regele are s-audă despre impertinenţa ta, Kira din Shola!

Elund scoase un strigăt de mânie, dar nu făcu nici un gest care ar fi putut-o provoca pe copilă. Se-ntoarse cu spatele şi ieşi din apartament, făcând să-i fluture în jur toate robele de pasăre exotică. „Data viitoare când va vrea să mă insulte are să bage mai întâi de seamă", se gândi Kira, tare mândră de ea.

În patru labe, în pat, ea aruncă o privire cărţii care zăcea pe podea. Făcu să dispară unicul ochi verde şi ridică cu greutate vechea lucrare. Incapabilă să o pună pe pat doar cu puterea braţelor, agită mâinile şi se ridică ea însăşi, ca apoi să cadă din nou pe pături ridicând un nor de praf. Se aşeză apoi, tot pe pat, cu picioarele-ncrucişate.

– *Cartea magilor din Regatul de Smarald...* citi ea cu voce tare de pe coperta uzată.

„Oare ce voia să facă cu cartea asta?" gândi copila. Întoarse apoi paginile învechite, descoperind tot felul de incantaţii şi de farmece despre care maestrul Abnar nu-i vorbise niciodată. Această lucrare vorbea despre toate subiectele posibile: de la poţiunea care uşurează durerea de dinţi până la prepararea unui unguent pentru prevenirea infecţiilor de la baza aripilor de zână. Răsfoi cartea până la ultimul capitol, fără să găsească formula ce putea elibera prinţesele de-o stranie lumină mov care le-ar putea înconjura. De ce anume a ales Elund cartea asta de magie? Urmându-şi explorarea, descoperi o parte cât se poate de

stranie, aflată chiar la finalul cărții, acolo unde paginile păreau să fie lipite două câte două. Pe suprafața lor exterioară nu apărea nimic, dar, apropiind lumina unei lumânări, Kira observă înăuntru tot felul de desene caraghioase.

Se folosi deci de-un pumnal mic, care-i servea drept coupe-papier, al cărui vârf îl strecură între două cute ale pergamentului. Cartea scoase atunci un strigăt înspăimântător de durere. Kira sări ca arsă și se dădu înapoi pe cuvertură. Din tăietură începu să curgă sânge și fetița auzi parcă și niște suspine. Dar cărțile de magie nu pot prinde viață astfel!

– Îmi pare sincer rău, se necăji ea. Nu voiam să vă fac nici un rău!

O scriitură veche apăru imediat pe pagina goală și copila întinse prudent gâtul s-o citească. Văzuse deja acele simboluri în cărțile vechi ale bibliotecii și-și aminti că ele se aflau în partea interzisă.

Cu multă răbdare, pronunță încet fiecare silabă a cuvintelor folosite de primii locuitori ai continentului Enkidiev, iar cartea începu să vibreze ca și cum ar fi vrut să explodeze. Kira se depărtă și mai mult pe pat, întrebându-se dacă fenomenul acesta curios se petrecea din cauza ei. În curând, deasupra cărții începură să scapere scântei. O creatură bizară ieși la lumină, strecurându-se dintre paginile îngălbenite ale cărții, ca și cum s-ar fi trezit după un somn lung. Mare cât un pui de găină, pielea ei portocalie semăna cu scoarța unui copac bătrân. Două coarne strălucitoare apărură pe craniul ei rotund și neted ca acela al unui bebeluș, iar în mijlocul feței, doi ochi galbeni fără pupile căutau să se orienteze.

În turnul lui, printre copiii cărora le explica istoria Cavalerilor de Smarald, Abnar resimți imediat prezența în palat a

creaturii malefice şi crezu că este vorba de o altă încercare a Împăratului Negru de a-şi recupera fiica. Păstrându-şi sângele rece, el îi anunţă pe elevi că are să lipsească preţ de câteva minute şi le ceru să continue să citească literele strălucitoare de pe tabla aflată în mijlocul încăperii, dar cei mai sensibili dintre elevi simţiseră şi ei prezenţa acelei energii întunecate.

– Maestre Abnar, suntem în pericol? întrebă Maiven, o zână tânără de şase ani.

– Nu, dacă staţi cuminţi aici, îi asigură Magicianul de Cristal. Acest turn este apărat de magia Nemuritorilor şi nici un vrăjitor nu poate pune piciorul aici. Ca să fiţi şi mai în siguranţă, am să pun pe-un Cavaler să vă ajute să continuaţi exerciţiul, în timp ce eu am să văd ce se petrece.

Copiii se strânseră unul lângă altul întrebându-se ce-ar fi putut ameninţa palatul. Abnar îi învălui într-o undă de linişte şi ieşi din turn cerând, prin telepatie, ajutorul Cavalerilor. Pe scară se dematerializă. Urmându-şi instinctul de Nemuritor, localiză strania energie în apartamentul regelui şi reapăru în somptuosul coridor străjuit de ferestre largi. Şi ceilalţi Cavaleri simţiră imediat răul, iar Santo, Bridgess, Buchanan şi Kevin sosiră alergând în faţa lui, urmaţi de toţi Scutierii lor.

– Ce se-ntâmplă, maestre? se nelinişti Santo.

– Avem un musafir nedorit.

Bridgess se scutură de scârbă, gândindu-se că Wellan, în ultimă instanţă, avusese dreptate.

Vrăjitorul profita de absenţa lui s-o ia pe fetiţă!

– Doi dintre voi să meargă la elevii mei să-i protejeze, iar ceilalţi doi să mă urmeze.

Imitându-şi Marele Cavaler, Bridgess făcu imediat semn lui Buchanan şi Kevin s-o ia în direcţia turnului Magicianului de

Cristal. Aceştia o ascultară fără să discute în timp ce Santo şi ea i se alăturară lui Abnar.

Întrebându-se cam ce-ar putea fi, în camera ei, Kira observa cu ochi mari şi speriaţi creatura portocalie. De-o parte şi de alta a pieptului avea două braţe, dar picioare nu avea. Oare cum se deplasa? Chiar atunci se răsuci brusc, având încă partea de jos a corpului prinsă între paginile cărţii şi-şi fixă ochii galbeni asupra copilei.

– Întoarce şi celelalte pagini şi termină incantaţia să pot ieşi în sfârşit din cartea asta blestemată! îi ordonă ea cu o voce dogită, răguşită.

Ridică apoi braţele mici şi pielea ei se-aprinse brusc, făcând-o pe Kira să se retragă până se lovi cu spatele de perete.

– Nu, nu-i o idee bună, bolborosi ea, gândindu-se numai la pedeapsa teribilă care-o aştepta în cazul în care creatura asta ar fi dat foc palatului.

În timp ce ea căuta cu disperare un mijloc să neutralizeze pacostea asta, Abnar, Cavalerii Santo şi Bridgess, însoţiţi de Scutierii lor Hettrick şi Swan năvăliră în cameră şi se aşezară imediat împrejurul patului. Oribila creatură începu să-njure de zor, mai ales când îl văzu pe Nemuritor printre oameni şi se zbătu din toate puterile să se elibereze din cartea de magie.

Luptătorii îşi traseră spadele, dar, cu un gest sec din mână, Magicianul de Cristal le ordonă să nu intervină. Inelul de cristal de la gâtul lui emitea o lumină albă orbitoare şi el pronunţă nişte incantaţii într-o limbă pe care Cavalerii nu o cunoşteau. De îndată, creatura portocalie dispăru într-o nouă explozie de fum, strigând cuvinte stranii. Kira ridică la magicianul, care se uita la ea descurajat, o privire vrednică de milă.

– Să fi fost acesta un demon? întrebă Bridgess, punându-şi sabia la loc.

– Nu, era un elemental, un spirit al focului, răspunse Abnar, cu un suspin.

– Un alt cadou al inamicului? se informă Santo.

– Nu, îl informă Nemuritorul, continuând s-o fixeze pe Kira.

Toţi ochii se-ntoarseră spre copila mov care-nţelese că ea era singura vinovată de eliberarea acestei creaturi în lumea lor. Abnar închise cartea cea groasă şi se aşeză pe pat, aşteptând ca ea să vrea să se explice.

– Nu e vina mea, mormăi ea, plecându-şi capul. Elund a lăsat cartea asta în camera mea. Eu am vrut doar să aflu ce era între cele două pagini lipite una de alta.

– Elund? se miră Bridgess. Ţi-a făcut-o cadou?

– Nu tocmai... mărturisi Kira.

– Ce s-a întâmplat cu exactitate? întrebă Abnar, căruia îi era greu să creadă că bătrânul Magician de Smarald putuse să fie amestecat în afacerea asta.

– A venit aici cu cartea lui groasă şi, când a văzut că nu mai sunt învăluită-n lumină, s-a mâniat... iar eu am replicat...

Copila se opri recunoscându-şi greşeala şi începu să se smiorcăie. Considerând că acest episod tulburător rezultase din cauza unei stângăcii a ei, şi nu dintr-un gest dinainte calculat, Bridgess se aşeză lângă copilă, o trase-n braţele ei şi o strânse cu dragoste.

– Sunt sigură că nimic din toate astea nu a fost greşeala ta. Spune-ne ce i-ai făcut maestrului Elund, o calmă Cavalerul, mângâind-o pe spate.

– Am făcut doar să apară un ochi pe coperta cărţii. Lui Elund i-a fost frică de el şi a azvârlit cartea pe jos... plânse Kira. A spus că sunt un demon şi că fac vrăjitorie... Şi-a plecat...

– Lăsând aici cartea asta periculoasă, se tulbură Abnar.

– Am vrut să văd doar ce era-năuntru, maestre...

Nemuritorul adună cartea de pe jos şi ieşi din cameră fără să spună o vorbă. Santo îl urmări cu privirea, apoi o întrebă pe sora lui de arme dacă avea nevoie de el să liniştească fetiţa. Bridgess îi făcu semn că nu şi el plecă din cameră însoţit de Hettrick, să meargă să-i ajute pe Kevin şi pe Buchanan în turnul lui Abnar.

Swan se aşeză pe pat lângă Bridgess şi mica sholiană şi se uită cu atenţie la felul în care maestra ei încerca s-o liniştească pe copilă.

– Să ştii că şi eu aş fi făcut exact acelaşi lucru ca tine, o asigură Bridgess, strângând-o pe Kira în braţe. Şi eu sunt curioasă. Aş fi vrut să ştiu ce stă ascuns între paginile acelea.

– Da, dar voi nu puneţi castelul în pericol cu curiozitatea voastră! se lamentă copila, încă neconsolată. Am fi putut să ardem toţi ca şoarecii!

– Dar, Kira, nimeni n-a suferit din cauză că timp de câteva minute creatura aceea a ieşit afară din carte. Ai văzut cu câtă uşurinţă Magicianul de Cristal a stăpânit situaţia? Elementalul nici n-a avut timp să dea foc la ceva, orice-ar fi fost acela.

– N-am să mai fac prostii, promise Kira, dar, vă implor, nu-i spuneţi asta Cavalerului Wellan.

– Ai cuvântul meu, n-are să ştie nimic. De altfel, e în drum spre Regatul de Argint şi are cu totul altceva de urmărit. Dacă n-ai nimic mai bun de făcut astăzi, am putea urma antrenamentul cu sabia sau avem să-ncercăm să descoperim pasajele secrete ale palatului.

– Eu ştiu deja unul! exclamă fetiţa mov, înveselindu-se brusc.

Cavalerul o sărută pe frunte şi îi ceru să-i arate intrarea spre acel loc ascuns promiţându-i să petreacă mult timp cu ea în

zilele care-au să vină. Tristeţea dispăru imediat de pe faţa cea mică şi mov. Era datoria ei ca, în calitate de Cavaler, nu doar să o apere pe protejata regelui, dar să se şi asigure că ea primeşte o educaţie pe măsura destinului ei.

Nimic însă n-o împiedica să se joace un pic cu ea prin coridoarele labirintice ale palatului.

30

ABNAR SE DEZVĂLUIE

Cu un aer grav, Magicianul de Cristal duse cartea cea mare până-n turnul magicianului Elund. Când ajunse în marea încăpere circulară, el găsi elevii aşezaţi în faţa unor măsuţe de lemn, făcând diferite operaţiuni magice foarte simple cu ajutorul unor incantaţii, dar profesorul lor nu era printre ei. Cu o privire directă, el trecu în revistă toate feţele şi se opri la ochii verzi ai lui Hawke, tânărul asistent al magicianului.

– Unde este maestrul? întrebă Abnar.

– Acolo sus, răspunse elful. Nu se simţea bine şi m-a rugat să mă ocup de copii.

Fără să adauge un cuvânt, Magicianul de Cristal o luă în direcţia treptelor de piatră care conduceau spre partea superioară a turnului. În faţa copiilor, care nu-i cunoşteau adevărata identitate, nici nu se punea problema să-şi folosească puterile magice să ajungă acolo. Urcă deci până la intrarea lui Elund şi-l află aşezat în fotoliul lui, făcându-şi vânt cu o aripă uscată de bufniţă. Îi sondă rapid inima lui de om şi constată că fetiţa într-adevăr îl speriase. Dar această explicaţie nu mai putea să aştepte. Abnar se duse spre el şi puse cartea cea mare pe masa de lângă patul lui.

– Cred că asta vă aparţine, declară Nemuritorul, fără să-şi exprime neplăcerea.

– Exact, răspunse Elund. A trebuit s-o las în camera acelei copile infernale. Vă mulţumesc că mi-aţi adus-o!

– Ar fi trebuit s-o luaţi cu voi, îi reproşă cu severitate Abnar. Ştiţi foarte bine că mica prinţesă e stăpânită de-o curiozitate fără margini.

– Mica prinţesă, spuneţi? Sunteţi tot atât de orb ca şi regele? Kira este fiica unui monstru! Un demon care are puteri malefice încă din leagăn!

– De semănat nu ne seamănă, dar cu siguranţă că nu este un demon!

Elund înţelese imediat că Abnar este de partea copilei mov.

– De ce-o apăraţi? se miră el. Şi pe voi v-a vrăjit?

– Cred c-a sosit timpul să vă spun cine sunt într-adevăr!

– Ah, în sfârşit, pisica iese din sac! îl persiflă Elund, ridicându-se.

– N-am fost niciodată ucenicul Magicianului de Cristal.

– Mă-ndoiam! Cine sunteţi şi de ce vă interesaţi într-atât de vrăjitoarea asta mică din Shola?

– Sunt Magicianul de Cristal şi zeii mi-au cerut să protejez această copilă pentru că ea are să-i salveze pe muritorii care trăiesc în acest univers.

– Voi?!

Fără să clipească măcar, Abnar lumină întreaga încăpere cu sute de sfere luminoase, ca şi cum, deodată, toate stelele nopţii ar fi coborât pe pământ. Bătrânul observă cu stupefacţie fenomenul, apoi privirea lui se-ntoarse spre faţa impasibilă a Nemuritorului.

– Dar cum este posibil? se bâlbâi el. Aveţi de-abia vârsta Cavalerilor noştri!

– Doar în aparenţă, vă asigur, dar am deja cinci sute de ani şi, dacă aş vrea să vă servesc chiar şi un mileniu, am datoria să veghez asupra Kirei din Shola. Sunt mâhnit că a trebuit să vă

mint, maestre Elund, dar nimeni nu trebuia să-mi cunoască identitatea. N-am venit în Regatul de Smarald să vă iau locul, dar când am văzut ce număr mare de copii au răspuns chemării mele, am crezut că era de datoria mea să vin să vă dau o mână de ajutor.

– Chemarea voastră? se miră bătrânul. N-a fost inițiativa Cavalerului Wellan?

Abnar dădu ușor din cap, cu un aer vinovat, și Elund se lăsă cu mare greutate, la loc, în fotoliu, gândindu-se la acuzațiile pe care, în urmă cu câțiva ani, le adusese șefului Cavalerilor.

– Niciodată n-are să vă fie contestată autoritatea, afirmă Nemuritorul. Eu am trimis mesageri în toate regatele, căci era evident că aveați nevoie de un mare număr de soldați magicieni.

– Voi ați citit deci în stele soarta oamenilor... se sperie bătrânul.

– Am văzut într-adevăr mult întuneric. Trebuie să lucrăm împreună și să-l împiedicăm pe împărat să masacreze rasa umană înainte de nașterea purtătorului de lumină. Trebuie să ne-asigurăm că fetița are să-l poată apăra. Din acest motiv am învățat-o o altfel de magie decât cea a Cavalerilor de Smarald.

– Știți ce face cu ea? se enervă bătrânul magician, amintindu-și de ochiul cel verde de pe coperta cărții lui.

– Încă nu este decât un copil, știu foarte bine asta și destul de greu pot s-o împiedic să facă experiențe cu noile aptitudini. Vreau să continui să mă ocup de ea, dar nu trebuie s-o lăsăm să pună mâna pe-o carte de magie care are elementali închiși între paginile ei.

– N-am crezut că-i poate elibera! protestă Elund. Voiam doar să opresc straniul cocon de lumină în care era închisă azi-dimineață. Și, dacă am lăsat cartea în camera ei, a fost pentru că nu mi-a dat de ales!

– E adevărat, Kira e foarte puternică, dar nu-şi dă seama până unde se-ntinde puterea ei. Vă rog mult, n-o mai provocaţi!

– Nu vă fie teamă, n-o să mai am nici un fel de legătură cu ea!

Bătrânul se simţi uşurat să afle că doar Magicianul de Cristal are să se-apropie de monstrul ăsta puternic.

– Apreciez că vom continua să lucrăm împreună! mai adăugă Abnar.

– Sunt fidelul slujitor al Nemuritorilor, îl asigură Elund. Totul are să fie după voinţa voastră!

Mulţumit, Magicianul de Cristal adună toate sferele mici şi luminoase, care intrară-n palma lui şi dispărură una după alta, sub privirea uimită a lui Elund. Apoi, înclinându-se respectuos în faţa lui, Abnar se dematerializă într-o ploaie de scântei.

31

ASCUNZĂTOAREA VRĂJITORULUI

Chloe, Falcon şi Iason urmară sfaturile şefului lor şi-şi dublară vigilenţa în timp ce cercetau pădurea, urmaţi fiind de Scutieri. Nici nu se punea problema să-i lase să meargă în spatele lor, căci ar fi devenit tot atât de vulnerabili ca o turmă de miei abia fătaţi. Ariane, Morgan şi Murray înaintau între maeştri lor, ţinându-le şi caii de căpăstru şi servindu-se ei înşişi de simţurile lor magice să repereze vrăjitorul, care-i omorâse cu sânge rece pe Cameron şi pe Regina din Shola. Toţi simţeau spiritul malefic al servitorului Împăratului Negru în fiecare copac, în fiecare frunză, dar nu se puteau descurca deloc în meandrele întunecate ale spiritului său.

Chloe nu voia în nici un chip să piardă vreun Cavaler sau vreun alt Scutier în mâinile vrăjitorului. De aceea, dorea ca cercetările să fie făcute în timpul zilei, cu intenţia să bată-n retragere, dacă are să-ntâlnească un inamic prea puternic pentru Cavaleri. Wellan nefiind prea sigur în ceea ce priveşte însuşirea vrăjitorului de a-şi vindeca singur rănile, Chloe avea să fie foarte prudentă şi nu-l va urmări decât în cazul în care el n-ar fi fost în stare să-şi vindece singur rănile. Era necesar, în primul rând, să nu-i subestimeze puterile.

Cavalerii înaintară încet printre copaci, sondând în linişte pădurea. Iason însă simţi primul o pistă interesantă pe sub

vegetaţia măruntă din pădure. Se servi în acelaşi timp şi de mâini să o semnaleze şi celorlalţi, ca mesajele lor telepatice să nu fie cumva interceptate de vrăjitor. Cu şi mai multă atenţie se-ndreptară spre nord-vest. Văzând că soarele are să apună-n curând, Chloe hotărî să localizeze doar inamicul şi să aştepte să-l atace a doua zi pe lumină.

Iason opri deodată tot grupul şi arătă cu vârful degetului spre partea stâncóasă a unei coline, cam la o sută de metri în faţa lor. În multe locuri erau numeroase fisuri destul de largi, ca un om să se poată strecura înăuntru. Cu nervii tensionaţi, Chloe se apropie de fratele ei de arme.

– E acolo înăuntru, şopti Iason, arătând colina.

– Da, şi eu îl simt.

– Avem să-l putem scoate de-acolo folosind doar fum sau foc magic.

– Nu fără să ştim dacă grotele n-au cumva şi alte ieşiri, replică Chloe, căreia i-ar fi plăcut ca Wellan să fie acolo şi să conducă el însuşi acţiunea de prindere a vrăjitorului.

– Nu putem afla decât într-un singur fel, răspunse tânărul Cavaler.

– Iason, e vorba de-un vrăjitor, îi aminti femeia.

– Şi-atunci? Este tot un duşman la fel ca şi oamenii-insectă, doar că practică vrăjitoria. Wellan ne-a dat ordin să-l eliminăm şi, spre binele tuturor, exact asta avem să facem!

Tot măturând colina cu simţurile lui invizibile, Falcon îi observa de departe, temându-se ca vrăjitorul să nu profite de discuţia aceasta şi să-i atace. Dar Asbeth nu era încă suficient de puternic să strivească fiinţele plăpânde şi mizerabile care-l căutau. Întins pe podeaua rece a grotei, el îşi folosea toate puterile să grăbească vindecarea rănii. Se-nconjurase de-o energie protectoare, dar prezenţa oamenilor în faţa grotei îl făcu să-şi dea seama că se serveau de simţurile lor magice să-l

urmărească. Să se mai scurgă doar câteva ceasuri şi vrăjitorul are să fie în măsură să vadă, o dată pentru totdeauna, de soarta acestor fiinţe primitive. Mai aruncă încă o privire spre lumina mov care ieşea din pieptul lui şi constată că rana era pe cale de-a se vindeca.

În lumina aurie a apusului de soare, Iason înconjură prudent colina şi sondă tot terenul în căutarea altor fisuri în stâncă. Spre marea sa uimire, nu mai zări nici una. Se-ntoarse spre colegii lui şi le spuse cu voce joasă.

– Nu mai sunt alte intrări, anunţă el. Cine are onoarea să-l facă pe-acest asasin să scoată nasul din cuşcă?

– În curând are să fie întuneric, Iason, ripostă Falcon. Chloe are dreptate, va fi mai prudent să-l atacăm în zori.

– Şi să riscăm să-şi fi vindecat deja rănile? protestă fratele ei de arme.

Nesigură, Chloe îşi muşcă buzele. Amândoi fraţii de arme îi prezentaseră argumente bune. Dar ce să facă? Să-l atace pe vrăjitor chiar şi dacă noaptea era aproape sau să aştepte dimineaţa şi să fie nevoiţi să-nfrunte un duşman cu forţe împlinite şi, mai ales, proaspete?

– Maestră, spuse atunci Ariane.

Cavalerii se-ntoarseră atunci spre copila-zână cu păr negru ca abanosul lăsat pe ceafă şi cu ochi atât de-albaştri ca cerul înalt într-o zi senină de toamnă târzie.

– Nu cred că trebuie să aşteptăm, spuse copila. Este vorba de-o fiinţă ucigaşă, care n-ar ezita să ne masacreze, dacă i-ar sta în putere.

– Un Scutier a murit deja pentru că maestrul lui a acţionat impulsiv! îi aminti Chloe.

– Dar vrăjitorul cu siguranţă are să ştie că voi n-aţi îndrăznit să-l atacaţi din cauza nopţii, atunci nu este acum momentul?

– Fetiţa are dreptate, o sprijini Iason.

În locul meu, Wellan ce-ar fi făcut? se întrebă Chloe. Prima îndatorire a unui Cavaler este aceea de-a înlătura orice pericol din calea fraţilor lor de arme sau din calea poporului. Dar cu ce preţ?

– Ia legătura cu el, îi sugeră Falcon, simţind că sora lui de arme ezită.

Dintr-o privire Chloe îl consultă şi pe Iason să se asigure dacă această soluţie îi convenea şi lui şi văzu cum el dă repede din cap, chiar dacă se temea că vrăjitorul ar putea intercepta acest schimb telepatic al lor cu Marele Cavaler. Camarada lui închise ochii şi se concentră. „Mă auzi, Wellan?“

În grota lui, Asbeth ridică atent capul. Wellan... Cavalerul care-i pricinuise durerea asta atroce din piept. Are să poată să se răzbune pe el. *Te aud, Chloe,* răspunse vocea cavalerului. *Sunt la graniţa dintre Regatul de Smarald şi Regatul de Argint, în apropiere de râul Dilmun. Voi, unde sunteţi?*

Şi noi suntem în Regatul de Argint, răspunse femeia. *Îndreaptă-te spre nord!*

Wellan îşi îndreptă calul în direcţia cea bună. *L-aţi găsit?* întrebă el pătrunzând în pădure.

Chloe îi spuse că vrăjitorul se ascundea într-o grotă în apropiere şi că ei ezitau să-l atace, căci în curând soarele avea să apună. Marele Cavaler ezită un moment analizând, în creierul lui de strateg, cele două posibilităţi. Chloe avea dreptate să se teamă de Asbeth. În întuneric, dacă vederea lui o egala pe cea a micii prinţese mov, riscau să le pricinuiască pierderi grave.

Faceţi torţe şi plantaţi-le în faţa intrării în grotă, să se vadă clar, ca la lumina zilei, toată noaptea, ordonă Marele Cavaler. Tot în faţa intrării aşezaţi ramuri de copac, ca el să fie obligat să le mişte

dacă se hotărăşte să iasă acoperit de un ecran de invizibilitate. Nu trebuie să profite de întuneric să ne scape.

Să mă salvez? se enervă Asbeth, deschizându-şi ochii cei violeţi. Drept cine-l luau aceste creaturi inferioare? Nu-i era teamă de ele şi era în stare să-i masacreze pe toţi imediat ce-au să i se-mplinească forţele. În timpul primei invazii, vrăjitorii împăratului, având prea mare încredere în ei, fuseseră masacraţi dintr-o singură lovitură de strămoşii acestor soldaţi îmbrăcaţi în verde. Dar, spre deosebire de predecesorii lui, Asbeth avea posibilitatea să-nveţe din greşeli. Acum, când el cunoştea la ce era bună această armă căreia ei îi spuneau spadă, n-are să-i mai lase să se folosească de ea împotriva lui. N-are să mai fugă din faţa oamenilor, oricâţi luptători magicieni au să-l însoţească pe Wellan în această misiune sinucigaşă!

Nu vrei să-l facem să iasă din gaura lui? se-ndârji Iason. *Nu!* răspunse sever Wellan, amintindu-şi ce i s-a întâmplat lui Cameron.

Şi nu faceţi nimic înainte de venirea mea! Creatura asta perfidă n-are să ezite măcar o secundă să-i taie gâtul Scutierului tău, Iason. Te rog, ai răbdare! Marele Cavaler îşi îndemnă calul să ajungă mai repede în acel loc, înainte ca fratele său să încerce vreun gest temerar.

Se făcuse deja noapte când Wellan ajunse în faţa colinei. Nu-i fusese greu să se orienteze, căci pădurea era luminată de torţele pe care fraţii lui de arme le puseseră-n pământ, printre copaci. Scutierii dormeau între Iason şi Falcon, iar Chloe stătea de pază pe-o pătură în faţa falezei. Wellan descălecă şi se-ndreptă spre ea, având grijă să nu-şi trezească fraţii. Văzându-l, faţa camaradei lui se destinse şi, acesta, după ce-i strânse mâinile, se aşeză lângă ea.

– E încă acolo înăuntru, şopti ea.

– E bine, murmură Wellan, printre dinţi.

– Cum se simte Bridgess?

– Şi-a revenit perfect, mulţumită intervenţiei Kirei. Magicianul de Cristal are dreptate să spună că această copilă are să devină o magiciană puternică.

Îşi îndreptă simţurile magice spre grotă şi o scrută cu atenţie. Captă imediat gândirea malefică, de gheaţă a lui Asbeth. Corpul îi stătea nemişcat, dar spiritul fierbea. Marele Cavaler se concentră mai mult şi auzi o discuţie stranie din mintea omului-pasăre. Exista posibilitatea, ca şi la oameni, ca indivizii să poată comunica între ei. Wellan nu înţelegea limba aceasta, alcătuită mai mult din şuierături, mârâieli şi cuvinte sforăitoare cu sunet metalic, dar se îndoia că vrăjitorul îi dădea raportul lui Amecareth. „Numai să nu ceară cumva întăriri!“ îşi spuse el.

– Există oare mulţi astfel de vrăjitori în imperiul oamenilor-insectă? întrebă Chloe, destrămându-i deodată toată concentrarea.

Wellan se-ntoarse spre ea şi citi spaima pe faţa ei. Întinse mâna şi o mângâie pe obraz, s-o liniştească. Curios lucru, cu toate că era foarte frumoasă, el nu o privise niciodată cu ochii unui bărbat, cum o privea pe Fan sau pe Bridgess. Părul blond, pe care-l purta foarte scurt, la fel ca Falcon sau Dempsey, îi dădea un aer de ştrengăriţă. Ochii transparenţi, nici bleu, nici cenuşii, îi aminteau de apele unui izvor de munte. Niciodată ea n-ar putea să devină soţia lui, căci, în inima lui, ea are să fie-ntotdeauna sora lui.

– La castel am citit alte documente şi se pare că, de la ultimul război, n-a fost decât un singur împărat, însă o sumedenie de vrăjitori, ceea ce mă face să cred că Amecareth îi execută ori de câte ori suportă o înfrângere importantă.

– Altfel spus, se distră Chloe, tot ce-avem de făcut ca să scăpăm de creatura ascunsă-n grotă este să câştigăm o bătălie importantă pe coastă?

– Ar trebui şi ca duşmanul să ne atace din nou, ceea ce n-a mai făcut de luni de zile.

– Dacă înţeleg bine, preferă să trimită un asasin singur care s-o atace direct pe Kira!

– De-asta mă tem şi eu! oftă Wellan.

„Deci, n-avem de ales! înţelese femeia. S-ar părea că singura cale de-a salva continentul Enkidiev este să-l obligăm pe vrăjitorul ăsta să iasă din ascunzătoare şi să-l distrugem o dată pentru totdeauna! Dar cum?“ se-ntrebă ea.

– Să-l omorâm, trebuie să-l tăiem în două, explică Wellan, citindu-i gândurile. Dar pentru că are puterea să-şi vindece rănile, va trebui ca bucăţile să nu poată fi puse alături.

Avem să le ducem la câte două margini opuse ale continentului.

– Îmi imaginez că noi patru îl putem nimici, îi spuse Chloe fără să fie prea convinsă.

Simţindu-i teama, Wellan îşi strecură degetele printre ale ei şi le strânse cu afecţiune să o liniştească, pentru că îi înţelegea reacţia în faţa celui care-l omorâse pe Cameron. Îi sondă gândurile şi printre ele găsi şi teama ca nu cumva vrăjitorul să se ia de Scutierii lor.

– Vrei să-i trimit la Castelul de Smarald? se nelinişti el.

– Singuri? Nu, nu cred că e o idee bună!

– I-ai putea cere lui Falcon să-i însoţească. Sunt sigur că asta i-ar surâde mai mult decât să înfrunte o creatură ieşită de-a dreptul din înfricoşătoarele basme ale copilăriei sale.

– Nu vom mai fi decât trei să-l atacăm, Wellan! protestă tânăra. Are să fie riscant.

– Trei Cavaleri împotriva unui vrăjitor mi se pare rezonabil!

Chloe rămase liniştită un moment, hărţuită fiind între dorinţa de-a pune Scutierii la adăpost şi imprudenţa de-a micşora forţele care să-l înfrunte pe Asbeth. Scutierii lor nu erau decât nişte copii de zece şi unsprezece ani care nu meritau să moară în mâinile duşmanului înainte de-a putea ajunge la titlul de Cavaler.

– Au să fie indignaţi dacă propui să-i îndepărtăm de luptă, îi aminti ea.

– Nu şi dacă le încredinţezi, în acelaşi timp, o misiune, replică Wellan zâmbind cu jumătate de gură. Aş putea să-i trimit să-l caute pe Bergeau şi pe ceilalţi în Regatul de Diamant.

– Au să-ţi spună că poţi comunica şi telepatic cu ei!

– Am să le răspund că nu vreau ca mesajul meu să fie interceptat de vrăjitor. Da, ştiu, scuza e cusută cu aţă albă, adăugă el, prevenind protestele, dar e singura la care mă pot gândi acum.

„Poate că asta ar funcţiona, totuşi", îşi spuse ea gânditoare. Dacă Scutierii sunt în siguranţă, Cavalerii ar putea să atace duşmanul direct. Ea ridică repede capul şi-şi dădu acordul. Wellan avea de gând să pună-n aplicare planul imediat ce copiii se vor trezi.

– Mă bucur că suntem împreună la îndeplinirea misiunii acesteia, Chloe, declară el, strângându-i mâna pe care o ţinea încă în a sa.

– Nu mai mult ca mine, mărturisi ea, uşurată. Dar eu n-am calităţile tale de strateg.

– Dar te descurci foarte bine, o asigură Wellan, aruncând o privire mulţimii de torţe care luminau intrarea în peşteră. Asbeth este încă în grota lui.

– Dar n-a murit încă.

– Mâine împăratul are să trebuiască să-şi găsească un alt vrăjitor.

– Hai, du-te şi dormi un pic, am să-l supraveghez eu în locul tău.

Chloe protestă, căci el călărise mult timp, dar, privindu-l în ochi, înţelese că nu avea să adoarmă, căci mintea lui clocotea de strategii şi de planuri de atac. Îl sărută pe obraz şi se duse lângă Falcon, Iason şi copiii care dormeau într-un cerc strâns. Wellan îi observă un moment, gândindu-se la toţi Cavalerii, care erau cei mai viteji luptători din tot universul.

Chloe tremura la gândul că trebuia să-nfrunte acea creatură malefică ascunsă-n grotă, dar are să-i stea alături, în momentul în care o s-o taie-n două.

Noaptea trecu greu pentru Marele Cavaler care supraveghea colina plină de crevase, lăsându-şi totodată gândurile să alerge. Se gândi la Bridgess, la elanul drăgăstos care-l simţise pentru ea, în timp ce murea în turnul Magicianului de Cristal şi la declaraţiile ei tandre. Niciodată Regina din Shola nu-i spusese că-l iubeşte. Când îi apărea, îi satisfăcea şi cea mai mică dorinţă, după care se interesa de progresele făcute de fiica ei sau îi raporta ultimele descoperiri asupra intenţiilor lui Amecareth. Cum ar putea să deosebească o dragoste adevărată se pasiunea asociată simţurilor?

Pe buzele lui Wellan apăru un surâs. Dacă Asbeth folosise noaptea să-i descifreze planurile, are să le confunde cu întrebările esenţiale pe care şi le punea. „Vrăjitorii au şi ei oare aceleaşi probleme ca magicienii în ce priveşte sentimentele?“ se-ntrebă el, arcuindu-şi o sprânceană. Dinspre grotă nu veni nici un răspuns.

Câteva ore mai târziu, când se trezi s-o înlocuiască pe Chloe, Iason fu mirat să-l găsească în locul ei, studiind cu ochi obosiţi faţada luminată de torţe. Se aşeză lângă el şi schimbară o strângere călduroasă de mână în stilul Cavalerilor.

– Când ai venit? întrebă Iason.

– Nu de mult timp, răspunse calm Marele Cavaler.

– Trebuie să fii dărâmat. Du-te şi te culcă lângă ceilalţi, pătura mea este caldă încă.

– Doar dacă-mi promiţi că nu faci prostii în timp ce eu dorm!

– Eu? replică Iason.

Wellan îi dădu pe spate o palmă prietenească şi se aşeză între ceilalţi camarazi şi Scutierii lor, care dormeau tot cu pumnii strânşi.

32

UN DUEL ÎNCRÂNCENAT

Imediat ce puse capul pe pământ, între doi Scutieri, Wellan căzu într-un somn adânc şi avu un vis îngrozitor. Se făcea că merge pe-o cărare acoperită cu pietre mici strălucitoare, care străbătea o pădure cu copaci negri. Pe cerul negru precum cerneala nu se vedea nici o stea, împrejur era o linişte deplină şi nici ţipenie de om nu îndrăznea s-o deranjeze. Îşi urmă calea şi se opri în faţa unui lac întins, cu ape liniştite. La început pe suprafaţa lui se formară imagini încâlcite, apoi ele deveniră mai limpezi. Cu stupoare asistă la desfăşurarea unei bătălii pe plaja din Zenor. Era oare aceea în care primii Cavaleri îi aplicaseră o înfrângere usturătoare Împăratului Negru? Când începu să distingă feţele luptătorilor, ce purtau platoşa scut verde a Cavalerilor, văzu că era vorba chiar despre el şi fraţii lui de arme. Vârful unei lănci se-nfipse în armura lui, exact în centrul crucii Ordinului.

Wellan se trezi tresărind brusc şi trebui să treacă un moment să-şi dea seama că se află în pădure, în apropiere de grota lui Asbeth. „Ce coşmar...“ se gândi el. Pădurea era scăldată-n lumina roz a răsăritului şi, lângă el, Scutierii se foiau sub pături, fiind pe punctul să se trezească. Wellan hotărî să aştepte masa înainte să le spună că ei n-au să ia parte la luptă.

Falcon se trezi înaintea lor şi-şi văzu şeful aşezat în apropiere de copii, revenindu-şi încet din coşmar. Se apropie de el şi-i dădu mâna. Wellan i-o strânse cu dragoste, liniştindu-l în acelaşi timp pe Cavalerul cel superstiţios.

Marele Cavaler bău apa din plosca pe care i-o întinse Falcon plimbându-şi privirea peste locul în care fusese aşezată tabăra. Un pic mai departe Iason pregătea pe foc masa copiilor, în timp ce Chloe supraveghea faleza.

– Cum se comportă întunecimea sa cu pene? întrebă Wellan, aşezându-se lângă Chloe.

– După câte văd eşti în formă! remarcă ea amuzată.

Wellan preferă să nu-i vorbească despre coşmar.

În orice caz, Elund le repetase adesea că visele nu reprezintă niciodată realitatea şi că foarte puţini muritori pot, datorită lor, să prezică viitorul. Mai degrabă, ele serveau la eliberarea spiritului de tensiunile zilnice.

– La primele raze ale dimineţii a mişcat, adăugă Chloe, surâsul dispărându-i de pe faţă. L-am sondat cum am putut mai bine, dar nu este uşor să interpretezi sunetele stranii din capul lui.

„Este deci timpul să-i depărtăm pe Scutieri", înţelese el.

– Ce-ai simţit? o întrebă el.

– Şi-a recăpătat forţele şi este gata să se răzbune!

– În cazul ăsta înfruntarea are să fie cu atât mai interesantă, căci şi eu mă simt în formă.

Falcon veni şi el şi se aşeză lângă ei, în timp ce Iason termina pregătirile pentru masă.

Wellan profită de ocazie şi cu voce joasă îi explică planul lui. Fratele lui, căruia nu-i plăceau vrăjitorii, acceptă fără fasoane să-i conducă pe copii până ce aceştia aveau să se-ntâlnească cu ceilalţi fraţi de arme, undeva spre sud.

– Odată ce-avem să-i întâlnim, va trebui să-i trimitem aici împreună cu Scutierii noştri? întrebă Falcon, cu ochii plini de nelinişte.

– Da, răspunse Wellan. Doar doi Cavaleri să rămână cu Scutierii, iar toţi ceilalţi să vină să ne ajute.

Văzând că cei trei Scutieri nu se sculau, Iason grăbi lucrurile stropindu-i cu apă. Băieţandrii ieşiră bodogănind de sub pături şi-l văzură, aşezat un pic mai departe, pe Marele Cavaler. Feţele lor se-nveseliră deodată şi, politicoşi, veniră să-l salute.

Mâncară toţi împreună în jurul focului, în timp ce Falcon asigura paza. Ariane voi să ştie noutăţi despre Bridgess şi Swan, iar Wellan le povesti cum s-a vindecat miraculos mulţumită poţiunii lui Abnar. Nici nu se punea problema să le spună copiilor de intervenţia Kirei. Imaginea ei le-ar fi revenit în minte, iar, din ascunzătoarea sa, vrăjitorul ar fi putut foarte bine să le citească gândurile. Apoi, încercând să se arate cât mai convingător, Marele Cavaler le explică noua lor misiune.

– Ne alungaţi, sire? păru ofensat, Morgan.

– Ai grijă cum vorbeşti, tinere, îl certă imediat maestrul său, Iason, care stătea lângă el.

Copilul lăsă capul în jos, căindu-se, dar Wellan ridică mâna, arătându-i lui Iason că nu trebuie să intervină.

– Nu vă alung, Morgan, îi răspunse Marele Cavaler. Vă încredinţez o misiune care este foarte importantă şi, în acelaşi timp, vă depărtez de ucigaşul ăsta de copii. N-aş putea să-mi revin niciodată dacă v-aţi pierde viaţa precum Cameron şi realmente am nevoie ca voi să-i conduceţi până aici pe ceilalţi fraţi.

– De ce nu-i chemaţi telepatic? sugeră Ariane.

– Pentru că vrăjitorul ar afla ce pregătesc. Nu ne stă la îndemână să-i dezvăluim duşmanului strategia noastră.

– La ce serveşte să ai o astfel de însuşire, dacă nu poţi să te foloseşti de ea măcar în timp de război? se miră Murray, Scutierul lui Falcon.

– Ne-am putea folosi de ea dacă am şti cu exactitate că duşmanii noştri ne înţeleg sau nu limba, ca în cazul soldaţilor din rândul oamenilor-insectă, dar vrăjitorul ăsta pitulat în grotă o înţelege şi o vorbeşte. Pot conta pe voi să-i găsiţi pe Bergeau şi pe ceilalţi camarázi ai noştri?

– Da, sire, răspunse Morgan şi în numele celorlalţi.

Wellan mângâie obrazul copilului, amintindu-şi de propriul ucenic, şi speră că o să aibă o viaţă mai lungă decât a aceluia. Înainte să îl cuprindă din nou tristeţea, îi făcu semn lui Falcon să pornească la drum. Copiii îşi luară rămas-bun de la maeştri şi îl urmară fără să spună nici un cuvânt.

Mândru de ei, Wellan îi privi dispărând printre copaci. Timp de-un moment continuă să-i urmărească pe traseul lor cu ajutorul simţurilor sale magice, apoi rupse legătura şi se-ntoarse spre faleză. Cei doi camarazi îi ghiciră intenţiile şi veniră să i se aşeze imediat alături.

– Cum crezi că-l vei obliga să iasă de-acolo? întrebă Chloe.

– De ce să-şi facă atâta rău?! exclamă Iason. Am putea să ne unim puterile şi să-l strivim de pereţii grotei.

„Nu-i o idee rea", se gândi Wellan. Închise ochii şi cercetă cu simţuri magice toate încreţiturile terenului. Spiritul lui se ciocni imediat de cel al vrăjitorului. Conştient de-acum, el ştia că este aşteptat de Cavaleri. Simţind prezenţa inamicului său declarat, Asbeth se ridică şi, cu paşi grei, înaintă spre crăpătura din stâncă.

Wellan îi simţi mişcările greoaie. Rana de la abdomen îi mai provoca oare dureri? Dar vrăjitorul ieşise aproape din grotă, aşa că planul Cavalerilor, sugerat de Iason, nu mai putea fi aplicat. Marele Cavaler îşi avertiză, în acelaşi timp,

fraţii de arme să se pregătească să-l înfrunte şi toţi deodată îşi traseră spadele.

Omul-pasăre ajunse la ieşirea din grotă şi dădu la o parte numeroasele crengi care-i barau ieşirea, scoţându-şi pieptul în afară imediat ce-i văzu pe oameni. Chloe şi Iason luptaseră cu sute de oameni-insectă încă de la-nceputul războiului împotriva-mpăratului, dar niciodată cu nişte creaturi semănând cu fiinţa asta, acoperită toată cu pene negre.

– Wellan... croncăni el, recunoscându-l.

– Este o creatura oribilă, pe care nu mi-a fost dat s-o întâlnesc vreodată, nu se putu împiedica Iason să comenteze.

– V-am somat deja să părăsiţi pământurile noastre, Asbeth, tună Wellan, strângându-şi mânerul spadei cu două mâini. Acum aveţi să plătiţi pentru crimele săvârşite împotriva rasei umane.

Vrăjitorul îşi întoarse încet capul de fiinţă pe jumătate insectă şi pe jumătate pasăre spre Chloe, apoi spre Iason, cântărindu-le rapid forţele. Mai solidă decât bărbatul, femeia i se păru şi mai prudentă, dar colegul ei afişa aceeaşi energie de luptător ca şi omul numit Wellan.

– Am venit să iau ceea ce aparţine stăpânului meu, Împăratul Amecareth, declară vrăjitorul fără să mişte un singur muşchi.

– Continentul nostru? replică în bătaie de joc Iason.

Wellan fu tentat să-l facă să tacă pe fratele lui de arme, dar nu voi ca adversarul lor să interpreteze gestul lui drept disensiuni printre Cavaleri.

– N-avem nimic ce v-ar putea aparţine! şuieră el.

– O ţineţi pe Narvath împotriva voinţei ei, continuă Asbeth cu vocea lui cârâitoare. Dacă n-o daţi de bunăvoie împăratului, am s-o iau eu însumi şi-am să-i elimin pe toţi cei care vor încerca să mă-mpiedice!

– Ce poate să-nsemne o Narvath? şuşoti Iason spre Wellan.

Vrăjitorul înţelese imediat întrebarea de pe faţa acelui Cavaler. Cum putea să nu ştie că fiica lui Amecareth se afla printre ei? Figura ei îi apăruse clar în mintea copilului pe care-l sugrumase în faţa lui Wellan.

– Dacă mi-o daţi înapoi, am să plec fără vărsare de sânge de pe pământurile voastre.

– Este prea târziu pentru asta! îi aruncă Wellan. Aţi luat deja viaţa unuia dintre Scutierii noştri şi pe cea a Reginei din Shola!

Asbeth îşi aplecă pe-o parte capul în timp ce-şi amintea cum refuzase mama lui Narvath să-şi folosească puterea magică şi să-şi apere viaţa în castelul ei de gheaţă.

– Da... îşi aminti el, ridicând uşor capul. O femeie încă-păţânată şi stupidă, uşor de omorât!

Asemenea unei săgeţi străpungându-i corpul, mânia urcă în Wellan. „Regina ocupă un loc tare important în inima lui şi, totuşi, ea nu mai există“, se mira Asbeth. Fără-ndoială că oamenii sunt nişte fiinţe pe care nu le poţi înţelege.

– Am să fiu obligat să vă distrug dacă nu-mi daţi ceea ce caut, îi ameninţă vrăjitorul.

– Nimeni nu-l ameninţă astfel pe-un Cavaler de Smarald! se supără Wellan.

Cu sabia gata să lovească, înaintă spre vrăjitor, cu cei doi fraţi de arme de-o parte şi de alta, ca şi cum s-ar fi antrenat special pentru o astfel de înfruntare. Unul dintre ei ar avea desigur ocazia să-l doboare, dacă ceilalţi i-ar atrage cu ceva atenţia. Dintre cei trei Wellan avea braţul cel mai puternic, dar Iason ar fi putut să-l lovească de stânci cu puterea lui de levitaţie, iar Chloe, influenţând curenţii, l-ar fi putut izbi de copaci.

Stabilindu-şi rapid strategia, Marele Cavaler făcu semn surorii sale de arme să-l atragă spre el, iar tânăra răspunse imediat ordinului nerostit.

Fără măcar să clipească, ea ridică un vânt violent în jurul lui Asbeth, încercând să se strecoare în spatele lui şi să-i distragă atenţia, permiţând astfel fraţilor ei să lovească.

Vrăjitorul îşi învârti capul pe gâtul lui de pasăre, urmărind-o cu ochii săi luminoşi. Cu viteza fulgerului Wellan se repezi, dar spada lui lovi un scut puternic şi invizibil, care, sub şocul lamei lui, reflectă o lumină mov. Trecu şi Iason la atac şi păţi acelaşi lucru. Se lovi de-acelaşi obstacol.

Înainte ca bărbaţii să-l atace din nou, Asbeth întinse brusc aripa şi o apucă pe Chloe de gât. Femeia Cavaler scoase un strigăt de durere şi lăsă să-i cadă sabia pe jos ca să se poată servi de ambele mâini spre a se elibera de ghearele care i se-nfundau cu cruzime în piele. Wellan îşi atacă duşmanul, dar nimic nu putea pătrunde dincolo de bariera invizibilă pe care vrăjitorul o ridicase împrejurul lui.

– Unde este Narvath? se enervă omul-pasăre, punând cealaltă mână pe capul lui Chloe cu gând să-şi înfigă acolo ghearele.

Wellan îşi ridică mâna liberă, şi o rază strălucitoare ieşi din palma lui. Dacă spada nu reuşise să străpungă scutul invizibil, fără-ndoială că razele incendiare au să reuşească. Marele Cavaler îl bombardă pe Asbeth cu energia mâinilor lui şi Iason i se alătură pe flanc. Concentrară flăcările pe bariera magică şi în final reuşiră să deschidă o breşă.

Focul linse picioarele vrăjitorului care brusc îşi retrase ghearele de pe Chloe. Femeia căzu la picioarele lui ca o păpuşă din cârpe. Asbeth ridică apoi în faţa lui ambele aripi, să poată întoarce fasciculele incandescente împotriva Cavalerilor, dar Iason fu mai rapid. Făcând apel la toată forţa lui, se servi de puterea lui de levitaţie să strângă flăcările-mprejurul creaturii malefice. În acelaşi timp, Wellan îşi apucă zdravăn spada cea lungă, fiind gata să-l taie-n două.

Simţind cum i se pârlesc penele în interiorul coconului protector, Asbeth înţelese că trebuie să iasă urgent din capcană, dacă voia să contraatace. Se ridică fără veste-n aer, dar Iason se folosi de puterea lui de atracţie să-i prindă labele şi să-l trântească brutal de pământ. Cu suficient de multă forţă ca să-l omoare, şocul îl trânti mai întâi de trunchiul unui stejar bătrân, dar, în loc să cadă în faţa Cavalerilor, el se ţinu zdravăn cu ghearele de scoarţa copacului. Ofensat, jignit grav, contemplă cu ochii lui violeţi această pleavă umană care-ndrăznea să-i reziste. Nimeni nu se purta astfel cu un servitor al împăratului fără să-şi piardă capul!

Dar luptătorii de pe Enkidiev nu-şi spuseseră încă ultimul cuvânt. Wellan îşi eliberă o mână şi îndreptă un fascicul strălucitor spre crengile copacului unde Asbeth se refugiase şi le dădu foc ca să-l oblige să coboare. Omul-pasăre se lăsă imediat să cadă pe pământ, la doar câţiva paşi de Marele Cavaler, descoperindu-şi dinţii ascuţiţi din clonţ.

– Am să mă-ntorc şi-aveţi să fiţi primul pe care-am să-l omor! îl ameninţă Asbeth, cu ochii dintr-odată mai luminoşi.

O explozie violentă se produse în faţa lui Wellan, care-şi apără faţa cu braţul, să nu fie ars de scânteile albăstrii, urmate imediat de un fum gros, care se ridica înfăşurându-se spre vârful copacilor. Când aerul se limpezi, vrăjitorul dispăruse deja. Imediat Iason sondă împrejurimile în timp ce şeful lui stingea magic focul dintre crengi.

– Unde-a dispărut? strigă Iason, întorcându-se de jur împrejur. Nu-l mai simt!

Wellan prinse un firişor de energie malefică îndepărtându-se grăbit spre miazănoapte, probabil pe calea aerului. Primul lui îndemn a fost să-l urmeze, dar, văzând-o pe Chloe zăcând pe pământ, cu faţa acoperită de sânge, lăsă sabia să cadă şi se-ndreptă în grabă spre ea. Ea respira încă, dar foarte slab.

Sângele curgea din abundenţă prin rănile pricinuite de ghearele lui Asbeth.

Iason întinse plosca cu apă lui Wellan, apoi apucă învelitoarea lui, îngenunche în partea cealaltă a surorii lui de arme şi rupse fâşii de stofă. Împreună şterseră şi pansară rănile lui Chloe cum putură mai bine, apoi Iason puse mâinile pe capul tinerei adunându-şi toate puterile de vindecare. Acestea nu erau atât de puternice ca ale lui Santo sau Falcon, dar reuşiră cel puţin să oprească sângerarea. Chloe începu să geamă, iar Iason încetă tratamentul. Deschise ochii ei transparenţi şi-i privi fără să-şi ascundă suferinţa.

– Îmi pare rău, Wellan... şopti ea.

– Dar de ce? murmură marele Cavaler, ridicând-o cu dragoste în braţe. Că eşti victima nefericită a unei creaturi perfide?

– Mi-a scormonit mintea!...

Wellan prinse privirea speriată a lui Iason. Creatura avea deci puterea să extragă ce voia din gândurile victimelor, înfigându-şi ghearele în capul lor? Ce găsise în cel al lui Chloe? Numele şi felul în care-arată fraţii lui de arme? Amplasamentul Castelului de Smarald? Până unde a avut timp s-ajungă?

– Ce căuta? întrebă Wellan, chiar dacă ştia deja răspunsul la întrebarea aceasta.

– O copilă mov... şopti tânăra, în timp ce leşina din nou.

– Această Narvath este Kira? se miră Iason.

Înfăţişarea serioasă a lui Wellan îl făcu să-nţeleagă că el ştia mult mai mult decât ei despre vrăjitor şi căutările acestuia.

– Nu crezi că e timpul să ne spui adevărul, măcar să ştim şi noi pentru ce o să fim schingiuiţi într-o zi tot aşa precum Chloe acum? se zbârli Iason.

– Magicianul de Cristal mi-a cerut să păstrez pentru mine acest adevăr teribil! suspină Wellan, legănând-o în braţe pe sora lor de arme.

– Toţi purtăm titlul de Cavaleri de Smarald, la fel ca şi tine! Tratamentul ăsta bazat pe favoritisme este cât se poate de nedrept!

– Da, ai dreptate!... mărturisi Wellan, coborând ruşinat privirea.

Continuând s-o strângă pe Chloe la piept, Marele Cavaler îi povesti tot ce ştia despre copila mov şi Iason îl ascultă cu urechile ciulite.

– Deci Kira este fiica lui Amecareth? Dar ce amestec are aici Regina din Shola?

– Împăratul a agresat-o în castelul ei de gheaţă. Ea nu ne este duşman, ci, ca mulţi alţii, o victimă a Împăratului Negru.

– Şi ai de gând să i-o dai pe Kira? întrebă Iason, cu fruntea încreţită din cauza emoţiei.

– Nu!

– Cred că-ţi dai bine seama că vrăjitorul n-are să ezite să omoare pe toată lumea până ce n-o să pună mâna pe ea.

– O să găsim mijlocul să-l oprim! ripostă violent Marele Cavaler. Nimeni nu este de neînvins!

Se ridică din nou cu Chloe în braţe şi se duse spre cai. Iason se grăbi după el fără să-nţeleagă ce-avea de gând.

– Ai să te-ntorci în Regatul de Smarald şi o s-o dai pe Chloe în grija maestrului Abnar, îi ordonă Wellan.

– O, nu! se-mpotrivi Iason. Nici nu se pune problema să pleci singur în căutarea acestui asasin. Este mult prea periculos!

– E mult mai periculos să-l laşi să circule după bunul lui plac pe continent!

– Ce i-a făcut lui Chloe ar putea să-ţi facă şi ţie, iar tu deţii mult mai multe informaţii decât noi. Imaginează-ţi un pic răul pe care l-ar fi făcut dacă ajungea să le extragă din capul tău! Iar noi avem prea multă nevoie de tine, ca să riscăm să te pierdem stupid. Să ne-ntoarcem împreună la castel şi să construim alte planuri luând în consideraţie tot ce am aflat despre creatura

asta. Cavalerii nu sunt doar un singur om, Wellan. Ei acţionează laolaltă!

Marele Cavaler o depuse pe Chloe pe pământ, în preajma cailor, şi, în linişte, îşi adună lucrurile în sacoşa de piele. Exasperat de purtarea lui, Iason îi apucă brutal braţul să-l oprească.

– Ai auzit măcar ce-am spus? explodă el.

– Da şi sunt pe cale să mă gândesc la ele, răspunse Wellan, traversându-l cu privirea.

Iason se lăsă păgubaş, amintindu-şi de locul lui în Ordin. El nu trebuia să pună sub semnul întrebării hotărârile şefului său, dar nici nu putea să-l lase să se-arunce-n gura lupului. Coborî privirea în semn de supunere şi-şi aranjă şi el lucrurile lui cât şi pe cele ale lui Chloe, apoi recuperă săbiile.

Într-un târziu, când Wellan încălecă, îi spuse lui Iason să i-o dea pe sora lor de arme. Uşurat, Iason înţelese că-şi convinsese şeful să se-ntoarcă la castel.

Ieşiră din pădure şi se-ndreptară spre Regatul de Smarald. Wellan strângea la piept pe Chloe, în acelaşi fel în care o dusese şi pe Bridgess cu câteva zile înainte. Văzându-l, Iason înţelese sentimentul adânc de dragoste pe care Marele Cavaler o purta fraţilor lui de arme, căci ar fi făcut acelaşi lucru pentru oricare dintre ei.

Wellan şi Iason îi prinseră din urmă pe Falcon şi pe cei trei scutieri în momentul în care ei traversau graniţa cu Regatul de Smarald şi, nu după mult timp, întâlniră şi grupul lui Bergeau. Dempsey sări imediat din şa şi veni s-o ia pe Chloe din braţele şefului său şi să-i examineze rănile. Wellan descălecă şi el să-şi dezmorţească picioarele şi privi atent tratamentul de vindecare aplicat de fratele său de arme.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Bergeau.

– E opera vrăjitorului, îl informă Iason, coborând şi el din şa.

Apoi povesti celor şapte Cavaleri şi Scutierilor acestora despre perfidia oribilei creaturi acoperite cu pene. Când unul dintre Cavalerii mai tineri vru să ştie ce căuta vrăjitorul în capul lui Chloe, Iason îl consultă pe Wellan din priviri. Marele Cavaler era nemişcat ca o statuie de minute bune, dar îşi dădu imediat seama ce însemna privirea colegului său. Era de preferat ca adevărul despre Kira să nu se răspândească pe tot continentul, dar nu-şi putea permite să-şi piardă încrederea soldaţilor lui. Le povesti deci toată-ntâmplarea, insistând pe ideea că fetiţa nu cunoştea adevărata sa identitate şi că nici unul dintre ei nu trebuia să i-o facă cunoscută. Le povesti apoi şi întâmplarea băiatului mov, sacrificat în vremurile de demult, ca rasa umană să poată fi salvată.

– Dar, după cum se vede, n-a salvat nimic, întrucât împăratul este iarăşi aici, trase concluzia Wanda.

– E-adevărat, acceptă Wellan, şi acesta este motivul pentru care noi n-avem să repetăm greşeala strămoşilor noştri. Trebuie s-o protejăm pe Kira împotriva împăratului, căci, dacă o va lua la el, ea n-are să-şi mai poată împlini rolul de protectoare a purtătorului de lumină.

– Vrăjitorul ştie unde este ascunsă? se impacientă Nogait.

– Nu ştiu ce-a descoperit el în mintea lui Chloe, mărturisi oftând Marele Cavaler.

– N-ar trebui să stăm aici, îi sfătui Bergeau. Chloe ar putea fi transportată până la castel?

Dempsey declară că, rănile ei fiind superficiale, drumul n-are să le agraveze. Încălecară deci cu toţii şi-şi reluară drumul spre Castelul de Smarald. Dempsey insistă s-o transporte el însuşi pe sora lui de arme şi Wellan îşi dădu seama de dragostea profundă pe care acesta i-o purta lui Chloe.

Din fruntea coloanei, Marele Cavaler putu să-şi observe toţi oamenii şi să constate că alura lor era mândră, cu tot numărul lor destul de mic. Până-n prezent îşi învinseseră toţi duşmanii şi aveau să-l elimine şi pe Asbeth.

33

DEMPSEY ŞI CHLOE

Când Chloe se trezi, simţi imediat salteaua moale aflată acum sub corpul ei chinuit şi mirosul familiar al lumânărilor de ceară fabricate de servitorii de la Castelul de Smarald. Se afla în camera ei din aripa Cavalerilor. Oare visase confruntarea aceea cu vrăjitorul? Îşi mişcă încet mâna, ridică braţul şi-şi duse degetele prin părul scurt cu gând să caute rănile făcute de oribila creatură cu pene.

– Am închis rănile, îi spuse Dempsey.

Întoarse capul şi, la lumina flăcărilor, văzu faţa blândă a Cavalerului blond, cu ochi albaştri luminoşi, care se uita neliniştit la ea. Întinse mâna tremurând şi-i mângâie obrazul cu recunoştinţă. Dempsey îi luă degetele şi i le strânse cu dragoste.

– Mă simt bine, îl asigură ea cu o voce care abia se-auzea. Nu-ţi mai face griji!

– Iason ne-a povestit că acea creatură şi-a înfundat ghearele în carnea ta. Ar fi putut fi otrăvite ca dinţii dragonului care-au muşcat-o pe Bridgess.

– Vrăjitorul s-a servit de gheare doar să intre-n mintea mea. Acestea sunt captatoare puternice de energie. Nu cred că avea intenţia să mă omoare.

Dempsey se ridică de pe scaun şi se aşeză pe pat, alături de ea. „Deodată privirea-i e alta“, observă Chloe. Căută printre gândurile lui până când el îşi trecu braţele împrejurul umerilor

ei, şi-o trase spre el. Ea îl lăsă, crezând că vrea să se instaleze mai bine pe perna de pene şi fu extrem de surprinsă când buzele lor se-ntâlniră.

Fuseseră dintotdeauna foarte apropiaţi, dar niciodată Chloe nu se gândise că sentimentele acestui bărbat frumos, care coborâse de la munte, erau, în ceea ce-o priveşte, atât de profunde.

Cu toate că era uimită, nu încercă să-l îndepărteze şi se-mbrăţişară îndelung, studiindu-şi emoţiile. Întotdeauna Dempsey îi dăduse mici atenţii, dar niciodată nu-i trecuse prin minte că ar fi putut fi îndrăgostit de ea.

– Niciodată n-ar trebui să aşteptăm ca cei pe care-i iubim să fie în pericol de moarte să le mărturisim sentimentele, şopti Dempsey la urechea lui Chloe, strângând-o mereu la piept.

„Este ceea ce şi Wellan a descoperit alături de Bridgess", îşi aduse ea aminte.

– Te iubesc de când te-am întâlnit! Sunt aproape douăzeci de ani!

– De la venirea noastră la Castelul de Smarald? se miră ea. Dar nu eram decât o copilă!

– Erai cea mai frumoasă copilă de pe-ntreg continentul, o tachină Dempsey, făcând-o să roşească. Şi erai atât de diferită de mine! Este ceea ce m-a atras mai mult. Am nevoie de dragostea ta, de intuiţia ta, de prezenţa ta.

Chloe privi în inima lui şi-i citi sinceritatea. Impresionată, cu vârful degetelor, îi mângâie buzele, fără să ştie ce să spună. Declaraţia asta de dragoste era atât de neaşteptată, atât de surprinzătoare... Ea îşi iubea, bineînţeles, toţi fraţii de arme, dar, făcând apel la amintiri, înţelese că Dempsey ocupase, în inima ei, mai mult loc decât toţi ceilalţi.

– Sper că îmi împărtăşeşti sentimentele... se nelinişti Cavalerul, văzând-o că ezită.

– Da... dar mi-ar fi plăcut să mi-o spui mai repede! Dacă aş fi murit de mâinile lui Asbeth, n-aş fi apucat să aflu nimic...

– Ştii foarte bine că nu sunt atât de convingător ca tine. Aşteptam momentul potrivit!

– Aş fi preferat un pic mai mult romantism, dar la ce pot să mă aştept din partea unui războinic? glumi ea, potolind totodată şi temerile prietenului ei.

– Şi dacă ţi-aş cere să te căsătoreşti cu mine, aş fi romantic? întrebă el în cele din urmă, făcându-şi curaj.

„Hotărât lucru, bărbaţii sunt întotdeauna lipsiţi de abilitate", gândi ea, reprimându-şi un zâmbet. I-ar fi plăcut ca Dempsey să-i facă această propunere la începutul anotimpului cald, pe-un câmp mare, plin de flori, care ar fi-mbălsămat regatul cu parfumul lor, şi în nici un caz în camera ei, în timp ce ea trebuia să-şi vindece rănile făcute de vrăjitor.

– Mi-ar plăcea să-mi petrec viaţa alături de tine, Dempsey, dar nu trebuie să uităm cine suntem, spuse Chloe, nedorind să-i frângă inima. Noi avem să fim adesea despărţiţi din cauza unor misiuni diferite, iar eu nicidecum nu vreau să mă opresc şi să dau naştere unor copii, să-i cresc şi...

El puse tandru degetele pe buzele iubitei lui s-o facă să tacă şi un surâs larg îi lumină faţa de muntean din Beril.

– Da, ştiu şi m-am gândit îndelung la asta, în timp ce vânam dragoni pe malurile râurilor, dar nu este important să fim mereu împreună, din moment ce ne putem întâlni aici. De altfel, avem şi nişte însuşiri minunate care ne permit să fim tot timpul în legătură, oricare ar fi distanţa care ne desparte. Cât despre copii, aş putea să-ţi aduc aminte că mai avem încă doi de educat: Scutierii noştri Colville şi Ariane?

Transpusă de fericire, Chloe se ascunse-n braţele lui Dempsey, gândind că are să fie plăcut să-şi împartă viaţa cu un om atât de înţelegător.

– Ce spui? întrebă el, nefiind sigur de răspunsul ei.

– Accept să mă mărit cu tine, Cavaler Dempsey de Smarald! Ştiu că dragostea ta pentru mine n-are să se stingă niciodată!

Rămaseră un moment unul în faţa celuilalt, apoi Dempsey o ajută pe viitoarea sa soţie să facă câţiva paşi prin cameră, să se asigure că vrăjitorul nu-i făcuse răni invizibile, şi o luă cu el în sala Cavalerilor.

Era noapte şi Wellan stătea singur în faţa vetrei de piatră, privind dansul flăcărilor printre butucii pe care-i zgândărea cu un vătrai lung. Marele Cavaler întoarse capul spre cei doi camarazi ai lui, iar zâmbetul lui o făcu pe Chloe să-nţeleagă că el cunoştea mai demult planurile fratelui său de arme. Se apropie, iar el se ridică şi-o strânse-n braţe cu multă afecţiune.

– E-o conspiraţie, nu-i aşa? glumi ea.

– Dempsey te iubeşte dintotdeauna, dar nu ştia cum să ţi-o spună. Eu l-am convins doar să-şi deschidă inima. E tot ce-am făcut, îţi jur! Formaţi un cuplu atât de frumos amândoi, încă de pe când eraţi copii! Vă urez numai fericire!

O sărută pe obraz pe Chloe, iar pe Dempsey îl îmbrăţişă, şoptindu-i la ureche că era cel mai norocos om de pe tot continentul Enkidiev.

A doua zi, la masa de dimineaţă, Dempsey anunţă vestea cea bună şi toţi începură să pregătească celebrarea fericitului eveniment. Având în vedere că, în curând, Cavalerii aveau să plece în misiune, cei doi hotărâră se facă nunta chiar în ziua în care regele le-ar fi acordat această favoare.

Spre sfârşitul după-amiezii, în faţa suveranului Smarald Întâiul, aflat în sala tronului, fu celebrată căsătoria Cavalerilor Chloe şi Dempsey, la care participară Magicianul de Cristal, magicianul Elund, cu Hawke ucenicul lui, Cavaleri şi Scutieri,

prinţesa Kira şi demnitari ai curţii regale. Pentru Wellan acesta era un prilej bun să ridice moralul trupei, înainte de-a porni în căutarea vrăjitorului Asbeth.

Uitându-şi grijile timp de câteva ore, luă loc alături de fraţii lui de arme şi de Scutierii lor, toţi îmbrăcaţi în costume elegante, şi-i ascultă pe Chloe şi pe Dempsey pronunţându-şi jurământul de credinţă şi de fidelitate. Profită de-acest moment să sondeze gândurile camarazilor săi, să afle toate problemele lor şi să le rezolve fără-ntârziere.

Toată lumea se bucură de hotărârea colegilor lor, iar cei mai în vârstă păreau să fie convinşi că ar fi trebuit să se căsătorească mai demult. Wellan se distră simţind la Falcon un interes cât se poate de tandru pentru Wanda, o tânără care răspundea de bunăvoie, cu zâmbete timide, la încercările lui de a-i sugera sentimentele care-l stăpâneau. Cu toate că fuseseră eroi, fraţii lui de arme nu rămăseseră mai puţin oameni, pradă aceloraşi nevoi ca ale celor pe care-i apărau. Şi Wellan voia ca luptătorii lui să fie fericiţi. Nu peste mult timp, o să aibă desigur parte de-o altă nuntă.

În acel moment simţi cum spiritul lui Bridgess îi înfloreşte tandru pieptul. Se-ntoarse şi-i observă privirea plină de adoraţie. Era minunată în costumul ei verde presărat cu pietre preţioase şi cu părul prins pe ceafă, dar inima lui nu-nceta s-o dorească mereu pe Regina din Shola şi, în cele din urmă, întoarse ochii cu tristeţe.

Cu ocazia fericitului eveniment, regele organiză în sala castelului o sărbătoare de-a dreptul somptuoasă, la care cu toţii se grăbiră să ia parte. Vinul curgea-n cascade, mâncare era din abundenţă, iar râsetele umpleau castelul de voie bună, aşa cum se cuvenea să fie la un festin ca acesta. Timp de câteva ore, cei de faţă le urară noilor soţi casă de piatră şi numai bucurii, uitând cu totul că erau în război. Doar Wellan nu putea să uite.

Marele Cavaler zâmbea la glumele colegilor, asculta ciulind urechile istorisirile cam piperate ale lui Bergeau despre vânătoarea de dragoni şi-l supraveghea discret pe Falcon, care-i făcea curte Wandei într-un colţ liniştit al vastei încăperi. Dar nici atmosfera veselă, nici vinul nu-l făcură să uite că asasinul lui Fan se afla încă pe continentul Enkidiev. Golind pocalul de argint a doua oară, începu să construiască planuri cum să-l prindă înainte ca el să poată ajunge în Regatul de Smarald.

– Nu vă destindeţi niciodată? remarcă Abnar, aşezându-se lângă el.

– Îmi închipui că asta este menirea unui conducător de oameni, replică Wellan, punându-şi pocalul pe masă. Maestre Abnar, sunt incapabil să uit ce mă apasă, ce mă copleşeşte! Dintotdeauna am fost aşa!

Ochii cenuşii ai lui Abnar îl fixară intens, şi Cavalerul remarcă acum prima dată că el nu clipea ca toţi ceilalţi oameni.

– Am sondat continentul Enkidiev şi l-am găsit pe vrăjitor. S-a refugiat în Regatul Elfilor.

– Aş fi preferat s-o ia-n altă direcţie, mormăi Marele Cavaler, care nu dorea nicicum să-l revadă pe Regele Hamil.

– Mai devreme sau mai târziu, are să trebuiască să vă reglaţi diferendele cu seniorul pădurilor, sire.

– În acest caz are să fie „târziu", ripostă Wellan, nemulţumit. Apucă urciorul din gresie şi-şi turnă a treia cupă cu vin. Cunoaşteţi intenţiile vrăjitorului? întrebă el, ca să evite să vorbească despre elfi.

– O caută pe Kira. A văzut-o în mintea lui Chloe şi în cea a lui Cameron, explică Abnar.

Cavalerul dădu o dată tare cu pumnul în braţul fotoliului de catifea, înăbuşindu-şi o înjurătură. Cum avea el s-o protejeze pe moştenitoarea din Shola dacă vrăjitorul avea un astfel de acces la gândurile oamenilor?

– Ştie unde se află? se nelinişti el lângă Nemuritor, făcând un efort supraomenesc să nu ridice vocea.

– Nu, n-a avut atâta timp să ajungă până acolo în mintea tinerei noastre mirese, dar eu cred că Regele Hamil bănuieşte.

Iarăşi el! Mânia urcă precum o săgeată în corpul lui Wellan, la gândul că elfii ar putea-o trăda pe Kira. Plecă din sala cea mare, să nu cumva să urle de furie în mijlocul bucuriei generale. Apucând-o pe culoarul care ducea în aripa Cavalerilor, el se opri când Abnar se materializă în faţa lui, blocându-i drumul.

– Din cauza aceasta va trebui să faceţi pace cu Regele Elfilor, sire Wellan, îl somă Magicianul de Cristal, încrucişându-şi braţele.

– Sau să-l liniştesc pentru totdeauna! se-ambală Cavalerul.

– Asta nu face parte din jurământul pe care l-aţi depus!

– Am jurat să apăr continentul Enkidiev şi pe locuitorii lui şi, dacă trebuie să elimin un rege ca să salvez mii de vieţi, n-am să ezit nici un moment.

Wellan îşi urmă drumul şi Nemuritorul nu-l mai opri. Probabil că devenise imperios necesar să aleagă un Cavaler mai diplomat, cum ar fi Santo, să-l liniştească pe Regele Hamil. Se dematerializă şi se-ntoarse în sală să-i observe pe ceilalţi, căci festivităţile se prelungiră toată noaptea.

Tare supărat, Wellan ştia că n-are să poată dormi în noaptea aceea şi nici nu avea inima să se distreze cu fraţii lui de arme. O baie, o şedinţă lungă de meditaţie şi, la nevoie, multe ore de studiu în bibliotecă ar fi putut desigur să-l destindă.

Ajuns în camera lui, îşi dădu jos costumul elegant şi-mbrăcă o simplă tunică. Cu picioarele goale şi un prosop pe umeri, se-ndreptă spre băi, dar se opri chiar sub bolta porţii, simţind o prezenţă. Erau Bridgess şi Kevin. Plăcerea care-o încercau îi frânse imediat inima.

Wellan se retrase uşor pe culoar, gândindu-se că era greşeala lui dacă pe Bridgess o interesa un alt bărbat, căci, în ceea ce-l priveşte, niciodată n-o încurajase. Se-ntoarse în camera lui, aruncă de perete prosopul de baie şi se lăsă să cadă pe pat.

Conta mai mult să fie singur şi fără obligaţii ca să poată împlini misiunea lui cât se poate de importantă. Avea un continent de salvat şi nimic nu trebuia să-i distragă atenţia. Dar în fundul fiinţei sale simţea o rană dureroasă, o suferinţă pe care n-o înţelegea deloc.

În timp ce Wellan îşi analiza sentimentele, Kira, aşezată şi ea pe patul ei prindea, de câteva ore, tot felul de emoţii contradictorii. De când îi transmisese lumină mov lui Bridgess, ca s-o salveze, şi de când Wellan o apucase de mână în timpul operaţiei de vindecare, se-ntâmpla, din când în când, să-mpărtăşească momente de intimitate telepatică cu ei.

Kira resimţea, în acelaşi timp, plăcerea lui Bridgess şi gelozia lui Wellan. Dar, fiind doar în vârstă de nouă ani, ea nu-nţelegea aceste emoţii de adult. Armene o găsi stând pe patul ei, îmbrăcată cu minunata ei tunică violetă, presărată cu ametiste, nemişcată şi gânditoare.

– Te-am căutat peste tot în sala cea mare! exclamă servitoarea.

– După urări am plecat, mărturisi Kira.

– Dar de ce? se miră Armene, aşezându-se lângă ea. Aveai atâta chef să asişti la sărbătoarea asta!

– M-am gândit bine şi am ajuns la concluzia că era preferabil să nu mă prezint.

– Ce spui tu acolo? Sunt sigură că regele s-a supărat pe tine.

– Nu voiam să-i tai cheful Cavalerului Wellan. În fond, cei care-şi unesc vieţile sunt fratele şi sora lui şi voiam să fie vesel... Dar mi-e teamă că am eşuat, căci în momentul ăsta este cel mai nefericit om din lume.

– Şi de unde ştii tu toate astea? Eşti doar în camera ta.

– Le simt aici, răspunse copila, punându-şi degetele ascuţite în locul inimii.

– Te interesează prea mult ce gândeşte sire Wellan, comoara mea.

– Ai dreptate, Mene, dar altceva nu pot...

Servitoarea îi mângâie părul mătăsos, fără să ştie ce să spună ca s-o liniştească. Cu cât Kira creştea, emoţiile ei erau mai complicate şi se temea că peste câţiva ani nimeni n-are să poată s-o înţeleagă. Ştia foarte bine că pielea ei de-o culoare foarte puţin obişnuită, ghearele şi dinţii ascuţiţi n-au să-i permită să ducă acelaşi fel de viaţă ca toţi ceilalţi copii de la castel, dar cum să i-o spună?

– Acum vrei să te culci? întrebă servitoarea.

Kira ridică afirmativ capul şi Armene o ajută să-şi scoată tunica şi-i puse o cămaşă albă de noapte. Îi pieptănă părul lung şi violet, apoi o aşeză în pat, o sărută pe frunte şi-i ură vise plăcute. Stinse lumânările şi ieşi din camera copilei închizând uşa după ea.

Kira încercă în toate felurile posibile să scape de emoţiile celor doi noi mentori ai ei, dar ele o obsedau.

– Vă rog, încetaţi! îi rugă fetiţa.

În camera lui, Wellan îi auzi vocea cu claritate, ca şi cum ar fi fost lângă el, şi se aşeză imediat în pat. Îşi plimbă privirea peste tot în cameră, dar n-o văzu. Se ridică şi privi pe fereastră, amintindu-şi că fetiţa asta putea să escaladeze pereţii. Nimic. Se duse la uşă, o deschise şi aruncă o privire pe culoar. Nimeni.

– Kira, unde te-ascunzi? tună Wellan nemulţumit.

„Nicăieri! se supără fetiţa. Sunt în patul meu!“ Dar după toate festele pe care i le jucase în ultimii ani, nu putea s-o creadă. Îmbrăcat doar cu tunica, ieşi din cameră şi se-ndreptă spre

apartamentele regale, evitând să se-apropie de sala cea mare, unde sărbătoarea continua. Întră brusc în camera Kirei şi se apropie de pat. Cu un gest al mâinii aprinse deodată toate lumânările şi copila scoase un strigăt de surpriză, trăgându-şi plapuma până sub bărbie.

– Dar eşti într-adevăr în pat! se miră Cavalerul.

– De ce v-aş fi minţit, sire? se revoltă copila.

– Pentru că asta faci mereu!

– Nu-i adevărat!

– Ai găsit cumva o modalitate să te infiltrezi în mintea mea?

– Nu!

Kira aruncă plapuma şi se aşeză în genunchi, cu pumnii ei mici pe şolduri, arătându-i Cavalerului o figură de luptă.

– De când lumina mov a ieşit din mâinile mele cu ocazia vindecării Cavalerului Bridgess, eu resimt emoţiile voastre şi nu pot să mă despart de ele!

Wellan nu-ndrăzni s-o întrebe ce simţea acum în legătură cu sora lui de arme, căci o ştia în baie cu pretendentul ei, dar aceste emoţii trebuiau să fie într-adevăr tulburătoare pentru o copilă de vârsta ei.

– Încetează imediat legătura asta între spiritele noastre, îi ceru Marele Cavaler.

– Nu ştiu cum!

– Asta-mi displace foarte mult la tine, Kira, o mustră Wellan. Faci tot felul de prostii, dar de reparat nu te mai pricepi să le repari!

– Dar nu le fac intenţionat!

„Mi se pare sinceră“, se nelinişti Wellan, observând ochii violeţi cu pupile verticale, dilatate straniu de lumina lumânărilor. Totuşi, era imposibil să ţină această legătură telepatică cu fiica împăratului, căci vrăjitorul ştia să extragă din mintea oamenilor toate gândurile.

– Kira, înţelege, este foarte important să întrerupem această legătură dintre noi, insistă el, îmblânzindu-se.

– Dar vă spun că nu ştiu cum! suspină ea, aşezându-se pe pat.

Singurul care putea interveni pe loc era Magicianul de Cristal. Cu gândul acesta, Wellan făcu stânga-mprejur şi-o luă spre uşă.

– Toate ca toate, dar, dac-aş fi fost Bridgess, nu mi-aş fi pierdut timpul cu Kevin! zise, inocent, copila mov.

Cavalerul îşi înăbuşi un comentariu prea puţin binevoitor şi cu un gest brusc al mâinii stinse toate lumânările. Seara asta se arăta din ce în ce mai neplăcută!

34

SECRETUL MAEŞTRILOR MAÇICIENI

Peste puţin timp, Wellan îşi măsura cu paşi mari, în lung şi-n lat, camera. Deşi era grăbit, îl chemă pe Nemuritor doar când mânia i se mai potoli. Imediat acesta îi apăru în faţă, neliniştit să-l vadă atât de tulburat. Marele Cavaler îi explică situaţia stânjenitoare în care Bridgess şi el se aflau din cauza intervenţiei Kirei asupra fostei lui ucenice. Magicianul de Cristal îşi dădu seama imediat de situaţia deosebit de periculoasă. De-acum înainte, profunzimea legăturii care-l unea pe Cavaler de mica sholiană reprezenta un pericol foarte mare pentru viaţa ei.

– N-ar fi trebuit s-o atingeţi când ea a intervenit pe lângă Bridgess. Din păcate, magia mea nu este-nzestrată să rupă această legătură, sire Wellan.

– Dar sunteţi un Nemuritor! protestă Cavalerul. Puterile voastre sunt chiar de la zei!

– Ni se interzice să schimbăm ceea ce a creat un maestru magician.

Kira fiind incapabilă să repare singură prostiile pe care le făcea, Wellan plecă supărat capul, gândindu-se că, în cazul în care nu întrerupea legătura cu fetiţa, niciodată n-are să mai poată să-l urmărească pe vrăjitor. Abnar puse mâna pe umărul Cavalerului, iar acesta întoarse privirea spre el.

– Lăsaţi-l pe Santo să conducă această expediţie, îi sugeră el. Are să ştie mai bine ca voi să trateze cu Regele Elfilor.

Wellan clătină brusc din cap, exprimându-şi dezacordul. Cunoştea talentele de negociator ale fratelui său de arme, dar acesta n-avea calităţile lui de şef.

– Daţi-i ordine foarte clare despre ce trebuie să facă, dar, vă rog mult, nu mergeţi voi înşivă, insistă Abnar.

Se dematerializă, ştiind foarte bine că numai o reflecţie îndelungată are să-l convingă pe acest Cavaler inteligent de dreptatea spuselor sale.

Întins pe patul lui, Wellan rămase nemişcat, încercând doar să pună la loc „piesele" acestui joc anevoios, care refuzau să intre pe făgaşul obişnuit. Văzând că nu reuşeşte, ieşi din cameră şi se duse în biblioteca palatului. Trecu de cărţile folosite curent de elevii care se aflau în Castelul de Smarald şi se-ndreptă spre secţiunea interzisă. Aici ştia că existau cărţi foarte vechi şi atât de periculoase, încât magicianul Elund le interzisese dintotdeauna accesul la ele.

Cu un gest al mâinii, aprinse cele câteva lumânări de pe mase şi trecu de-a lungul unui raft în căutarea unui tratat despre puterile maeştrilor magicieni. După el, un vrăjitor putea fi înfruntat într-un singur fel: să-i opui puteri tot atât de mari ca ale acestuia. Scoase două lucrări înţepenite printre celelalte şi suflă praful care le acoperea. Le puse pe una dintre mese şi apropie lumânările.

Citi aşa toată noaptea, fără să găsească ceea ce căuta. Cărţile descriau puterile magicienilor şi dădeau chiar şi reţete de diferite vrăjitorii, dar nu şi drumul de urmat să-ţi poţi dezvolta astfel de capacităţi, egale cu cele ale maeştrilor magicieni.

Şi iată că razele soarelui începură să pătrundă prin ferestrele strâmte şi să mături podeaua sură cu mănunchiuri de raze luminoase. Wellan cădea de oboseală, dar se-ncăpăţâna să

parcurgă rândurile scriiturii vechi, care, din păcate, nu-i spuneau nimic nou.

În ziua aceea, dis-de-dimineaţă, Elund intră în camera cea mare să-şi aleagă o carte pentru cursurile sale şi fu tare surprins când îl văzu acolo pe Marele Cavaler, într-o tunică uşoară, cu picioarele goale, stând la o masă, pe care lumânările lăsaseră să curgă lacuri mici de ceară.

Încruntându-şi sprâncenele, magicianul observă cărţile vechi deschise în faţa lui Wellan.

– Nu v-am avertizat oare îndeajuns asupra acestor cărţi de magie? îl mustră bătrânul magician.

– Ba da, de sute de ori, replică Marele Cavaler cu vocea răguşită de atâta oboseală.

– Atunci, ce faci aici, Wellan?

– Caut secretul maeştrilor magicieni.

– Într-adevăr? se miră Elund. Şi ai impresia că au avut chef să-l dezvăluie într-o lucrare la care orice om poate să ajungă cu atâta uşurinţă?

– E posibil, dacă ştii să citeşti printre rânduri.

– Dacă s-ar fi ascuns pe-undeva pe-aici prin bibliotecă, nu crezi că l-aş fi descoperit deja?

Marele Cavaler păstră tăcerea, gândindu-se că bătrânul magician consultase precis toate aceste lucrări încă de la sosirea lui la Castelul de Smarald şi, dacă ar fi găsit efectiv secretul, ar fi avut aceleaşi puteri ca ale maeştrilor magicieni.

– Cum ai putea să devii tot atât de puternic precum ei? îl întrebă Wellan.

– Nu se poate! Acest dar îl fac doar zeii la naşterea unor anume copii.

– Ca Fan din Shola...

– Tu ştii că-ţi spun adevărul, Wellan! Încetează să-ţi pierzi timpul! Du-te şi te culcă înainte să te prăbuşeşti de oboseală!

Marele Cavaler îl ascultă şi se-ntoarse în camera lui. Se-ntinse pe pat şi, chiar dacă pica de oboseală, nu reuşi să adoarmă. Se îmbrăcă din nou cu pantalonii, cizmele şi centura, îşi luă armele şi ieşi din palat. Cum de la întoarcerea lui în Regatul de Smarald avusese foarte rar ocazia să fie neînsoţit, aprecie mult această clipă de singurătate.

Îşi înşeuă calul şi-l conduse spre curtea cea mare. Era atât de devreme încât trébui să-i trezească pe soldaţii de gardă să-i deschidă porţile şi să coboare podul mobil. Încălecă pe armăsarul său de luptă şi părăsi castelul la galop sub ochii uimiţi ai oştenilor, care nu auziseră vorbindu-se de vreo misiune nouă.

Wellan se-ndreptă spre râul Wawki, care se prefira la poalele colinei, la câţiva kilometri de fortăreaţa de Smarald. Observă scheletul dragonului mort pe fundul apei şi-şi urmă drumul, fiind încrezător că fraţii lui de arme omorâseră toţi ceilalţi monştri în timpul recentei lor expediţii prin regiune. Sui dealul, care se-nclina spre fortăreaţă, şi descălecă. Timpul era plăcut şi răcoros, iar deasupra regatului cerul se colora treptat în albastru şi roz.

Lăsă calul să pască şi se aşeză în iarba impregnată de rouă. Încetinindu-şi respiraţia, prinse să simtă tot ce era-mprejur: copaci, flori, animale, păsări. Natura fremăta de forţa lor vitală şi, ca dintr-o fântână adâncă, el îşi trase de-acolo energie, alungându-şi astfel oboseala acumulată.

Demult nu mai făcuse exerciţiul acesta şi-şi aminti că, fiind copii, Elund îi punea să-l execute cu regularitate. De altfel, Santo excela întotdeauna în acest domeniu. Sensibilitatea vindecătorului la mediul înconjurător îi permitea să prindă toate vibraţiile naturii, chiar şi mişcarea unor insecte mici aflate pe frunzele copacilor.

– Fan, chemă Wellan, aproape în transă.

Un vânt îngheţat suflă prin părul lui blond şi Regina din Shola se materializă imediat înainte-i. Un zâmbet larg apăru imediat pe faţa Cavalerului. Admiră faţa minunată a magicienei şi timp de un moment dragostea lui pentru ea nu-ncetă să crească. Regina înaintă încet spre el, voalurile luminoase ale veşmintelor fluturându-i împrejur, iar privirea ochilor ei argintii, plini de tandreţe, se opri asupra lui.

– Nobile Cavaler, în lumea de dincolo vocea voastră se face tot mai mult auzită, zise ea, îngenunchind lângă el.

– Maiestate, ştiu că aveţi multe de făcut în propriul univers şi de-aceea regret că vă deranjez, dar am neapărată nevoie de sfaturile voastre preţioase, şopti el, fixându-şi privirea în ochii ei. Vă rog, spuneţi-mi cum poate un muritor ca mine să acumuleze puteri atât de mari precum cele ale unui maestru magician?

Faţa ei frumoasă se-ntristă. Îl iubea mult pe Cavalerul acesta viteaz, cu temperament furtunos, dar nu voia nicicum să-i pună viaţa-n pericol, încredinţându-i acest foarte mare secret.

– Mi-e teamă că asta nu se poate. Ar fi trebuit ca mama sau tatăl vostru să fie Nemuritor sau maestru magician, răspunse cu voce blândă regina.

– Există, desigur, şi altă modalitate. Zeii, în marea lor înţelepciune, prevăd întotdeauna, pentru cei care-i slujesc, mai multe căi.

– Fără-ndoială că există şi o altă cale, Wellan, dar ea comportă mari riscuri la care nu vreau să vă expun.

– Trebuie să v-aduc aminte, frumoasă doamnă, că sunt Cavaler de Smarald? spuse el, luându-i mâna şi sărutându-i-o. M-au antrenat să fac faţă pericolelor!

– Nu prea cred că Elund v-a pregătit pentru genul acesta de-ncercări.

– Vorbiţi-mi despre asta, vă implor!

Fan lăsă capul în jos, iar părul lung şi argintat îi acoperi faţa. Cavalerul nu o grăbi, ştiind că, până la urmă, o să admită că el trebuie să-şi mărească puterile pentru ca să poată să-i apere, aşa cum trebuie, fiica.

– Cum aş putea să ating un nivel foarte ridicat de magie? insistă el.

Îi sărută încă o dată degetele şi simţi cum rezistenţa îi slăbeşte.

– Un mare ímagician trăieşte în Regatul Umbrelor, îi mărturisi ea, ridicând capul.

Wellan o fixă nesigur, căci, potrivit cărţilor de geografie, nimeni nu locuia în ţara aceea inospitalieră, acoperită de gheaţă, cu un sol vulcanic activ.

– Ştiu la ce vă gândiţi, urmă Fan, dar vă-nşelaţi. Faptul că voi nu-i puteţi vedea pe locuitorii acelui regat nu înseamnă că ei nu există.

– Vă cred, căci n-aveţi nici un motiv să mă minţiţi. Învăţaţi-mă cum să intru în legătură cu acel mag!

– Wellan, nu!...

– Vă implor, Fan, spuneţi-mi tot ce ştiţi în legătură cu acest subiect! N-am să comit greşeli grosolane când am să mă prezint la poarta lui.

– Dar intenţia mea este să vă-mpiedic să ajungeţi acolo, frumosule Cavaler! Magia voastră nu este atât de puternică încât să puteţi ajunge la poarta ce vă conduce la el. Vă iubesc şi vreau să petrec eternitatea cu voi, dar aveţi încă atâtea fapte eroice de dus la bun sfârşit în lumea oamenilor!

– Mă cunoaşteţi mai bine de-atât, milady!

Auzind acestea, regina vru să-şi retragă mâna, exprimându-şi astfel dezacordul, dar el o reţinu cu dragoste şi o obligă să-l privească-n ochi.

– Vrăjitorul Asbeth o caută pe fiica voastră şi el posedă o putere magică mult mai mare decât o pot avea Cavalerii. Chiar

şi maestrul Abnar este de părere că numai un mare magician ar putea să-l urmărească, dar el nu vrea să intervină în acest moment, căci este singura protecţie a Kirei. Singurul fel de-a anula această ameninţare este de a-i opune o alta mai puternică, în stare să-l elimine!

– În acest caz alegeţi pe unul dintre fraţii de arme, protestă regina, mângâind faţa Cavalerului. Acela nu trebuie să fiţi voi!

– Credeţi c-am să mor în Regatul Umbrelor, Fan?

– Nu, dar este o posibilitate pe care n-o pot îndepărta!

– Aveţi puterea să comunicaţi cu magul acela şi să-i vorbiţi de mine? Sunt sigur că vrea să-mi vină-n ajutor, când va afla că o fac să salvez continentul Enkidiev, şi nu pentru gloria personală.

Salvarea continentului păru că influenţează hotărârea magicienei, a cărei faţă începu să strălucească deodată. Wellan n-o grăbi, căci spera să obţină ajutorul ei în această întreprindere periculoasă.

O trase uşor spre el şi-i înflori buzele-ngheţate cu un sărut plin de dragoste, pe care ea nu încercă nicicum să-l evite.

35

REÇĂSIRI EMOŢIONANTE

În patul ei din palatul de Smarald, micuţa Kira sări deodată din somn. Fiind strâns legată de-acum de inima şi mintea Cavalerilor Wellan şi Bridgess, ea constată că Bridgess dormea liniştită în camera ei, dar că Marele Cavaler era în afara castelului, pe un deal unde adia un vânticel blând şi parfumat, iar în faţa lui se afla nimeni alta decât... Fan din Shola!

– Mama! strigă Kira, aruncând imediat plapuma.

Îşi mai amintea vag de ultima apariţie a mamei sale la Castelul de Smarald, când ea avea numai doi ani. Uitând acum că e îmbrăcată doar cu o tunică, sări din pat şi ieşi în trombă din cameră, alergă pe coridoare, lovindu-i pe servitorii care-şi vedeau de treburile zilei ce-ncepuse, şi se rostogoli pe scară, mai să-şi rupă gâtul. Împinse cu putere poarta cea mare, sculptată în lemn, care se trânti de zid şi, fără măcar să bage de seamă, continuă să alerge din răsputeri în direcţia podului mobil.

Ca majoritatea camarazilor, Bergeau făcea exerciţii de scrimă cu Scutierul lui, când o surprinse pe mica sholiană strecurându-se în viteză spre ieşirea din fortăreaţă. Îşi aminti pe loc de interdicţia pe care Wellan i-o impusese şi se grăbi s-o prindă, urmat fiind de Scutierul lui, Curtis. Priviţi cu uimire de ceilalţi, Cavalerul cu braţe de-oţel o apucă pe copila mov şi-o ridică în braţe.

– Nu! Lăsaţi-mă! făcu scandal Kira, zbătându-se.

– Wellan ţi-a cerut să nu ieşi din castel! îi aminti Bergeau, aducând-o sub braţ înapoi spre castel.

– Nu înţelegeţi! Mă întâlnesc cu el pe deal!

Cavalerii schimbară o privire consternată. Ştiau că şeful lor medita undeva în afara zidurilor fortăreţei, căci simţurile lor magice îi avertizaseră. Dar de ce copila era atât de atrasă spre el? Consemnul era clar: sub nici un motiv, mica prinţesă nu trebuia să iasă din castel. Fără să se lase impresionat, Bergeau îşi urmă drumul spre castel, cu fetiţa în braţe. Disperată, Kira deschise brusc gura şi-şi înfundă dinţii mici şi ascuţiţi în carnea lui, smulgându-i un strigăt de durere.

– Dacă nu vreţi s-ajungeţi bucăţi, bucăţele, lăsaţi-mă jos imediat! ameninţă ea, muşcându-l din nou.

– Ascult doar de ordinele mele! îi replică Bergeau.

– V-am spus să-mi daţi drumul! E cu mama! strigă ea înfigându-şi ghearele în şoldul lui.

Cavalerul urlă de durere şi încercă să apuce copila astfel încât să o împiedice să-l rănească, dar ea continuă să se zbată furioasă. Interveni şi Curtis, dar îl muşcă şi pe el.

Iason, care înţelesese de la-nceput că fetiţa vrea să-şi revadă mama, care stătea de vorbă cu Wellan, alergă în ocol, îşi înşeuă repede calul şi-l scoase-n curte. Sări în şa, galopă spre Bergeau şi, cu îndemânare, îi smulse copila din braţe trecând pe lângă el.

Fără să-nţeleagă ce i se-ntâmplă, Kira se trezi aşezată în faţa lui Iason, al cărui cal se-ndrepta cu toată viteza spre podul mobil. Dempsey se folosi imediat de puterile lui magice să ridice podul, dar calul galopă şi sări pe capătul podului, ca apoi să aterizeze dincolo de şanţuri şi, odată ajuns în drum, s-o poată lua în direcţia dealurilor.

– Unde sunt? strigă Iason în vântul care le biciuia obrajii.

– Pe-acolo! răspunse Kira, înfigându-şi braţul în direcţia râului.

Iason voia să vadă de mult timp cu ce semăna o fantomă şi, în special, una care avea o relaţie intimă cu şeful lui. Cu siguranţă că are să fie pedepsit pentru neascultare, dar măcar o să-şi satisfacă curiozitatea.

Cavalerul şi copila ajunseră pe cel mai înalt deal din apropierea râului Wawki, exact la timp să poată vedea o doamnă frumoasă şi luminoasă, îmbrăcată cu o rochie lungă şi albă, ce stătea îngenuncheată alături de Cavalerul Wellan, aşezat în iarbă, cu picioarele-ncrucişate. Ei, dar cele două turturele se-mbrăţişau! „Uite, băftosul!" se gândi Iason, încetinind imediat mersul calului.

Fără s-o poată ţine-n loc, Kira sări jos şi alergă spre mama ei. Fan îi simţi imediat prezenţa. Se-ndepărtă uşor de Wellan şi se-ntoarse spre ea, chipul fiindu-i scăldat de-un surâs minunat. Copila mov i se-aruncă în braţe şi-o strânse cu toată puterea. Regina îşi sprijini obrazul de părul ei violet, închizând ochii de fericire.

– Aşa de mult mi-aţi lipsit, mama! plânse fetiţa, agăţându-se cu disperare de ea.

– Totuşi, ţi-am spus că nu sunt liberă să circul după bunul meu plac între lumea ta şi a mea, Kira, îi aminti Fan.

Spectacolul era emoţionant chiar şi pentru Wellan, care nu ţinea în mod deosebit la copila asta neastâmpărată. Dar, văzând-o ghemuită în braţele mamei, înţelese iubirea profundă pe care regina o avea pentru fiica ei.

– Dar pe Cavalerul Wellan îl vizitaţi adesea, gemu copila. V-am văzut în inima lui!

– Da, ne vedem, căci avem de lucru împreună, să salvăm continentul Enkidiev, îi mai spuse mama, mângâind-o pe spate. Şi pentru că misiunea lui mai este şi aceea de-a veghea asupra ta.

– Nu se-achită prea bine de ea! se plânse mica prinţesă, aruncând o privire înciudată spre Cavaler.

Wellan alese mai degrabă să nu răspundă şi să nu se certe cu Kira în faţa reginei. Are să-i explice mai târziu felul lui de-a gândi.

– În ce priveşte educaţia ta, am încredere în Wellan, domnişoară, declară Fan, uimindu-l pe Cavaler. Şi mi-ar plăcea să începi să-l asculţi mereu!

– Chiar şi când îmi cere imposibilul?

– Într-o zi ai să constaţi că a avut dreptate. Acum lasă-mă să te privesc un pic!

Fan o desprinse uşor de la piept şi o depărtă de ea să-i poată contempla faţa. Îi duse părul violet după urechile ascuţite şi le mângâie cu vârful degetelor. Spre marea surpriză a celor doi Cavaleri, fetiţa începu să toarcă precum o pisică.

– Când erai doar un bebeluş, îmi plăcea tare mult să te-aud făcând aşa, se emoţionă Fan, amintindu-şi de cei doi ani petrecuţi în timpul vieţii alături de fiica sa.

– Măcar de data asta rămâneţi cu mine, mama?

– Nu, Kira. Noi nu mai aparţinem aceleiaşi dimensiuni, iar eu am o misiune de-ndeplinit pe lângă zei. Am să vin să te vizitez când am să pot, dar trebuie şi să-mi păstrez forţele să-i pot ajuta pe Cavaleri la salvarea rasei umane.

Fan o sărută pe fiica ei cu multă dragoste şi îi mângâie cu regret faţa tristă.

– Acum lasă-mă singură cu Cavalerul Wellan, îi ceru mama.

– Iason, condu-o la castel, ordonă imediat Marele Cavaler fratelui său de arme.

– Nu!... gemu Kira.

– Fă ce ţi-a cerut mama ta! o îndemnă şi Wellan.

Iason nici nu mai aşteptă să izbucnească altă ceartă între bărbat şi copilă. O umflă pe Kira în braţe şi se-ndreptă spre cal. Fetiţa-ncepu să plângă-n hohote, dar nu se mai zbătu cum o făcuse-n braţele lui Bergeau.

Cavalerul încălecă şi, ţinând-o în continuare la pieptul lui, coborî încet dealul, dându-i ocazia să mai contemple o dată faţa frumoasă a mamei sale.

36

PE CĂRĂRI DIFERITE

Având în braţe copila mov, Iason ajunse într-un târziu la castel. Găsi podul mobil coborât. Văzându-i, toţi fraţii le ieşiră-n întâmpinare să afle ce s-a întâmplat. Bridgess se apropie de Kira, care, agăţată încă de Iason, plângea cu lacrimi amare, şi o luă în braţe. Fetiţa îşi vârî capul sub bărbia lui Bridgess care o duse în palat, urmată de Swan. Curios lucru, femeia Cavaler simţea supărarea Kirei şi se trezi plângând împreună cu ea în timp ce-o conducea în camera ei.

Iason descălecă şi se scuză în faţa Scutierului său pentru plecarea-i grăbită, care nu-i mai lăsase acestuia timp să-l urmeze.

– Înţeleg, maestre, îl asigură Morgan, uitându-se la Iason cu veneraţie.

Cavalerul îi ciufuli părul cu afecţiune, făcându-l să zâmbească. Toţi camarazii lui veniră spre el.

– Dar ce i-ai făcut fetiţei? îi reproşă Bergeau. De ce mi-ai smuls-o aşa din braţe şi de ce plânge?

– Îi lipseşte mama, răspunse Iason.

– L-ai văzut pe Wellan? îl întrebă Falcon.

– Da, l-am văzut, îi asigură tânărul Cavaler, ducându-şi calul în ocol. E pe deal.

În acelaşi moment, fraţii de arme se consultară din priviri dacă să meargă sau nu şi ei să-l întâlnească.

– Dac-aş fi în locul vostru, n-aş face asta, declară Iason, care le citise gândurile. Nu e singur.

– Dar cu cine-ar putea să fie la ora asta în afara zidurilor castelului? se minună Bergeau. Eu nu simt pe nimeni alături de el!

– Doamna-fantomă! ghici Santo.

– Foarte exact, răspunse Iason, dând drumul calului în ocol.

– E oare prudent din partea lui s-o întâlnească într-un loc deschis? se impacientă Kevin.

– Femeia asta e o maestră magiciană îi aminti Dempsey, şi cred că are să ştie mai bine ca noi să-l apere dacă l-ar ataca vrăjitorul.

– Atunci nu facem nimic? întrebă mirat Nogait.

– Avem Scutieri de antrenat, nu? interveni Wanda. Îl putem ajuta pe Wellan mult mai bine fiind bine pregătiţi când are să ne trimită la luptă.

– Sunt de acord cu Wanda, o sprijini şi Buchanan.

Cavalerii tineri se răspândiră în curtea cea mare şi, împreună cu Scutierii lor, îşi reluară exerciţiile nu numai cu sabia, dar şi cu pumnalul.

Bridgess întră în camera Kirei şi o puse pe pat, rugând-o pe Swan să meargă s-o caute pe Armene. Scutierul ieşi din cameră, lăsând-o pe maestra ei s-o liniştească pe fetiţa mov.

– Hai, nu mai plânge acum, o calmă Bridgess, ştergându-i obrajii.

– Nu-i drept, suspină Kira. Îl vizitează des pe Wellan, dar pe mine nu vine să mă vadă niciodată!... Sunt singura ei fiică!...

Înseamnă că pe regină se dusese s-o întâlnească Wellan dis-de-dimineaţă, în afara fortăreţei, îşi dădu seama tânăra, împunsă de gelozie.

– Dar pe voi vă iubeşte, maestră... urmă Kira, incapabilă să-şi potolească suspinele.

– Dacă era adevărat, în momentul ăsta n-ar fi fost în braţele mamei tale, se-ntristă Bridgess.

– Îi face ceva să-l atragă... Un fel de magie pe care eu n-o cunosc... Dar inima lui vă aparţine...

Armene veni înaintea lui Swan în camera Kirei şi o strânse pe copila plânsă la pieptul ei bogat. Bridgess îi spuse că nu era rănită, dar era profund afectată că nu putea sta mai mult cu fantoma defunctei ei mame.

– Mama ta ţi-a apărut? se miră Armene înaintând spre fotoliul-leagăn. Dar trebuie să-mi povesteşti asta, inimioară!

– M-am trezit, căci simţisem prezenţa ei... începu Kira, încercând să-şi înăbuşe suspinele.

Văzând că servitoarea stăpâneşte situaţia, Bridgess îşi şterse propriile lacrimi şi se-ntoarse cu Swan în curte să continue antrenamentul.

– Maestră, sunteţi bine? se impacientă fetiţa, în timp ce coborau împreună scara cea mare de piatră.

– Da, Swan, merge! De fapt nu ştiu de ce tristeţea Kirei mă atinge în aşa măsură. Am vrut s-o liniştesc, dar mi-a fost imposibil!

De unde provenea gelozia pe care Scutierul o simţise cu câteva minute mai devreme? Bridgess alese un colţ liniştit al curţii pentru un exerciţiu susţinut de scrimă şi zâmbetul luminos care-l văzu pe chipul lui Swan o făcu să uite tristeţea copilei mov şi trădarea şefului celui mare.

Wellan se-ntoarse la castel o oră mai târziu, iar pe chipul lui fraţii de arme putură să citească numai hotărâre. Încetară

antrenamentele cu Scutierii şi se apropiară toţi de el. Marele Cavaler îşi opri calul şi-şi plimbă ochii albaştri peste toţi fraţii de arme care aşteptau în linişte concluziile întâlnirii cu maestra magiciană.

– Câţiva dintre voi au să plece în curând spre Regatul Elfilor să-l urmărească pe vrăjitor. Ceilalţi au să rămână la castel s-o protejeze pe Kira, declară el, descălecând.

Nimeni nu spuse nimic, dar Wellan simţi cum întrebările lor zumzăiau în mintea lui, ca într-un stup închis de albine.

– Cine pleacă şi cine rămâne? întrebă într-un târziu Bergeau, căruia nu-i plăcea să stea mult timp în necunoştinţă de cauză.

– Dempsey, Chloe, Kevin şi Bridgess au să rămână aici, răspunse şeful lor, care se aştepta la proteste. Ceilalţi vor părăsi castelul mâine, sub conducerea lui Santo.

– A lui Santo? se miră Iason, apropiindu-se şi aţintindu-l pe Marele Cavaler cu ochii lui verzi. Dar tu ce-ai să faci?

– Eu rămân aici!

Cavalerii schimbară priviri consternate. Wellan fusese cel care-i condusese-ntotdeauna în cele mai diferite misiuni şi-acum nu mai înţelegeau de ce el se retrăgea deodată. Le explică apoi că, de când cu vindecarea lui Bridgess, contactul cu energia stranie a copilei mov ţesuse o legătură ciudată între toţi trei, încât vrăjitorul ar fi putut să se folosească imediat de asta. Santo ridică încet capul, înţelegând de ce şeful nu putea să se supună riscului de-a conduce el vânătoarea vrăjitorului, dar Bridgess nu acceptă cu uşurinţă această explicaţie.

Când Wellan îşi continuă drumul spre grajd să-şi lase calul, Bridgess îi porunci lui Swan să-şi continue exerciţiile singură pe manechinul de lemn, iar ea intră în clădirea de piatră pe urmele şefului ei. Îl găsi în mijlocul aleii desfăcând curelele şeii şi se-aşeză în faţa lui, având pe chip un aer bătăios.

– Ordinele mele sunt fără comentarii, îi aminti Marele Cavaler, luând șaua de pe spatele animalului.

– Mă obligi să stau aici cu Dempsey, Chloe și Kevin pentru că m-am lăsat stupid mușcată de-un dragon cu ocazia ultimei misiuni pe care mi-ai dat-o?

– Nu!

Wellan puse șaua pe unul dintre chesoanele din lemn ce serveau la aranjarea echipamentului ecvestru. În fața dezinvolturii sale, chipul femeii deveni stacojiu.

– Atunci pentru ce? explodă ea, furioasă.

– Pentru că ai și tu o legătură prea strânsă cu Kira. Dacă vrăjitorul ar fi pus mâna pe capul tău sau pe al meu, ar fi avut acces la al ei.

Wellan puse mâna pe-o perie agățată pe perete și începu să țesale pielea lucioasă a calului său sub privirea întrebătoare a mai tinerei lui prietene.

– Și m-am gândit că are să-ți facă plăcere să rămâi aici cu Kevin, adăugă el intenționat, ca să-i sondeze sentimentele în ce-l privește pe tânăr.

– Deci asta este! exclamă Bridgess, furioasă. Mă pedepsești pentru că ai descoperit că-mi face curte.

– Protecția Kirei n-o consider o pedeapsă, în special în cazul tău. Vă-nțelegeați bine amândouă.

– Am respins avansurile lui Kevin și tu știi foarte bine de ce.

Wellan continuă să-și perie calul frizând indiferența. Bridgess voi chiar să-i sondeze mintea să știe ce gândea într-adevăr, dar se lovi de-un zid. Apucă brațul șefului ei, oprindu-l să mai muncească.

– Există un singur om pe planeta asta căruia vreau să-i împlinesc dorințele! se-nfurie ea. Dar omului ăstuia nu-i pasă de mine! Atunci, spune-mi, Mare Cavaler, ce-ar trebui să fac?

– Sunt ultimul care-aş putea să-ţi dau sfaturi în această privinţă, ripostă el, privind-o drept în ochi.

– Cum de nu eşti capabil să-ţi dai seama că regina asta se foloseşte de tine, Wellan? Ea-mparte patul cu tine doar să se asigure că îi protejezi fiica!

Atins unde-l durea mai tare, el se depărtă brusc de ea şi-şi conduse calul în boxa lui, aruncând ţesala de perete. Bridgess ştia că-l jignise, dar trebuia, odată şi-odată, ca cineva să-l pună faţă-n faţă cu realitatea. El închise uşa de fier forjat a boxei, mângâie nările animalului şi se-ndreptă spre ieşirea grajdului, trecând pe lângă Bridgess fără să-i acorde măcar o privire. Fugind în urma lui, femeia Cavaler îl apucă de braţ înainte ca el să ajungă la uşă şi-l forţă să se-ntoarcă spre ea.

– Care sunt adevăratele tale sentimente faţă de mine, Wellan? Vreau s-o ştiu acum!

– Nu-mi place să vorbesc despre sentimentele mele! şuieră el printre dinţi.

– Chiar dacă vrei sau nu, eşti şi tu om făcut din carne şi sânge. Doar oamenii-insectă n-au inimă, iar tu nu eşti unul dintre ei!

– Nu mă provoca, Bridgess!

– Ţi-e frică de ce se află în inima ta?

Îşi eliberă braţul şi ieşi imediat din grajd. Bridgess nu se aştepta la scuze din partea lui, dar ea ştia că l-a hărţuit destul, ca el să se gândească la vorbele spuse de ea.

Wellan traversă curtea, stăpânindu-şi cum putea mai bine mânia care-i fierbea în piept. Ar fi preferat să urle sau să spargă ceva, dar nu voia să-şi piardă sângele rece în faţa celorlalţi Cavaleri şi a Scutierilor care se antrenau şi, cu coada ochiului, îl priveau trecând.

Se refugie mai degrabă în bibliotecă, sanctuarul lui preferat, şi mai răscoli o dată printre rafturile cu cărţi interzise, în

căutarea cărţilor ce descriau Regatul Umbrelor. În cele din urmă descoperi doar una şi-o puse pe masă, ca apoi să constate cu nemulţumire că era protejată de-un lacăt magic. Fără incantaţia care să-l deschidă, conţinutul ei nu se putea afla.

– Pot să v-ajut eu, sire, zise Kira în spatele lui.

– N-ai nimic mai bun de făcut decât să mă spionezi în orice clipă? explodă Wellan, întorcându-se brusc spre ea.

– Ştiu că furia voastră nu se-ndreaptă special împotriva mea. Cavalerul Bridgess v-a necăjit!

Wellan strânse pumnii şi respiră o dată adânc să se calmeze. Cu curaj, Kira se apropie de cartea de magie şi-şi trecu mâna pe deasupra copertei de piele. Spre marea surpriză a Cavalerului, simboluri antice se desenară în spirală şi copila pronunţă cuvinte pe care el nici măcar nu le ştia. Cartea începu să pârâie şi să trosnească precum un butoi vechi pe care încerci să-l umpli cu apă rece şi lacătul magic, transformat în fum, îşi luă zborul.

Coperta groasă se ridică şi căzu pe masă, lăsând la vedere pagini îngălbenite, acoperite de-o scriitură misterioasă. O dată în plus, Kira atinse ca în treacăt lucrarea şi toate simbolurile se transformară în literele de alfabet ale Regatului de Smarald. Era o magie puternică, pe care nici Cavalerii şi nici măcar Elund nu o stăpâneau, iar fetiţa asta de doar nouă ani o folosea fără cel mai mic efort.

– Când veţi termina de citit şi coperta va reveni în poziţia de la-nceput, lacătul are să se-nchidă singur, declară, cât se poate de calmă, copila. Lectură plăcută, sire!

Sub privirea siderată a Cavalerului, fetiţa, foarte liniştită, se-ntoarse şi se-ndreptă spre uşă.

– Kira, aşteaptă! o strigă el.

Ea se opri şi se-ntoarse, uitându-se la el cu o privire încărcată de tristeţe. În fond, erau în aceeaşi situaţie amândoi. Întunecatul văl al morţii îi despărţea de femeia pe care-o iubeau.

– Mulţumesc, adăugă Wellan c-o voce parcă sugrumată.

– O iubiţi într-adevăr pe mama?

– Dacă n-ar fi murit de mâna vrăjitorului, cred că aş fi vrut s-o fur din Regatul Shola, mărturisi el cu multă sinceritate.

– Mi-ar fi plăcut foarte mult! zâmbi Kira.

Se-ntoarse apoi iarăşi şi ieşi din marea-ncăpere dedicată ştiinţei. În acelaşi moment, Wellan se surprinse gândind că ea ar fi avut cu totul alt caracter, dacă n-ar fi fost crescută de-un rege în vârstă şi de-o servitoare, care se dădeau în vânt să-i îndeplinească orice moft.

Wellan luă loc în faţa cărţii şi-ncepu să consulte textele menite să-i spună totul despre ţara pe care voia s-o exploreze.

Redactată de-un mag, cu multe sute de ani în urmă, lucrarea pretindea că Regatul Umbrelor este locuit de monştri. Aceştia aveau pielea violetă, se temeau de oameni şi nu doreau să aibă legături cu ei. Spre marele său regret, însă, informaţia transmisă, în special de cărţile foarte vechi, nu era întotdeauna cea corectă.

Citi întreaga zi, fără să vină cineva să-l deranjeze, cu toate că fraţii lui de arme îl puteau localiza cu ajutorul spiritului, cu cea mai mare uşurinţă. Fără-ndoială că i-au înţeles nevoia de singurătate. Putea astfel să-şi refacă liniştea din suflet. Termină lectura în momentul în care soarele pornise de mult spre apus şi-şi auzi stomacul ţipând de foame. Închise coperta veche a cărţii şi lacătul făcu şi el acelaşi lucru, singur, după cum prezisese Kira. O puse la loc pe raft şi se duse-n sala comună a Cavalerilor.

Când intră, ceilalţi se opriră din vorbit şi se-ntoarseră spre el, dar Wellan păstră tăcerea şi se aşeză între Santo şi Wimme.

Simţi imediat neliniştea tânărului Cavaler cu pielea-ntunecată aşezat lângă el, dar nu vru să-şi justifice întârzierea. Începu imediat să se servească din numeroasele feluri de mâncare puse de servitori la mijlocul mesei. Constatând că era vorba de-o atitudine absolut normală, colegii lui continuară să mănânce şi să vorbească.

– Ce pui la cale, Wellan? întrebă Santo în cele din urmă.

– O călătorie, răspunse Marele Cavaler, rupând în două o pâine rotundă, scoasă de curând din cuptor. E nevoie să-mi perfecţionez magia, dacă vrem să salvăm continentul Enkidiev.

– Şi-acesta-i motivul pentru care m-ai pus să conduc misiunea în Regatul Elfilor?

– Este unul dintre ele. Eu nu pot să m-apropii de vrăjitor atâta timp cât legătura strânsă cu Kira va persista şi este preferabil ca nu eu să fiu cel care are să ducă tratative cu Regele Hamil, după cum cred că nu te-ndoieşti.

– Şi unde-ai să te duci să-ţi perfecţionezi magia, frate?

– În Regatul Umbrelor.

Liniştea se înstăpâni deodată peste sala cea mare a Cavalerilor şi Wellan înţelese că fraţilor lui de arme nu le scăpase nici măcar un cuvânt din toate câte fuseseră rostite până atunci în discuţia lui cu Santo. Dintre toate sentimentele camarazilor lui, resimţi prima dată neliniştea lui Bridgess. Stând alături de Kevin şi Scutierii lor, la celălalt capăt al mesei, ochii ei albaştri îl străpunseră.

– Dar nu e nimic în Regatul Umbrelor! exclamă Iason, vorbind şi în numele celorlalţi fraţi.

– Eu n-aş fi atât de sigur, răspunse calm Wellan, care se aştepta acum la un tir susţinut de întrebări.

– E-o ţară inospitalieră, îi aminti Dempsey, încruntând din sprâncene. N-ai să găseşti nimic şi pe nimeni şi rişti să-ţi pierzi

chiar şi viaţa în crevasele ce se deschid deodată în straturile groase de gheaţă.

– Cei pe care-i caut locuiesc sub învelişul de gheaţă, replică Marele Cavaler.

– Demonii? se alarmă Falcon.

– Magicieni puternici, reluă şeful lui, cu un calm deconcertant.

– Nu putem să te lăsăm să mergi acolo singur! protestă Bergeau, lovind masa cu pumnul lui mare. Nici vorbă!

– Şi totuşi, trebuie!

– Nu! se ridică Bergeau, înfuriat ca un arici. Încă n-ai înţeles că eşti de neînlocuit în Ordin?

– Nimeni nu e de neînlocuit! răspunse Wellan pe-un ton şi mai aspru. Dac-am să dispar, într-un fel sau altul, unul dintre voi, printre alte numeroase atribuţii, va putea să-şi asume şi rolul meu. N-am nici un dubiu în această privinţă.

– Dar de ce să-ţi rişti astfel viaţa? se miră tânărul Kerns. Nu-nţeleg!

– Fiţi atenţi! spuse Wellan, îndreptându-şi statura şi plimbându-şi peste toţi privirea albastră şi rece. Mâine unii dintre voi au să plece împreună cu Santo, iar alţii au să rămână aici s-o apere pe Kira. Cei care-o să-l urmărească pe vrăjitor au şi misiunea să-l facă să-nţeleagă bine că, la noi, nu-i liber să facă ce doreşte! Ei nu trebuie să-l atace decât dacă acela loveşte primul, căci este un duşman mult mai puternic decât ne-o putem noi imagina.

Chloe îşi aplecă necăjită capul, amintindu-şi cu câtă îndrăzneală acesta îi furase din minte informaţiile pe care le căuta. Dempsey îşi strecură imediat mâna printre degetele ei s-o liniştească, dar fără să-şi ia ochii de la şeful lor.

– Datoria lor este să-l împingă spre ocean, fără să-şi rişte inutil viaţa, continuă Wellan. Doar un maestru magician sau un

Nemuritor pot da gata un vrăjitor atât de puternic. Noi nu dispunem decât de Magicianul de Cristal şi de Regina din Shola, dar ei n-au să-l înfrunte decât în ultimă instanţă, căci ei trebuie să asigure supravieţuirea Kirei. Din acest motiv, în următoarele zile, am să plec singur în Regatul Umbrelor, să cer maeştrilor magicieni să-mi perfecţioneze magia.

– Dar cât timp are să-ţi trebuiască? se nelinişti Nogait.

– Am deja destule cunoştinţe în această artă şi-mi închipui că n-are să dureze foarte mult.

– Dar ar fi posibil ca planul ăsta să nu funcţioneze sau să nu-i găseşti pe maeştrii magicieni, protestă Iason. Şi rişti să pieri sub gheaţă!

– Este şi asta o posibilitate!

– Atunci noi avem să pierdem un Cavaler bun în Regatul Umbrelor! se necăji fratele lui de arme.

– Cine nu riscă nimic, nici n-are nimic! îi aminti şeful lui.

– Dar dacă ne-am uni toţi talentele şi magia să-l lovim pe vrăjitor, n-am putea să-l distrugem? mai întrebă Buchanan, care nu voia să-l vadă pe Wellan pierzându-şi inutil viaţa.

– S-ar putea, admise marele Cavaler, dar dacă această încercare este sortită eşecului, atunci regatele vor pierde şi alţi paisprezece luptători-magicieni, viteji, împreună cu şansa lor de supravieţuire.

Toţi fraţii de arme păstrară o tăcere vinovată, ştiind foarte bine câtă dreptate avea. De altfel, era cât se poate de normal ca el să se sacrifice pentru salvarea continentului, căci i-ar fi fost imposibil să aleagă pe unul dintre fraţii lui să-ndeplinească misiunea asta sinucigaşă!

– Subiectul e-nchis, deci, declară Wellan, aşezându-se şi continuându-şi masa.

Dar majoritatea fraţilor lui de arme nu mai putură înghiţi nici o bucăţică la gândul că l-ar putea pierde pe cel care a fost întotdeauna sufletul conducător al Ordinului lor.

37

CĂUTĂRILE LUI WELLAN

Odată ce hotărârea fusese luată, în seara aceea, Wellan se culcă cu sufletul împăcat. Ştia că, odată ajuns pe pământul de gheaţă al Regatului Umbrelor, Fan n-avea să-l părăsească, întrucât, ca şi el, regina dorea ca micuţa Kira să trăiască mult ca să-şi poată împlini destinul. Şi, ca să-şi ajungă scopul, ei trebuiau să scape de Asbeth.

Se sculă înainte de răsăritul soarelui să nu trebuiască să potolească altă serie de proteste din partea camarazilor lui. Ei înţelegeau că trebuie să plece, dar unii erau prea emotivi şi nu voia să le frângă inima.

Se duse şi se purifică în baia caldă a palatului, apoi se opri în capelă să mai spună o ultimă rugăciune lui Theandras, zeiţa pe care învăţase s-o respecte încă de când era copil la casa părinţilor săi. Se-ntoarse după aceea în camera lui, îşi îmbrăcă platoşa, îşi puse centura de care atârnau sabia şi pumnalul, îşi încălţă cizmele şi-şi aranjă capa. Adună pătura şi blana cea călduroasă, care-au să-l ajute să supravieţuiască în climatul inospitalier al gheţurilor veşnice, şi le împături împreună.

Părăsi aripa Cavalerilor în linişte şi se-ndreptă mai întâi spre bucătăriile regale, unde servitoarele trebuiau să-i umple sacoşele pentru o călătorie de cel puţin zece zile. Nu mică-i fu mirarea când o găsi pe micuţa Kira stând pe masă, în faţa focului din

vatră, şi supraveghind-o pe Armene, care punea ea însăşi mâncarea în sacoşele de piele.

– Voia să se asigure că nu vă lipseşte nimic, explică servitoarea, binedispusă. Şi-a hotărât atunci să controleze totul.

– Îi mulţumesc mult! spuse Wellan.

– Bridgess spune c-această călătorie e periculoasă, suspină copila mov cu ochii scăldaţi în lacrimi.

– Tot ce întreprind Cavalerii de Smarald este periculos, dar ei sunt antrenaţi să-nfrunte pericolul, mai spuse el, îndreptându-şi mândru statura.

Imediat Kira se agăţă de gâtul lui Wellan. Acesta din urmă nu ştiu prea bine cum să reacţioneze, dar lacrimile calde ale fetiţei curgându-i pe pielea gâtului îl făcură s-o strângă-n braţe. Mica prinţesă era într-adevăr plină de surprize!

– Nu vreau să vi se-ntâmple nimica rău! se smiorcăi ea.

– Tu n-ai încredere în talentele mele de luptător şi de magician? glumi Wellan s-o liniştească.

– Ba da, bineînţeles, dar am citit că Regatul Umbrelor este un pământ de nelocuit şi că toţi cei care s-au aventurat într-acolo au murit!

– Pentru că nu ştiau precis ce caută. Dar eu ştiu!

Apoi o puse pe Kira pe masă şi se pomeni ştergându-i lacrimile cum îi făcea adesea lui Bridgess. Observă atunci că, pe măsură ce creştea fetiţa, începea să semene tot mai mult cu Fan: aceeaşi gură, acelaşi nas, dar culoarea pielii şi pupilele verticale îl făcură să se cutremure de scârbă.

– Am să mă-ntorc încă mai puternic! o asigură el, săltând sacoşele.

Le aruncă apoi pe umăr şi ieşi din încăpere fără să mai spună un singur cuvânt. Servitoarea se apropie de mica sholiană şi-i mângâie cu drag părul mătăsos.

– Ştii bine că toţi Cavalerii spun întotdeauna adevărul, îi aminti ea, voind s-o consoleze. Mâine, poimâine ai să-l vezi înapoi!

Kira se ghemui în braţele ei, căci avea impresia că eroul ei n-are să se mai întoarcă niciodată în Regatul de Smarald.

Ieşind din bucătărie, Wellan se duse la grajd. Toţi rândaşii dormeau încă la ora aceea. Îşi pregăti deci calul şi agăţă sacoşele, pătura şi capa de şa. Până-n Regatul Umbrelor drumul era lung, dar el nu putea să se opună destinului său.

În clipa în care voi să scoată animalul din clădirea de piatră, o observă pe Bridgess barându-i drumul pe alee. Îi sondă rapid inima şi înţelese că era distrusă din cauza plecării lui.

– Continuă s-o antrenezi pe Kira, spuse Wellan, apropiindu-se de ea, cu hăţurile calului în mână. Trebuie să-nveţe să se apere singură.

– Am să fac tot ceea ce-mi ceri, acceptă tânăra, vocea ei răguşită stând mărturie că plânsese mult.

– Şi mulţumeşte-l pe Kevin, merită!

La fel precum Kira, Bridgess cedă emoţiilor şi se aruncă în braţele lui să-l strângă cu putere, apoi i se uită drept în ochi.

– Dacă va fi să te-ntorci, suspină ea, sper că o vei face după ce-ţi vei fi clarificat sentimentele. Eu pe tine te iubesc, Wellan, şi, dacă vreodată am să mă căsătoresc cu Kevin, am s-o fac doar atunci când tu n-ai să mai fi!

Bulversat de această declaraţie, Wellan rămase mut, dar acum nu era deloc momentul să-şi analizeze sentimentele faţă de ea. Trebuia să plece înainte ca restul grupului să se trezească. Bridgess îi căută cu insistenţă buzele şi el nu mai avu puterea să-i refuze un ultim sărut. Apoi o simţi adunându-şi curajul să se despartă de el. Se retrase totuşi la umbra unei boxe şi-l lăsă să plece.

Cu inima-n gât, Marele Cavaler îşi îndemnă calul spre curtea cea mare şi trezi soldaţii de gardă care deschiseră poarta şi coborâră pentru el podul mobil. Wellan încălecă şi plecă fără să se mai uite în urmă. Traversă câmpia, luând-o spre miază-noapte. Ţăranii încă nu-ncepuseră munca la câmp, dar luminile ardeau deja la ferestrele caselor lor de piatră. Cavalerul trecu prin mai multe sate în timp ce soarele se ridica şi-i salută pe toţi copiii care săreaú de-o parte şi de alta a calului său.

Înconjură Muntele de Cristal şi alese să nu treacă prin Regatul Elfilor. Parcurse deci Regatul de Diamant, trecu de-a lungul graniţei sale occidentale, controlând totodată dacă sentinelele încă mai supravegheau capcanele pentru dragoni, şi intră în Regatul de Opal, unde se interesă de-acelaşi lucru. Nu pătrunse pe domeniul Regelui Hamil decât în apropiere de cascadele din Shola, fiind sigur că n-are să-ntâlnească nici un elf la câmpie. Îşi făcu tabăra la piciorul falezei, iar o bună parte din noapte medită.

Când se crăpă de ziuă, Wellan îşi eliberă calul şi ascunse şaua şi frâul printre crengile unui brad gros. Nici vorbă să supună calul climatului de gheaţă al Regatului din Shola sau celui al Umbrelor, ca apoi să-l lase-n voia sorţii. El are să continue să pască vegetaţia bogată de pe malurile râului Mardall sau are să se-ntoarcă singur la Castelul de Smarald, dar Wellan spera ca la întoarcere să-l găsească-n acelaşi loc.

Marele Cavaler îşi încărcă proviziile pe umeri şi încercă să urce faleza cu piciorul. Cu toate că era puternic, urcuşul îi luă o jumătate de zi. Aerul devenea din ce în ce mai răcoros şi când atinse, în cele din urmă, platourile de la Shola, se-nveli şi cu capa de blană. Dedesubt, sub alte faleze, se-ntindea Regatul Umbrelor.

Wellan citise în lucrări de geologie că, în fiecare an, subsolul acestui loc vulcanic se ridica un pic mai mult spre cer şi că într-un viitor apropiat avea să se transforme într-un lanţ minunat de

munți. Din cauza temperaturii solului, zăpada ce cădea în această parte a continentului în timpul întregului an, se schimba în gheață.

Cavalerul își începu periplul cel lung prin zăpadă și forța lui musculară mare îl ajută să atingă, la căderea serii, primele piscuri stâncoase. Mâncă niște carne uscată, bău un pic de apă, se-nveli în capa de blană și în pătură și se adăposti lângă o adâncitură a unei stânci. În apropiere aprinse un foc magic, ce-l încălzi toată noaptea.

A doua zi dimineață urcă cea de-a doua faleză. Nici o serpentină nu fusese amenajată, dar mișcările frecvente ale pământului o împărțiseră în mai multe bucăți, creând trepte gigantice, ușurându-i astfel mult sarcina. Când ajunse în vârf, se trezi în fața unui deșert de gheață, pe care vântul alunga rafale imaculate de zăpadă.

Wellan închise ochii și o rugă pe Theandras să-i vină într-ajutor. Se servi de simțurile magice să sondeze câmpia de gheață în căutarea oricărei vibrații neobișnuite. Crezu că aude o bătaie de inimă în fața lui și înaintă cu grijă pe suprafața alunecoasă.

Își continuă drumul toată ziua cu mers de țestoasă fără să se apropie măcar de strania pulsație pe care o simțea acum până-n măduvă. Aprinse un alt foc pe gheață și mâncă, fiind atent să nu-și termine proviziile, chiar dacă îi era foame. La căldură, în pătură și capa de blană, Wellan căzu într-un somn greu.

O zdruncinătură teribilă de pământ îl trezi a doua zi. Nu dură decât câteva secunde, dar gheața dimprejurul lui se sparse. Oare să fi avut dreptate Iason când îl sfătuise să nu-ntreprindă această căutare? Să fi fost ea sortită eșecului de la bun început? Rămase perfect nemișcat atâta timp cât pământul continuă să se zguduie.

Cum să-l înștiințeze pe maestrul magician al Regatului Umbrelor că dorea să stea de vorbă cu el? Formulă cererea

mulţumită însuşirilor sale telepatice şi o trimise magic înaintea lui, dar nu primi nici un răspuns. Se ridică încet şi-ncepu din nou să meargă. Timp de ore bune înaintă, fără să-şi ajungă scopul, apoi fu încetinit de-o furtună de zăpadă răsărită de niciunde.

Wellan continuă să înainteze în direcţia misterioasei inimi de energie care continua să bată regulat în depărtare, dar intră-n zăpadă până la brâu. Incapabil să mai înainteze, săpă o groapă şi aprinse împrejurul lui un cerc de foc, să se apere de furtună. Epuizat, căzu în genunchi. Nu voia nicidecum să moară în condiţii atât de proaste, învins de stihiile naturii. Ar fi fost o adevărată dezonoare pentru un Cavaler de Smarald atât de puternic. Dar, când încercă să se ridice, muşchii refuzară să-l asculte. Pierdea rapid şi puţina forţă ce-i mai rămăsese, dar nici nu se punea problema s-o ia înapoi. Trebuia cu orice preţ să-l găsească pe marele magician şi, mulţumită ajutorului său, să devină mai puternic ca să-l poată învinge pe vrăjitorul Asbeth şi să salveze continentul. Simţurile începură să-i amorţească şi gândurile i se-nceţoşau.

– Fan! şopti Wellan, tremurând.

Puţin câte puţin viaţa părea să-l părăsească şi, sub muşcătura parşivă a gerului, închise ochii. Chiar atunci simţi o mână strecurându-se într-a lui cu dragoste, dar pleoapele îi erau prea grele să poată deschide ochii.

– Wellan, învingeţi frigul! îl îndemnă Regina din Shola cu vocea ei dulce. Aceasta este încercarea pe care maestrul v-o trimite!

– Să-nving... repetă el tot mai slab...

Dar oboseala i se răspândise în picioare şi nu mai avea deloc forţă să reacţioneze.

38

UN AJUTOR NESPERAT

În turnul Magicianului de Cristal, Kira tocmai termina de făcut un exercițiu complicat de magie când simți toropeala lui Wellan. Toate sferele mici de metal pe care le-nvârtea împrejurul ei într-un cerc perfect se loviră în același timp de podea. Uimit de lipsa ei bruscă de concentrare, Abnar se apropie.

– Cavalerul Wellan e pe cale să moară! strigă ea înnebunită.

– Concentrează-te și spune-mi ce vezi! îi ordonă Nemuritorul, lăsându-se pe vine în fața ei.

Făcu mari eforturi să-și liniștească spaimele și închise ochii violeți. Fulgi mari de zăpadă învârtindu-se în aer îi umplură gândurile și-i amintiră de țara copilăriei. Îl văzu pe Wellan, întors spre sine, într-o gaură luminată de flăcări magice.

– S-a înfundat în zăpadă! strigă Kira. E epuizat!

– În cazul acesta, ajută-l!

– Dar cum?

– Fă căldură-n mintea ta și îndreapt-o apoi spre corpul lui! Trebuie să-l încălzești, altfel moare!

Kira n-avea să-și părăsească însă Cavalerul ei preferat. Se concentră mai mult și-și imagină că se afla sub soarele cald al Regatului de Smarald la ora prânzului, apoi întinse brațele înainte, către șeful ei. Spre marea ei surpriză, raze de lumină

strălucitoare ieşiră din mâinile ei şi-l loviră pe Wellan în mijlocul pieptului.

În Regatul Umbrelor, Cavalerul, prizonier al furtunii de zăpadă, simţi un şoc puternic şi se-ndreptă numaidecât, având impresia că îi ia parcă foc tot corpul. Deschise ochii şi văzu fantoma Reginei din Shola zburând în faţa lui, fulgii de zăpadă trecând prin corpul ei transparent.

– *Curaj!* îl îmbărbătă ea, luându-şi uşor zborul.

– Fan! răsuflă Wellan, încercând să-i prindă mâna.

Dar, fără s-atingă nimic, mâna lui trecu prin cea a reginei. Pământul cedă brusc şi el se prăvăli într-o crevasă enormă, semănând cu botul unui prădător gigantic.

În turnul Magicianului de Cristal, Kira deschise ochii şi se-aruncă în braţele lui Abnar, înfundându-şi ghearele violete în pielea lui. Dar, nefiind om, Nemuritorul nu simţi nimic.

– L-am încălzit prea tare! se enervă copila mov, zgâlţâindu-l. Am topit toată gheaţa şi-acum se scufundă-n pământ!

– Kira, potoleşte-te şi lasă-mă să văd ce s-a întâmplat!

Tremurând de spaimă, copila închise ochii şi Abnar îl observă pe marele Cavaler dispărând în măruntaiele Regatului Umbrelor, iar apoi, sub privirea lui, se instală întunericul. Pradă unei ameţeli de nestăpânit, mica sholiană îi dădu drumul Nemuritorului.

– A murit, nu-i aşa? plânse ea cu sughiţuri.

– Ba deloc! răspunse Abnar, ridicându-se. A ajuns exact unde trebuia!

La un semn al mânii lui, micile sfere de metal începură din nou să danseze-n jurul ei, într-un cerc perfect, spre a o amuza. Apoi, deodată, ele se transformară în fulgi mari şi strălucitori de

zăpadă. Cu mai mult decât umbra unui surâs pe buze, Kira înalță o privire plină de recunoștință spre mentorul ei.

Între timp, în Regatul Elfilor cei nouă Cavaleri, care urmăreau semnele malefice lăsate de vrăjitor, traseră brusc de frâiele cailor, căci simțiseră cu toții groaza șefului lor.

– Ce i s-a-ntâmplat?! exclamă Bergeau.

După aceea, schimbară o privire consternată, când legătura dintre ei și Marele Cavaler se rupse.

– Wellan! își pierdu capul Iason.

– A murit? întrebă Falcon, deodată foarte palid.

– De ce s-a întrerupt legătura? fu uimit Wimme, cedând panicii care-i cuprinsese pe toți.

Santo ridică imediat mâinile să-i facă pe toți să tacă și astfel să stăpânească din nou întregul grup. Atâta timp cât îl urmăreau pe dușmanul lor cel mai periculos, nu era deloc momentul să slăbească vigilența. Trebuia să dea pe loc o explicație clară acestui fenomen care-i buimăcise.

– Din cauza unor motive pe care le cunoașteți deja, noi nu putem să avem contacte cu Wellan fără să riscăm să trădăm ascunzătoarea Kirei, le aminti Cavalerul vindecător, fără să lase loc de replică. Probabil că Wellan a hotărât așa, ca s-o protejeze.

Cei mai tineri Cavaleri au înghițit, probabil, explicația, dar Santo citi neîncrederea în privirile lui Bergeau, Iason și Falcon. Era clar că nu credeau, dar nu protestau și nici nu lansau ipoteze care să-l contrazică sau să-i alarmeze pe cei mai tineri.

– Ținem o pistă, adăugă Cavalerul vindecător, și n-aș vrea s-o pierdem, așa că aș aprecia dacă v-ați concentra!

– Santo are dreptate! îl sprijini Bergeau, îndemnându-și calul și alungând astfel toropeala camarazilor lui. Cu cât mai repede avem să punem mâna pe pasărea asta mârșavă, cu atât mai repede ne-om întoarce înapoi acasă lângă șeful nostru.

Cu toată spaima pe care le-o răscolea absența în mintea lor a vibrațiilor provenite de la Wellan, Cavalerii își continuară drumul prin pădurea elfilor, urmărind semnele energetice pe care Asbeth le lăsase atât în pământ, cât și pe copaci.

În momentul în care legătura cu Marele Cavaler se-ntrerupse, cei rămași la Castelul de Smarald se strânseră în sala cea mare din aripa lor. La masa din mijloc Dempsey se așeză lângă Chloe, având alături și Scutierii, dar Kevin începu să măsoare în lung și-n lat încăperea, de-a lungul zidului cu căminul aprins, sub privirile neliniștite ale ucenicului său.

– Ce-am simțit, Dempsey? întrebă Bridgess, intrând în cameră ca o furtună, cu Swan în spatele ei.

– Nu sunt sigur, răspunse fratele ei de arme care stătea mână-n mână cu noua lui soție.

– E ca și cum ar fi murit! șopti Chloe tremurând.

– Wellan nu poate să moară! izbucni Kevin, oprindu-se deodată.

– N-a murit! se auzi, dinspre ușa holului, vocea ascuțită a Kirei.

Toți se-toarseră brusc spre ea, cu lumina unei speranțe în ochi. Bridgess se grăbi în întâmpinarea copilei mov, îi luă mâna și-o aduse spre tot grupul. O sui pe masă și îi ceru să spună tot ce știe.

– A intrat în Regatul Umbrelor, explică cu mândrie fetița. Maestrul Abnar l-a văzut în același timp cu mine. Și susține că acea lume subterană este protejată de-o barieră energetică și din cauza asta nu mai putem să captăm prezența lui Wellan.

Toți mușchii lui Bridgess se destinseră deodată și Kira își trecu brațele împrejurul gâtului ei să-i dea un pupic. Profită de ocazie și-i șopti la ureche că Wellan era un Cavaler mult prea încăpățânat să se lase învins doar de-o furtună de zăpadă...

Observaţia aduse un zâmbet pe faţa tinerei femei. O dată-n plus, Wellan reuşise acolo unde mulţi alţii eşuaseră!

– Am descoperit alt pasaj secret ce dă în sala armurilor, declară veselă Kira.

– Aveţi chef să vă jucaţi de-a v-aţi ascunselea? îi întrebă Bridgess pe Cavalerul Kevin şi pe ceilalţi Scutieri.

Tinerii se-ndreptară spre ea, iar Cavalerii Chloe şi Dempsey îşi lăsară şi ei Scutierii să ajungă din urmă grupul, care se năpusti la uşă precum o bandă de copilandri la sfârşitul orelor.

Dempsey duse mâna lui Chloe la buze şi o sărută.

– Kira a spus adevărul, confirmă el.

– Ştiu, dar mă deranjează să nu-l mai simt! şopti tânăra.

– Şi eu am aceeaşi senzaţie, dar Wellan se numără printre eroii continentului Enkidiev. Are să reuşească, iar când o să se-ntoarcă are să fie de-o mie de ori mai puternic.

Ea se ridică de la locul ei şi se ghemui în braţele lui mângâietoare. Dempsey avea dreptate să admită că Wellan de Smarald era un erou, dar Chloe ştia că şi el este muritor şi, pe deasupra, teribil de încăpăţânat.

39

OGLINDA DESTINULUI

Kira o luă înaintea celorlalţi şi conduse grupul spre sala în care Smarald Întâiul ţinea expuse cele mai frumoase arme şi armuri din regatul lui. Aprinse magic făcliile şi se opri în dreptul unui ecuson enorm al regelui Jabe ce-mpodobea unul dintre pereţi.

– Fiţi atenţi! declară ea celor care-o ascultau.

Apăsă unul dintre smaraldele incrustate şi dulapul metalic se deschise ca o uşă, alunecând pe balamalele bătrâne.

– Dar cum ai descoperit intrarea asta?! exclamă Swan, rămasă cu gura căscată.

– Absolut din întâmplare! răspunse copila mov. Şi mi se pare că, în cazul în care avem să atingem toate podoabele palatului, o să găsim şi multe altele.

– Tu ai explorat deja pasajul secret? întrebă Ariane.

– Încă nu!

Kevin şi Bridgess desprinseră făcliile de pe zid şi intrară primii în deschizătura ovală făcută în perete, cu sute de ani înainte. La fel cu toate celelalte culoare construite în subteran, era vorba de-un tunel rotunjit care trecea de-a lungul zidului. Umiditatea pătrundea printre pietre şi din cauza asta în aer persista un miros neplăcut de mucegai, dar tinerii aveau chef de distracţie şi nu i-au acordat mare atenţie.

– Ăsta merge-n două direcţii, anunţă Kevin, luminând cu făclia lui deschiderea tunelului.

– Atunci să ne despărţim în două grupuri şi să-l explorăm, hotărî Bridgess.

Ariane şi Milos se hotărâră să-l urmeze pe Kevin, în timp ce Swan, Colville şi Kira rămaseră cu Bridgess. Îşi dădură întâlnire, o oră mai târziu, în acelaşi loc şi cele două grupuri dispărură în întuneric.

Bridgess o luă înaintea copiilor, luminând pasajul secret. Refuzând să-şi creadă doar ochilor, pentru a se orienta, ea se folosi şi de simţurile ei magice, sondând, la intervale regulate, mărunţaiele palatului. Tunelul trecea în linie dreaptă de-a lungul părţii de vest a castelului. Grupul trecu prin numeroase săli de audienţă, apoi prin marea bibliotecă şi se opri brusc în partea în care palatul forma un unghi spre miazănoapte.

– S-ar spune că aici este-o uşă, declară Swan, punând mâna pe perete. Simt aerul intrând printre pietre.

În urma unei uşoare apăsări a Scutierului, se mişcă o etajeră a bibliotecii, şi lumina zilei se răspândi în tunelul întunecat, orbindu-i pe aventurieri. Kira întră în încăperea cea mare şi constată că ajunseseră în dreptul secţiunii interzise.

– Fantastic! exclamă Swan.

– Dar cum faci să acţionezi mecanismul să poţi pleca de-aici? întrebă Colville.

Ţinând în continuare făclia în mână, Bridgess înaintă printre stelaje să se asigure dacă pălăvrăgeala copiilor nu deranjează pe cineva. Din fericire, biblioteca era goală. Se-ntoarse şi-i văzu pe cei trei copii care-mpinseseră deja etajera înapoi spre zid. Odată blocată din nou intrarea pasajului, Swan, Colville şi Kira începură să pipăie toate cărţile vechi şi colţurile policioarelor ca să descopere mecanismul de deschidere.

„Cel puţin nu se mai gândesc la Wellan“, îşi spuse uşurată Bridgess.

Kevin, Ariane şi Milos, care se duseseră în cealaltă direcţie, ajunseră în curând la nişte trepte tăiate-n piatră. Deşi se-arătau cam umede şi deci cam periculoase, această piedică nu-i opri din drum pe întreprinzătorii exploratori. Înaintară treptat în măruntaiele palatului, unde se simţea din ce în ce mai puţin aer.

– Coborâm cam de mult timp, observă Ariane, aflată chiar în spatele lui Kevin.

– Mă întreb la ce poate să servească un tunel atât de lung, zise şi Milos.

– Probabil că la ieşire avem să constatăm că am ajuns în alt regat!

Kevin se mulţumi să zâmbească, ascultând comentariile ucenicilor. Cu făclia lui reuşea să lumineze de-abia câteva trepte şi nu putea să vadă capătul hăului. Trimiţându-şi simţurile magice împrejurul lui, nu percepu nimic, ca şi cum ar fi părăsit de foarte mult timp palatul şi-ar fi intrat în pământ. Apoi deodată grupul trecu de-un palier.

– În sfârşit! exclamă Milos.

Dar trio-ul nu făcu decât câţiva paşi şi constată că era vorba de-o înfundătură. Kevin întinse braţul în faţa lui şi flacăra torţei lumină faţa neagră şi ameninţătoare a unui dragon. Ariane şi Milos scoaseră un strigăt de spaimă, retrăgându-se imediat până la interminabila scară, dar Cavalerul nu se clinti, având reflexul să nu se-ncreadă doar în ce vedea cu propriii ochi. Cu ajutorul puterilor sale, constată că monstrul fusese turnat dintr-un oţel foarte vechi.

„De ce oare primii locuitori ai castelului au vrut să-mpodobească zidul culoarului de-aici cu un asemenea animal?“

se-ntrebă Kevin, intrigat. Dragonii nu erau originari din Enkidiev, ci mai degrabă din Irianeth, continentul îndepărtat al oamenilor-insectă, pe care oamenii nu i-au întâlnit decât în timpul primei invazii a lui Amecareth.

Luminând zidul cu torţa, Kevin înaintă şi puse mâna pe botul rece al monstrului. Capul dragonului ieşea dintr-o gaură circulară tăiată-n stâncă.

– E mort, maestre? întrebă Milos, fiind gata s-o ia la goană pe scară în sus, împreună cu Ariane.

– N-a fost viu niciodată! răspunse Kevin, zâmbind.

Cavalerul cu păr întunecat şi ochi de-azur nu putea să le reproşeze acestor copii că le este frică în faţa acestei sculpturi înspăimântătoare, căci el însuşi, la vârsta lor, încercase acelaşi sentiment în faţa scheletului de dragon ce trona în mijlocul satului natal din Regatul Zenor.

– De ce se află aici un asemenea monstru? întrebă Ariane.

– Şi eu îmi puneam exact aceeaşi întrebare, mărturisi Kevin.

Cavalerul examină forma capului, ochii ca nişte globuri şi colţii rotunjiţi, izbucnind din botul deschis. Era vorba de acea specie care smulgea inima din pieptul oamenilor. Se apropie mai mult să vadă dacă mai era şi o altă piesă de partea cealaltă. Dragonul de metal întoarse încet capul într-o parte.

– Maestre, strigă Milos, să-l pună-n gardă.

Kevin văzu cum ochii monstrului se aprind. Voi să vină imediat lângă copii să-i protejeze, dar pământul se surpă sub picioarele lui şi el căzu în gol. Scutierii scoaseră strigăte de spaimă în timp ce podeaua se-nchise deasupra Cavalerului. Ochii dragonului pierdură din luminozitate, părăsindu-i într-un întuneric total.

– Trebuie să cerem ajutor! hotărî Ariane, pipăind după trepte. Milos, vino cu mine!

– Nu pot să-mi părăsesc maestrul! protestă băieţandrul.

– Dar nici nu poţi să-l laşi să moară aici! Nu ştim unde a căzut!

Fetiţa-l apucă de tunică pe colegul ei şi-l trase spre scară. Înnebuniţi de cele întâmplate, Ariane şi Milos nu-şi puteau folosi spiritul ca să semnaleze tragedia lui Bridgess, Dempsey sau Chloe. Aşadar, nu le rămânea decât s-o ia repede înapoi spre sala armurilor.

Căderea lui Kevin nu dură mult, dar impactul cu podeaua stâncoasă fu brutal. Torţa se strivi lângă el, dezvăluind pereţii ruginiţi a ceea ce părea să fie o grotă. Înainte să-ncerce să se ridice, tânărul Cavaler începu să-şi aprecieze starea propriului corp, cum îl învăţase maestrul lui în urmă cu câţiva ani. Unele ligamente erau slăbite şi un cucui urât îi apăruse în spatele capului. Se servi imediat de puterile magice să se vindece. Odată restabilit, el se ridică pe coate şi privi în jurul lui. Urmele de daltă de pe perete îl făcură să-nţeleagă că nu era o grotă naturală. Puse mâna pe torţă şi se ridică cu grijă.

Întorcându-se de jur împrejur, cu torţa la capătul braţului întins, Kevin descoperi un tunel rotunjit, ca o gaură lăsată-ntr-un măr de-un vierme, la capătul căruia ardea o lumină slabă şi aurită. Neavând ce pierde, se-aventură într-acolo. Din acest colţ secret, ar fi putut să găsească o altă ieşire. Merse preţ de vreo zece minute pe nişte pietre mici şi rotunde, care-i scrâşneau sub picioare. Din fericire, în acest labirint nu existau nici oseminte de oameni, nici de animale, ceea ce demonstra că acolo nu trăia nici un monstru. „Dar ce fel de loc e ăsta şi de ce nu ni s-a vorbit niciodată despre el?“ se miră tânărul.

Kevin ieşi deodată într-o peşteră mare, de tavanul căreia atârnau stalactite imense. Înaintă căscându-şi ochii în faţa plafonului dantelat, apoi examină solul. Între stalagmite se întindea un lac straniu care răspândea o lumină aurie. Captivat,

se apropie având grijă să nu alunece pe suprafaţa umedă şi calcaroasă. Îngenunche prudent şi constată că nu era vorba de-un luciu de apă, ci de-o pătură de gheaţă. Totuşi, în locul acela nu era deloc frig!

Cavalerul puse torţa pe jos şi sondă suprafaţa îngheţată. Fu pentru prima oară-n viaţa lui când nu-nţelese informaţia primită. În loc să-l informeze despre adâncimea lacului care dormea în adâncuri, simţurile lui magice îi trimiseră propriul chip, ca şi cum s-ar fi privit într-o oglindă.

Cu prudenţă, Kevin întinse mâna şi puse vârful degetelor pe suprafaţa luminoasă, care-şi schimbă imediat culoarea, trecând de la auriu la un albastru intens. Sunete cristaline răsunară peste tot în grotă, ca şi cum ar fi provenit din aglomerări ale calcarului din plafon şi din podea.

Tânărul Cavaler sări în picioare şi puse mâna pe garda sabiei, întorcându-se încet de jur împrejur. Totuşi, simţurile sale ascuţite nu-i semnalau apropierea vreunui duşman! O mişcare ciudată de la suprafaţa gheţii îi atrase atenţia şi constată cu stupoare că era vorba de-o imagine: din oglindă se privea el însuşi!

– Dar ce vrăjitorie-i asta?! exclamă Kevin furios.

Ecoul propriei voci îl asurzi aproape. Imaginea se schimbă imediat şi Kevin îi văzu pe Cavalerii de Smarald luptându-se cu oamenii-insectă pe plajele din Enkidiev. Privi bătălia fără să-şi aducă aminte dacă participase sau nu la ea. Luptătorii îmbrăcaţi în verde îi loveau pe duşmani cu săbiile fără să le producă pagube mari. „Cred că m-am lovit serios la cap“, gândi Kevin.

Scena se transformă din nou şi tânărul observă faţa hidoasă a unei creaturi, jumătate om, jumătate pasăre cu ciocul plin de dinţi ascuţiţi şi cu ochi mov luminoşi. Vrăjitorul! Dar cum de Asbeth putea să se afle sub Castelul de Smarald? Acest lac îngheţat îi servea drept lentilă de spionat oamenii?

Kevin voia să meargă să-şi cheme fraţii de arme în ajutor când imaginea pe care i-o trimise gheaţa îi tăie respiraţia. Se văzu cu mâinile ţintuite-n nituri de oţel de peretele unei peşteri întunecate, şi tunete răsunau în peretele ei de stâncă. Kevin îşi astupă urechile şi se retrase lovindu-se de-o stalagmită umedă. Furtuna spori şi Cavalerul căzu în genunchi voind să se rupă de vacarmul infernal care-i răsuna în creier. Cedând durerii, Kevin se prăbuşi cât era de lung de podeaua calcaroasă şi leşină.

Abia căzuse corpul Cavalerului la pământ, că, de partea cealaltă a lacului, se deschise o poartă mare şi luminoasă. Patru siluete-ntunecate se desenară în cadrul ei, grăbindu-se să-nconjoare suprafaţa-nghеţată şi să se-apropie de tânăr. Furtuna se opri imediat. Dempsey se aplecă asupra lui Kevin şi-i căută pulsul apăsându-şi degetele pe partea interioară a palmei.

– E viu! le spuse Dempsey lui Bridgess şi lui Chloe.

Îl ridică pe Kevin pe umăr şi reveni în dreptul lui Elund, care-i aştepta la intrarea în peşteră, cu sprâncenele încruntate. Magicianul de Cristal, adevărat şef al Ordinului, îşi părăsise temporar turnul, lăsându-şi elevii să studieze sub supravegherea unui servitor. Cavalerii înţeleseră imediat că lipsa lui Abnar era din cauza vizitei făcute zeilor şi-atunci se duseseră la Elund să-i ceară sprijinul.

Dempsey trecu prin faţa bătrânului magician şi ieşi din peşteră, urmat de cele două femei. Elund scoase un oftat de nemulţumire şi agită mâna deasupra lacului care redeveni lăptos. Se-ntoarse şi trecu prin poarta luminoasă ce se-nchise în spatele lui. Ridicând poalele tunicii sale strălucitoare şi mătăsoase, el sui treptele scării în spirală fără să se grăbească. Hotărât lucru, tinerii ăştia erau mult prea curioşi! Într-o zi o să se afle într-o situaţie şi mai supărătoare, iar el n-are să-i poată ajuta!

Când Elund ajunse la etajul principal al turnului său, zidul de piatră se-nchise magic, sub privirea neliniştită a Kirei, a

elevilor din Castelul de Smarald şi a ucenicilor care se strânseseră în linişte acolo. Dempsey pusese corpul neînsufleţit al lui Kevin pe masa de cristal, dar nu ştia cum să-l ajute să-şi revină.

Trăgându-şi sufletul, Elund se apropie de Cavaleri. Pronunţă o formulă magică şi partea de deasupra mesei se lumină. Raze strălucitoare traversară corpul tânărului imprudent, însă nu scoaseră la iveală nici o urmă de rănire.

– A leşinat doar, declară el celorlalţi. A avut noroc să se-aleagă doar cu-atât.

Dempsey îl luă din nou pe Kevin în braţe, mulţumi bătrânului maestru şi părăsi sala de curs, urmat atât de Bridgess, cât şi de ucenici. Chloe însă mai întârzie.

– Ce loc era acesta, maestre Elund, şi de ce se află chiar sub turnul vostru? întrebă ea.

– Este oglinda destinului, un instrument de lucru pe care ni l-au lăsat anticii, răspunse bătrânul. Foarte puţini magi mai ştiu să se servească de ea, iar tânărul Kevin cu siguranţă că nu se numără printre ei.

– Ar fi putut să moară, nu-i aşa?

– Dacă n-aţi fi venit direct la mine, aşa cum aţi şi făcut, şi-ar fi putut pierde minţile sau ar fi murit de spaimă. Aţi procedat bine, Cavaleri!

Chloe se-nclină respectuos în faţa lui şi-o porni pe scara ce ducea direct la palat. Folosindu-şi simţurile magice, îi găsi pe ceilalţi care se duseseră în aripa Cavalerilor şi grăbi pasul. Îi ajunse din urmă doar în camera lui Kevin. Dempsey îl întinsese pe fratele său de arme pe pat să-l lase să se odihnească, apoi întoarse o privire severă spre copii.

– Vă interzic să vă întoarceţi în pasajele secrete! le ordonă el. E destul de clar?

Toţi făcură, de sus în jos, semn cu capul, inclusiv Kira. Cavalerul îi scoase-apoi din cameră şi Chloe le propuse un exerciţiu de levitaţie în curtea castelului. Copiii nu prea aveau chef să se joace, dar acceptară, totuşi, propunerea. Dempsey se uită şi la Bridgess, dar aceasta dădu din cap în semn că vrea să rămână lângă Kevin. Acesta îi respectă dorinţa şi, ieşind din cameră, închise şi uşa după el.

Bridgess luă lóc în apropierea patului şi observă faţa liniştită a Cavalerului. Erau amândoi de-aceeaşi vârstă şi Kevin avea multe calităţi. Răbdător, inteligent şi respectuos, ştia, în acelaşi timp, să se arate tandru şi înţelegător. De câtva timp îi făcea curte, dar nu se arătase niciodată insistent. „O partidă bună pentru o femeie", suspină ea, în timp ce-n gândurile ei apăru figura mult îndrăgită a lui Wellan.

Nu mult după aceea, Kevin deschise pleoapele şi se ridică brusc în pat, gâfâind. Bridgess îl prinse de umeri şi-l forţă să se culce din nou.

– Eşti din nou în camera ta, îl linişti ea. N-ai de ce să te mai temi.

Întoarse repede capul şi se uită în toate părţile să se convingă de spusele ei şi se linişti. „Ochii lui nu sunt tot atât de albaştri ca ai lui Wellan", constată ea.

– A fost un coşmar? ezită Kevin.

– Cred că nu. Ai descoperit un loc straniu, mergând în partea cealaltă a tunelului.

– Am văzut lucruri înspăimântătoare la suprafaţa lacului, Bridgess... Cred că l-am văzut chiar şi pe vrăjitor...

– Când te-a găsit în peşteră, Elund ne-a spus că lacul proiecta adesea spaimele din sufletul oamenilor şi că tu ai fost zdruncinat de experienţa asta. Te poate ajuta să-ţi revii dacă vrei.

– Deci ceea ce-am văzut nu era real!

– Nu, nu cred!

Tânărul se aşează mai bine şi-şi trecu braţele în jurul mijlocului camaradei sale s-o tragă lângă el şi s-o strângă cu toată puterea. Apoi, calm, o sărută pe ceafă.

– Kevin, nu!... protestă ea blând.

– Am nevoie de tine!

– Îmi pare rău... dar îl iubesc pe Wellan.

Kevin slăbi strânsoarea şi se lăsă să cadă din nou pe pat, fără să-şi ascundă decepţia. Bridgess îi adresă un zâmbet timid, mulţumindu-i parcă, şi ieşi din cameră, cu capul aplecat.

40

REGATUL UMBRELOR

Când pământul se deschise sub el, Wellan se-afundă în gheață și alunecă vertiginos printr-un tunel de lumină orbitoare care, parcă, nu se mai sfârșea. Se lovi tare de pământ și o durere puternică îi răsări în piept. Rămase la-nceput nemișcat, așteptând să-i dispară amețeala, apoi își studie mâinile și picioarele să aprecieze eventualitatea rănilor existente. Două coaste rupte, un genunchi învinețit, un umăr dislocat, dar nici un organ vital atins.

Scrută cu grijă deosebită, mulțumită simțurilor magice, împrejurimile, fiind convins că se află la fundul unui puț de gheață, dar nu mare-i fu mirarea când văzu că în mintea lui apare imaginea unei multitudini de grote, aflate de jur împrejurul lui. Nici vorbă să le exploreze până când nu va fi ameliorat cele mai dureroase dintre lovirile sale. Se concentră mai întâi la coaste, cu intenția să sudeze oasele rupte, dar sări în sus când niște degete străine îi dădură la o parte părul ud lipit de obraz.

– Nu vă fie frică, nu vă doresc răul, spuse o voce feminină.

Wellan nu observă alături de el decât o siluetă neagră, căci sursa de lumină a locului se afla în spatele salvatorului său. Vru să-ntrebe cum îl cheamă, folosindu-se de simțurile nevăzute, dar se lovi imediat de-o barieră asemănătoare celei pe care i-a impus-o Hathir, calul-dragon.

– Cine sunteți? întrebă străinul.

– Sunt Cavalerul Wellan de Smarald, abia gâfâi pieptul său, făcându-l să sufere. Îl caut pe maestrul magician al Regatului Umbrelor.

Mâinile îndemânatice ale necunoscutei îl întoarseră pe spate şi durerea îi smulse un geamăt surd. Să fi fost stăpânul acestor locuri o femeie?

– Nu sunteţi în apele voastre, declară necunoscuta, dar pot să vă ajut.

Durerea care i se răspândi rapid prin tot corpul îl împiedică pe Wellan să răspundă. Văzu doar că lângă faţa lui apare o lumină violetă şi leşină.

Când îşi reveni, descoperi că era lungit într-o peşteră, pe-o blană, unde lumina era împrăştiată de bine cunoscuta „piatră a luminii". Hainele cu care venise nu mai erau pe el. Împăturite cu grijă, ele se odihneau pe-o piatră mare alături de culcuşul lui. Cine se ocupase în aşa măsură de el? Încercă să se aşeze, dar durerea ascuţită din piept îl ţintui la pământ. Închise ochii intrând în legătură cu propria energie vitală s-o dirijeze către răni. Atunci simţi din nou prezenţa mâinilor necunoscute pe pielea lui înfrigurată. Pleoapele i se zbătură şi respiraţia i se tăie, când se trezi lângă el cu o persoană mov cu ochi violeţi, leită femeia care va deveni Kira, cam peste vreo zece ani.

– Vă rog mult, nu vă mişcaţi! îl imploră ea.

O lumină strălucitoare scăpă din mâinile ei. Wellan simţi imediat o uşurare profundă care-i îngădui să respire din nou liber. Lumina violetă dispăru şi el continuă s-o examineze pe străină. Irişii ei erau de-aceeaşi culoare ca aceia ai Kirei, dar pupilele lor erau rotunde.

– M-am îngrijit deja de genunchiul şi de umărul vostru, îl informă ea, dar v-aţi trezit prea repede să pot să-mi termin treaba.

– Vă mulţumesc pentru bunătate, replică Wellan. Dar cine sunteţi? Şi eu unde mă aflu?

– Sunt Jahonne şi voi sunteţi chiar acolo unde aţi vrut să ajungeţi.

– Mă aflu în Regatul Umbrelor? Şi voi sunteţi o maestră magiciană?

– Când aveţi să fiţi mai în formă, Nomar are să răspundă întrebărilor voastre.

Ea se ridică, având intenţia să se retragă, dar Wellan îi apucă uşor pumnul să n-o sperie. Pielea ei era tare fină şi caldă.

– Nu, opriţi-vă! insistă el. Aş vrea să ştiu de ce...

– Am această culoare? zâmbi ea. Nomar are să vă spună.

Ea îşi desprinse uşor pumnul şi ieşi din grotă cu discreţia pe care n-o împărţea deloc cu Kira. Wellan se aşeză prudent pe blană şi constată că cele două coaste rupte nu-l mai făceau să sufere. Cu toată slăbiciunea sa, el putu să se-mbrace şi sondă locurile cu simţurile lui magice. Se afla într-o grotă mică şi rotundă, alături de multe altele, în interiorul unei peşteri imense, dar nu reuşi să-şi împingă ancheta mai departe, căci în exteriorul ei nu percepea nimic altceva decât neantul. Nici o carte din bibliotecă nu vorbea despre o lume atât de stranie.

Când reuşi să-şi pună platoşa şi să-şi lege centura, îşi căută în zadar armele. Tremurând, îşi trase cizmele, ieşi din grotă, sprijinindu-se de pereţii ei zgrunţuroşi, şi se aplecă să treacă prin ieşirea prea strâmtă. Cu siguranţă că locul acesta nu fusese construit pentru oameni de statura lui.

Se opri imediat ce puse picioarele afară din alveola lui, descoperind totodată că se afla pe-o cornişă printre alte sute, săpate în pereţii peşterii. Jos de tot curgea un râu şi străluceau multe focuri mici în jurul cărora se mişcau oameni în tunici albe, dar Wellan se afla prea departe să le poată distinge trăsăturile. Privi în jurul lui şi observă că scări din lemn uşurau ajungerea la diferite etaje. Dar cum îl transportaseră până la cornişa asta în timp ce era inconştient?

Cu multă grijă coborî până-n vale, fără să-ncerce nimeni să-l oprească. Nu mai întâlni pe nimeni care să semene cu Jahonne, doar femei şi bărbaţi cu pielea imaculată care treceau cu braţele-n-cărcate cu coşuri făcute din nuiele de răchită, fără să le pese de el. Sholieni?

Se aplecă să atingă pământul şi constată cu mirare că este cald şi uşor de fărâmiţat. Se afla oare în interiorul pământului, sub stratul gros de gheaţă al Regatului Umbrelor? Şi cum reuşeau oamenii aceştia să trăiască fără soare? De unde venea aerul pe care îl respirau? Nu văzu nici animale, nici grădini, nici terenuri cultivate. Ce mâncau? În acel moment o mână se aşeză pe umărul lui şi el făcu stânga-mprejur.

– Fiţi fără grijă! îl asigură bărbatul care se oprise-naintea lui.

Era imposibil să-i stabileşti vârsta. Păru-i era lung şi alb ca al unui bătrân, dar pielea feţei îi era netedă ca a unui copil, iar ochii cei mari şi argintaţi îi aminteau de cei ai lui Fan de Shola. Era îmbrăcat cu o tunică lungă şi albă, dar nu semăna deloc cu ceilalţi locuitori ai acestei lumi insolite.

– Văd în mintea voastră că aveţi tare multe-ntrebări de pus, se veseli el. Sunt Nomar şi cred că vă pot răspunde la ele. Vă rog, veniţi şi vă aşezaţi alături de mine!

Wellan îl urmă până la unul dintre focurile ce ardeau pe malul râului. Nomar îi arătă o bancă mică din lemn şi Cavalerul se aşeză pe ea, privind împrejurul lui. Tot ceea ce-l înconjura era atât de neobişnuit, atât de departe de realitate... Bolta peşterii îi aminti de cerul nopţii, dar fără stele, iar râul curgea pe-acolo fără să facă nici cel mai mic zgomot. Singura lumină a acestei lumi bizare părea să provină de la pietrele rotunde, presărate pe pământ şi de la focurile de pe câmp.

– Sunteţi un maestru magician?

– Nu, sunt un Nemuritor! Diferenţa o ştiţi, cred!

– Da, o cunosc. V-a născut o femeie din lumea morţilor, în timp ce în cazul maeştrilor magicieni, mama este o fiinţă muritoare.

– Sunteţi un om instruit şi asta-mi încălzeşte sufletul.

– Dar, din păcate, n-am răspunsul la toate-ntrebările. Oamenii aceştia, de exemplu.

Wellan îi arătă bărbaţii şi femeile cu tunică albă care continuau să umble liniştit în jurul lor.

– Şi ei sunt Nemuritori?

– Nici vorbă! exclamă Nomar. Nu există atâţia Nemuritori în univers! Sunt maeştri magicieni născuţi la Shola acum câteva sute de ani. Şi-au acceptat să dea o mână de ajutor în acest refugiu.

Acum sute de ani... „Dar ce vârstă avea Fan atunci când a murit?“ se întrebă Marele Cavaler observându-i pe sholieni.

– Se pare că răspunsurile mele nasc tot alte-ntrebări în mintea voastră, sire Wellan. Dar vă e foame! Mâncaţi, vă rog, câte ceva!

Wellan se-ntoarse şi văzu că-i dădeau un coş umplut cu merinde a căror aromă îi făcu o foame şi mai mare. Îl primi în timp ce-i adresa lui Nomar o privire plină de-alte întrebări.

– Este mâncare-adevărată, îl asigură Nomar cu un zâmbet amabil.

– Dar cum se poate? O faceţi să apară cu ajutorul magiei?

– Într-un fel. Ştiţi, tot ce există-n univers poate fi şi deplasat. Este suficient să ştii cum s-o faci. Să spunem c-o împrumutăm!

Wellan duse la nas o pâine mică şi caldă şi-i trase pe nas aroma, din ce în ce mai mirat de experienţa asta surprinzătoare. Cavalerii puteau să facă multe lucruri, dar nu ştiau să materializeze astfel mâncarea. Mâncă pâinea şi carnea friptă, orezul şi fructele sub privirea distrată a stăpânului acestei lumi subterane. Când Wellan se sătură, coşul dispăru din mâna lui şi Marele Cavaler se uită mirat la gazda lui.

– Trebuie întotdeauna să trimiţi aceste obiecte numai acolo de unde le-ai luat, îi explică el.

Cavalerului nu-i veni în minte acele cuvinte care să exprime fascinaţia pentru acest procedeu magic. Dar de ce anticii pretindeau că locul acesta este populat de demoni, în timp ce el era locuit de maeştri magicieni?

– Sunteţi un Cavaler de Smarald, nu-i aşa? se nelinişti Nomar.

– Este exact. Sunt Cavalerul Wellan de Smarald.

– Totuşi, îi credeam pe toţi morţi!

– Ordinul a renăscut din propria cenuşă, acum vreo douăzeci de ani. A fost reînfiinţat de Regele de Smarald în scopul de a apăra continentul Enkidiev împotriva Împăratului Negru.

– Deci Amecareth nu şi-a abandonat planurile de cucerire!

– Mi-e teamă că nu... Dar, spuneţi-mi, maestre Nomar, acest loc se află într-adevăr sub pământ sau este-un univers paralel?

– Domeniul meu se află sub gheţurile de nepătruns ale Regatului Umbrelor, căci doar astfel pot să-l protejez de vrăjitoriile lui Amecareth.

– Sunteţi aici de mulţi ani?

– Un pic peste o mie! Dar copiii au ajuns aici în perioade diferite!

Wellan încercă să-şi amintească lecţiile de istorie. Cărţile afirmau că împăratul conducea oamenii-insectă de cel puţin cinci sute de ani. De unde ieşeau atunci aceşti copii?

– Tatăl lui Amecareth guverna deja când zeii mi-au încredinţat misiunea de-a crea acest univers artificial unde-aş fi putut ascunde anume persoane foarte importante, răspunse Nomar întrebării lui transmise pe calea gândului, apoi fiul i-a continuat acţiunile de cucerire.

– Deci amândoi împăraţii au creat hibrizi...

– Cred că în felul acesta îşi asigură dominaţia asupra universului. Au conceput cu toate rasele pe care le-au subjugat.

Trebuie să-nţelegeţi, Cavalere Wellan, că oamenii-insectă întreţin o legătură telepatică strânsă între ei. Amecareth are acces la creierul tuturor supuşilor săi în acelaşi timp şi astfel poate să-i domine fără cel mai mic efort. Din această cauză eu strâng hibrizii încă de la o vârstă foarte mică şi-i ascund aici, unde vrăjitoria împăratului n-are nici o putere.

– Dar băiatul pe care Regele Jabe l-a sacrificat...

– Eram pe drum spre Castelul de Smarald când s-a produs acest incident. N-am putut să salvez Mayland şi regatul Zenor, care-au suportat consecinţele.

Nomar îl studie pe Wellan, care se supuse acestui examen, coborând zidul său de protecţie. Era foarte important ca Nemuritorul să-i acorde încredere imediat dacă voia să devină ucenicul lui.

– Aveţi idee de-un alt hibrid? se miră Nomar.

– Este corect, răspunse Cavalerul. Se numeşte Kira şi are nouă ani. Mama ei, regina Fan din Shola, mi-a cerut să-i asigur protecţia, dar cred că n-am să reuşesc să mă achit de această promisiune dacă n-am să pot să-mi măresc puterile. De altfel, Regina Fan mi-a sugerat să mă adresez vouă.

Căzut deodată pe gânduri, Nomar se ridică şi merse în jurul focului, privind în jos. „Nici vorbă să-l sondez“, hotărî Wellan.

– Ar fi trebuit să ne-o aduceţi aici. Noi am fi protejat-o împotriva Împăratului Negru, declară într-un târziu Nemuritorul.

– Nici măcar nu ştiam că acest loc este destinat protecţiei hibrizilor, maestre Nomar, se scuză Cavalerul. De fapt, când am pornit la drum să vă găsesc, nu eram sigur că locul acesta există. Şi, orice s-ar spune, copila asta este chemată să aibă un rol activ în evenimentele care-au să zguduie în curând continentul. Ea este cheia victoriei noastre împotriva oamenilor-insectă. Datorită ei, un Cavaler ce se va naşte are să-l învingă o

dată pentru totdeauna pe împărat. Dacă o ascundeam aici, continentul Enkidiev ar fi condamnat să-i suporte dominaţia.

– În cazul acesta, cine-o apără?

– Maestrul Abnar, un alt Nemuritor. A coborât de pe Muntele de Cristal să asigure educaţia şi protecţia copilei la Castelul de Smarald. Dar, dacă are să i se-ntâmple ceva, Kira va rămâne fără apărare. Din acest motiv vreau să-mi întăresc puterile magice.

– Lăsaţi-mă să mă gândesc în timpul nopţii la situaţia asta, adăugă Nomar, un pic derutat de aceste ultime veşti din lumea de-afară.

– Cum puteţi să deosebiţi ziua de noapte, în caverna asta? se miră Wellan.

– Aveţi să vedeţi. Sunteţi în stare să vă refaceţi drumul până la alcovul vostru?

Cavalerul ridică ochii spre cornişe, încercând să-şi amintească numărul de scări pe care-a trebuit să le coboare să ajungă în vale, apoi ridică afirmativ capul. Toată lumea lăsa urme de energie în sol, iar Cavalerii ştiau să le recunoască magic. Nomar se dematerializă sub ochii lui, dar Wellan nu se-ntoarse imediat în grota cea mică pe care i-o dăduseră. Merse mai degrabă în jurul focului, memorând şi alte amănunte posibile în acest regat. Curios lucru, el nu auzea clipocitul apei râului şi trosnetele lemnelor din foc. Nu se auzeau discuţii vesele, nici râsete, nici măcar voci sprinţare de copii. Oamenii mergeau în linişte, ca nişte fantome, fără să le pese de el.

– Aş putea să vă ajut, Cavalere? întrebă o voce-n spatele lui.

Wellan făcu stânga-mprejur şi-o văzu pe Jahonne, care se uita la el cu mult interes. Probabil că era primul om pe care-l întâlnea în lumea ei subterană. Nu foarte lung, părul ei violet cobora până-n talie. Era imposibil să vezi dacă urechile ei erau ascuţite

ca ale Kirei. În schimb, ochii, din contră, i se păreau mai puţin intimidanţi, probabil pentru că pupilele nu erau verticale.

– Aş putea afla cine a fost mama voastră? întrebă el.

– Nomar mi-a spus că ea locuia la malul unei întinderi mari de apă, cred că la marginea oceanului.

– Cunoaşteţi numele acelui regat?

– Cristal, dar n-aş putea să vă spun mai mult. Maestrului nu-i place să ne vorbească despre lumea exterioară.

– De cât timp sunteţi aici, Jahonne? se miră Wellan, care nu citise nicăieri, orice s-ar fi spus, despre o fiinţă mov născută în Regatul de Cristal.

– Dintotdeauna, răspunse ea ridicând din umeri.

– Unde sunt ceilalţi copii care au fost trimişi în peştera asta?

Ea încruntă din sprâncene, mirată fiind de ce-i punea el atâtea întrebări.

– Regret, dacă v-am jignit cumva, se grăbi să adauge Wellan. Nu asta-mi era intenţia!

– Aici nimeni nu este preocupat de aceste lucruri.

– N-am să vă mai stingheresc punându-vă întrebări pe marginea acestui subiect.

Îi ură noapte bună şi se-ndreptă spre scări, urmând propria urmă de energie pe pământul de-o căldură stranie al peşterii. Era dornic să reflecteze în alveola lui. Îşi dădu jos platoşa, centura şi cizmele, dar păstră celelalte haine. Se lungi apoi pe blană şi încercă să tragă concluziile asupra straniei lui aventuri. Ajuns, în sfârşit, în inima Regatului Umbrelor, el trebuia să se arate acum cât mai convingător posibil ca să poată beneficia de învăţătura lui Nomar şi să se-ntoarcă să-l învingă pe vrăjitorul lui Amecareth, o dată pentru totdeauna.

– Suntem patru, spuse deodată vocea cristalină a lui Jahonne la intrarea alcovului.

Wellan se ridică şi invită hibridul să intre, dar ea preferă să rămână pe prag şi să se uite la el cu deosebită curiozitate.

– Atunci toată această instalaţie subterană n-a fost construită decât pentru patru persoane? se miră el.

– Oh, nu! Mult mai mulţi de atât, dar sunt numai trei la fel ca mine.

– Eu cunosc o a cincea. E mică şi-o cheamă Kira.

– O s-o încredinţaţi lui Nomar? se bucură Jahonne.

– Mi-e teamă că nu, dar am venit aici să-l rog să mă-nveţe s-o protejez mai bine în castelul în care locuieşte.

– Un castel? E-o alveolă ca aceasta?

– Nu... răspunse Wellan, râzând. Este o construcţie dreptunghiulară foarte mare, făcută din blocuri de piatră, în interiorul căreia se află alveole pătrate. Contrar lumii voastre, lumea Kirei se află acolo sus, la aer liber.

– Am văzut deja lumea voastră preţ de câteva clipe, mărturisi ea cu mare emoţie. Este foarte frumoasă, dar este foarte periculoasă pentru...

Se opri deodată. Wellan o sondă imediat, să-şi dea seama dacă nu suferă de ceva şi auzi în mintea ei şuierături şi păcănituri. Cineva îi spunea ceva şi, un moment, el se temu că acesta era însuşi împăratul sau vrăjitorul.

– Nu, aici n-aveţi de ce vă teme, replică ea imediat. Nu mai pot rămâne.

Făcu stânga-mprejur, iar Wellan ghici că ea trebuie să fi primit un mesaj telepatic ce-i ordona să-l lase-n pace. Pietrele luminoase îşi pierdură treptat din strălucire şi Cavalerul se-ntinse pe spate. Se strădui mult să-şi liniştească spiritul, dar odată ce închise ochii, dormi până dimineaţa – sau ce se considera dimineaţă – în universul acela artificial.

41

REFUGIUL HIBRIZILOR

A doua zi dimineaţă când s-a trezit, Wellan n-a considerat necesar să-şi îmbrace şi platoşa. Îşi trase pantalonii şi-şi puse centura de piele în jurul tunicii, după care îşi încălţă cizmele. Ieşi din grota lui şi se opri stupefiat pe cornişă. Jos de tot, în vale, vreo sută de persoane mâncau prima masă a zilei, dar aceştia nu erau sholieni îmbrăcaţi în alb. Din contră, aceşti locuitori ai adâncimilor purtau veşminte în tonurile culorilor pământului, asemănătoare celor ale elfilor.

Odată ce i se trezi curiozitatea, Wellan se grăbi să coboare numeroasele scări şi să se alăture grupului, sperând să obţină mai multe răspunsuri la întrebările sale.

În linişte, magii albi serveau hrana protejaţilor lor hibrizi, fiinţe stranii, despre a căror origine Cavalerul nu avea nici o îndoială. Într-adevăr, unii semănau cu Jahonne, dar ceilalţi erau bizari, chiar monstruoşi. Majoritatea aveau trăsături specifice oamenilor-insectă, cu mâini având patru degete la care se vedeau gheare rotunjite, braţe acoperite cu o carapace neagră lucioasă ca aceea a scarabeilor sau cu chipul pe jumătate omenesc, adesea cu o gură normală, alteori cu mandibule. Dar, oricum ar fi arătat, ei nu manifestau agresivitate unii faţă de ceilalţi şi nu avură nici o reacţie ostilă văzând că se apropie un nou-venit în întregime om, probabil din cauză că fuseseră adunaţi de Nomar şi camarazii lui paşnici pe vremea când mai erau încă bebeluşi.

Wellan se aşeză printre ei ascunzându-şi curiozitatea cum putea mai bine, căci aceste biete creaturi nu meritau să fie privite cu insistenţă. Asemenea Kirei, ele nu ceruseră niciodată să se nască.

O femeie cu păr lung aurit şi piele palidă se apropie de Cavaler şi-i întinse un coş mic plin cu merinde. Cavalerul îi mulţumi şi mâncă cu poftă, căutându-l din ochi pe Nomar, dar nu-l zări nicăieri. Odată terminată masa, coşurile-ncepură să dispară din mâna hibrizilor. Se ridicară toţi în acelaşi timp şi se-ndreptară spre diferitele galerii săpate sub cornişe. Wellan voi să-i urmeze să descopere unde mergeau, dar Nomar se materializă în faţa lui, barându-i calea.

– V-aţi săturat, sire Wellan? întrebă el prietenește.

– Am mâncat foarte bine, vă mulţumesc! îl asigură Cavalerul.

– Văd că aţi făcut deja cunoştinţă cu oaspeţii mei!

– Nu, n-am prea vorbit!

Wellan îl simţi sondându-i din nou inima şi nu căută să se eschiveze, la fel ca şi la prima incursiune în gândurile lui personale.

– Prea multă mânie e în voi, tinere muritor! constată Nomar.

– E slăbiciunea mea cea mai mare, dar nu încetez să mi-o corectez. V-aţi gândit la cererea mea, venerabile maestre?

– V-am studiat în timpul somnului. Un prinţ devenit Cavaler, nu-i aşa? Aţi făcut un sacrificiu foarte mare, Wellan de Smarald. Am fost uimit să aflu că v-au învăţat magia încă din copilărie. În mod normal, muritorilor nu li se acordă un astfel de privilegiu.

– Dar toţi Cavalerii de Smarald sunt antrenaţi aşa!

– E neobişnuit, dar îmi închipui că Abnar ştie ce face. Pentru că voi cunoaşteţi în oarecare măsură magia, cred că avem să-i putem adăuga un pic de putere, dar aceasta are să vă ceară o implicare totală.

– Sunt conştient de asta şi vreau să mă supun acestei discipline ca să salvez continentul Enkidiev!

– Formarea unui adevărat maestru magician este lungă şi anevoioasă, dar, pentru că nu aveţi o sută de ani să consacraţi acestei ucenicii, am să comprim timpul, ca, odată plecat din Regatul Umbrelor, să-l puteţi opri pe acel vrăjitor.

– În numele Ordinului Cavalerilor de Smarald, vă mulţumesc pentru bunătatea voastră!

Wellan se-nclină respectuos în faţa Nemuritorului, ca şi cum ar fi fost în faţa unui rege şi gestul acesta lăsă să-i scape lui Nomar un zâmbet, căci el nu-i înţelegea întotdeauna foarte bine pe oameni şi obiceiurile lor.

42

NOMAR

În timpul primelor luni de ucenicie pe lângă Nemuritor, Wellan deprinse, în special, noi tehnici de meditaţie şi de alungare a emoţiilor din suflet. Cu multă răbdare, el se sili să contemple ore-n şir o flacără ce tremura în faţa lui sau doar o stâncă. Descoperindu-i înclinaţia spre mânie chiar de la-nceputul antrenamentului său, Nomar căută să-l scape de ea, înainte să-l înveţe cum să mişte cu mâinile puterea extraordinară a şerpilor electrici.

Adesea, după lungi şedinţe de nemişcare, Wellan îşi destindea muşchii mergând prin valea subterană. Nu după mult timp el ştia deja care sunt limitele enormei peşteri, care nu părea să aibă vreun loc de comunicare cu lumea exterioară. Hibrizii îl priveau plimbându-se în tunica lui lungă şi albă, incapabili să vorbească cu el din cauza limbajului lor alcătuit din fluierături şi păcănituri. Şi Wellan îi observa în aceeaşi măsură, dar nici măcar nu reuşea să le sondeze spiritul neomenesc. Singura cu care putea vorbi era Jahonne.

Femeia mov îi prezentă şi pe ceilalţi hibrizi care-i semănau: doi bărbaţi şi o femeie cu pielea violacee, nemaipomenit de timidă. După un salut scurt şi comentarii telepatice cu Jahonne având ca subiect Cavalerul, ei dispărură în diferite galerii şi ulterior păstrară distanţa faţă de el.

– Le este teamă de oameni, îi explică Jahonne, în timpul unei mese. Este o precauţie pe care o avem în sânge transmisă nouă de tatăl-insectă.

– Dar ţie nu? se miră Wellan

– Eu am mai mult sânge omenesc decât ei, după cum spune Nomar. Din acest motiv îmi place în mod deosebit compania ta.

Wellan îi zâmbi. Şi lui îi plăcea să petreacă timpul cu ea, să vorbească de toáte şi nimic. Avea o inteligenţă vie şi o curiozitate nestăpânită. Cavalerul îi descrise continentul Enkidiev din miazăzi în miazănoapte, de la soare-răsare la soare-apune: cu întinderile lui al căror hotar nu-l vedeai cu ochiul liber, cu câmpurile cultivate, dealurile blânde şi pădurile dese, cu plajele de galete, cu soarele care răsărea să le lumineze zilnic şi luna care le argintea noapte de noapte. Jahonne îi sorbea vorbele cu devotament şi Cavalerul se trezi gândind că, la vârsta adultă, are să se-mpace tare bine cu Kira, cu condiţia ca, pe măsură ce creştea, ea să semene tot mai mult cu noua lui prietenă.

Când cavalerul ajunse să stăpânească bine tehnicile de concentrare, Nomar îi scurtă timpul liber şi îl supuse la şedinţe epuizante de exerciţii având ca scop stăpânirea energiei înconjurătoare. În vale, după fiecare masă Marele Cavaler se-ntâlnea singur cu mentorul lui. La început, trebuia să manipuleze flăcările şi razele luminoase care-i ieşeau din mâini, apoi lucrurile se complicară.

– Universul este alcătuit dintr-un mare număr de energii opuse una alteia, îi explică Nomar, stând în picioare-n faţa lui. Un maestru magician ştie să le deosebească şi să le folosească cu bună ştiinţă. V-am învăţat să le recunoaşteţi pe câteva. Au să vă-ajungă să scăpaţi de vrăjitorul împăratului. Dac-aţi fi fost un Nemuritor, dragul meu Wellan, aş fi avut eternitatea să vă pot învăţa să stăpâniţi şi cea mai mică sclipire de viaţă din jurul vostru, dar timpul ne este drămuit.

Wellan ascultă discursul lui lung cu mult mai multă atenţie decât acorda vreodată celor rostite de Elund. De fapt, el se dovedia ca adult un elev mult mai bun.

Fu foarte atent la explicaţiile lui Nomar în ce priveşte energia specifică, pe care trebuia acum să înveţe s-o capteze din Eter, ca apoi s-o arunce în râu, cu scopul de-a nu răni pe nimeni. „Pe cine-aş putea răni, căci au fugit toţi de cum m-au văzut că m-am aşezat aici? se-ntrebă marele Cavaler. Afară numai dacă exerciţiul este mult mai periculos decât lasă Nomar să se-nţeleagă..."

Îşi goli mintea de orice gând şi de orice emoţie şi-ntinse mâinile în faţa lui cu palmele una spre cealaltă. Cu ajutorul simţurilor magice, scotoci văzduhul peşterei şi intră în legătură cu o vână electrificată, care i se păru uşor de-atins. Îşi folosi voinţa să atragă între mâini firele rebele şi simţi imediat o durere ascuţită în palme, ca şi cum o mulţime de şerpi mici şi-ar fi înfipt acolo colţii. Scoase un strigăt care se auzi în toată peştera şi căzu în genunchi. Imediat Nomar atrase energia de culoare roz spre mâinile lui, reducând astfel suferinţele elevului său. Wellan gâfâi un pic în timp ce-şi privea palmele rănite, apoi încercă să scoată din corpul lui lumina vindecătoare pe care învăţase s-o stăpânească încă din Regatul de Smarald. Dar aceasta n-apăru decât un pic, abia uşurându-i durerea. Ruşinat, ridică o privire imploratoare la Nomar.

– Nimeni nu va putea vreodată să vă acuze de lipsă de ambiţie! declară Nemuritorul, ascunzându-şi cum putea mai bine zâmbetul. Dintre toate energiile care circulă prin peşteră, aţi ales-o pe cea mai periculoasă.

Wellan îşi întoarse privirea la şerpii luminoşi care se-nvârteau în cerc în palma mentorului său. De unde-ar fi putut şti?

– Ar fi putut omorî un vrăjitor? gemu el, încă pradă durerii.

Cu o mişcare graţioasă a mâinii libere, Nemuritorul materializă o pâine mare şi caldă încă şi o aruncă foarte sus în aer, apoi eliberă energia care-i mai dansa încă în cealaltă mână. Firele arzânde se-nfundară deodată în ţintă şi-o făcură să explodeze-n bucăţi.

– Sunt sigur că măruntaiele unui vrăjitor n-au să poată rezista niciodată unei astfel de şarje! glumi Nomar.

Luă apoi mâînile Cavalerului în ale sale să le examineze. Bietul muritor, acoperit tot de sudoare, îşi muşca buzele să nu urle. Sub privirea minunată a lui Wellan, rănile i se cicatrizară şi senzaţia de arsură încetă imediat. Nomar îşi studie elevul. Cu părul şi tunica lipite de piele, Cavalerul bolborosi câteva cuvinte de mulţumire aplecând capul, apoi îşi adună puterile să se ridice. Tremurând din toate încheieturile, el se târî până la râu.

– După ce vă veţi fi răcorit, veniţi din nou aici! îi ceru Nomar. N-am terminat încă cu voi!

Wellan nici nu avu măcar curajul să ridice capul să-şi exprime acordul. Intră până la genunchi în apa călduţă şi-şi stropi faţa.

Exerciţiile de magie se succedară unul mai dureros decât altul, dar la capătul unor luni îndelungi de învăţătură, Marele Cavaler reuşi să prindă şerpii electrici şi să-i păstreze în mâini fără să sufere. Nomar îl învăţă şi cum să-i păstreze ofensiv în faţa lui, mai întâi în râu, acolo unde nu riscau să rănească pe cineva. Apele râului se luminau în roz timp de câteva minute, spre marea bucurie a hibrizilor, care urmăreau de sus de pe cornişă progresele omului. Apoi Nemuritorul îi impuse ţinte din ce în ce mai mici, pe care el le dobora una din două.

În timpul primelor luni de stat în Regatul Umbrelor, Wellan cheltui o cantitate de energie atât de mare, că se surprinse dormind ore-ntregi şi sărind adesea peste masa de dimineaţă.

Nu mânca deci decât o dată pe zi, atunci când mergea să se-ntindă pe blănuri în grotă şi adesea nu putea să-nghită mâncarea care i se oferea, deşi aceasta era excelentă.

Din cauza lui, Jahonne se-ngrijoră, dar nu-i spuse deschis temerile sale în timpul celor câteva minute pe care le petreceau împreună în timpul mesei, în vale, mulţumindu-se să-l vadă cum pică de somn şi ascultându-i vorbele cu-o ureche mai mult decât distrată.

În cele din urmă marele Cavaler pierdu noţiunea de timp. Trecură zile, săptămâni şi luni, fără ca Nomar să aducă vreo schimbare programului său, până-n dimineaţa în care elevul lui prinse şerpii roz şi-i proiectă atât de sus în peşteră, încât bolta acesteia ar fi trebuit să explodeze.

– Excelent! exclamă Nemuritorul. Acum am să-ntăresc forţa voastră fizică şi am să vă arăt cum să vă apăraţi, căci aţi putea, într-o înfruntare, să nu atingeţi vrăjitorul de la prima lovitură şi-atunci el are să riposteze. Odihniţi-vă astăzi, Wellan! Noua fază a antrenamentului vostru avem s-o începem mâine!

Avusese atât de puţin timp liber în ultimele luni, încât nu ştiu prea bine ce să facă cu el. Din moment ce Nomar dispăru, Jahonne ieşi din tunel, unde se-adăpostea, şi se apropie de Marele Cavaler. Făcu să alunece mâna lui în mâna ei, smulgându-i o strâmbătură de durere.

– Mâinile tale nu mai sunt atât de fine ca înainte, îl compătimi ea.

– Ceea ce nu-i deloc de mirare cu toate zdreliturile şi jupuiturile pe care le-au îndurat de când am venit aici.

Se plimbară prin vale, aşa cum făceau când abia venise şi trecură de-a lungul râului.

– Nu ţi-am spus tot adevărul, în ce priveşte peştera, începu Jahonne, evitând să-l privească drept în ochi.

Tânăra îi stârnise curiozitatea lui Wellan, dar el n-o grăbi.

– Când m-ai întrebat dacă-ai putea ieşi de aici, eu ţi-am răspuns că nu, dar te-am minţit. Undeva printre galeriile astea există un tunel care duce până la o lume de lumină, unde locuiesc oameni ca tine.

– De ce-mi spui asta? se miră Cavalerul.

– Ca să poţi fugi. Noi ştim că Împăratul Negru este pe urmele noastre şi că s-ar putea foarte uşor sluji de vrăjitorie să ne găsească. Eu n-aş´vrea ca tu să fii omorât sau închis aici pentru totdeauna.

– N-ai vrea să fiu închis aici cu tine? glumi el.

Îi simţi imediat stânjeneala şi-şi alungă un zâmbet distrat.

– Amecareth are să pună mâna pe hibrizi, Wellan, dar pe tine are să vrea, desigur, să te omoare sau să te lase-n voia sorţii. Iată de ce doresc ca tu să ştii cum să-i scapi.

– Nu te credeam aşa pesimistă!

Nu-i răspunse şi mai degrabă arătă spre un tunel de la celălalt capăt al peşterii. Semăna cu toate celelalte ce fuseseră săpate la baza cornişelor.

– Pe-acolo, dar lumina soarelui tău se află foarte departe! Însă nu te descuraja!

Wellan o obligă pe Jahonne să se oprească şi-o întoarse spre el, fixându-şi privirea în minunaţii ei ochi violeţi.

– Ai avut cumva vreo viziune? o întrebă el, încruntând din sprâncene.

– Am avut un vis groaznic...

– Dar ţi-am explicat ce sunt visele, Jahonne...

O obligă să se aşeze cu el pe malul apei şi ea îi povesti că văzuse căzând bolta peşterii sub o ploaie de foc. Toţi fraţii şi surorile fugeau împrejurul ei şi urlau de groază, dar ea nu se putea mişca, paralizată fiind de magia unei fiinţe întunecate şi malefice.

– E normal să ai coşmaruri, când eşti obligată să trăieşti sub pământ, declară el, sărutând degetele cu gheare ascuţite.

Atingerea buzelor lui calde o făcu să freamete şi, ruşinată, ea căută să se depărteze.

– Nu-ţi fie teamă, n-am să merg mai departe, o asigură el. Am vrut doar să te binedispun. Este-un vechi obicei omenesc, scuză-mă!

– Nu uita amplasamentul tunelului... murmură ea, evitându-i privirea.

Se salvă alergând spre faţa laterală stâncoasă a peretelui. Wellan o urmări cu privirea chiar şi atunci când, urcând cu greu scările, avea viteza unei pisici. Niciodată nu se purtase aşa cu el! Văzuse oare altceva în vis?

Lunile se scurseră şi Jahonne nu-i mai vorbi despre coşmarul ei. În loc să-l alunge, ea îşi luă mai degrabă obiceiul să coboare la râu şi să-l observe în timp ce el învăţa să formeze scuturi invizibile ca să se apere de razele incandescente pe care Nomar le proiecta asupra lui. Ştia că putea să fie rănită prin ricoşeu, dar insista să petreacă mai mult timp alături de el, ca şi cum i-ar fi presimţit plecarea. În schimb, Nomar nu vedea cu ochi buni prietenia lor.

În scopul de a-i despărţi, el îngădui elevului său să intre-n biblioteca lui, aflată într-una dintre galerii şi-i arătă chiar şi cum să se servească de magia lui să poată alege repede subiectele care-l interesau. Wellan n-avea decât să-ntindă mâna în timp ce se gândea la cartea pe care dorea s-o citească şi lucrarea se lumina. Nomar îl învăţă şi cum să lumineze paginile cărţilor să poată citi noaptea, când pietrele luminii erau stinse.

Stăpânul Regatului Umbrelor era mândru atât de progresele tânărului, cât şi de disciplina lui. El prindea în continuare energia incendiară, o îndrepta după bunul plac şi se proteja rapid împotriva ripostelor magice. Cu noile lui arme, era

desigur în măsură să-l învingă pe vrăjitor, dacă aceasta i-ar fi fost în continuare dorința.

Apoi, într-o dimineață, Nemuritorul îl învăță o ultimă tehnică: o stare de transă atât de adâncă încât ea putea să-nlocuiască o noapte de somn doar în câteva secunde. Wellan stăpâni repede acest procedeu și-i reproșă râzând mentorului său că nu i-l arătase mai devreme.

În seara aceea, Jahonne îi scurtă părul până la nivelul umerilor. O făcuse deja de-atâtea ori că Wellan își dădu seama că se scurseseră mai mulți ani de la venirea lui în lumea aceasta subterană. Cum hibrizii nu știau să calculeze timpul, el îl întrebă pe Nomar în timp ce stăteau în jurul focului, în fața unei mese gustoase.

– Sunteți aici deja de zece ani, răspunse Nemuritorul, care-l privea ospătându-se, fără ca el însuși să se-atingă măcar de mâncare.

Wellan se înecă cu o bucată de pâine și Jahonne îi dădu câteva palme pe spate să-l ajute să înghită mai repede. Ceilalți hibrizi o observară cu teamă, dar nu-ncercară s-o îndepărteze de el.

– Dar ce-o să rămână acum din Enkidiev? articulă, tușind, Cavalerul.

– V-am spus la venire că, pentru voi, am să comprim timpul, răspunse Nomar. În lumea voastră s-au scurs abia vreo câteva zile. Aveți să găsiți totul aproape cum l-ați lăsat.

Nemuritorul se volatiliză, ca și cum el ar fi căutat să scape de întrebările care se adunau într-o viteză înspăimântătoare în mintea lui Wellan. „Zece ani...“ își repetă Cavalerul, incapabil să-și închipuie că se pot înghesui acești ani în câteva zile. Mâncă în liniște, încercând să-și amintească ultimele minute petrecute alături de frații lui de arme, înainte de plecarea lui spre regatele de la miazănoapte. Își aminti că-i împărțise-n două grupe: una să

rămână lângă Kira, cealaltă să-l urmărească pe vrăjitor. Amintirile lui erau atât de depărtate, că pe moment îl ameţiră. După masă, se retrase-n grota lui, fără să vadă tristeţea care se aşternu pe chipul lui Jahonne.

Pe când pietrele începură să-şi piardă intensitatea luminoasă, Wellan se lungi pe blănuri. Nu-i era propriu-zis somn, dar Nomar insista ca locuitorii regatului său să aibă un ritm normal de viaţă. Cavalerul îşi lăsă gândurile să alerge către Castelul de Smarald şi diferite imagini îi reveniră în minte: sala cea mare unde ardea mereu un foc bun, valtrapul de mătase al calului său de luptă, mâinile magice ale lui Santo, ochii albaştri, plini de lacrimi... ai lui Bridgess.

În întuneric văzu mişcare şi recunoscu paşii de catifea ai lui Jahonne la intrarea în grota lui. În pofida interdicţiei lui Nomar, ea veni în linişte până la el. Wellan se ridică repede pe coate, dar înainte să poată deschide gura, tânăra se-ngrămădi în braţele lui.

– Ai visat urât? îi şopti el la ureche.

– Am visat că plecai... şi-atunci am venit să-mi petrec noaptea cu tine. Dar vreau doar să mă mângâi.

Un zâmbet apăru pe buzele lui Wellan. Îşi cuprinse tandru prietena cea mov. Incapabili să doarmă, povestiră în şoaptă toată noaptea.

43

VICTIMĂ PRINTRE ELFI

Ca urmare a ultimei întâlniri dintre Asbeth şi Cavalerii de Smarald, ura vrăjitorului împotriva oamenilor spori. Aceste fiinţe primitive nu aveau doar sânge impur, dar nici nu ştiau să recunoască rasele superioare. Adevăraţii servitori ai împăratului i-ar fi dat imediat tot ceea ce le-ar fi cerut, iar poporul lor ar fi putut fi ridicat la un statut acceptabil în univers, însă oamenii îl dispreţuiau, împingându-şi îndrăzneala într-atât, încât să-l rănească şi fizic.

O văzuse pe Narvath în gândurile lui Chloe, chiar dacă ea încerca să i-o ascundă. Fetiţa avea nouă ani şi un corp imatur încă, desigur din cauza sângelui ei omenesc. Fiind încă influenţabilă, împăratul ar putea-o modela după vrerea lui. Asta dacă nu i s-ar întâmpla ceva în timp ce el ar încerca s-o smulgă din mâna gardienilor ei... Căci, străduindu-se îndelung şi cu pricepere să atingă o poziţie importantă pe lângă Amecareth, el nu avea nici cea mai mică intenţie să lase această copilă să-i fure locul. Dar, mai întâi, trebuia să găsească acel castel în care-o închiseseră.

Spiritul colectiv al oamenilor-insectă îi permitea accesul la informaţii deţinute de cei de-acelaşi neam cu el. Scormoni pe-acolo şi descoperi mai multe imagini ale fortificaţiilor umane, dar nici unul dintre vechii luptători ai lui Amecareth, care supravieţuiseră ultimei invazii, nu găsise de cuviinţă să

stabilească mental rute geografice între aceste construcţii, în decursul ultimului asalt asupra continentului Enkidiev. Deci vrăjitorul ar fi trebuit să se intereseze de drum, dar nu sub adevărata sa identitate. Îi trebuia o victimă al cărei corp să-l împrumute, însă doar ideea de-a intra în corpul unui om îi producea silă.

Mişcându-se cu multă atenţie, doar pe vârfurile copacilor, Asbeth observă deodată prezenţa unor fiinţe vii, care nu aveau nimic omenesc în înfăţişare. Se opri pe-o ramură şi scrută pădurea. Aceste creaturi semănau a fi nişte oameni, dar inima şi spiritul le erau diferite, magice şi mai aproape de perfecţiune. Cei patru bărbaţi despre care era vorba culegeau fructe şi vorbeau într-o limbă ce semăna cu o melodie. „Cum să-i despart, să-l prind doar pe unul?“ se-ntrebă vrăjitorul.

Aduse imediat înaintea lor înfăţişarea reală a unuia dintre minunaţii lui dragoni negri şi-o făcu să se repeadă la ei, răgând. Înspăimântătoarea apariţie avu pe dată efectul scontat şi elfii o luară la goană prin pădure încotro apucară.

Asbeth sări uşor pe pământ şi unul dintre elfii tineri se opri brusc în faţa lui, înspăimântat. N-avu timp să scape, că vrăjitorul îşi şi închise ghearele împrejurul gâtului lui, doar să-l imobilizeze, fără să-l omoare. „Este perfect!“ trase el concluzia, examinându-l din toate unghiurile. Cu muşchii lui supli şi sănătatea perfectă, are să-i îngăduie să străbată distanţe mari. Dar, înainte să-l folosească în scopurile lui, voi să cunoască mai multe despre poporul lui, căci n-ar fi fost imposibil ca, voind să-l recompenseze, împăratul să-l numească stăpân al acestor creaturi magice. Puse mâna pe capul blond al lui Katas şi, din vârful ghearelor, începu să caute în mintea lui informaţia de care avea nevoie.

După ce exploră toate amintirile elfului, Asbeth rosti o incantaţie şi intră în interiorul corpului acestuia. Katas căzu în

genunchi, trăgând, în sfârşit, aer în plămâni. Simţi imediat prezenţa entităţii malefice în cap, dar n-avea cum s-o alunge. Dându-şi seama că vrăjitorul îi invadase corpul, voi să-şi exprime frica, dar din gura lui nu răzbătu nici un sunet.

Simţind imediat frica supuşilor săi, atacaţi de un dragon în pădure, Regele Hamil ceru celor mai îndemânatici dintre gardienii lui să-l sprijine. În acelaşi timp simţea şi prezenţa Cavalerilor de Smarald pe teritoriul lui şi află că aceştia căutau un vrăjitor, şi nicidecum un dragon. Curios lucru, Wellan nu se afla printre ei! Astfel că Hamil se hotărî să meargă el însuşi în întâmpinarea lor şi să-şi ofere ajutorul ca astfel să-mpiedice fiara să-i mai sperie tinerii.

Regele Elfilor se-ntâlni cu Cavalerii doar pe la căderea nopţii, când aceştia erau adunaţi în jurul unui foc aprins într-un luminiş, nouă adulţi şi nouă copii. Cu respect, Cavalerul Santo se ridică şi-l salută pe rege şi demnitarii lui, înlăturând temerile însoţitorilor lui. „Este de-a dreptul neliniştitor să vezi atâtea platoşe verzi în acelaşi loc“, gândi Regele Elfilor.

Santo îi invită să se aşeze şi Hamil acceptă cu plăcere. Ochii Scutierilor urmăreau toate gesturile monarhului, şi regele se-ndoi că doar altercaţiile avute cu şeful lor îi făcea atât de curioşi.

Hamil acceptă cana cu ceai oferită şi ascultă politicos povestea răutăţilor vrăjitorului căruia ei îi spuneau Asbeth.

Chiar atunci apărură brusc din pădure elfii cei tineri a căror teroare o simţise el în timpul zilei şi se trântiră la picioarele seniorului lor, vorbindu-i toţi deodată într-o adevărată harababură. Cavalerii nu înţeleseră ce povesteau, căci îşi foloseau limba lor, dar ghiciră că vorbeau despre întâlnirea înfricoşătoare din pădure.

– Ceea ce tinerii aceştia au văzut în pădure nu a fost un dragon adevărat, explică regele, atunci când elfii tăcură. Era, totuşi,

o apariţie foarte reuşită, invocată desigur de vrăjitorul pe care-l căutaţi.

– Ar putea să ne conducă-n locul unde l-au văzut? întrebă Santo.

– Da, mâine cum se crapă de ziuă, iar eu am să-i însoţesc. Nici mie nu-mi place, mai mult decât vouă, ideea că un vrăjitor se plimbă liber pe continentul Enkidiev.

Hamil îi salută şi se-ndepărtă împreună cu elfii lui. Santo înţelese că el voia să-i liniştească pe-aceştia departe de urechile oamenilor. Se-ntoarse apoi spre fraţii lui de arme şi aranjă gărzile pentru noapte, căci se temea ca nu cumva vrăjitorul să semene aceeaşi groază şi în grupul lor. Bergeau fu primul care se instală la postul de observaţie şi, cu toate protestele sale, Curtis, Scutierul lui, refuză să se culce alături de ceilalţi.

– Maestre, dacă va trebui într-o zi să devin Cavaler de Smarald, trebuie să învăţ şi eu să fac de gardă.

– Dar ai şi tu nevoie de somn, băiete, răspunse Cavalerul.

– În cazul ăsta, am să dorm în acelaşi timp cu voi.

Nefiind foarte sever ca maestru, Bergeau îl lăsa pe băiat să câştige întotdeauna, spunându-şi că într-o zi Curtis are să trebuiască să-i asculte orbeşte ordinele, însă acum mai putea să profite de pe urma tinereţii lui... Câteva ore mai târziu, schimbul fu preluat de Falcon, apoi de Iason. Acesta din urmă fu cel care-l văzu sosind pe Regele Elfilor şi pe câţiva dintre supuşii săi, printre care una dintre victimele iluziei vrăjitorului.

Iason îi trezi pe fraţii lui de arme şi pe Scutierii lor şi primi delegaţia regală cu toate onorurile ce i se cuveneau. Atât Cavalerii, cât şi Scutierii înghiţiră ceva în grabă şi îşi înşeuară caii, chiar dacă n-aveau să-ncalece deloc în timpul expediţiei. Nu voiau să-i părăsească aici şi să rişte să nu-i mai găsească. Când fură în sfârşit gata, îi urmară în linişte pe elfi, iar Santo merse alături de Regele Hamil.

Traversară încet pădurea, cu toate simţurile la pândă, şi Santo sondă în special vârfurile copacilor, unde vrăjitorul putea să se fi ascuns foarte bine, căci zbura. Deodată Cavalerii şi elfii simţiră o prezenţă, drept înainte chiar în faţa lor, iar Regele Hamil opri grupul.

– Este Katas! declară el. Cel care nu s-a întors noaptea trecută!

– Făcea şi el parte dintre tinerii cărora li s-a arătat dragonul? întrebă Santo.

Regele răspunse că da şi aşteptă ca tânărul să vină spre ei. Katas păru mai degrabă surprins să întâlnească oameni însoţiţi de elfi, apoi o lumină stranie îi însufleţi privirea. Santo, cel mai sensibil dintre Cavalerii de Smarald, prinse însă o undă-nghe-ţată, care nu ţinu decât o secundă, şi crezu că vrăjitorul este pe urmele adolescentului. Scrută împrejurimile, dar nu observă nimic alarmant.

Katas se apropie cu prudenţă de soldaţi aruncând priviri hoţeşti împrejurul lui, ca şi cum s-ar fi temut să nu se-ntoarcă dragonul, dar Hamil îi puse o mână prietenească pe umăr. Apoi îl examină sumar şi contrariat observă pe gâtul lui urmele unor răni făcute de gheare.

– O fantasmă n-ar fi putut să facă aşa ceva, se miră regele! Katas, ce s-a întâmplat?

– În pădure m-a atacat o creatură în întregime neagră, mărturisi, ruşinat, tânărul elf.

– Un dragon? întrebă Hamil.

– Nu, Maiestate. Era un om ce semăna cu un corb. Înainte, nu am văzut niciodată aşa ceva pe teritoriul nostru.

– Vrăjitorul este-acoperit cu pene, interveni Santo, apro-piindu-se.

Katas îi aruncă o privire plină de ură, dar vindecătorul, foarte ocupat să sondeze pădurea, nu-l observă.

– Asta-i tot ce ţi-a făcut? se nelinişti Hamil, jignit că acea creatură îi atacase pe unul dintre supuşii lui.

– A mai vrut şi să-şi înfunde ghearele în capul meu, dar am scăpat, se agită Katas, cu lacrimi în ochi. Nu voiam să mă-ntorc la voi înainte să fiu sigur că nu mă urmăreşte. Nu voiam să vă pun vieţile în primejdie.

Prizonier în interiorul propriului cap, adevăratul Katas se zbătea furios să-l prevină pe regele său că se adresa de fapt acelei creaturi întunecate pe care-o căuta, dar nici un sunet nu-i ieşi din gură.

– Unde erai când te-a atacat? reluă regele.

– Nu foarte departe de-aici.

Tânărul elf, care în ajun făcuse şi el parte din grupul lui Katas, îi confirmă spusele cu un semn scurt din cap. Hamil încruntă din sprâncene, căci nu simţea nici o prezenţă malefică în pădurile lui. Văzându-l că ezită, Asbeth, cel cu chipul lui Katas, trecu la atac.

– Am avut timp să-i citesc în minte planurile-ntunecate, Maiestate, adăugă el, simulând spaima. Aşteaptă ajutoare la malul mării, în locul unde se-nalţă stâncile uriaşe. Acolo au să debarce în curând luptători şi-au să atace satele noastre.

Cavalerii şi Scutierii se încordară la gândul unei noi debarcări a duşmanului pe plajele lor, în timp ce şeful lor era încă departe. Santo prinse consternarea lor şi se hotărî să intervină rapid pe lângă elfi.

– Ne puteţi conduce în acel loc? întrebă Santo stăruitor.

Regele îi spuse că locul se afla la aproximativ câţiva kilometri şi că aveau să ajungă acolo spre seară. În interiorul corpului lui Katas vrăjitorul se felicită că reuşise să-i înşele pe Cavaleri. Să-i învingă singur, în mijlocul pădurii, nici nu putea fi vorba, dar la malul apei se va folosi de aliaţii lui, elementalii.

Îi urmări pe elfi printre copacii bătrâni ai pădurii, iar Cavalerii îi urmară, păstrându-şi sub ochi Scutierii.

Neliniştit de reacţia ce-o observase la Santo, cu câteva minute mai devreme, Iason îi atrase discret atenţia şi vorbi în şoaptă să nu-nspăimânte pe nimeni.

– Ce-ai prins adineauri? voi el să ştie.

– Un spirit malefic, murmură Santo, dar impresia asta nu a ţinut decât o clipă şi nu ştiu de unde provenea.

– S-ar fi putut ca vrăjitorul să treacă pe deasupra capetelor noastre?

– Nu, era o impresie mai subtilă. De altfel, dacă Asbeth se va fi apropiat atât de mult de noi, l-aţi fi simţit cu toţii. Dar e posibil să se uite la noi de departe. Trebuie să rămânem vigilenţi.

Elfii îi conduseră la malul oceanului, pe-o plajă întretăiată de stânci ascuţite, care semănau cu nişte colţi ţâşnind din pământ. Cavalerii examinară locurile cu ochi de luptător şi-nţeleseră rapid că nici o oaste n-ar fi putut debarca pe-o plajă atât de periculoasă, fără să-şi înece vasele.

– Eşti sigur că întăririle trebuie să vină aici?! exclamă Bergeau întorcându-se spre elful cel tânăr. Este puţin probabil, după părerea mea.

– Este locul pe care l-am văzut în gândurile creaturii, îl asigură falsul Katas, simulând chiar şi jignirea de-a nu fi crezut.

Elfilor, apa nu le plăcea în mod special, şi nici n-ar fi avut chef să-şi moaie picioarele-n ea. Cavalerii se mulţumeau să scruteze-mprejurimile. Fără să-şi dezvăluie identitatea, Asbeth ar fi trebuit să-şi stoarcă acum mintea şi să găsească rapid felul în care ar fi putut să-i împingă pe Cavaleri către stânci. De-o iluzie vizuală nu se mai putea servi, căci aceşti oameni stăpâneau suficient de mult magia să miroasă de departe escrocheria. Se opri deci la urechi. Şi le-nşelă auzul. Falcon fu

primul care percepu zornăitul atât de caracteristic mandibulelor oamenilor-insectă.

– Voi auziţi zgomotul ăsta? îi întrebă el pe fraţii lui de arme.

– Şi eu îl aud, dar nu percep prezenţa duşmanilor noştri! ripostă Iason, uimit.

– Ne-a fost greu întotdeauna să simţim direct vibraţiile oamenilor-insectă, le aminti Wanda.

– Cred c-ar trebui să mergem şi să vedem, sugeră Bergeau, scoţându-şi sabia.

Cavalerii poruncirăă Scutierilor să rămână în grup, în preajma cailor. Copiii dădură afirmativ din cap şi Asbeth se gândi că are să fie uşor să-i elimine odată ce maeştri lor vor fi pe stânci morţi. Îi privi pe imprudenţii luptători cu platoşă verde înaintând pe plajă, cu sabia-n mână.

Câtă vitejie şi totodată câtă inconştienţă! Împăratul avea să fie fericit să afle c-au dispărut!

Nogait şi Iason fură primii care pătrunseră în apele reci ale oceanului, urmaţi îndeaproape de Bergeau şi Buchanan. În spatele lor, Wanda acoperea flancul stâng, în timp ce Kerns închidea marşa alături de Santo. Simţurile lor invizibile măturau împrejurimile fără să afle nimic anormal şi totuşi ei auzeau mereu zdrăngănitul metalic în ciuda resacului[1].

Când apa le urcă până-n talie şi după ce trecură de primele stânci subţiate de mişcarea neîncetată a apei, constatând că nu ascundeau pe nimeni, un zâmbet malefic se desenă pe chipul lui Katas. El ridică brusc ambele mâini şi un vânt de furtună se abătu pe coastă speriind caii cu care ucenicii avură mult de furcă să-i potolească.

Valurile oceanului începură să urce vizibil şi Santo presimţi imediat pericolul. Le ordonă alor săi să se retragă cu toată viteza

[1] resac – val marin sau oceanic produs prin întoarcerea violentă a apei care a lovit un obstacol şi care se combină încontinuu cu valul direct, prezentând aspectul unei explozii (n.tr.)

şi se sperie văzând zidul de apă ce se ridică în faţa lor. Dintr-o clipă în alta avea să-i strivească de stânci. În mintea lui apăru o scenă-ngrozitoare, în care toţi fraţii lui erau tăiaţi în bucăţi şi-mprăştiaţi pe plajă, oceanul ghiftuindu-se cu sângele lor.

– Nu, urlă Santo când Cavalerii-ncercară să se-ndrepte spre pământul sigur.

Peretele lichid rămase însă deodată suspendat în aer fără ca el să-nţeleagă cum. De-o parte şi de alta a lui fraţii de arme bătură-n retragere, şi el le simţi spaima care se transformă printr-o minune în bucurie. Se-ntoarse şi cu bucurie ochii lui îl văzură pe Wellan, în picioare, pe galete, cu mâinile ridicate spre ocean, asemenea unui uriaş, comandând valurilor.

– Santo, grăbeşte-te! îl îndemnă Marele Cavaler.

Cavalerul vindecător înţelese imediat că Wellan nu putea ţine la infinit valul uriaş şi se grăbi să-şi ajungă camarazii, la marginea pădurii. În momentul în care fu în afară de pericol, Wellan lăsă în jos mâinile, iar apa căzu într-un vuiet infernal. Apoi el se-ntoarse spre Cavaleri şi spre elfii ce păreau stupefiaţi.

– Cine-i răspunzător de vrăjitoria asta? tună Wellan, plimbându-şi privirea de gheaţă peste ei şi, în special, asupra Regelui Hamil.

Corpul tânărului Katas începu să tremure violent şi se trânti de pământ în timp ce, într-o explozie de fum albastru, vrăjitorul Asbeth apărea din el. Văzând creatura de mărimea unui om, acoperită cu pene, Regelui Hamil şi supuşilor săi le sfârâiră călcâiele fugind printre copaci, însă Cavalerii înaintară fără teamă în calea duşmanul lor, având sabia-n mână. În spate, Scutierii strânseseră şi ei rândurile ca nu cumva să aibă şi ei aceeaşi soartă precum Cameron.

– Cum aş fi putut să mă-ndoiesc, lăsă Wellan să-i scape, apropiindu-se de vrăjitor fără să slăbească garda sabiei.

Fraţii lui de arme fură neliniştiţi văzându-l aşa expus, ştiind bine că această creatură era periculoasă şi parşivă.

– V-am ordonat deja să vă-ntoarceţi de unde-aţi venit, Asbeth! îl avertiză Marele Cavaler, continuând să înainteze. Răbdarea noastră are limite!

Fără să-l avertizeze, Wellan întinse mâna şi un fulger scânteietor scăpă din ea, lovindu-l pe Asbeth chiar în mijlocul pieptului. Vrăjitorul scoase-un strigăt strident şi se pocni de-un copac, cu pieptul acoperit brusc de sânge negru, cu miros de putregai. „De când are şeful nostru atâta putere?“ se mirară Cavalerii, aşezându-se în evantai împrejurul vrăjitorului, să nu-i lase nici o şansă să le scape în pădure. Nu-l atacară, aşteptând mai degrabă ordinele lui Wellan.

– Asta era pentru Scutierul meu, declară Wellan. Cameron este copilul nevinovat pe care l-aţi ucis cu sălbăticie, sub ochii mei. Şi fulgerul următor are să fie pentru Fan de Shola, pe care aţi împuns-o cu pumnalul chiar în palatul ei.

Cavalerul întinse şi cealaltă mână şi fulgerul de lumină care ieşi îi orbi pe moment atât pe Cavaleri, cât şi pe Scutieri. Asbeth de-abia avu timp să se retragă şi fascicolul lovi copacul din spatele lui, tăindu-l şi prăvălindu-l peste pădure. Luptătorii magicieni nu se mişcară şi vrăjitorul nu putu să scape. Calea fiindu-i tăiată, el smulse corpul lui Katas, agăţându-se zdravăn cu ghearele de gâtul lui şi-l ridică înainte-i. Oamenii ăştia aveau o slăbiciune comună: nu suportau ca alte fiinţe să sufere sub ochii lor.

– Vă pasă de viaţa lui? cârâi Asbeth mânios.

– Viaţa tuturor locuitorilor continentului Enkidiev este importantă pentru Cavalerii de Smarald şi din acest motiv nu-i lăsăm pe servitorii împăratului să omoare după cum le este pofta! răspunse Wellan cu o voce foarte calmă, dar autoritară.

Ridică apoi ambele mâini deasupra capului şi şerpii de lumină roz începură să danseze între palmele sale, siderându-i pe fraţii de arme şi neliniştindu-l în cel mai înalt grad pe vrăjitor, care nu crezuse vreodată că oamenii ar putea stăpâni o astfel de magie.

– Energia asta nu-i omoară pe oameni sau pe elfi, vrăjitorule, preciză Wellan, lăsând-o să circule liber între palmele lui. Când eu am s-o eliberez, veţi înceta imediat să mai trăiţi. Dar înainte de-a pleca, comunicaţi împăratului vostru că n-avem să-i dăm niciodată fiica.

Într-un gest disperat, Asbeth lăsă să cadă corpul inert al lui Katas pe pietrele plajei şi dispăru în cer ca o cometă, pe deasupra oceanului, cu tot sângele negru care-i curgea pe aripi. Wellan se-ntoarse şi linişti şerpii de lumină. Ca nişte fulgere ce străbăteau în zigzag cerul furtunii, acestea îl loviră pe vrăjitor în spate pe când el se-ndrepta în mare viteză spre soare-apune. Deodată, lipsit de mobilitatea aripilor, căzu ca o piatră, scufundându-se în valuri.

Marele Cavaler rămase nemişcat un timp privind peste valuri, dar nu mai simţi prezenţa răufăcătoare a lui Asbeth, doar vibraţiile fiinţelor oceanului. Colegii lui îl înconjurară, şi înţelegând ce face, măturară şi ei coasta cu simţuri magice. Nimic!

– Am impresia că de data asta l-ai nimicit, Wellan! exclamă vesel Bergeau, dându-i pe spate o palmă prietenească.

– Aş vrea totuşi să instalăm tabăra aici astă-seară, declară şeful, păstrându-şi necurmat privirea peste valuri. În cazul în care corpul vrăjitorului are să fie aruncat pe mal în timpul nopţii, aş vrea să pot să-l tai în două şi să-l ard cu mâinile mele.

– Ca să fie şi mai mort? glumi Iason.

Wellan întoarse capul către el schiţând un zâmbet, spre marea surpriză a colegilor lui, căci, de-obicei, reacţiona cu promptitudine la remarcile lui Iason.

– Nu vreau să mă pască vreo primejdie, răspunse el cu acelaşi calm deconcertant.

Îşi plimbă apoi privirea pe plajă şi văzu Scutierii speriaţi în timp ce corpul lui Katas zăcea pe pământ.

– Santo, te rog, încearcă să-l trezeşti pe bietul băiat! îi ceru el cu blândeţe.

Cavalerul vindecător se grăbi imediat spre corpul elfului. Din fericire, trăia încă, dar forţa sa vitală se micşora. Santo îi puse o mână pe cap şi Katas îşi veni treptat în fire, ruşinat că se găsea în faţa oamenilor pe care încercase să-i omoare în timp ce vrăjitorul locuia în corpul lui. Dar Cavalerul vindecător îl tratã cu bunătate, îi dădu să bea şi aruncă o pătură pe umerii lui care tremurau.

– Falcon, ai vrea să te ocupi de tabără? spuse Wellan, privind în jurul lui.

Cavalerul superstiţios acceptă cu plăcere, mulţumit că şeful lui era din nou alături de ei. Se-ndreptă către Scutieri să le spună să instaleze caii mai încolo şi-i trimise să adune lemne, ceea ce-i linişti imediat.

Dintre soldaţi, Santo fu acela care observă primul că părul de la tâmplele şefului lor se înspicase cu alb. Wellan îi citi imediat gândurile.

– Ei, ce să-i faci? În zece ani omul îmbătrâneşte, îi replică el prietenos.

– Zece ani? se miră Santo. Dar tu n-ai lipsit decât câteva zile!

– Şi cum ai reuşit să ajungi atât de repede din Regatul Umbrelor în cel al Elfilor? întrebă tânărul Kerns, scărpinându-se în cap.

– Este-o poveste lungă, pe care-am să v-o spun în jurul focului, dar înainte de asta mai am o datorie, răspunse Wellan cu o seninătate deconcertantă.

Se-ntoarse şi merse până la stejarul dezrădăcinat în timpul înfruntării lui cu Asbeth. Respiră foarte adânc şi ridică încet mâinile în faţa lui. Scârţâind, arborele uriaş îşi reveni şi rădăcinile lui căzură din nou în groapa săpată în timpul trăsnirii. Wellan puse apoi palmele pe pământ deasupra rădăcinilor tăiate, şi Cavalerii simţiră deodată o furnicătură sub talpa picioarelor lor, ca şi cum o energie puternică începuse să circule prin pământ. Mâinile Marelui Cavaler se luminară cu o culoare roz stranie şi el le puse pe trunchiul lovit. Şi rupturile adânci din lemn se închiseră una după alta, sub ochii larg deschişi ai cavalerilor şi ai Scutierilor lor. Mai erau încă muţi de uimire când Wellan li se adresă.

– Nu merita să sufere din cauza mea, le explică el, văzând chipurile lor cuprinse de-o mirare adâncă.

– În Regatul Umbrelor ai învăţat să faci asta? întrebă Wanda.

Aprobă cu un semn din cap, zâmbind. Ochii lui albaştri străluceau de-o blândeţe nemaiîntâlnită la el şi Iason se-ntrebă dacă aceasta avea să-i afecteze calităţile lui de şef în timpul războiului. Însă Wellan nu-i dădu voie să-l întrebe în legătură cu acest subiect. Se duse să-i ajute mai degrabă pe copii la strânsul lemnelor, distrându-se pe seama privirilor pline de mândrie pe care i le aruncau, alergând printre copaci. Aprinseră apoi focul pe plajă şi formară un cerc în jurul lui pregătiţi să audă povestea Marelui Cavaler şi a şederii lui în Regatul Umbrelor.

Wellan mâncă un pic, regretând prospeţimea bucatelor pe care le servise de-a lungul întregii perioade cât învăţase alături de maestrul Nomar, apoi le povesti strania lui aventură, fără să le vorbească despre hibrizii care se ascundeau în Regatul Umbrelor. Acesta era un secret prea periculos, care nu trebuia să ajungă-n mâinile împăratului.

Răspunse întrebărilor fraţilor lui de arme şi chiar Scutierilor şi le mai spuse că, întrucât armăsarul lui de luptă hotărâse să

se-ntoarcă singur acasă, în Regatul de Smarald, Nomar îl transportase magic şi chiar la timp, până-n Regatul Elfilor.

Când curiozitatea lor fu pe deplin satisfăcută, Wellan anunţă că are să facă el primul tur de gardă şi ordonă trupei de luptători vigilenţi să se-nfăşoare în pături pe lângă foc. În timp ce ei adormeau unul după altul, el continuă să patruleze coasta cu gândul să se asigure că vrăjitorul nu revenise miraculos la viaţă sau că n-are să năvălească peste ei în timpul nopţii să se răzbune. Nu simţi însă nimic malefic la kilometri distanţă, doar viaţa obişnuită a continentului Enkidiev. Desigur că moartea lui Asbeth nu însemna încetarea războiului cu Amecareth, dar ea marca începutul unui armistiţiu binemeritat.

Wellan ar fi putut să vegheze până a doua zi dimineaţă, căci învăţase, în timpul şederii sale în Regatul Umbrelor, să-şi refacă forţele în câteva minute, mulţumită unor tehnici de meditaţie profundă, dar nu voia să-i jignească pe ceilalţi fraţi de arme, care voiau să vegheze şi ei la apărarea întregului grup. Când îi veni rândul, îl trezi pe Buchanan să-şi facă turul de gardă şi el se făcu că doarme. Îşi folosi timpul să-i sondeze pe Scutieri, să se asigure că n-au coşmaruri. Începu din nou acelaşi exerciţiu cu fraţii lui şi înţelese că revenirea lui printre ei îi liniştise pe toţi.

A doua zi dimineaţă Scutierii pregătiră masa maeştrilor lor, în timp ce aceştia scrutau plaja. Nu găsiră nici un leş.

– Elund ne-a spus deja că peşti mari carnivori înoată în apele oceanului şi mănâncă oamenii care se aventurează prea departe-n larg, zise Wimme, întorcându-se spre şeful lui.

– Există într-adevăr astfel de creaturi, confirmă Wellan.

– Atunci desigur că trupul vrăjitorului a fost mâncat de peştii aceia, se-nfioră Wanda.

– Însă nici un peşte n-are să vrea să mănânce o fiinţă aşa infectă! exclamă Nogait.

– Esența malefică părăsește corpul în același timp cu sufletul atunci când survine moartea, le aminti Wellan, uitându-se la chipurile lor tinere.

El nu avea nevoie să repete lecția asta camarazilor săi mai în vârstă care o cunoșteau deja, dar se părea că cei mai tineri fuseseră învestiți Cavaleri înainte să-și termine studiile.

Maeștrii se-ntoarseră și se așezară alături de Scutieri și Wellan le vorbi de cele două mari forțe ale universului: binele și răul. Mâncară în liniște ascultând vorbele pline de înțelepciune, apoi Wellan îi trimise să înșeueze caii. Copiii se grăbiră în pădure să-și îndeplinească misiunea, dar tânărul Corbin se-ntoarse câteva minute mai târziu, cu obrajii roșii de timiditate.

– Nu puteți să vă întoarceți la castel pe jos, sire Wellan, declară băiatul cu bucle negre. Luați calul meu, vi-l ofer.

Mândru de generozitatea Scutierului lui, Nogait hotărî imediat să nu intervină și să-l lase să trateze singur cu Wellan. Marele Cavaler se uită o clipă la băiat, convingându-se de puritatea inimii sale.

– N-am să încalec calul tău, decât dacă vei sta și tu cu mine acolo! răspunse el în cele din urmă.

– Are să fie o mare onoare pentru mine, sire! se entuziasmă băiatul, roșind mai tare.

Se-nclină apoi respectuos în fața șefului Cavalerilor și se-ntoarse în pădure săltând de bucurie, dar încercând să nu-și manifeste prea tare veselia, ca să nu sperie caii. Wellan îl privi dispărând printre copaci, gândindu-se că înființase un minunat Ordin de cavalerie.

44

LA CURTEA REGELUI E SĂRBĂTOARE

Vestea că vin Cavalerii Kira o află cu mult înainte ca podul mobil al fortăreţei să tropotească sub copitele cailor lor de luptă şi ea o răspândi ca pe-un chiot al bucuriei în tot castelul. Stând singură, în bibliotecă, se pregătea să citească una dintre cărţile aflate pe rafturi, dar, simţindu-le apropierea, o-nchise imediat şi se rostogoli pe treptele ce duceau la porţile cele mari din lemn. Sări-n pridvorul de piatră chiar la timp să vadă venind luptătorii pe caii lor frumoşi, simţind numai mândrie în faţa acestui adevărat spectacol. Bucuroşi, Chloe, Dempsey, Bridgess, Kevin şi Scutierii ieşiră din aripa rezervată lor să-i întâmpine.

Cavalerii descălecară şi fură-mbrăţişaţi de fraţii lor de arme, rămaşi de gardă la castel. Agăţaţi la ferestrele turnului magicienilor, elevii îi aclamară şi Wellan îi salută cu mâna, înteţind astfel strigătele lor de bucurie. Un servitor trimis anume se-nclină în faţa lui, anunţând că la masa de seară toţi erau invitaţii regelui. În numele întregului grup, Marele Cavaler acceptă cu plăcere invitaţia.

Se duse apoi în camera sa, îşi dădu jos platoşa şi armele şi se-ndreptă către băi. Străbătând culoarul, auzi limbuţia şi râsetele colegilor, aflaţi şi ei în camerele lor şi deodată se simţi

foarte fericit. Nomar reuşise să aducă pacea în inima lui, o pace care părea că vrea să rămână acolo pentru totdeauna.

Intrând alături de toţi în apa caldă a bazinului, câteva minute mai târziu, încercă să-şi facă un bilanţ mental al vieţii lui de până acum. Împăratul avea să reacţioneze puternic la moartea vrăjitorului său de mâna Cavalerilor, dar, curios, acum se simţea în stare să-nfrunte o mie de oştiri ale oamenilor-insectă.

Wellan se şterse, îmbrăcă o tunică curată şi ieşi din încă-perea-ntunecată înaintea colegilor lui. Pătrunzând pe culoar, se trezi faţă-n faţă cu Bridgess. Tânăra ridică spre el nişte ochi plini de tristeţe şi speranţă, dar ce citi în inima lui o întristă şi mai mult.

– Bridgess... şopti el.

Imediat ea îi puse mâna pe buze să-l împiedice să vorbească, fixându-l cu ochii unui animal rănit.

– Am simţit de când ai intrat în curte, dar nu mi-a venit să cred, îi răspunse ea, înăbuşindu-şi un suspin. Ai ajuns atât de puternic precum un maestru magician, iar eu nu sunt acum pentru tine decât o simplă muritoare. Eforturile mele nu mai contează, căci tu nici n-ai să-mi mai acorzi atenţie.

– Ce povesteşti tu acolo? protestă el, luându-i mâna. De-parte de mine gândul că sunt mult mai puternic decât înainte, dar, în ce priveşte magia, da, am învăţat multe lucruri. Maes-trul Nomar m-a învăţat să mă apăr împotriva vrăjitorilor, dar e sigur că n-am devenit un Nemuritor sau un maestru magician. Sunt tot un simplu Cavaler de Smarald, iar în ochii mei tu ai aceeaşi importanţă!

– Cel puţin ai avut vreme să-ţi clarifici sentimentele faţă de mine, în timpul şederii în Regatul Umbrelor?

– M-am gândit într-adevăr mult la ele. Dar hai să vorbim în altă parte!

O duse de-a lungul palatului, pe coridoarele mai puţin frecventate, până-n grădina interioară, unde-o trimisese odată,

pe vremea când era Scutierul lui. Se aşezară pe-aceeaşi bancă, în mijlocul iederii bogate şi a florilor mirositoare şi Wellan sărută cu dragoste degetele prietenei sale.

– Te iubesc mult, Bridgess, declară el cu sinceritate, dar în viaţa aceasta rolul meu e altul, căci nu pot să devin soţul unei femei sau tatăl copiilor ei. Destinul meu e diferit de cel al altor luptători de Smarald. Pot însă foarte bine să înţeleg că la vârsta ta simţi nevoia să-ţi legi viaţa de cea a unui bărbat şi să-i creşti copiii. Iar dacă asta are să te facă fericită, te-ncurajez s-o faci.

– Dar nu cu tine...

Clătină uşor din cap confirmându-i temerile, în timp ce-i ţinea mâna lipită de obrazul lui. „S-a schimbat tare mult", constată Bridgess. Părea mult mai calm şi mai resemnat faţă de destinul său de mare comandant de război.

– Cât ai stat în Regatul Umbrelor ai mai văzut-o pe regină? întrebă ea, fără să-şi poată opri lacrimile care-i curgeau pe obraji.

– Nu, răspunse el, întristându-se în faţa durerii ei.

– Şi continui să crezi că ea te iubeşte tot aşa cum o iubeşti tu?

– Bridgess... oftă el, refuzând să se lase antrenat din nou pe terenul acesta periculos.

– Eşti cel mai bun conducător pe care l-a văzut vreodată Enkidiev şi cel mai bun scrimer din toate timpurile, dar în ce priveşte inima, nu valorezi prea mult!

Îşi eliberă brutal mâna şi dispăru alergând în palat. Nu ştia cum s-o consoleze, deşi îi înţelegea necazul. Toţi Cavalerii tineri, de vârsta ei, traversau o perioadă grea şi Wellan spera din toată inima ca lucrurile să intre-n normal înainte de întoarcerea duşmanului.

Rămase în grădină să-şi facă exerciţiile de respiraţie învăţate în Regatul Umbrelor şi să alunge toate gândurile obsedante din minte, ca în timpul mesei să arate un chip senin fraţilor lui de arme. Calmat, se-ntoarse în camera lui să-şi îmbrace costumul cel mai elegant. Îşi prinse părul pe ceafă şi ieşi pe culoar.

Se-ndreptă spre palat, fără să se grăbească, şi-l găsi pe Kevin în afara sălii mari ce avea să găzduiască sărbătoarea.

– Ce s-a întâmplat? se nelinişti Wellan, care simţise confuzia din inima lui.

– În timpul absenţei tale, noi am explorat pasajele secrete cum ne-ai cerut s-o facem, iar eu am descoperit un loc misterios şi un lac îngheţat, unde am asistat la nişte evenimente îngrozitoare, mărturisi tânărul frate de arme, abia vorbind.

– Oglinda destinului, înţelese Marele Cavaler. Pe cine-ai văzut acolo?

– Am văzut...

Cuvintele i se opriră în gât, iar Wellan trebui să caute el însuşi aceste imagini în capul lui. Suferinţele îndurate de camaradul lui în mâinile lui Asbeth îl oripilară, apoi îşi aminti de cele câteva frânturi de informaţii pe care Elund voise să i le dea în legătură cu acest obiect de divinaţie.

– Oglinda nu reflectă decât posibilităţile, Kevin, îl asigură el, punându-i ambele mâini pe umeri. Ai văzut aceste imagini înainte ca eu să-l expediez pe vrăjitor în fundul oceanului, deci aceste evenimente n-o să aibă loc niciodată.

Chipul tânărului se destinse imediat, iar Wellan îl trase în braţe şi-l strânse cu prietenie.

– Şi unde se află oglinda aceea? întrebă Marele Cavaler, dându-i drumul, căci bătrânul magician nu voise niciodată să-i dezvăluie locul.

– Sub castel. Bridgess spune că se poate intra şi pe-o poartă magică din turnul lui Elund, dar eu l-am descoperit din pură-ntâmplare, coborând o scară lungă, începând din sala de arme. Straniu este că scara are capătul în dreptul unui zid, străpuns de-o gaură din care ţâşneşte un cap metalic de dragon.

– Un dragon ca cei ai împăratului?

– E imaginea lor fidelă... Şi nu înţeleg deloc de ce se află chiar aici sub castel.

– Am citit acum câţiva ani într-o carte de istorie că, la începutul vremurilor, lumea nu era decât una singură, iar continentele s-au separat ca urmare a unor violente cutremure de pământ. Probabil că pe-atunci existau şi pe-aici astfel de dragoni şi strămoşii noştri, care-au construit acest castel, au avut, fără-ndoială, timp să-i vadă înainte să fie toţi exterminaţi. Dar, dacă vrei, am să fac şi alte cercetări pe tema asta.

– Să spunem că asta are să mă-mpiedice să mai am coşmaruri!

– În acest caz, îţi promit, dar tu va trebui să-mi arăţi cum să ajung până la dragonul de metal, zise Wellan, îndemnându-l spre sala regelui.

Pătrunzând în sala cea mare, îşi observară colegii aşezaţi împrejurul unei mese lungi încărcate cu tot felul de bunătăţi. În mijloc se aflau regele, cei doi magicieni şi Kira, în mod cât se poate de misterios, preschimbată într-o prinţesă, deşi încă destul de mică.

– Wellan! exclamă Smarald Întâiul. Te-aşteptam înainte să începem! Vino şi stai lângă mine!

Sub privirile încântate ale fraţilor lui de arme, Wellan luă loc la stânga regelui. Totuşi, omorându-l pe vrăjitor, el nu-şi făcuse decât datoria. Nu merita atât de multă atenţie din partea alor lui, dar acceptă cu recunoştinţă felicitările suveranului şi mâncă cu multă plăcere.

În timp ce era atent la Bergeau, care relata povestea înfruntării de pe plaja ţării elfilor, Wellan aruncă şi câte-o privire fugară lui Bridgess, care stătea la celălalt capăt al mesei. Ronţăia ceva cu ochii ţintă-n farfurie, pradă unei tristeţi fără de margini. Alături, Kevin îi şoptea la ureche cuvinte pline de-nfocare, încercând să-i descreţească fruntea, dar ea părea indiferentă la eforturile lui. „Totuşi, Cavalerul reprezintă o partidă numai bună pentru ea!“ gândi Wellan. Format de Dempsey, el înfăţişa celorlalţi aceeaşi putere şi dorinţă de dreptate. Niciodată n-ar fi decepţionat-o pe Bridgess, aşa cum o făcuse el de-atâtea ori.

Se aplecă înainte şi-şi încrucişă privirea cu ochii violeţi ai Kirei, aşezată la dreaptă regelui Smarald Întâiul. Oare-i citea gândurile? Mai mult ca sigur, căci ea nu respecta nici un protocol al Regatului de Smarald. „Este mult mai frumoasă îmbrăcată cu tunica de mătase şi cu flori în păr", gândi el. Dar sub această aparenţă de distincţie dădea în clocot aceeaşi energie turbulentă. Cu toate acestea, ea rămânea o comoară preţioasă a întregului continent, pe care trebuiau s-o apere cu preţul vieţii lor. În ochii ei putea să-i vadă şi pe cei ai lui Jahonne. Dulceaţa şi inocenţa tinerei femei mov îi lipseau deja. În timp ce studia în Regatul Umbrelor, petrecuse ore-ntregi discutând cu ea marile principii ale universului.

Când se-aştepta mai puţin, Chloe, aşezată-n stânga, îşi puse mâna pe mâna lui, făcându-l să tresară. Se-ntoarse repede spre ea şi-i văzu zâmbetul radios.

– Oare, de data asta, pe ce meleaguri depărtate colinda spiritul tău, preţiosule Cavaler? îl ironiză ea.

– Îmi pare tare rău, Chloe, răspunse el, căindu-se. Se pare că de la-ntoarcerea mea din Regatul Umbrelor mă pierd cu uşurinţă printre propriile gânduri.

– E-adevărat că ai petrecut acolo zece ani din viaţa ta?

Aprobă cu un semn scurt din cap. Atunci ea îi observă şuviţele gri de pe la tâmple şi ridurile mici din colţurile ochilor.

– Îmi vine greu să-mi reiau drumul alături de Ordin, de-acolo de unde l-am lăsat, căci amintirile mele despre el au rămas departe. Ştiu că e greu de-nţeles. Voi nu mi-aţi simţit lipsa decât câteva zile, dar am impresia că nu sunt decât un străin în acest castel.

– Cu toate acestea eşti şeful nostru, Wellan, iar pentru noi, cu siguranţă, nu eşti un străin. Nimeni n-are să poată schimba asta, nici măcar Nemuritorii.

– Eşti amabilă, îi mulţumi el.

– Cred că ai doar nevoie să te-obişnuieşti din nou cu felul de a fi al Ordinului, ţinând iarăşi o sabie-n mână sau luând un alt ucenic sub protecţia ta.

– E posibil... suspină el, întrebându-se totodată dacă asta l-ar ajuta în realitate. Iar tu, viaţa de soţie îţi este pe plac?

– Mărturisesc cu umilinţă că da, răspunse ea, roşind. Ar fi trebuit să mă căsătoresc cu Dempsey mai demult. E bine să dormi în braţele cuiva pe care-l iubeşti. Precis ţi-ar plăcea şi ţie.

Marele Cavaler nu răspunse. Pesemne că fraţii lui de arme nu cunoşteau relaţia lui intimă cu Bridgess. „Fără-ndoială că-i mai bine aşa", se gândi el. Aşa are să se poată căsători cu Kevin, fără ca toată lumea să strige c-o făcea de necaz.

Din nou se pierdu printre gânduri, şi Chloe îl observă iarăşi cu îngrijorare. Fizic era alături de ea, dar pe ce meleaguri colinda spiritul lui? Îi sondă spiritul şi nu găsi absolut nimic. Cavalerii îşi dădură seama de spaima ei şi Santo se hotărî imediat să intervină şi să le potolească neliniştea. Se ridică şi se aşeză în spatele lui Wellan, având ulcica cu vin în mână.

– Să bem în sănătatea Marelui Cavaler de Smarald! exclamă el cu voce puternică.

Strigătele care se ridicară atunci în sală îl făcură pe Marele Cavaler să iasă din visare şi înţelese că-şi neliniştise inutil camarazii. *Sunt doar obosit*, le comunică el pe cale telepatică.

– Ai cheltuit multă energie în Regatul Elfilor, murmură Santo, aplecându-se la urechea lui. E normal să fii obosit, însă noi avem să te eliberăm de-aici abia într-o oră sau două.

Wellan puse o mână călduroasă pe cea a fratelui său şi ridică şi el cana cu vin împreună cu ale celorlalţi. Îşi dădu la o parte farfuria şi gustă mai degrabă din bucuria ce-o răspândeau prietenii din copilărie. Îi observă cu interes, descoperindu-i iarăşi după o şedere îndelungată sub pământ. Văzu atunci mâna mov a Kirei, cu-ale ei patru degete terminate cu gheare, care-o împiedicau să ţină bine în mână orice unealtă şi înţelese

că, în fond, şi el devenise ca ea, o fiinţă ce nu-şi mai găsea nicăieri locul.

E fals! răsună în capul lui vocea Kirei. Se aplecă să-l vadă pe sub burta mare a regelui. Ochii ei cu pupile verticale îl observară un moment şi el simţi că avea acces liber la gândurile lui.

Cine e Jahonne? întrebă ea.

E o femeie pe care-am cunoscut-o în Regatul Umbrelor. Am să-ţi vorbesc despre ea când ai să fii ceva mai mare, răspunse fără să se mânie Wellan.

Promisiunea asta aprinse un zâmbet pe chipul mov al sholienei.

Când confuzia dintre trecut şi prezent deveni insuportabilă, Wellan se scuză în faţa fraţilor lui de arme şi ieşi din sală. Dar abia făcu doi paşi pe culoar că Magicianul de Cristal şi apăru în faţa lui, obligându-l să se oprească.

– Sunteţi un om extraordinar, sire! declară Nemuritorul. Aţi reuşit acolo de unde mulţi au plecat învinşi!

– Pentru că n-au fost atât de stăruitori ca mine, asta-i tot. Şi vă asigur că toate aceste puteri noi le-am câştigat cu sudoarea frunţii.

– Acum câteva zile când ne-aţi părăsit, eram convins că n-aveţi să vă mai întoarceţi!

„Câteva zile!" repetă în sinea lui Wellan. Sentimentele oamenilor pe care-i cunoscuse nu se schimbaseră faţă de el, dar îi venea foarte greu să-şi reia viaţa ca şi cum nu s-ar fi-ntâmplat nimic.

– Ceea ce simţiţi este cât se poate de normal, adăugă Nemuritorul. Dar, vă implor, nu regretaţi alegerea pe care aţi făcut-o până-n prezent. Cu sau fără ajutorul magiei, destinul vostru este cel al unui om cu faimă!

– Chiar dacă aş prefera să mă-ntorc în Regatul Umbrelor să-mi urmez antrenamentul? mărturisi Wellan.

– N-aţi putea să-l terminaţi niciodată, căci nu sunteţi Nemuritor!

– Nici Kira!

– Sângele ei diferit are să-i îngăduie să trăiască de trei ori mai mult ca voi! Astfel o să aibă timp să-nveţe mult mai mult! Înţelegeţi deci că nu va trebui să spuneţi oricui despre existenţa fiinţelor protejate de Nomar, voi să se asigure Magicianul de Cristal.

– Da, înţeleg!

Dar privirea Marelui Cavaler era tristă şi Abnar simţi nostalgia lui după regatul subteran.

– Puteţi să mă vizitaţi în turn la orice oră din zi sau din noapte, dacă aveţi momente de disperare.

– Mulţumesc, maestre Abnar. Apreciez înţelegerea de care daţi dovadă!

Wellan îl salută cu respect şi Magicianul de Cristal dispăru sub ochii lui tot aşa cum făceau Fan şi Nomar. „Fiinţele astea sunt-oare reale? se-ntrebă Wellan. Se materializează doar pe Enkidiev să vină-n ajutorul muritorilor?“ Abia acum începu să-ntrezărească universul în întreaga lui complexitate. Câte comori mai tăinuia încă? Câte dintre acestea avea să poată să le descopere în timpul vieţii lui?

Din ce în ce mai preocupat, îşi urmă drumul spre aripa Cavalerilor, gândindu-se că, în acest război, el şi-ar fi putut petrece viaţa explorând lumi ascunse şi teritorii interzise. Abnar avea dreptate: nu era un Nemuritor, dar Cavaler de Smarald era până-n măduva oaselor, chiar dacă descoperise o lume fascinantă de cunoştinţe noi. Destinul lui era acela de-a apăra continentul Enkidiev!

Intră în camera lui şi se dezbrăcă, gândindu-se la cuvintele lui Chloe. Se simţea el în stare să mai ia în mână o sabie şi să lupte? Şi un Scutier pe deasupra? Nu, nu încă! Ar fi fost necinstit din partea lui să ia un copil sub protecţia sa, acum, când era încă atât de slăbit.

Se-ntinse pe pat şi privi cerul prin fereastra suspendată în zidul de piatră. Începeau să se ivească primele stele şi el îşi

aminti de primele lecţii ale lui Nomar despre astre şi corpurile cereşti. Acest univers îndepărtat era şi mai vast decât cel în care trăia. Ar fi trebuit să scrie tot ceea ce învăţase, ca aceste cunoştinţe să fie transmise şi generaţiilor ce vor veni.

Întunericul cuprinse din toate părţile încăperea şi el nu aprinse nici o lumânare. Nu se mai temea de întuneric, căci îşi dezvoltase alte simţuri ce-i permiteau să se orienteze fără probleme în mijlocul tenebrelor. Îşi lăsă gândurile să vagabondeze spre Regatul Umbrelor şi închise într-un târziu ochii până când simţi apropierea lui Bridgess.

Tânăra intră în încăpere în vârful degetelor şi închise încet uşa. Wellan îi auzi fâşâitul moale al tunicii pe podea şi îi înţelese intenţiile, dar nu avu curajul s-o alunge. Se sui cu uşurinţă în pat şi i se grămădi în braţe.

– Am hotărât să revin la târgul nostru iniţial, şopti ea, punându-şi capul pe umărul lui.

– Ai refuzat să te căsătoreşti cu Kevin? se miră Marele Cavaler.

– Şi pe Kerns, şi pe Buchanan, şi pe Nogait, suspină ea. Prefer braţele tale, buzele tale, pielea ta, chiar dacă nu mi le oferi prea des.

– Bridgess, eu...

Buzele-i puseră stăpânire imediat pe gura lui, împiedicând protestele şi aşa slabe ale bărbatului, apoi, încetul cu încetul, mângâierile degetelor ei lungi şi fine învinseră cei zece ani lungi de castitate petrecuţi în Regatul Umbrelor. Marele Cavaler era înainte de toate bărbat, nu numai magician şi luptător, şi avea aceleaşi nevoi ca toţi ceilalţi oameni. El sondă emoţiile lui Bridgess şi sinceritatea sufletului ei îl emoţionă. În noaptea aceea dragostea le făcu plăcere, cu atât mai mult cu cât o făcură plini de iubire şi tandreţe. Brusca lui supunere o surprinse pe tânără, dar nu se mai plânse şi de asta...

45

ACASĂ, LA STĂPÂN...

Când valurile îl aruncară în sfârşit pe plajele stâncoase de pe Irianeth, Asbeth lăsă să cadă coconul de invizibilitate care-l menţinuse în viaţă timp de mai multe zile. Îi era şi foame, şi sete, iar durerile se răspândiseră în tot corpul lui de pasăre de pradă.

Rana făcută de Wellan i-ar fi putut fi fatală, dacă nu s-ar fi aruncat în valuri, în afara traiectoriei celui de-al doilea fascicul de şerpi electrici. Reuşind să-şi apere astfel pielea, s-a imobilizat, să atenueze relele care, în caz contrar, s-ar fi extins la organele vitale. Neputând să accelereze vindecarea în timp ce plutea spre soare-apune, creierul lui nu încetă să construiască planuri de răzbunare. Coconul de energie îi îngădui să scape şi de marii prădători ce populau oceanul. Ignoranţa lui în ce priveşte spiritul oamenilor, pe care-i credea slabi şi fără apărare, ar fi putut să-l coste viaţa.

Se uită la pieptul său. Puternica magie a Cavalerului Wellan îi topise în întregime tunica de piele şi-i arsese penele, până-n carne. Se trezi deci cu o rană imensă în mijlocul corpului, pe care avea să trebuiască s-o ascundă, de ruşine, tot restul vieţii.

În imperiul lui Amecareth, oamenii-insectă, legaţi telepatic între ei, nu cunoşteau noţiunea de ajutor reciproc. Ei îşi vedeau de ocupaţiile lor şi nimeni nu întindea mâna măcar o dată celui de-alături. Asbeth trebui să se târască singur până la castel sub

privirile neliniştite ale dragonilor, care circulau liberi împrejurul fortificaţiilor.

Intră în interiorul muntelui pe-o poartă secretă construită la baza lui şi străbătu culoarele lungi până-n alveola sa. Uşurat că de-acum era acasă, începu prin a se odihni, apoi îşi îngriji rănile. Pielea fiindu-i grav arsă, recurse la poţiunile sale magice pentru a o vindeca, dar nici un tratament n-avea să-i înlocuiască penele calcinate. Întins pe patul mizerabil, îşi ascunse rănile sub o pătură şi comandă servitorilor să-i aducă de mâncare.

Înghiţi hrana cu lăcomie şi trase apoi concluziile asupra expediţiei sale pe continentul oamenilor. Nu reuşise nici s-aducă înapoi pe fiica împăratului, nici să-i omoare pe luptătorii care-o apărau, dar învăţase multe despre obiceiurile lor, spaimele lor şi, odată ce-are să fie vindecat, are să-i prezinte lui Amecareth un nou plan de distrugere.

MULŢUMIRI

Şi dacă saga aceasta continuă este mulţumită tuturor acelor Cavaleri şi Scutieri care au citit şi le-a plăcut mult primul ei volum. Am primit de la ei mărturii care mi-au încălzit inima! Le mulţumesc de mii de ori! Ţin, de asemenea, să-i mulţumesc surorii mele Claudia, precum şi bunei mele prietene Liza, cele două aripi ale pescăruşului meu. Fără ajutorul lor, el n-ar fi putut zbura niciodată! Mulţumesc atât părinţilor mei Pierrette şi Jean-Claude, care sunt sprijinul meu de la-nceputul acestei aventuri, cumnatei mele Sylvie pentru entuziasm, familiei fratelui meu Daniel (Hélène, Xavier, Gabriel şi Sara Anne), cât şi familiei verişoarei mele Lyne (Louis, Marie-Josée, şi Justine), care răspândesc codul cavaleriei în Ontario, şi familiei lui Suzon (Jean-Claude, Steve, Pascal şi Claudia) care îi poartă sus steagul în Estrie.

În aceeaşi măsură îi mulţumesc şi lui Catherine Mathieu care dă viaţă personajelor mele în minunatele ei desene şi lui Max, Caroline şi Alexandra de la editura Mortagne, care continuă să-mi acorde încredere. În cele din urmă ţin să mulţumesc tuturor celor care, prin magia prezenţei şi a zâmbetului lor sau printr-o singură vorbă de-ncurajare, mă ajută să-mi urmez destinul. Tuturor Cavalerilor din lume, fericire şi curaj! Nu daţi ocazie visurilor să vă părăsească... Urmaţi-le!

CUPRINS

ORDINUL 5
1. Ridicarea scutierilor la rang de cavaler 11
2. Regele Hadrian 22
3. Lumea de dincolo 33
4. Hotărârea Kirei 37
5. O aventură la munte 48
6. Aripile zânelor 58
7. Chloe 64
8. O alegere grea 73
9. Armăsarul sălbatic 77
10. Hathir, cal sau dragon? 80
11. Noul servitor al Împăratului 88
12. Jumătate de adevăr 100
13. Întrebările lui Bridgess 103
14. Antrenamentul Kirei 113
15. Un dragon în Regatul de Smarald 124
16. Reproşurile lui Wellan 136
17. Deşi foarte tineri, tot dragoni! 144
18. Curată invazie! 150
19. Un rege lucid 158
20. O prinţesă mică şi liniştită 168
21. Imperiul oamenilor-insectă 174
22. Asbeth 183

23. Din nou la castel 195
24. Kira uimeşte din nou. 202
25. Lovitură parşivă. 209
26. Ajutaţi-o pe Bridgess! 216
27. Lumina cea violetă 222
28. Wellan şi Bridgess 231
29. Elementalul de foc. 237
30. Abnar se dezvăluie 246
31. Ascunzătoarea vrăjitorului 250
32. Un duel încrâncenat 260
33. Dempsey şi Chloe 273
34. Secretul maeştrilor magicieni 284
35. Regăsiri emoţionante. 291
36. Pe cărări diferite 296
37. Căutările lui Wellan 308
38. Un ajutor nesperat 314
39. Oglinda destinului. 319
40. Regatul umbrelor 329
41. Refugiul hibrizilor. 339
42. Nomar 342
43. Victimă printre elfi 351
44. La curtea regelui e sărbătoare 366
45. Acasă, la stăpân 376
Mulţumiri 378

ANNE ROBILLARD

SERIA
CAVALERII DE SMARALD
VOL. I

SUB SEMNUL STELEI DE FOC

Împăratul Amecareth şi-a strâns armatele monstruoase pentru a invada regatele continentului Enkidiev. Pentru a proteja regatele, Regele de Smarald trebuie să reînvie un neam de cavaleri. Şase bărbaţi şi o femeie cu puteri mistice şi talente speciale devin noii Cavaleri de Smarald.

După ce îşi termină pregătirea, soldaţii fermecaţi sunt pregătiţi de luptă. Dar tocmai atunci soseşte la castel Regina Fan de Shola, solicitând o audienţă cu Smarald Întâiul. Ea i-o va lăsa regelui în grijă pe Kira, ştiind foarte bine ce rol important va avea neobişnuita copilă-prinţesă pentru viitorul omenirii. Wellan, conducătorul Cavalerilor de Smarald, se îndrăgosteşte de frumoasa regină. Dar Regatul Shola va cădea primul în faţa invadatorilor şi toată populaţia este ucisă, chiar şi regina...

Dragonii Împăratului Negru

Micuța Kira, la doar nouă ani, va trebui să-și înfrunte destinul pentru a putea deveni Scutier. În tot acest timp, dragonii lui Amecareth atacă teritoriul Enkidiev. Cavalerii de Smarald și noii lor Scutieri sunt ocupați cu vânarea acestor monștri. Cititorii se vor întâlni și cu magicianul Elund și vrăjitorul Asbeth. Kira a mai crescut de-acum și nu-și dorește decât să devină Scutier și să învețe să lupte de la un Cavaler adevărat, pentru a se putea răzbuna pe Împăratul-Negru, vinovat de moartea părinților ei. Dar, pentru a o proteja de conducătorul oamenilor-insectă, Wellan și magicianul Elund refuză să o facă Scutier. Supărată, Kira decide să-și ia soarta în propriile mâini. Ea invocă spiritul unui Cavaler de Smarald, care a murit cu multe sute de ani în urmă, rugându-l s-o învețe cum se folosesc armele. Amecareth nu reușește să-și croiască drum cu forța pe continentul Enkidiev și recurge la noi metode pentru a teroriza populația, trimițându-și dragonii și vrăjitorii să atace și să încerce să recupereze copila. Wellan își dă seama că trebuie să-și sporească puterile magice pentru a putea învinge vrăjitorii trimiși de Amecareth. El pleacă în Regatul Umbrelor, sperând să devină ucenicul unui misterios magician. Acolo va descoperi un secret întunecat...

Aventura continuă...

Vol. III o capcana din Regatul Umbrelor

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-103-994-7

9 789731 039947

www.rao.ro
www.raobooks.com